

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

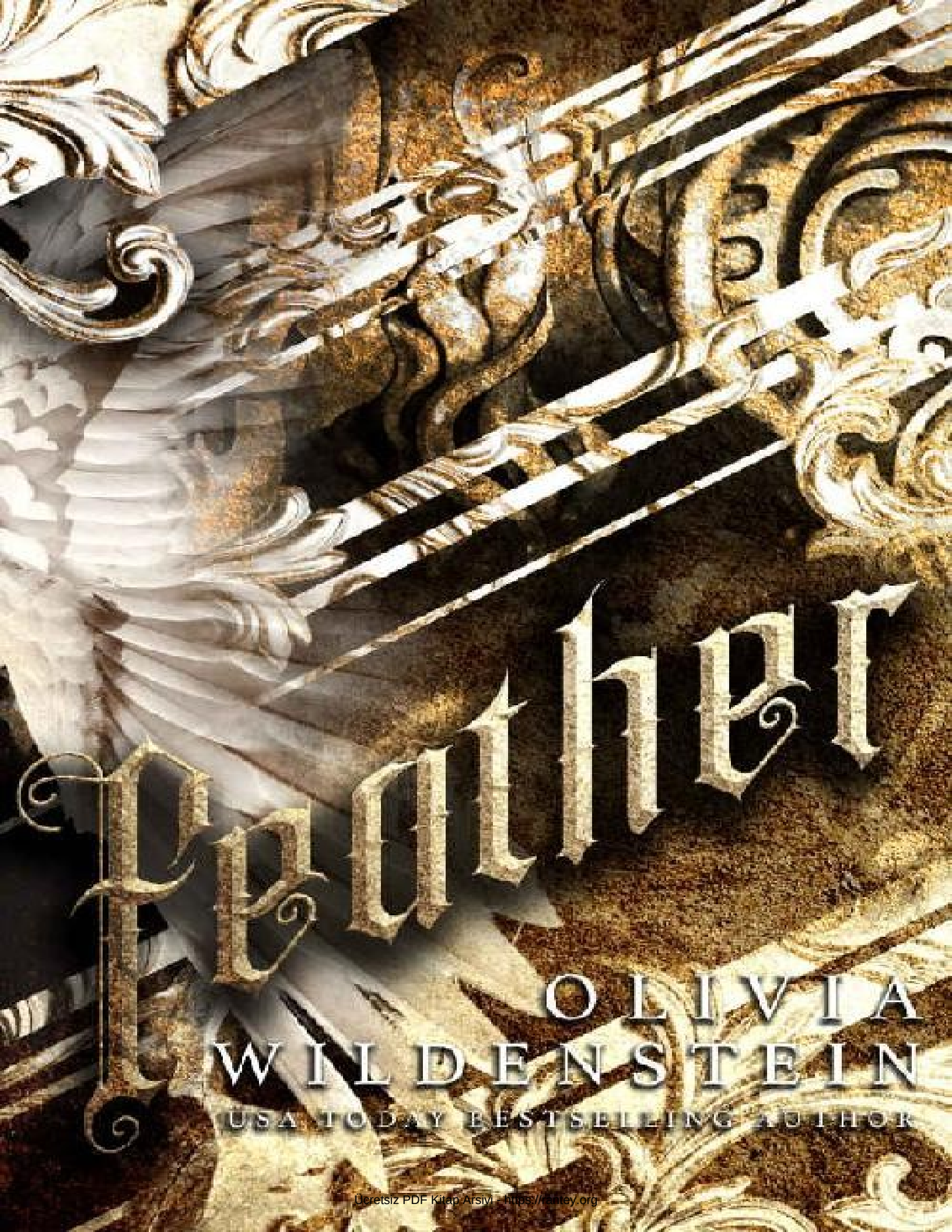
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

pen

OLIVIA
WILDENSTEIN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

DERİ

OLIVIA WILDENSTEIN

İÇİNDEKİLER

<u>Başlık sayfası</u>
<u>Melek Hiyerarşisi</u>
<u>Fransızca Sözlüğü</u>
<u>Önsöz Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2 Bölüm</u>
<u>3 Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5 Bölüm</u>
<u>6 Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8 Bölüm</u>
<u>9 Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>

<u>Bölüm</u>	<u>32</u>
<u>Bölüm</u>	<u>33</u>
<u>Bölüm</u>	<u>34</u>
<u>Bölüm</u>	<u>35</u>
<u>Bölüm</u>	<u>36</u>
<u>Bölüm</u>	<u>37</u>
<u>Bölüm</u>	<u>38</u>
<u>Bölüm</u>	<u>39</u>
<u>Bölüm</u>	<u>40</u>
<u>Bölüm</u>	<u>41</u>
<u>Bölüm</u>	<u>42</u>
<u>Bölüm</u>	<u>43</u>
<u>Bölüm</u>	<u>44</u>
<u>Bölüm</u>	<u>45</u>
<u>Bölüm</u>	<u>46</u>
<u>Bölüm</u>	<u>47</u>
<u>Bölüm</u>	<u>48</u>
<u>Bölüm</u>	<u>49</u>
<u>Bölüm</u>	<u>50</u>
<u>Bölüm</u>	<u>51</u>
<u>Bölüm</u>	<u>52</u>
<u>Bölüm</u>	<u>53</u>
<u>Bölüm</u>	<u>54</u>
<u>Bölüm</u>	<u>55</u>
<u>Bölüm</u>	<u>56</u>
<u>Bölüm</u>	<u>57</u>
<u>Bölüm</u>	<u>58</u>
<u>Bölüm</u>	<u>59</u>
<u>Bölüm</u>	<u>60</u>
<u>Bölüm</u>	<u>61</u>
<u>Bölüm</u>	<u>62</u>
<u>Bölüm</u>	<u>63</u>
<u>Bölüm</u>	<u>64</u>
<u>Bölüm</u>	<u>65</u>
<u>Bölüm</u>	<u>66</u>
<u>Bölüm</u>	<u>67</u>
<u>Sonsöz</u>	

Sonsöz Teşekkür

Ayrıca Olivia Wildenstein Yazar
Hakkında

Peather

OLIVIA
WILDENSTEIN

Bir ışığın ulaşabileceği yeri yalnızca karanlık gösterir.

ANGELHIERARCHY

SERAPHIM

Başmelekler olarak da bilinir. Onlardan yedi tane vardır.
En yüksek rütbeli göksel varlık.
Verities (saf kan melekler).

MALAKIM

Ruh koleksiyoncuları.
Gerçekler.

ISHIM

Rütbeliler. Günahkar puanları oluştururlar.
Gerçekler.

ERELIM

Göksel nöbetçiler.
Gerçekler ve melezler.

OPHANIM

Lonca çalışanları: profesörler ve amirler.
Çoğunlukla hibritler ama Verity'lere de açık.

FLETCHINGS

Henüz kanatlarını tamamlamamış genç melekler.

Gerçekler ve melezler.

NEFILİM

Düşmüş melekler. Gözden düşmüş. Kanatsız. Ölümlü.

FRENCH GLOSSARY

À la tienne. Şerefe.

Absolument pas. Kesinlikle olmaz.

Adieu. Elveda.

Allez-y. Devam
et.

Au revoir. Güle güle.

Bon, tu viens ou pas? Geliyor musun, gelmiyor musun?

Bonjour. Günaydın.

Bonsoir. İyi akşamlar.

Celle-là parle le Français. Bu Fransızca konuşuyor.

C'est elle, non. Bu o, değil mi?

Elle est mignonne, celle-là. Bu kız çok tatlı.

Elles sont peut-être des putes. Muhtemelen fahişeler.

Flûte. Ateş et.

Hé-oh. Derrière. Hey. Sıraya geri dön.

Il y a bien trop de merde dans ce monde. Bu dünyada çok fazla bok var.

İnanılmaz. İnanılmaz.

Jamais de la vie. Hayatta olmaz.

Je me la ferais bien, celle-là. Onu yapardım.

Je n'arrive pas à croire qu'elle a réussie. Başarılı olduğuna inanamıyorum.

L'amie. (bağlam içinde) Kız arkadaşı.

La bouteille. Şişe.

La petite est un peu jeune pour se prostituer, non?
Küçük olan fahişelik yapmak için biraz genç, değil mi?

La Cour des Démon. Şeytanların Mahkemesi. **Le culot de celles-là.** Şu ikisinin safrası. **L'enculé.** Pislik.

Les bons coups. Kârlı iş girişimleri ya da iyi paralar.

Loca. Tiyatro locası.

Ma chérie. Sevgilim.

Ma petite. Küçük olan.

Ma plume. Benim tüyüm. **Magnifique.** Güzel. **Merci.** Teşekkür ederim.

Mon amour. Aşkım.

Mon argent. Param.

Hayır. Hayır.

On va chez vous? Evinize mi gidiyoruz?

Où à Saint-Germain? Saint-Germain içinde nerede?

Oui. Evet.

Pains au chocolat. Çikolatalı pasta. Aynı milföy hamurunu kullandığı için çikolatalı kruvasana benzer, ancak yuvarlanıp üçgen şeklinde katlanmak yerine bir dikdörtgendir.

Pardon. Özür dilerim.

Pardonne-moi. Affet beni.

Praliné. Pralin (findık ezmesi)

Putain, lâches la meuf. Siktir, bırak piliç gitsin.

Sablés. Kurabiye.

Salaud. Piç kurusu.

S'il vous plaît. Lütfen (resmi).

Suis-moi. Beni takip edin.

T'es drôle. Çok komiksin.

T'es un ange. Sen bir meleksin.

Tu peux aller lui chercher quelque chose à se mettre? Et un pansement. Ona bir şeyler bulabilir misin?

Giymek mi? Ve bir yara bandı.

Tu t'occupes d'elle? Onu hazırlayabilir misin?

Une vraie merveille. Lezzetli (kelime anlamı: Gerçek bir mucize)

Viens, ma chérie. Gel, tatlım.

Kayboldunuz mu? Kayıp mı oldunuz?

Vous êtes si beaux. Siz ikiniz çok yakışıklısınız.

PROLOJE

17 YEARS AGO - JAROD

S Annemin gömüldüğü gün çelik grisi bir gökyüzünden süzülüp Montparnasse Mezarlığı'ndaki mezar taşları ve mozolelerin oluşturduğu ızgarayı pudralıyordu. Birkaç kişi bize katılmak için yataklarından fırlamıştı, ama yanımızda durmalarının nedeni bencillikti - ya da amcamın gözüne girmeyi umuyordu. "Jarod."

Adımın sesiyle boynumu büktüm. Kar taneleri kuru gözlerime çarptı, eridi ve yanaklarımdan aşağı süzüldü, olmayan gözyaşlarımdan yerini aldı.

Amcam kolunun altında bir kâse tutan görevliye başıyla işaret etti. Korkunç bir an için içinde annemin külleri olduğuna inandım ve uzuvlarım tutuldu.

"Bu sadece toprak, evlat." Soğuk rüzgâr amcamın sözlerini bana doğru savurdu. "Mezara atmak için."

Mimi kollarını omuzlarıma doladı, sonra başımın tepesine bir öpücük kondurdu ve annelik görevinden vazgeçmiş birine karşı evlatlık görevimi yerine getirmem için beni serbest bıraktı.

Omurgamı çelikleştirerek nikâh memuruna doğru ilerledim, kaşığı onun kalın, kıllı parmaklarından aldım ve toprağı kaşıkla alıp annemin bir daha asla çıkamayacağı karanlık çukura yuvarlamadan önce uzun bir süre ufalanmış toprağı inceledim.

Amcam, annemin kalbini durduranın mektup açacağı değil, babamın ölümü olduğunda ısrar etse de onu içine soktuğum bir çukur.

CHAPTER 1

ODAY-LEIGH

I bir tüy bile d kmezdi.

Bu benim m kemm l olduğum anlamına gelmiyordu. M kemm l meleklerin tatlıya d şk n l ğ  ya da a k romanlarına bağımlılığı yoktu. Sadece tüylerimi kaybetmemi tim çünkü kusurlarımın hiçbiri gerçek günahlar değildi. Bunun için Elysium'a   k rler olsun; aksi takdirde kanat kemiklerim bir melek poposu kadar çıplak olurdu.

Durmak bilmeyen yağmur ve i   ıkı ı trafiğinde sıkı ıp kalmış arabaların aralıksız korna sesleri arasında Eve'in iniltisini yakaladım. "Yine Ben."

Her ne kadar çıkmamız teşvik edilmese de, en yakın arkadaşım ve ben yirmi bir ya ımıza birkaç ay kalmıştı, bu yüzden erkekler aklımızdan hiç çıkmıyordu, onlarla ilgili d   ncelerimiz insanlara yardım etmek ve gelecekteki evimiz Elysium'a yükselmek arasında sıkı ıp kalıyordu.

Nasıl olduysa, sarı bir taksi tıklalı yolda hızla ilerlemenin ve lacivert elbisemle topuklu botlarımın üzerine oluk suyu sıçratmanın bir yolunu buldu. Soğuk koyu sarı boncuklar baldırlarımdan aşağıya ve ayakkabılarımdan içine süzülürken nefes nefese kaldım.

"O kadar da çok edici değil. O zamandan beri beni durmadan arıyor-" Eve gözlerini cep telefonundan kaldırdı. Islak katliamı görünce ba ını taksiciye doğru çevirdi, nemli siyah saçları koluma çarptı ve kulağa küfür gibi gelen ama küfür olmayan kelimelerle bağırdı.

Tatsız kelimeler tüylere mal oluyordu ve Eve birazını kaybetmiş olsa da kanatlarını tamamlamaya çok yakın olduğu için meleklerin onayladığı kelimeleri kullanma konusunda daha dikkatli davranıyordu.

"Ciddiyim," diye homurdandı ve loncaya dönerken dondurmacıdan aldığımız kâğıt peçeteyi bana uzattı.

Sağanaktan korunmak için içeri koşmuştuk ama tatlı süt kokusu beni doğruca tezgâha götürmüştü. Eve'in kahve sipariş ettiği yerde -siyah- ben koyu kıvamlı, taze ahududulu milkshake almıştım.

Taksinin arka lambalarına dik dik baktı. "Bazı insanlar çok düşüncesiz."

Tek ayağımın üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede durarak bileğimdeki şüpheli kahverengi lekeyi temizledim.

Telefonu yeniden çalmaya başlayınca Eve homurdandı. "Bu adamla loncanın Bahar Şenliği'nde bir kez dans ettim ve şimdi beni günde birkaç kez arıyor. Ugh."

"Ona ilgilenmediğini söyledin mi?" "Çok fazla kelimeyle değil."

"Belki daha fazla kelime kullanmalısın? Dürüstlük en iyi politikadır," diye ekledim gülümseyerek.

"Tamam." Parmağını telefonunun ekranına sıkıştırdı, sonra "Birazdan yetişirim" diye mırıldandıktan sonra "Ben, selam" diye bağırdı. Sesi gözlerimi devirmeme neden olan nefesli bir niteliğe büründü.

Melekler bahse girse, hafta bitmeden Ben'le takılma planları yapacağına bahse girerdim. Bu zavallı adama olan tüm kızgınlığına rağmen Eve ilgiden hoşlanıyordu, özellikle de erkeklerin ilgisinden.

Yolun karşısına geçip Dünya'daki melek evimin bulunduğu binaya doğru ilerledim. On iki yaşında insanların dünyasına girmeme izin verildiği ilk yıl, binaya ancak kaldırım yoldan geçenlerden temizlendikten sonra girebiliyordum. İnsanların, sıradan yeşil kapının ardında uzanan zengin kuvars konutunu göremedikleri düşünüldüğünde bu aptalca bir şeydi.

Kolu çekiştirdim, ayaklarım botlarımın içinde ezildi.
Çok iğrenç.

New York'un ıslak karmaşasının aksine, lonca her zamanki gibi sıcak ve güneşliydi, çünkü her odayı ve koridoru koruyan kubbeli tavan pencerelerinin ötesinde görünen gökyüzü Dünya'nın değil Elysium'undu ve melekler diyarında asla yağmur yağmazdı.

Atrium'daki fıskiyelerin etrafından dolanırken, gökkuşağı kanatlı bir serçe bana doğru pike yaptı, sonra sağa saptı, muhtemelen üzerimden yayılan şehir kokusundan rahatsız oldu.

"Ben de aynısını yapardım," diye iç geçirdim, tam o sırada biri "Bu gece geliyor," diye bağırdı.

Yurt odama giden koridoru döndüğümde, bir köşede salınan turuncu tüylerin ucunu ve beyaz kuvars zemindeki lastik taban gıcirtısını yakaladım.

Tamamen kadınlardan oluşan loncamızda pek erkek ziyaretçimiz olmazdı, peki kimdi bu adam?

Tüyler su geçirmese ve pudra şekeri kadar ağır olsalar da onların da suya battığını ve biraz güneş ışığını hak ettiklerini düşünerek kanatlarımı sihirle var ettim. Milkshake'imın bir kısmını höpürdeterek yudumlarken, başka bir peçete için çantamı karıştırdım ama onun yerine köpek kulaklı ciltsiz kitabımı buldum.

"Nereye gittiğine dikkat et, Fletching!" diye bağırdı bitmek bilmeyen gök tarihi derslerimden çok iyi tanıdığım sert bir ses, tam büyük bir cisme çarptığımda.

Temas, ahududulu milkshake dolu kağıt pipeti dişlerimin arasından söktü ve kalın pembe sıvıyı ...'in gövdesine püskürttü.

Bir . . .

Bakışlarım deri kaplı bir göğse tırmanırken yutkundum ve yüzüm et yerine metalden dökülmüş gibi mükemmel bir şekilde yontulmuştu.

Milkshake ağzımdan salyalar akıtmadan önce dudaklarımı kapattım ama sonra bana borçlu olduğumu hatırladım.

kurban bir özür. Yutkundum. "Özür dilerim."

"Beceriksiz, beceriksiz kız. Dur, şunu üzerinden çıkarayım Seraph." Ophan Mira'nın tüm eli altın alevlerle tutuştu ve başmeleğin kahverengi deri tuniğinin üzerinde gezdirerek solgun sıçramayı esnek deriyi lekelemeden yaktı.

Yüzüm kızardı. Seraph mı? Yedi'den birinin huzurunda mıydım?

Oh, kutsal bebek iblis.

Yangın, soluk taş koridordaki oksijen miktarını azaltmış olmalı, çünkü nefes almak son derece zorlaştı.

"Teşekkür ederim, Ophan." Başmelek hayalimdeki tüm kitap aşıklarının erimiş sesine sahipti. "Senin adın ne, Fletching?"

"İsmim mi?" Kekeledim.

Başmelekler göksel besin zincirinin en üstünde, Fletchingler ise en altında yer alırdı. Hiçbirinin bizimle ilgilendiğini görmemiştim. Yine de Dünya'ya pek sık gelmiyorlardı, her saniye bir avuç yeni sakinin geldiği Elysium'a hükmetmekle meşguldüler.

"Bu Leigh," dedi tarih profesörüm, belli ki kelimeleri bir araya getirmekten aciz olduğumu düşünerek.

"Ley, Lee değil," diye düzelttim. Ophan Mira'ya tercihim kaç kez söylemiştim? Gerçi o benim adımları çok nadir kullanır, Fletching demeyi tercih ederdi.

"Leigh." Başmelek, dilinden damlayan ılık bal gibi ses çıkaran adımları telaffuz ederken, kanatlarını inceledi.

En iyi özelliğim olmasına rağmen, onları sırtıma sıkıştırdım. Soyumuz, türümüzün iki tür tüye sahip olmasına neden oldu: halk arasında melez olarak adlandırılan renkli-insan-melek karışımı veya Verities olarak da bilinen renkli ve metalik-saf melek.

Ve sonra, ben vardım.

"Verity. Saf Verity," diye mırıldandı huşu içinde. "Ne kadar nadir."

Tüylerimin pigment eksikliğini, parlaklıkla telafi ettiler.

"Saf Verity'lerin hâlâ doğmakta olduğunu bile bilmiyordum," diye ekledi gözleriyle gümüş rengimi takip ederek. "Elysium'da bize katılmana kaç tüy kaldı, Leigh?"

"Um . . ." Dudaklarımı nemlendirdim. "Uh." Bakışları beynime kısa devre yaptırıyordu.

Elysium'un altın çocuğu hakkında pek çok hikâye duymuştum, çoğu da Eve'den. Sadece bir asır ve yirmi küsur yaşındaydı ve Yedi Konsey'deki imrenilen koltuklardan birini, çoğu insan dünyasında, ama biri göksel dünyada olmak üzere, birkaç cesaret eyleminden sonra kazanmıştı. Ona terfiyi getiren de buydu. Bize ne olduğuna dair ayrıntılar verilmedi, sadece bunun Abaddon'da gerçekleştiği söylendi, çoğu yeni melek yüksek rütbeli günahkârlarla dolu karanlık yerden uzak dursa da, oluşum yıllarında muhafız olarak gönüllü olmuştu.

Bir dirsek kaburgalarımın çarptı. "Leigh'in seksen bir tüyü eksik, Seraph."

Şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı. "Seksen bir mi?"

Numaramı gönüllü olarak verdiği için Eve'e kaşlarımı çattım. Yalan söyleyemezdim -yalanlar tüylerimi diken diken ederdi- ama belki de baş meleğin sorusunu kendi sorumla geçiştirebilirdim.

Dikkatini eksik kanatlarıma çekecek herhangi bir şey.

Arkadaşımın teni ışıkla titreşmeye başladı ve neyse ki bakışlarını kaçırdı. Eve utanmazdı. Çekiciliğimi bu kadar alenen sergilemek beni utandırırды. Bir ateş böceği gibi yanmadığımı umarak çıplak kollarımı dikkatlice kontrol ettim. Neyse ki her zamanki solgun halimdeydim, sadece daha ıslaktım.

Başmelek çömeldi, bakırımsı turkuaz tüyleri üzerimize çiseleyen göksel güneşin her zerresini yakalıyordu. Avuç içimi kanatlarının üzerinde gezdirmek için ani bir istek duydum ama birinin kanatlarına kasten dokunmak büyük bir gaftı. Evlendikten sonra eşinizin tüylerini okşayabilirdiniz.

Başmelek kaslı vücudunu açtığında, gözlerimi onunkilere diktim - gözbebeğinin etrafında kahverengi bir girdap olan turkuaz. Tüylerimiz genellikle irislerimizle uyuşmasa da, onunki uyuyordu.

"Şimdiden dokuz yüz seksen yedi kazandım," diye cıvıldadı Eve, her ne kadar sormamış olsa da, muhtemelen kanatlarının neredeyse dolu olduğunu fark ettiği için. "Sadece on üç tane kaldı."

"Yükselmeye neredeyse hazırsın." Ona göz kamaştırıcı bir gülümseme gönderdikten sonra dikkatini elinde tuttuğu şeye -kitap kapağıma- yöneltti. İnceledi, sonra yorum yapmadan geri verdi. Muhtemelen değersiz olduğunu düşünmüştü. Melekler romantizmden pek hoşlanmaz, bunu insani bir özellik, başka bir deyişle önemsiz bir kusur olarak görürlerdi.

Ellerimi şeftali rengi saçlarımın arasında gezdirdim, yanaklarım alev alev yanıyordu. Gerçek anlamda değil. Melek ateşi bana ancak Elysium'a yükseldikten ve değerimi kanıtladıktan birkaç yıl sonra bahşedilecekti.

Ophan Mira ince bedenini aramıza doğru eğdi. "Affedersin Seraph Asher, ama Ophanim seni sabırsızlıkla bekliyor."

Kırmızı tüyleri burnumu gıdıkladığı için geri çekildim.

"Özür dilerim, Ophan," dedi Asher, profesörümün omzunun üzerinden bana göz kırparak.

Kanatlarını geriniyormuş gibi açtı ama melekler kanatlarını sadece uçmak üzereyken ya da hakimiyet gösterisi için açarlar. Çizmeli ayakları kuvars zeminden kalkmadığına göre, böylesine güçlü bir varlığın huzurunda uyulması gereken geleneksel prosedür olan bakışlarımı kaçırmadığım için bana haddimi bildirmek için yaptığını düşündüm.

Kanatlarını geriye doğru kıvrıp yanımdan geçerken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, tüylerinin uçları ön kolumun üzerinde gezinerek tüylerimi diken diken etti.

Köşede gözden kaybolduklarında Eve beni döndürerek yüzünü ona çevirdi, ela gözleri o kadar genişti ki kirpikleri kaşlarına çarpıyordu

Kemik. "Şu anda seni çok kıskanıyorum,
Leigh." "Beni mi?"

"Merhaba, az önce bir baş melek seni
kanatlandırdı." "Beni kanatlandırdı mı?"

Cehaletim karşısında gözlerini devirdi, sonra bileğimi kavradı ve beni yatakhanelerimize doğru çekti. "Eğer Ophan Greer'ın görgü kuralları dersine, ölümlü aşklara verdiğin önemin yarısı kadar önem verseydin" -sert burnunu kitabıma doğru eğdi- "kanat çırpmanın bir erkeğin sana kur yapmakla ilgilendiği anlamına geldiğini bilirdin. Biz yanarız, onlar kanatlanır."

"Bunu kaba davrandığım için yaptığını düşünmüştüm."

Beni uçuruyor olabilir miydi? Daha önce hiç kanatlanmamıştım. Başka bir Fletching tarafından bile. Belki de Ophan Mira'yı kanatlandırmıştır.

Eve milkshake'imden daha fazla dökmeden önce, mengeneyle benzeyen parmaklarını bileğimden silktim. "Yanmaktan bahsetmişken, çok fazla ışık yayıyordun."

Gülümsedi. "Sen bir Malakim olmayı hayal ediyorsun, ben de bir Seraphim olmayı hayal ediyorum ama şu anda yedi yer de dolu olduğu için birinin karısı olmaya razı olacağım. Eğer beni fark etmesi için Seraph Asher'in gözbebeklerini oymam gerekiyorsa, öyle olsun. Bu arada gözlerini gördün mü?"

Eve onun göz alıcı irislerini anlatırken kalbim hızlandı ve kulak zarımda yankılanarak tepemde uçuşan serçelerin çıkardığı aryalari ve akşamki şenliklerden önce üstlerini değiştirmek için yatakhanelere koşan yaşlıtlarımın hızlı ayak seslerini bastırdı.

"Buraya loncaları tanımak ve Ophanim'le tanışmak için geldiğini sanıyordum," dedim Eve, loncadaki en büyük yatak odalarından biri olan, her yöne elli metre kadar uzanan ve kemerli camdan yapılmış tavan dışında tamamen beyaz kuvarsla süslenmiş çift kişilik odamızın kapısını açarken. Yine de tüm bu alan içinde mobilyalar seyrekkti. Sadece iki adet orta boy yatak, iki komodin ve ipek püsküllü uzun bir bank vardı.

dağınıklık yerine temel ihtiyaçları tercih eden melekler.

"Bir eş arayışında olduğuna emin misin?"

"Leigh, Leigh, Leigh," diye azarladı beni, avucunu duvara bastırıp dolabının kapağını açarken. Mücevher tonlarındaki ipekler, satenler ve payetlerle dolu rafını ortaya çıkarmak için sürükledi.

"Ne?" Kitabımı yatağın üzerine fırlattım.

"Babam annemle nasıl tanıştı?" Seçeneklerini düşünürken askılar şingirdadı.

Eve'in ne demek istediğini anlayana kadar kaşlarımı çattım. "Başmelek olarak atandıktan sonra tüm erkek loncalarını ziyaret ettiğinde."

Ellerini biraz dramatik bir şekilde birbirine vurdu. "Dinliyor!"

Eve'in bu hikâyeyi trilyonlarca kez anlattığını düşünürsek, elbette duymuştum. Bahse girerim tüm Amerikan loncaları ilk dişi başmelek ile altmış beş olarak bilinen Fletching arasındaki kur ilişkisinden haberdardı, çünkü Eve'in annesiyle tanıştığı gün eksik olan tüy sayısı buydu.

Potansiyel bir talip olarak görülme hırsı onu bir ay içinde kanatlarını tamamlamaya itti, bu da kur yapma süresinin dolmasına kadar olan süreydi. Bu başarısı onu kendi çapında bir efsane haline getirdi çünkü başka hiçbir Fletching bu süre içinde yirmiden fazla tüy kazanamamıştı - benim ortalamam on civarındaydı ve bu özellikle yoğun bir aydı.

Yine de, Fletching'lerin üçlüyü seçtikleri nadirdir.

-Yüz tüye bedel günahkârlar. Bir uğurböceğine beneklerinden kurtulmayı öğretmek, bir Üçlü'ye günahlarının kefareti ödettikten daha şanslıdır.

Eve, annesinin doğum günü hediyesi olan, Elysium'un Nirvana Denizi'nden toplanmış incilerle süslü lame elbiseyi askıdan indirdi. "Sana aldığım elbiseyi giymelisin."

Kanatlarımı sihirledim ve sırlı sırlam elbisemin fermuarını açtım, sonra patiklerimi çıkardım ve kiri kömürleştirecek melek ateşiyle ısınmadan önce her şeyi emerek kapanan sepete attım. En azından çamaşır yıkamak acısızdı.

Eve krem rengi elbisesini sallayarak banyoya girdi. "Hep siyah giyiyorsun. Lütfen bunu giyer misin?" İç çekerek r a z ı oldum. Serin ipek kıvrımlarıma yerleşirken, banyo aynasındaki yansıma baktım. Elbise kumaş eşleşti benim cilt tonu daha iyi daha aldığım hiçbir fondötene benzemiyordu. "Beni yıkadığını düşünmüyorsun"

Eve arkamda belirdi, minik beline boncuklu bir kuşak bağlamıştı. "Tam tersine. Saçlarını ve gözlerini gerçekten ortaya çıkarıyor."

Eve ela gözlerini vurgulamak için makyaj zulasından siyah bir sürme kalemi çıkardı. Dumanlı bir etki yaratmak için çizgileri ustalıkla bulaştırdıktan sonra bana doğru döndü, elbisesinin altın rengi kumaşı söğüt gibi formunun etrafında sallanıyordu.

Dolgun vücudumun onunkinin yanında ne kadar meleksi görüldüğünü görünce içimde kıskançlık püskürdü. Elbette, belim belirgindi, ama göğsüm ve kalçalarım çok ... çok, ugh.

Bir başmelek seni kanatlandırdı, Leigh, diye hatırlattım kendime. Tabii Eve yanılmıyorsa ve o sadece kanatlarıyla gösteriş yapmıyorsa.

Dudaklarını birbirine yapıştırarak sürdüğü kırmızı tonu yok etti. "Kanatlarını çabucak dolduracağına söz verir misin? Çok uzun süre ayrı kalmamızı istemiyorum."

"Sadece on dört ayım kaldı, bu yüzden onları hızlıca doldursam iyi olur," diye mırıldandım.

Eğer

başarısız

olursam . . .

Ürperdim.

Başarısızlık bir seçenek değildi.

CHAPTER 2

Ophan Mira'nın sesi loncada yankılandı ve hepimizin Atrium'a gitmesini istedi.

Uygun olmadığım için kutlamaya katılıp katılmamayı bile tartıştım - çok fazla tüyüm eksikti. Ayrıca, eğer Seraph Asher'in ziyaretinin nedeni gerçekten buysa, bir başmeleğin karısı olmak bile istemiyordum.

Başmelek eşleri Elysium'da First Lady'lere eşdeğer önemli sosyal figürler olmalarına rağmen, Dünya'ya seyahat edemezlerdi. Benim amacım Malakim'in saflarına katılarak ruhlara bir bedenden diğerine çobanlık etmekti.

Ophan Mira'nın sesi loncanın interkom sisteminden tekrar yankılandı. "Onur konuğumuzu karşılamaya gelmeyen Fletchings bir tüyünü kaybedecektir."

İnleyerek kitabımı kapattım ve yatağımdan yuvarlandım. Ayaklarımı bir çift kıpkırmızı stiletto'nun içine kaydırdım, sonra yıldızlarla aydınlatılmış kuvars labirentinde ilerledim. Atrium'da, kuvars duvarlara tırmanan hanımeli sarmaşıklarına doğru yanaştım. Melek ateşinin taşı sulayan damarları, minik çiçeklerin Asher'in için için yanan kızları gibi ıslıl ıslıl parlamasını sağlıyordu.

Ateşe giden pervaneler gibi.

"Sence ona statüsü ya da görünüşü nedeniyle mi ilgi duyuyorlar?" Ses Celeste'e aitti; on beş yaşında, saçları gözlerinin ucuyla aynı kestane kahverengisinde olan ve çillerle kaplı bir kız çocuğu.

Onur konuğumuz başını arkaya atıp akranlarımdan birinin az önce kendisine söylediği bir şeye gülerken onu inceledim. "Güç insanları daha çekici kılıyor, değil mi?"

Celeste ile aramda beş yıl olmasına rağmen, bazen onunla Eve'den daha fazla ortak yönüm olduğunu fark ediyordum.

"Leigh, neden burada duruyorsun?" "Seninle aynı sebepten."

"Bundan şüpheliyim."
Kaşlarımı
çattım.

"Bunlar yüzünden burada duruyorum." Başını mor kanatçıklara doğru eğdi.

Kanat kemiklerini on yaşında, yani loncadaki çoğu kızıdan bir ya da iki yaş küçükken almış olmasına rağmen, kanatlarında sadece yüz küsur tüy vardı. Celeste genellikle onları büyüyle uzaklaştırır, çok daha dolgun kanatları olan on beş yaşındaki diğer kızların acıyan bakışlarından nefret ederdi.

Bakışlarımı ısıltılı, cıvı cıvı Fletchings kalabalığına çevirdim. "Seksen bir tüyüm eksik Celeste. Onları dikkate alınmak için zamanında kazanmamın imkânı yok."

"Üçlüyü seçebilirsin."

Homurdandım. "Öncelikle, bir katille vakit geçirmekle ilgilenmiyorum." Tüm Üçlülerin ellerinde kan vardı. Küçük hırsızlıklar yaparak en kötü günahkâr puanını kazanamazdınız. "Ve ikincisi, ben bir Malakim olmak istiyorum, başmelek kol şekeri değil."

Bir iç geçirdi. "Keşke ben de bir ruh çobanı olabilseydim. Ya da bir rütbeli."

Dudağımı ısırdım, Malakim ya da Ishim olmanın Celeste'in ulaşamayacağı bir şey olduğunu düşünerek üzüldüm.

"Biliyor musun, eğer sen baş melek olsaydın, bu aptal, arkaik kuralı değiştirebilirdin."

Bunun ulaşılabilir bir hedeften çok boş bir hayal olduğunu anlamadan önce iki kaşım da havaya kalktı. "Yedi kişiden dördünün, melezlerin insan olmasına izin verilmesi

lehinde karar vermesi gerekir.

Malakim ve Ishim. Bir yasa en son ne zaman değiştirildi? İki yüzyıl önce mi?"

"Üç yüz altmış bir yıl önce. Meleklerin kanatlarını bırakmasına izin veren yasa."

Ve böylece ölümsüzlüklerini. Yasa değiştirilmeden önce, ölümsüzlüklerini kaybetmek isteyen melekler, bu tür küfür fikirlerini düşündükleri için basit işlerle cezalandırılıyor ya da Abaddon'a kapatılıyordu.

İçimi çektim. "Herhangi bir şeyin gözden geçirilme ihtimali oldukça düşük."

"Dismal imkansızdan iyidir."

Haklıydı ama yine de bu çok uzak bir ihtimaldi. Ayrıca, siyasi kazanç için biriyle evlenmek istemiyordum; aşk için biriyle evlenmek istiyordum. Bu çok mu çirkin?

Celeste, "Seni daha önce kanatlandırdığını duydum," dedi ve dikkatimi akşam karanlığında açan ve şafakta fermuarla kapanan yanardöner fıskiye zambaklarından uzaklaştırdı.

Yanaklarım arkamdaki duvar kadar sıcaktı. "Niyetinin bu olduğunu sanmıyorum. . ."

Bana bir bakış fırlattı. "Sana kanat açıklığını gösterdi mi, göstermedi mi?"

Gözlerimi onun her şeyi gören gözlerinden kaçırdım ve ciddiyetle havaya kaldırdığı avucundan su fışkırtan melek heykeline baktım. "Hatırlamıyorum."

Düşüncelere dalmadan önce bir homurtu çıkardı. Bir süre sonra, "İkisi de olun," dedi.

"Ne?"

"Karısı ve bir Malakim."

"Yapamam Celeste. Konsoloslar Dünya'ya seyahat edemez."

"Bunun istemedikleri için olabileceğini hiç düşündünüz mü?"

"Neden buraya geri gelmek istemesinler ki?"

Celeste ağzının kenarından hava üfledi. "Sence en iyi arkadaşın yükseldiğinde Dünya'ya dönecek mi?"

"Hayır. Ama Eve burayı sevmiyor."

"Eve insanları sevmez. Melezleri de sevmez."

Kollarımı kavuşturdum. "Eve'in melezlere karşı hiçbir şeyi yok."

"Sana hayranım Leigh, çünkü sen tanıdığım en iyi kalpli meleksin, ama o kız gözünü kör etmiş. O kanatları olan bir yılan."

"Celeste!" Yüzü buruşup mor bir tüy yere düşerken onu azarladım.

Birkaç kalp atışı boyunca ona baktı, sonra küçük burnunu kıvrarak çömeldi, onu aldı ve nasıl kazandığını yeniden yaşamak için gözlerini kapattı. Tüylü dikenler ona anısını gösterdikten sonra, parıldayan tozlara dönüşerek dağıldılar.

"O herif çok inatçıydı. Beni çileden çıkardı," dedi, göz kapakları yukarı kalkarken.

Nefesimi tutarak küçük kanatlarını inceledim ve inatçı günahkârıyla ilgili itirafının ona bir tüye daha mal olmaması için dua ettim. Hiçbiri düşmeyince iç çektim. "Lütfen kanatların konusunda biraz daha dikkatli olur musun?"

"Aklımdan geçenleri söylemeyi bırakmamı mı kastediyorsun? Aklım oldukça gürültülüdür."

"O zaman sessiz olmasını söyle."

Kanat kemiklerimizin ortaya çıktığı andan itibaren tüylerimizi hak etmek için on yılımız vardı. Başarısız olursak, tüylerimiz sırtımızdan düşer ve ölümlü olurduk... ölümlüden de beter... Nefilim. Nephilim için Elysium ya da Abaddon'da ölümden sonraki yaşam yoktu. Reenkarnasyon da yoktu, çünkü Nephilim ruhsuzdu.

Dört serçe başımızın üzerinde süzülüyor, yıldızlardan ve karanlıktan esinlenmiş gibi görünen durgun bir aryayı cıvılatıyordu. Ne zaman bir dinleyici kitlesi olsa, elysian kuşları tonozlu taş Atrium'u göksel müzikle dolduruyor, loncaların canlı gruplara ve insan ses sistemlerine olan ihtiyacını ortadan kaldırıyor.

Celeste bir omzunu silkti. "Ölümsüzlük abartılıyor."

"Öyle söyleme."

Dudaklarını birbirine yapıştırdı.

"Ayrıca, ölmek bencilliktir," diye ekledim. "Bencil olma."

"Sanki ben ölsem kimsenin umurunda olacakmış gibi."

"Umurumda olurdu, Celeste!"

"Benim de umurumda olurdu," diye derin bir ses geldi ve dönüp bakmama neden oldu.

Celeste'in küçük çenesi, Asher'a doğrudan bakmak için boynunu bükerken dışarı çıktı. Yüz ifadesinden ona inanmadığı anlaşıyordu.

Uzun parmaklarını omuz hizasındaki sarı saçlarında gezdirdi. "Siz ikiniz neden ölümü tartışıyorsunuz?"

"Çünkü ben de Leigh gibi Malakim'e katılmak istiyorum," dedi Celeste, "ama ben bir Verity değilim."

Asher hafif arkadaşımı gözlemledi. "Haklısın; melezlerin Malakim olmasına izin verilmemesi haksızlık."

"Bunu çok ileri görüşlü ve yüce Konsey'e getirecek kadar adaletsiz mi?" diye alay etti.

"Celeste," diye tısladım, bakışlarımı kanatlarına doğru yönelttim.

Korktuğum gibi, bir tüy düştü.

Bu sefer tüyü almak için eğilmedi ama Asher eğildi. Tüyün anısı zihninde canlanırken alını çatıldı.

Kaybolduğunda, "Empatiye bu kadar yatkın birini kaybetmek çok yazık olur," dedi.

Sert duruşu gevşedi. Benim uzuvlarım da Asher'ın sözleriyle yumuşadı. Baş meleklerin bencil varlıklar olduğuna inandığımdan değil, ama biz Fletching'ler için özellikle endişelendiklerini düşünmüyordum.

"Leigh"-Asher'ın ismimi telaffuz ediş şekli kalbimi ateşledi-"Bunu daha önce söylemeyi unuttum ama kanatların çok çarpıcı."

Hayal kırıklığımı geri yuttum. Bu iltifat beni memnun etmeliydi ama nedense kişiliğimi övmesini diledim - kişiliğimi bildiğinden değil. "Teşekkür ederim," dedim, o kadar ince bir sesle ki sesi yedi fiskiye'nin şırlıtısı tarafından emildi.

Kaşları çatıldı. Kanatlarımı övdüğü için onu yakmamı mı bekliyordu?

"Öyle değil mi?" Odanın arka tarafında durduğumu yeni fark etmiş olmalı ki Eve, Asher'la benim aramda durdu. "Bunu ona her zaman söylüyorum ama en iyi arkadaşı olduğum için yalan söylediğimi sanıyor."

Nabzım yavaşladı. Gerçekten ona inanmadığımı mı düşünüyordu?

"Güzeller çünkü onun kalbine uyuyorlar." Celeste bana işaret etti. "Ve onun geri kalanı. Kurtardığı tüm insanlarla iletişim halinde olduğunu biliyor musun? Düşünlerine gidiyor. Doğum günlerinde onlara hediyeler alıyor. Zor duruma düştüklerinde onlara harçlık veriyor."

"Bu doğru değil," dedim kızararak. "Kitaplara ve ayakkabılara çok para harcıyorum."

Celeste gözlerini devirdi. "Sadece üç yıl önce kurtardığın adamın işlettiği kitapçıdan roman alıyorsun. Ondan önce kütüphane kartın vardı."

Dudaklarım aralandı. Celeste'e bunu öylesine söylemişim. Aklında kalacağını hiç düşünmemiştim.

"Leigh'in aşk romanlarına karşı büyük bir bağımlılığı var," dedi Eve.

Celeste bir adım öne çıktı. "Bu tür bir bağımlılık günah değildir."

Eve'in gözleri kızgınlıkla parlarsa da yakut dudakları geniş bir gülümsemeyle kavislendi. "Sanırım öyle değil."

"Susuzluktan kavruluyorum. Başka susayan var mı?" Sırtımdaki hanımelinin kokusuyla boğulurken duvardan, etrafımı saran üç melekten uzaklaştım. Dikkat çekmeyi sevmezdim ve oldukça sıradan biri olduğum için genelde fazla ilgi görmezdim. Özellikle de kanatlarımı göstermediğim zamanlarda.

Benim güzel gümüş kanatlarım.

Su bulmak için uzaklaşırken, onları büyüyle uzaklaştırdım ve ince vücutların kalabalığında kaybolup gittim.

CHAPTER 3

"**A** Hepiniz duymuşsunuzdur." Asher'ın sesi şırıl şırıl akan çeşmelerin ve serçe seslerinin arasında yankılandı,

"Loncalara yaptığım ziyaret tamamen bencilce değil. Bir eş aramaya geldim." Bakışları birçok hayranının üzerinde gezindi ve hepsine eşit miktarda ilgi gösterdi. "Neden çoktan yükselmiş birini seçmediğimi merak ediyor olabilirsiniz. Doğrusu, hepinize adil bir şans vermek istedim, kendimi ilginiz için üstün bir aday olarak gördüğümünden değil, benim için değerli olan aynı inançları paylaşan bir eş istediğimden ve henüz Elysium'da böyle birini bulamadığımdan."

Dudakları şaşırtıcı derecede beyaz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bunun Seraphim'e ait bir özellik olup olmadığını, dişlerinin bir şekilde melek ateşi saçıp saçmadığını hatırlamaya çalıştım. Tanıştığım diğer tek baş melek Eve'in annesiydi, o da kızını kanat kemiği töreni için ziyaret etmişti. Seraph Claire'in gülümsemelerinin parladığını hatırlamıyordum. Ama ben de onun gülümsediğini hatırlamıyordum.

Yanımda duran Eve'e baktım, Celeste'nin imaları zihnimde dönüp duruyordu. Eve kötü niyetli değildi. Son on beş yıldır oda arkadaşydık. Eğer bana karşı kötü niyetli olsaydı, tüylerini dökerdi.

-kötülük günahtır- ve onun hiç kaybettiğini hatırlamıyordum. Sanki kanatlarını düşündüğümü hissetmiş gibiydi,

Onları esnetti ve sarı, altın uçlu tüyler titreşti.

"Konsey, nişanımı tamamlamam için bana geleneksel olarak bir ay süre verdi. Hâlâ ziyaret etmem gereken on lonca var, yani on gün içinde geri sayım başlayacak. Ne yazık ki bu, törenin Elysium'da gerçekleşmesi gerektiği için birçoğunuzun uygun olmayacağı anlamına geliyor. Ancak, uygun olmamanız hepinizle tanışmak istediğim gerçeğini ortadan kaldırmıyor." Kolunun bir hareketiyle önündeki yetmiş Fletching'i işaret etti.

Eve altın kanatlarını tekrar çırpınca Asher'ın lagün mavisi bakışları kanatlara odaklandı. Kanatlarını tamamlamaya tüyleri kalmış olan iki kız Eve'e yaklaştı. Kanat kemiği olan Fletching'lerden sadece beşi, otuz ya da daha az tüyü eksik olduğu için Asher'ın karısı olmaya hak kazanabilirdi. Yine de acele etmeleri gerekecekti ama diyarlar arasındaki dokuyu aşmak başarılabilir bir ihtimaldi.

Asher yavaşça dönüp diğerlerine baktı -yükselme şansı olmayanlara, yanlarında durmam gerekenlere.

"Bir Fletching iken, Elysium'da sesimin duyulmasını arzuladım ama beni dinleyecek kimseyi bulamadım. Bu nedenle, Seraphim Konseyi tarafından yemin ettikten sonra, niyetimin sizin sesiniz, bu diyar ile bizimkisi arasındaki bağlantı olmak olduğunu belirttim."

Başımı yana eğdim. Bir erkek hem çekici, hem güçlü, hem de şefkatli olabilir miydi? Tüm bu özelliklere sahip biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım ama Asher üçüne de sahip görünüyordu ve bu beni hem şaşırtmış hem de meraklandırmıştı.

"Tüm bunlar beni çok sık göreceğinizi söylemek için." Bize doğru güzel bir gülümseme daha fırlattı. "Hepiniz beni dinlemekten yorulmuş olmalısınız" - böylesine büyüleyici bir sesi dinlemekten kimsenin yorulabileceğinden şüpheliydim- "ve Ophanim'in ziyaretim için hazırladığı muhteşem ikramlara dalmak için can atıyor olmalısınız, ama son bir şey daha ekleyeceğim. Bir kriter var ki

benim için çok değerli. Bu da müstakbel eşlerim için." Tüm uygun Fletching'ler onun etrafında toplandığı için tekrar Eve'e doğru baktı. "Eşimin benimle seyahat etmesini istiyorum. Bana eşlik etmesini. Benimle birlikte çalışmasını. Sesini benimkine katmasını istiyorum" - bakışları tekrar topluluğun üzerinde gezindi
-"ve hepinize."

Birden kanatlarımın daha dolgun olmasını ya da Asher'ın düğününe bir ay yerine bir yıl kalmış olmasını diledim.

"Dünya'ya geri dönmek için yüzyıldır süren yasağı iptal edeceğinizi mi söylüyorsunuz?" Celeste'in sesi sessizliğin üzerine yükseldi. Asher kalabalığın içinde arkadaşımı aradı.

Ben de öyle yaptım.

Hâlâ Atrium'un arka tarafında duruyordu, duvara yaslanmıştı, siyah çizmelerinden biri hanımeline eziyordu.

"Geleneksel yüzyıldan sonrasını kastetmiştim," diye düzeltti Asher. Avlu sessiz fısıltılarla doldu.

"O gerçek mi?" Uygun meleklerden biri olan Megan'ın Eve'e sorduğunu duydum. Elini kalbinin üzerine koymuştu, teni bir ateş böceğinkine kadar parlaktı.

Diğer üçü kanatlarını herkesin görebileceği şekilde sergilemişti, ancak bunun çoğunlukla Asher'ın dikkatini çekmek için olduğundan şüpheleniyordum.

Asher hâlâ küçük Celeste'e konsantre olmuştu.

"Bir sonraki günahkârımı bulmam gerekiyor," diye açıkladı Eve. "Kimi kurtaracağımı seçmeme yardım etmek ister misin, Leigh?"

Ona döndüm. "Dünya'ya geri dönmek istemediğini sanıyordum?"

Eve uzun siyah saçlarını kaldırdı, kanatlarını içeri soktu, sonra yaldızlı tüylerinin üzerine mürekkep gibi yerleşen ipeksi ipi bıraktı. "Ben bir başmeleğin eşi olmak istiyorum. Eğer Dünya'ya gitmem gerekiyorsa, öyle olsun."

Bir kol Eve'inkinin arasından geçti. Megan, "Ben de seninle Sıralama Odası'na geleyim," diye teklif etti.

Eve döndü, böylece Megan'ın kolu onunkinden uzaklaştı. "Alınma Megan ama çıkarlarımız artık aynı doğrultuda değil. Ya da daha doğrusu, çok fazla. Aynı şey

üçünüz." Bakışları Phoebe'nin üzerinde yoğunlaştı. "Yani, Phoebe rekabet edemeyeceği için ikinizi kastediyorum."

Phoebe'nin uzun sarı perçemleri yüzünün yarısını gizlese de gözlerinin büyüdüğünü fark ettim. "Neden yarışmıyorum? Sadece yirmi bir tüyüm eksik."

"Tatlım, sen bir melezsın," dedi Eve kesin bir ifadeyle. "Seraphim Konseyi melezleri kabul etmez. Ne baş melek olarak ne de eş olarak."

Phoebe'nin turuncu tüyleri kabardı. "Asher'ın daha modern olduğu kesin."

"Seraph Asher." Eve parmaklarını Phoebe'nin çenesinin altında şıklattı. "Ona biraz saygı gösterin."

Phoebe'nin yanaklarında bir allık belirdi.

"Seraph Asher?" Eve'in sesi yıldızlarla süslü avluyu dolduran konuşma gürültüsünün üzerinde yankılandı. "Pozisyon melezlere açık mı?"

Asher'ın kaşları çatıldı. "Pozisyon?"

Eve, gücün en üst kademesinde olması gereken birinin edasıyla, "Eşin," diye ekledi.

"Ne yazık ki, sadece Verity'ler uygun."

Phoebe'nin gülümsemesi benimkiyle birlikte onun dudaklarından da soldu.

Dünyamız neden bu kadar katı olmak zorunda?

Belki de Celeste haklıydı... Belki de hak kazanmaya çalışmalıydım. Gözlerimiz buluştu ve Eve'in altın kanat uçlarının üzerinde tutuştu. Melezlerin Verity'ler tarafından sık sık küçümsemediğini ve aşağılandığını biliyordum. Bir melezin cansız tüylerini ya da kalitesiz ötüşünü küçümseyen birini kaç kez azarladığının sayısını unutmuştum.

"Leigh?" Eve'in sesi dikkatimi Celeste'den uzaklaştırdı. "Geliyor musun?"

Başımı salladım.

Sadece gelmekle kalmayacaktım, aynı zamanda bir sonraki günahkârımı da seçecektim, çünkü melezler de Verity'lere tanınan saygı ve şansı hak ediyordu ve belki de benim sesim onlar için bunu sağlayabilirdi.

CHAPTER 4

Tlolipop emen at kuyruklu bir gencin holografik görüntüsü Eve'in profilini aydınlattı. "O mükemmel, değil mi?"

O mu?"

Eteği o kadar kısa ki başlı başına bir günah olmamasına şaşırdığım liseli kızın hareketli resminin altındaki açıklamayı okumak için müstakbel günahkârlar arasında gezinmeyi bıraktım.

PENELOPE MOREL (11 GÜN)

ZORBALIĞA EĞİLİMLİ.

2

Eve'in altın rengi elbisesi taburesinde dönerken parıldıyordu. "Tam bana göre."

Soluk taş zeminde ayak sesleri yankılandı ve sonra Sıralama Odası'nın kavisli cam kapıları açıldı. Megan ve Lana dairesel odayı boydan boya kaplayan kuvars barın karşısına yerleştiler ve avuçlarını taşa gömülü cam panellere bastırarak holo-ranker'larını açtılar.

Kare bölmelerden ışık huzmeleri fışkırırken Eve avucunu kendi avucuna bastırdı. Penelope'nin değişen görüntüsü durdu ve Eve'in eli taranırken masadan bir uğultu yükseldi. Bir saniye sonra bir bip sesi duyuldu ve

EVE'E GUILD 24'TEN ATANDI sözcükleri üç boyutlu resmin üzerinde bir damga gibi **belirdi**.

Bundan sonra nefes alış veriş i rahatlamış gibiydi. Getirdiğim holografik profile bakmak için bana doğru eğildi. "Eww. Teşekkürler ama almayayım."

"Ne?" Dört kadına saldırdığı için seksen altı puan almış, kaslı, dövme li bir mahkûmun değış en resmine tekrar baktım.

"Asla." Ürperdi. "Bu tür günahkârları çocuklara bırakıyorum. Onlarla baş a çıkmak için bizden daha donanımlılar."

"Ben değildim-o değildi ..." Onun için.

"Bana yürüyen kâbuslara benzemeyen günahkârlar bulmaya çalış, tamam mı?" Eve dedi ki.

Aptalcaydı -hâlâ çok fazla tüyüm eksikti- ama Celeste'in bakış larını renklendiren çaresizlik, rekabet etme arzumu körüklemiş ti.

"O senin için değildi," diye itiraf ettim.

Gerçek şu ki, o benim için bile değildi. Kanatlarımı tamamlamak için ne kadar deli olsam da, karşımdaki gibi bir insanın günahkârlık puanını düşürmesine yardım edecek kadar cesur değildim. Ayrıca, içten içe, gerçekten korkunç günahkârların Abaddon'u ve iğrenç suçlarının onlara yıllarca iş kence etmesini hak ettiğine inanıyordum.

Sistem adını, mevcut adresini ve Rütbe Sisteminde bulunduğu süreyi gösteriyordu: 124 ay. Ayrıca bu süre içinde kaç puan kazandığını da gösteriyordu-1 ve kaç Fletching'in ona yardım etmek için kaydolduğunu-3. Göstermediği şey ise bu Fletching'lerin isimleriydi. Adamın günahkâr puanı bir puan düştüğüne göre, akranlarımdan birinin başarılı olduğunu düşündüm.

Eve'in bakış larının yüzüme yöneldiğini hissettim. "Onunla kapışmak mı istedin?"

İpekli elbisemin içinden dizlerimi avuçladım. "Bilmiyorum. Belki de."

Çakıl taşlı deri taburenin üzerinde kaydı. "Malakim olmak istediğini sanıyordum, Leigh."

Her ne kadar ruh elçisi olma umudumu hâlâ koruyor olsam da, hırsım bencilceydi. Celeste ve diğer melezlerin Verity'lerle aynı hakları kazanmasına yardım edebilirim, o zaman-

Kavisli duvarlarda ve kubbeli cam tavanda bir bip sesi yankılandı. Kızlardan biri bir günahkâr seçmişti. Bir sonraki görevi kimin bulduğunu görmek için omzumun üzerinden bakmadım. Sadece arkadaşımın kırpışmayan gözlerine bakmaya devam ettim.

Eve öne doğru eğildi. "O zaman bekaretini tehlikeye atmayacak birini bulmana yardım etmeme izin ver."

Kalbim durdu.

Elini benimkinin üzerine koydu ve parmaklarımı sıktı. "Canının yanmasını istemiyorum."

İçime bir rahatlama yayıldı. Celeste'in Eve hakkında yanılmış olmasının verdiği rahatlama. Arkadaşım beni gerçekten önemsiyordu.

Akışı kaydırmaya başladı ama sonra nefesini içine çekti ve parmak ucuyla cam panelimin üzerine bir isim çizdi. "Senin için mükemmel bir günahkârım var!"

Holografik yayınım titredi ve bıçak gibi bir çenesi, asi siyah saçları ve günah ve yıldız ışığından yapılmış gibi görünen simsiyah gözleri olan bir adamın yüzü önümde belirdi.

Midem böylesine güzel ve tehlikeli bir yüzü görünce bir alçalıp bir yükseliyor, geriliyordu. Parmağımı cam panelin üzerinde kaydırarak açıklamasına kadar indim.

JAROD ADLER (201 AY) LA COUR DES DÉMONS LİDERİ.

İki yüz bir ay mı? On yedi yıldır sistemde miydi? Benden çok daha yaşlı görünmediği halde bu nasıl olabilirdi? Puanını görmek için parmağımı resmin üzerinde gezdirdim.

Midem garip kıvrımlarına ara verdi. "O bir Üçlü mü?"

Eve'in kemerli kaşları da onu incelerken eğildi. Adamın profilinden bahsettiğine göre, bunun günahkâra ilk bakışı olmadığını hayal ettim.

"La Cour des Démons nedir?"

"Şeytanlar Mahkemesi," diye tercüme etti.

"Fransızca anlıyorum, Eve." Her dili anlamak meleklere özgü bir hünerdi. "Demek istediğim, bu şeytani mahkeme ne yapıyor? Terörizm mi? Toplu cinayetler mi?"

Triple'ın kapüşonlu gözlerini incelerken, "Paris Mafyası için sadece daha güzel bir kelime," dedi.

Dudaklarım birbirinden ayrıldı. "Mafyayı mı yönetiyor? Bir tecavüzcüden nasıl daha güvenli olabilir?"

"Çünkü olmadığı tek şey bu."

"O kesinlikle insanları öldürdü, Eve! Ya da ölümlerini emretmiştir."

Bakışlar enseme diken diken etti.

Eve arkamdaki iki Verity'ye sert bir bakış fırlattı. "Masum değiller."

Kendimi sakinleşmeye zorlayarak, "Bu adam hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" diye mırıldandım.

"Çünkü görevlerimden birinde onu yanına alan biriyle tanıştım. Ben de onu araştırdım. O bir Üçlü çünkü Şeytanlar Mahkemesi'ni yönetiyor. Tek yapman gereken bir operasyonunu iptal etmesini sağlamak; örneğin yüksek gelirli bir iş adamını haraca bağlamayı yeniden düşünmesini sağlamak ya da bir kişiye yardım etmesini sağlamak ve yüz tüy kazanıyorsun. Bu ne kadar zor olabilir ki?"

"Tek yapmam gereken?" Bir homurtu burun deliklerimi sıyırdı ve alevlenmelerine neden oldu. "Eve, on yedi yıldır sistemde." Elimi Jarod'un günahkâr puanının altındaki Fletching sayısına doğru savurdum, parmaklarım üç boyutlu projeksiyonu kesti. "Yüz otuz bir kişi onu ıslah etmeye çalıştı. Yüz otuz bir, Eve. Ve puanı bir kez bile değişmedi, bu da demek oluyor ki

hiçbiri başarılı olamadı. Hiç böyle bir profil görmemiştim. Belli ki bu adamda çok yanlış bir şeyler var."

Patlamamdan rahatsız olan Eve, "Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin, Leigh. Asla başarısız olmayan Fletching."

Hiçbir günahkârı yüzüstü bırakmamıştım ama başkalarının ıslah edemediği yüz otuz bir kişilik bir Üçlü'yü de üstlenmemiştim.

Jarod Adler'ın holografik portresine tekrar baktım, kalın ve kıvrık kirpiklerin çerçevelediği koyu renk gözler yapıştırılmış gibiydi. Bu adamı gerçekten değiştirebilir miydim?

Eve'in yumuşak eli tekrar benimkine dolandı. "En azından dene. Eğer Asher'ı birine kaptıracaksam, bunun sen olmasını tercih ederim" - sivri çenesini odanın arka tarafına doğru eğdi

"hepsinden daha fazla."

Dudağımı ağızımın içine çektim ve dişlerimin arasında kaydırdım.

"Ayrıca, kaybedecek neyin var, Leigh? Eğer onu ıslah edemiyorsan, buraya geri gel ve başka birini seç. Zararı yok."

Zararı yok ama zaman kaybı. Ayrıca, o Fransa'daydı. Görevim süresince Paris loncasına taşınmam gerekecekti.

"Babam yaptıysa sen de yapabilirsin,"

dedi Eve. Ona yan gözle baktım.

"Ve Fransa en iyi yemeklere sahip."

"Oraya çalışmak için giderdim, Fransız mutfağının tadına bakmak için değil."

"Göreviniz sırasında enerjinizi yüksek tutmak için yiyeceğe ihtiyacınız olacak. Ayrıca, hiç Paris'e gittin mi? Baharda muhteşem olur."

Kaşlarımı çattım. "Ne zaman gittin?"

Bakışları Jarod'unakilere döndü. "İki yıl önce. O uyuşturucu bağımlısının temizlenmesine yardım ettiğin sıralarda."

"O uyuşturucu bağımlısının bir adı var: Abigail." İki çocuk annesiydi, o kadar derine batmıştı ki çocuklarını ve

Dairesini ve işini. Onu Alphabet City'de bir kaldırımda kıvrılmış halde bulduğum gece bilinci yerinde değildi.

Temizlenmesi aylar sürmüştü ama başarmıştı ve çocuklarını geri alamamış olsa da başını sokabileceği bir iş bulmuştu.

Eve elini salladı. "Hepsi öyle."

Yardım ettiği insanlardan herhangi birinin ismini hatırlıyor muydu?

"Eğer bu adamı istemiyorsanız, o zaman diğer profillere göz atalım."

Sağduyu kafama bir tokat indirmeden önce elimi onunkinden çektim ve avucumu panele dayadım. Jarod'a üç gün süre verecektim ve eğer onunla bir yere varamazsam, görevimi bırakacak ve iki tütün bedelini ödeyecektim.

Makine canlandı, el izimi taradıktan sonra tiz bir bip sesi çıkardı ve adımı Jarod'unkinin üzerine yazarak kaderimi onunkiyle birleştirdi.

Bir Üçlü'yü üstlendiğimin farkına varmak bana şiddetli bir yağmur gibi çarptı, iliklerime kadar işledi ve beni şiddetle ürpertti.

Eve tabureden atladı. "Bunun için biraz Melek Baloncukları gerekiyor."

Bu da köpüklü portakal çiçeği suyu için kullanılan süslü bir terimdi. Loncaların içinde ve dışında da alkol yasaktı. Beynin veya vücudun performansını değiştiren maddelerin tüketimi büyük ölçüde hoş karşılanmaz ve tüylere mal olurdu.

Holo-ranker'ımı kapattım, sonra kan ve kemikten yoksun olduğunu hissettiğim bacaklarımın üzerinde taburemden kaydım. Tökezledim ve kendimi Eve'in az önce boşalttığı koltuğun üzerinde yakaladım. Elim çekemedim Sıralama Odası kayboldu ve kendimi gözyaşları yüzünden akan küçük bir kızın önünde buldum.

Geri vereceğim, diye kekeledi.

Slime kitini ambalajından çıkardın bile, Amy. Geri veremezsin. Eve'in sesini duydum, farklı, daha genç ve biraz genizden geliyordu.

Onun görevlerinden birini yeniden yaşıyordum. . .

Ama o kadar çok hediyesi vardı ki.

Hepsi onundu. Senin değil. Şimdi şu mektubu yaz ve birlikte gidip ona verelim.

Scschool'daki herkese söyleyecek.

Bunu daha önce düşünmeliydim. Küçük kız akan gözlerini ovuştururken Eve sinirli bir homurtu çıkardı. Hadi ama. Bütün gün bekleyemem.

Görüntü başka bir görüntüye, bu kez hareketli bir ilkokul koridoruna dönüştü. Amy'nin mektubu kendi yaşındaki başka bir kıza götürüşünü izledim, kâğıt elinde kırışıyordu. Mektubu verdikten sonra Amy parmaklarını yumruk yaptı ve hızla uzaklaştı. Ben de peşinden koştum. Daha doğrusu Eve kaçtı. Onu bir tuvalet kabiniinde kilitli bulduk.

Artık çalmak yok, tamam mı? Yoksa geri dönmek zorunda kalırım. Geri gelmemi istemiyorsun, değil mi?

Hayır, hayır. Bir daha asla
çalmayacağım. Aferin
kızıma.

Banyo duvarının **s o y u l a n** gri boyası döküldü.

"Eve!" I Nefes nefese olarak I yükseltilmiş
benim el kapalı onun parçalanen
tüyü.

"Ne?"

Başımı parıldayan toza doğru eğdim. "Bir tüyünü kaybetmişsin."

Havada uçuşan toza, toz yok olana kadar baktı. "Ben de öyle yaptım."

"Nasıl? Neden?"

Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. "İlk defa benim olmayacak bir şeyi istiyorum."

Suçluluk duygusu kalbimi sıkıştırdı. Seraphim olsun ya da olmasın, bir adam yüzünden arkadaşımı kaybetmek istemiyordum. "Kıskançlığın bir günah olduğunu bilmiyordum," derken buldum kendimi.

"Çünkü sen hiçbir zaman gerçekten kıskanmadın."

Saçlarımın turuncumsu tonundan her zaman hoşlanmamış ve Eve'in zarif vücuduna imrenmişim. Özlem ve kıskançlık aynı şey değil miydi?

CHAPTER 5

A Ranking Room'dan ayrıldıktan sonra Angel Bubbles için düzenlenen kutlamalara geri dönmedim. Kendimi havamda hissetmiyordum.

kutlamak için. Aksine, yaklaşan görevim midemi o kadar düğümlemişti ki kendimi hasta hissediyordum. Huzursuzluğumu hisseden Eve beni yatak odamıza götürdü ve üç günlük giysilerimi geniş bir el çantasının içine katlamama yardım etti.

"Size ondan bahseden kişinin adı neydi?"

Eve'in sardığı deri kemer çözüldü. "Neden?"

"I oldu umut I olabilir sor onlar neden onlar başarılı olamadı."

Tekrar sardı ve çantamın içine yerleştirdi. "Jarod Adler'ın kaba ve anlayışsız olduğunu söylediler."

Kaşlarımı çattım. "Çoğu ilk başta öyledir. Yine de kişinin adını alabilir miyim?"

Başını iki yana salladı. "Üzgünüm ama bu bir güven ihlali olur. Kimse başarısızlıklarını etrafta sergilemek istemez."

Taşan çantamın yanında yatağıma uzandım. "Ben deli miyim? Kendimi deli gibi hissediyorum."

Eve yanıma oturdu ve kolunu omuzlarıma doladı.

"Hırslısın, deli değilsin."

Yanağımy omzuna yasladım. "Ben dönmeden yukarı çıkma, tamam mı?"

"On üç-on dört t y m eksik," dedi. "Bir süre daha buralarda olacağım."

"Bu işte o kadar iyisin ki daha hafta bitmeden onları yakalayacaksın."

"Pek olası değil." Bir dakika boyunca ikimiz de konu madık, sonra "Ama sen dönmeden önce kanatlarımı tamamlarsam, yükselmeden önce I ıklar  ehri'ne uğrayacağıma söz veriyorum" dedi.

"Ya da sırada Fransız bir günahkâr var?" "Ya da bunu yapabilirim."

İnsanların dünyasına adım attığı ilk yıl parfümü ke fettiğinden beri tenine sinmi  olan neroli kokusunu içime çektim. "Bir   l  ..." Fısıldadım, çünkü h   ger ekmi  gibi gelmiyordu.

Sessiz bir anın ardından, "Ne olursa olsun, seni sevdiğimi unutma, tamam mı?" dedi.

Ne olursa olsun mu? "Yani, beni yenersen mi?"

Vücudu biraz sertle ti. "Evet."

İhtimaller  yleydi. Jarod'un işbirliği yapması için Elysium'a k  k bir dua gönderdim. Ya da en azından aşırı kaba olmaması için.

"Gitmelisin," dedi ayağa kalkarak.

Cesaretimi içime çekerek kolumu çantamdan geçirdim ve ayağa kalktım. Kıvrımlarımı belli etmeyen mor bir elbise giymi tim. Loncaların dışında kendimi normal hissediyordum ama göksel kuvars duvarların içinde vücudumun çok ağır, göğüslerimin çok büyük, kalçalarımın çok geniş ve karnımın çok yumuşak olduğunu hissediyordum.

Eve'i yatak odamızdan çıkarıp beni Kanal'dan geçirmeye istekli bir Ophanim bulmak için Atrium'a geri götürürken "İ te hiçbir şey," diye mırıldandım. Kanatlarım tamamlanana kadar, yardım almadan lonca portallarından ge emezdim.

Fletchingler h   avluda dolaşıyor, A er'in onuruna verilen ziyafetten yiyip içiyorlardı. A er h   Ophanim ile sohbet ediyordu.

Mesajını ilettikten sonra etrafta dolaşmayacağını düşünmüştüm.

Eve'in eşliğinde kanatlı üstlerimize doğru yürüdüm. "Konuşmanızı böldüğüm için özür dilerim ama Paris'teki loncaya götürülmem gerekiyor."

"Greer?" Ophan Mira söyledi. "Leigh'i Kanal'dan geçirebilir misin?"

"Elbette." Görgü kuralları profesörüm eliyle gri elbisesini düzeltti.

O da benim gibi melek yelpazesinin ağır tarafındaydı. Eve bir keresinde uçarken kanatlarındaki kasları çekmesi gerektiği konusunda şaka yapmıştı. Bu sözü arkadaşşıma bir tüye mal olmuştu, her ne kadar bunu bir hakaret olarak söylemediğinde ısrar etse de.

"Ben de tam yola çıkmak üzereydim," dedi Asher. "Onu ben götürebilirim."

Yanaklarıma renk geldi. Tatlı melekler, bir baş melek bana Kanal'da eşlik mi edecekti?

Greer'in elleri elbisesinin üzerinde gezindi. "Emin misin, Seraph?"

Bakışlarımı, kanatları biraz daha fazla yer kaplıyor gibi görünen Eve'e çevirdim. Keşke onların arkasına saklanabilseydim.

"Evet." Asher'in turkuaz bakışları çantamın üzerinde gezindi. "Gördüğüm kadarıyla hepsi toplanmış."

İç çamaşırlarımı en alta sakladığımı umarak çantamı kendime doğru sıkıştırdım. Eğer üstte kalsalardı, ölürdüm. Özellikle de dantel ve ipeğe karşı büyük bir düşkünlüğüm olduğunu düşünürsek.

Asher etkileyici çalışmaları için Ophanim'e övgüler yağdırırken Eve beni kemik kıran bir kucaklamayla sardı. "Git şu yüz tüyü getir."

O anda utancımı tamamen unuttum, zihnim tamamen Jarod Adler ve onun İblisler Mahkemesi'ne odaklandı. Orada gerçekten de hiçbir iblisin gizlenmediğinden emin oldum.

En azından gerçek bir tane yok.

İblisler, insanların zihinlerinde canlandırdıkları türden, dişleriyle ruhunuzu emen ve pençeleriyle etinizi tırmalayan boynuzlu yaratıklar, neyse ki yoktu.

"Gidelim mi?" Asher sordu.

Kanlı, keskin uzuvların görüntüsünü zihnimden silkeleyerek arkadaşımı uzaklaştırdım. "Seni seviyorum, tatlım."

Gözleri fiskiyelede sallanan nilüferler gibi parlıyordu. "Benim de."

Ağlamak üzere miydi?

"Selam." Atrium'un duvarlarını sulayan ve sıcaklığı yıl boyunca yetmiş iki derecede tutan melek ateşine rağmen soğuk gelen elini tuttum. "Çok yakında birbirimizi göreceğiz."

Kırmızı dudakları bir gülümsemeyle titredi.

Ona tekrar sarıldım ve sonra arkamı dönüp Asher'ı kanala kadar takip ettim.

Ellerini arkasında kavuşturdu. "Siz ikiniz çok yakın mısınız?"

"Beş yaşımızdan beri arkadaşız ve aynı yatak odasını paylaşıyoruz. İster inanın ister inanmayın, oda arkadaşlarımızı hiç değiştirmedik."

Ama bu yakında değişecekti.

Yakında çok şey değişecekti.

"Demek Paris, ha?" Köşeyi dönüp gecenin ışıltısıyla yıkanan başka bir soluk koridora girdiğimizde Asher sordu.

"Senin günahkârın kim, Leigh?"

Ona baktım. "Jarod Adler adında bir adam."

O kadar ani durdu ki kalbim kaburgalarımın çarptı. "Ne oldu, Seraph?"

Göğsü genişlerken deri, tabaklanmış teninin üzerinde fısıldadı. "O bir Üçlü."

Eve'in bahsettiği yüz tüyü kademeli olarak kazanacağımı mı düşünmüştü? "Öyle."

Bana o kadar uzun süre sabit bir şekilde baktı ki çantamı omzumdan daha da yukarı kaldırdım.

"Neden bir Triple aldın?"

Damarlarımı saran soğğun yerini sıcaklık aldı. "Oh. Uh." Dudağımı ısırdım. "Çünkü seksen bir tüyüm eksik."

Yüz ifadesi yumuşadı, ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Gururum okşandı."

Parmaklarım çantamın askısında dondu kaldı. "Öyle misin?" "Öyleyim."

Bana dokunmadı ama derisinin altından pompalanan sıcak kan dokundu. Varlığımın her zerresine nüfuz etti, kararlılığımı soğuyan metal gibi katılaştırdı.

Asher'ın yine tam teşekküllü olan görkemli kanatlarını okşamak gibi ayıp bir şey yapmadan önce geri çekildim. İçimdeki romantik, onları benim şerefime açtığını umuyordu; gerçekçi ise Kanal'a yaklaştığımız için açıldığını ve beni loncadan çıkarmak için onlara ihtiyacı olacağını hissediyordu.

"Bir Üçlü'yü ıslah etmek için çok fazla zaman harcama," dedi Asher sonunda. "Onlar belirli nedenlerden dolayı Üçlüdür."

Yutkundum. "Biliyorum."

Sanki neye bulaştığımı tam olarak anlamamışım gibi çenesini boynuna doğru eğdi.

Aptalcaydı ama sinirlendim. "Ben hiçbir görevde başarısız olmadım."

Övünmek bana göre değildi ama bana insan dünyasındaki en saf melekmişim gibi bakmayı bırakmasını istiyordum. Parlak beyaz ışıkla dolu kare şeklindeki odaya ondan önce ben girdim. O da bana katıldığında, bir asansör boşluğundan daha büyük olmayan alan birdenbire bir ayakkabı kutusundan daha dar gelmeye başladı.

Avuçlarını uzattı, ben de benimkileri üstüne koydum. Teni ellerime ateş saçıyor, onların yakıcılığını alıp yerine karıncalı bir yanık koyuyordu.

Göksel dilden, etrafımızda leylak dumanının toplanmasına ve bükülmesine neden olan kelimeler mırıldandı. Tutuşunu sıkılaştırarak kanatlarını çırttı ve elysian ışık huzmesine doğru roketlendik.

CHAPTER 6

WAz önce geride bıraktığımın mükemmel bir kopyası olan 7. Lonca'ya vardığımızda iki kadın bizi bekliyordu

Kanal tarafından bizi bekliyorlardı, muhtemelen Ophan Mira tarafından yakında geleceğimiz konusunda uyarılmışlardı. Asher'a ilgi göstermeden önce beni kısa ve öz bir şekilde selamladılar. Belli ki Seraph için oradaydılar ve önemsiz bir Fletching için değil.

Onun karısı olana kadar bekle. Vay be. İğneleyici sözlerim eşit adımlarımı sekteye uğrattı. Bu özgüven nereden gelmişti?

Asher yüzünü çevreleyen altın sarısı saç perdesinin ardından bana baktı. "İyi misin, Leigh?"

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım ve sayıklayan düşüncelerimi fark etmemesi için dua ettim. "Ben iyiyim. Teşekkür ederim, Seraph." Sonra dikkatimi elma yeşili kanatları olan sarışına çevirdim. "Ophan Pauline, eşyalarımı koyabilmem için bana boş bir yatak odası gösterebilir misiniz lütfen?"

"Biensûr. Suis-moi." Fransızca konuşmasına rağmen beynim otomatik olarak kelimelerini tercüme etti. Tabii ki. Beni takip edin. "Buradayken bizim dilimizi konuşmayı unutma. Parislileri çok daha misafirperver yapacaktır."

Bunu aklıma kazıdım. Ayrılmadan önce Asher'a döndüm. "Bıraktığın için teşekkür ederim, Seraph."

"O zevk bana aitti, Leigh." Akkor halindeki gülümsemesi, yüzüne yayılan endişenin yerini aldı.

Jarod'un adı geçince yüz hatları değişti.

Ophan Pauline'i sessiz koridorlardan oluşan bir ızgarada takip ederken, ateş damarlı kuvarsın yanı sıra tek ışık kaynağı olan yıldızlarla yanan elysian gökyüzü şeridine baktım.

Beni benimkine benzer ama daha küçük bir yatak odasına götürdü - dört çıplak kuvars duvar, kubbeli bir tavan penceresi, en-suite banyo ve beyaz çarşafarla döşenmiş iki kraliçe yatak. "Bizimle ne kadar kalmayı düşünüyorsun?"

"Görevimin nasıl gittiğine bağlı."

Duvarlardan birine bastı ve bir dolap kapısı açıldı. "Myriam geçen ay yükseldi, yani bu oda ihtiyacın olduğu sürece senin."

"Teşekkür ederim." Yatağa doğru yürüyüp çantamı üzerine koyduğumda bana baktığını hissettim. Kanatlarım büyülenmiş olduğu için bu ilginin nedenini merak ederek omzumun üzerinden baktım.

"Saç renginiz çok farklı."

Farklı olmak asla bir iltifat değildi. "Tıpkı kanatlarım gibi," diye iç geçirdim.

"Ne renk bunlar?"

"Gümüş."

"Ve?"

"Sadece gümüş."

Göz kapakları yukarı doğru çekildi. "Onları görebilir miyim?" Onları büyüyle var ettim.

Etrafımda daireler çizerek onları inceledi. Rengimin ya da renksizliğimin bakışlarını tüy eksikliğimden uzak tutacağını umuyordum. "İnanılmaz. Daha önce saf Verity kanatları olan bir Fletching görmemiştim. Çok iyi bir saf kan olmalısın."

"Ya da beni yaratan melekler saçımdaki tüm rengi tüketti."

Sırıttı. "Anne ve babanın ikisinin de saf Verity kanatları mı var?"

"Bilmiyorum."

"Kanatlarını hiç görmedin mi?"

"Onlarla hiç tanışmadım."

"Sizi hiç ziyaret etmediler mi?"

"Hayır."

Ebeveynlerin çocukları göğe yükselene kadar onları aramaması pek de alışılmadık bir durum değildi. Bazıları çocuklarının göksel şehre ulaşamaması ihtimaline karşı onlara bağlanmak istemezdi. Onları merak etsem de, bu merakın içinde acı da vardı ve bu acı onlarla tanışma isteğimi azalttı.

Eğer anne olsaydım, Fletching'imle birlikte loncada yaşardım. Ya da en azından bunu denerdim. Buna izin verilmiyordu ama belki de bir Seraphim'in refakatçisi olsaydım... İşte yine büyük hayaller kurmaya başladım.

"Onur konuğumuzun yanına dönmeliyim ama sizinle tanışmak bir zevkti. Leigh, değil mi?"

"Oui."

"Bir şeye ihtiyacın olursa, gel beni bul."

"Teşekkür ederim, Ophan."

O gittikten sonra giysilerimi astım, duş aldım, sonra dolabımın önünde durdum, uyumak mı yoksa önümüzdeki gün için giyinmek mi gerektiğini tartıştım. Göz bebeklerimin ardında Jarod'un yüzü parladı. Kimi kandırıyordum ki? Uyuyabilmemin imkânı yoktu. Şafağın yakın olduğunu tahmin ederek kobalt rengi gökyüzüne baktım. Jarod muhtemelen henüz uyanmamıştır ama bu kadar erken yola çıkmak bana araziye incelemek için zaman kazandıracaktı. Onun evine kıyasla loncanın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Diz hizasında siyah bir etek ve uzun kollu siyah bir bluz giydim, o kadar sık temizlenmişti ki kumaşı biraz sarkmış ve omuzlarımdan birinden düşmüştü. Toparlamaya çalıştım ama ayaklarımı siyah topuklu ayakkabıların içine sokup çantamı kaptığım sırada tekrar yamuldu. Oh neyse. Belki de Fransızlar bunu şık bulurdu.

Çok fazla gürültü yapmamaya dikkat ederek, hafif adımlarla fışkıran suyun sesine doğru yürüdüm, ince topuklu ayakkabılarım

taşa tıklayarak. Tıpkı loncamızda olduğu gibi, Atrium'un duvarları da gür çiçeklerle kaplıydı. Burada hanımeli yerine pembe g ller açmış, bu da mek na bizimkinden biraz daha farklı bir görünüm ve koku kazandırmıştı. Yedi çeşmenin kalbindeki heykellerle vurgulanan bir farklılık. Göksel varlıkların kuvars oymalarını incelerken, keskin koku uykusuzluğum ve ateşlenen adrenaline birleşince başım döndü. Yeni biriyle tanışmak ve onunla bir maceraya atılmak beni genellikle heyecanlandırırđı, tıpkı yeni bir kitaba başlamak gibi. Ancak bu sabah korkum heyecanımın önüne geçmişti, çünkü tehlikede olan çok şey vardı.

Altın bir kalkan sallayan melek heykelinden cesaret alarak Atrium'dan geçip yarım ay şeklindeki fuayeye girdim ve parmak ucumu okutarak dolap duvarından cam bir bölmenin kilidini açtım. İçinde, talep edilen meblağ aşırı olmadığı sürece yenilenebilecek ince bir tomar banknot vardı.

Parayı el çantamın içine koydum ve sonra göksel havadan bir nefes daha  alarak kapıyı açtım ve bilinmeyene adım attım.

CHAPTER 7

ALoncanın kapısı çınlayarak kapandıktan sonra etrafıma bakmak için döndüm. Gökyüzü karanlıktı ama sokak değildi. Yaya kullanımı için çok dar olan kaldırımların çevrelediği pürüzsüz parke taşları, iki katlı evlerin kireçtaşı cephelerinden fırlayan antika dökme demir fenerlerin altında parlıyordu.

Sigara içen bir adam fırınının önündeki kaldırımı hortumla yıkıyordu, görünüşe göre o sırada uyanık olan tek kişi oydu - telefonumdan saate baktım, sabah 4:15.

Ona gülümsedim, bu da bana bir "Bonjour, mademoiselle" kazandırdı.

Aydınlatılmış fırının içinden ısıtılmış tereyağı kokusu yayılıyordu; kırmızı yanakları şişmiş bir kadın uzun bir beyaz hamur şeridi açıyordu.

Hayranlığım adamın hızlı bir Fransızca ile "Paris'teki en iyi kruvasanları biz yapıyoruz. İki saat içinde hazır olacaklar."

Karnım guruldadı. "Sonra gelirim o zaman," dedim ve kıvrımlı, Arnavut kaldırımlı sokaktan aşağı inmeye başladım.

"Sekizden önce satıyoruz."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Sekizden önce dönerim o zaman."

Nerede olduğumu kontrol etmek için telefonumdaki harita uygulamasını açtım -Cour du Commerce Saint-André- ve sonra

gitmem gereken yere girdim-Place des Vosges. Saint-Germain adında bir mahalleden yarım saatlik bir yürüyüşle ulaşabileceğim, labirent gibi sokaklarıyla bana East Village'ı anımsatan bir yer olduğunu keşfettim.

Labirentten çıkıp nehre bakan bir rıhtıma çıktığımda dudaklarım uçukladı. Oyulmuş kireçtaşı, şehrin içinden geçen akıntı kadar çılgınca parlayan arduvaz çatılarla son buluyordu. Birden görevimi tamamlamak için bu kadar acele etmemiş olmayı diledim. Bu düşünce etrafımdaki ihtişamı azalttı ve sonra uyku tulumlarına ve karton panellere sarılmış iki evsizin görüntüsü bana insan dünyasında her şeyin güzel olmadığını hatırlattı.

L'Île de la Cité'nin etrafını saran nehrin üzerindeki köprüden geçtim. Küçük ada, az önce geride bıraktığım mahalleden bile daha sessizdi. Ancak nehrin diğer kıyısına ulaştığımda gürültü başladı. İlk başta fazla değil

-Ara sıra bir araba ya da kamyon görüyordum ama sonra Rivoli adında daha büyük bir caddeye ulaştım ve müzik, sarhoş müşterilerden oluşan küçük gruplarla birlikte kaldırıma taşdı. Onları atlatarak yemyeşil ağaçlarla bezeli bir meydana yaklaştım. Gecenin bir yarısı New York'tan uçakla geldiğim taş konağın yerini bulana kadar halka açık bahçeyi çevreleyen binaları taradım. Girişi uyumlu cadde boyunca uzanan bir pasaj tarafından gölgelenmiş olsa da dijital haritam buranın Jarod'un karargâhı olduğunu gösteriyordu.

Yolun karşısına geçtim ve gotik kemerlerin altından kan kırmızısı devasa kapılara doğru daldım. Eğer burası bir mafya bölgesi olmasaydı, bu rengi çekici bulabilirdim. Onun yerine, uğursuz buldum.

Porte-cochère tıkırdayarak açıldı ve smokin giymiş iki adam dışarı çıktı. Kıpırdamadan durdum, taş bir sütunun gölgesine karışmaya çalıştım ama iki adam da beni fark etti. Bu saatte dışarıda yalnız bir kız kesinlikle herkesin dikkatini çekirdi.

Birinin ilgisini hızla kaybettiği yerde, diğeri bakmaya devam etti. Saçları gümüş rengi olmasına rağmen teni pürüzsüzdü. "Vous êtes perdue?"

Zihnini onun sözlerini tercüme etti: Kayıp mı oldun? "Hayır." Soluk mavi bakışları üzerimde daraldı.

"Tristan!" diye seslendi arkadaşı, siyah şoförlü bir sedanın kapısını açarak.

"Jarod Adler'ı arıyorum," dedim hemen, mavi gözlü adamın bir şekilde bana yardım edebileceğini umarak.

"Jarod'dan ne istiyorsun?" diye sordu Fransızca. "Bir proje hakkında konuşmak istiyorum."

Adam sırtıttı. "Ne kadar ilginç bir kelime seçimi." Öyle miydi? "Beni Mösyö Adler ile tanıştıracak mısınız?"

Tristan'ın arkadaşı homurdandı. "Bon, tu viens ou pas?" Geliyor musun?

Tristan bakışlarını benden ayırmadan, "Hayır," diye cevap verdi. "Sanırım sizi tanıştıracam."

Bakışları göğüslerime yöneldiğinde kollarımı kavuşturdum. "Ben gidiyorum," dedi arkadaşı ve arabanın kapısını kapattı. "Jarod uyandı mı?" Tristan'a sordum.

"Uyurken parti veremem."

Bir parti mi? Sanırım bu Tristan'ın şık kıyafetini açıklıyordu. "Yani, onunla konuşmak için kötü bir zaman değil mi?"

"Tatlım, Jarod seninle konuşmak istemiyorsa, konuşmaz." Gözlerim biraz büyümüş olmalı çünkü Tristan ekledi, "Rahatla. Seninle kesinlikle konuşmak isteyecektir."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" "Güzel, yumuşak şeyleri sever."

Hâlâ süzdüğü göğüs dekoltemden mi bahsediyordu, yoksa bütün olarak benden mi?

Bana göz kırptı. "Gel. Seni şeytanın inine götüreceğim."

Omurgama bir ürperti yayıldı. Kendimi neyin içine sokmuştum? "Bu duruma uygun giyinmedim."

"Kıyafetin için üzülme." Bir kaşımı kaldırdım.

"Bu kapıların ötesinde kimse kıyafetlerini uzun süre üzerinde tutamaz."

Yutkundum, bu da adamın kıkırdamasına neden oldu.

"Ben, uh ..." Cep telefonumu daha sıkı kavradım.
"Muhtemelen daha sonra gelmeliyim-"

"Saçmalık." Tristan dikkatini işaretlenmemiş gümüş bir plakete -plaket değil, parmağını bastırıldığı bir zile- yöneltti.

Asher. Celeste. Sulu boya gibi bir araya gelip tek bir isim oluşturana kadar isimlerini zihnimde tekrarladım.
Asherceleste.

CHAPTER 8

Iyükseltilmiş eşikten geçerek, ortasında bir çeşme bulunan muazzam taş döşeli avluya adım attı.

Tek omuzlu bir elbise giymiş, su fişkırtan bir kadın heykeli. Güzeldi, bir mafyanın uğrak yeri için fazla güzeldi.

"Onu öldürmek için burada değilsin, değil mi?" Tristan'ın sesi bakışlarımı çeşmeden ayırmama neden oldu.

"Tabii ki hayır." Sabit bir vuruş kulaklarımı doldurdu. İlk başta bunun kalbimin sesi olduğunu düşündüm ama sonra durgun, tiz bir ses gümbürtülere karıştı ve bunun müzik olduğunu anladım.

"Sadece kontrol ediyorum. Patronla başımı derde sokmak istemem. Daha önce kontrol etmeliydim ama dikkatim dağılmıştı."

Hâlâ cep telefonuma sarılı olmayan avuç içimi eteğimin üzerinden kaydırarak tenimi bu yapışkanlıktan kurtardım.

"Hafif bir aksanınız var. Amerikan mı?" Öyle mi? "Evet."

Yolu başka bir kapıya doğru yönlendirdi. "Amerika'nın neresinde?"

Onunla birlikte yürürken, çevresel görüşümde bir hareket yakaladım. Siyah takım elbiseli bir adam gölgelerin arasından sıyrıldı ve bize doğru keskin bir bakış fırlattı. Tristan ona başıyla işaret etti ve adam tekrar belirsizliğe gömüldü. Siyah giysili bir başka figür karşı tarafta sinsice ilerliyordu.

Duvar. Birden şans eseri karşılaştığım için inanılmaz derecede minnettar oldum. Yanımdaki adam olmasaydı Jarod'un alanına nasıl gireceğimden emin değildim.

"New York," dedim sonunda.

Tanımsız bir kapıyı iki kez çaldı. "Peki kaç yaşındasın?"

"Yeterince
yaşlı."

Dudakları
kıvrıldı.

Beni buna cevap vermeye iten neydi? Sinirler.
Gergindim.

İsmarlama takım elbise giymiş bir adam kapının çerçevesini doldurdu. "Bu kadar çabuk mu döndün, Tristan?"

"Hiç gerçekten ayrılacak mıyım?" diye sordu refakatçim iyi huylu bir şekilde.

"Ne yazık ki hayır."

Tristan kıkırdadı.

"Kız kim?" diye sordu iri adam.

"Bir arkadaş," dedi Tristan yavaşça. "Patronla görüşmek isteyen bir arkadaş."

Adam geçmeme izin vermek için geri adım atmadan önce uzun bir süre beni inceledi. İçinde silah olmadığını kanıtlamak için açtığım çantama başıyla işaret etti.

Homurdandı. "Elle est mignonne, celle-là." Bu kız çok şirin.

Bu aşağılayıcı yorum karşısında tüylerim diken diken oldu. "Celle- là parle le Français." Bu Fransızca konuşuyor, diye karşılık verdim.

Adamın dudakları düzleşti. "Çantan. Burada kalacak. Telefonun da öyle. Muriel!" diye seslendi.

Dizlerine kadar uzanan dar bir elbise giyen ve kumral saçlarını şık bir şekilde toplayan bir kadın ağır perdeleri araladı.

Muhafız kıyafetime başıyla işaret etti. "Tu t'occupes d'elle?" Onu hazırlayabilir misin?

Muriel'in ağır makyajlı gözleri antrenin loş ışığında parlayarak beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Kıyafetin konusunda neden endişelenmen gerekmediğini anladın mı?" Tristan kulağıma fısıldadı ve köprücük kemiğimin üzerinde tüylerim diken diken oldu.

Neredeyse koşmaya

başlayacaktım.

Neredeyse.

Asherceleste.

Telefonumu iri yarı gardiyana vermeden önce çantamın içine yerleştirdim.

Onu almadı. "Muriel eşyalarını kaldıracak.

Onu takip edin."

"Ben burada bekleyeceğim," diye söz verdi Tristan.

Ona beklemesine gerek olmadığını söylemek üzereydim ama Jarod'un yakın çevresinin bir parçası gibi görünen bu adamdan kurtulmanın daha iyi olacağını düşündüm.

Muriel beni bordo kadife perdelerin arasından geçirdi ve eski bir İngiliz salonunun içinde patlamış bir tuhafliklar dükkânına benzeyen bir yere soktu.

Derin bir çekmeceyi açtı. "Çantanı ve kıyafetlerini buraya bırakabilirsin."

Çantamı bıraktım.

Bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Sen nesin?"

"Pardon?"

"Kıyafet bedeniniz."

"Oh. Bir sekiz."

Kadın giysileriyle dolu bir rafa doğru gitti ve siyah deri ve dantelden yapılmış bir elbise çıkardı.

"Um." Boğazımı temizledim. "Daha fazla kumaş içeren bir şeyiniz var mı?"

Muriel gülümseyerek ön dişlerinin arasındaki boşluğu gösterdi. "Bu elimdeki en muhafazakâr olanı."

"Ne tür bir parti bu?" Ağzımdan kaçırdım.

Askıyı indirdi, gülümsemesi azaldı. "Ma chérie, eğer içeride neler olduğunu bilmiyorsan, neden buradasın?"

"Çünkü Mösyö Adler ile konuşmam gerekiyor."

Elbiseyi rafa geri asıp daha mütevazı bir elbise seçmeden önce neredeyse tam bir dakika beni düşündü. Eteğindeki yırtmaç hâlâ kalçamın ortasına denk geliyordu ama en azından bu elbise deriden yapılmamıştı ve ne yazık ki gözlerimin rengindeydi. Başka bir deyişle, çok yeşil. Gözlerimin bu renkte olmasına aldırmadığım yerde, vücudumun bu renkte olmasına aldırıyordum.

"Başka bir şeyiniz yok mu?" Beni ev bitkisi gibi göstermeyecek bir şey.

Muriel başını salladı.

Ugh. "Soyunma odası var mı?" Muriel arkasını döndü.

Sanmıyorum.

"Bakmayacağım," dedi.

Yine de bakmış olmalı, çünkü beceriksiz parmaklarımı elbisenin sırtını boydan boya geçen fermuardan itti ve omuzlarımdan düşen kap kolları ayarlamak için etrafımda dönmeden önce onu yukarı çekti.

Kimin elbisesini giyiyordum? "Bütün bu kıyafetler nereden geliyor?"

"Çeşitli butikler. Misafirlerinin kıyafetleri beklentilerini karşılamadığında Jarod'un partileri için onları satın almaktan sorumluyum." Ağır siyah makyajı okyanus rengi gözlerinin kenarındaki kırışıklıklara akmıştı.

Ne tür bir insan başkalarının ne giydiğini bu kadar önemser?

"Sanki senin için yapılmış gibi görünüyor." Muriel saçlarımı topladı ve omzumun üzerinden bakır gibi çözüldüğü yere sıkıştırdı, sonra ayaklarıma baktı. "Güzel ayakkabılar."

"Teşekkür ederim." Cildime spreyle boyanmış hissi veren sateni düzelttim. "Herkesin söylediği kadar korkunç biri mi?" Muriel kaşını kaldırıncaya ekledim: "Jarod Adler. Pek iyi biri olmadığını duymuştum."

"Yirmi beş yıldır onun hizmetindeyim." "Yirmi beş mi?"

"Evet. Yirmi beş. Onun doğduğu gün işe alındım." Rafta duran bir sepete doğru bir adım attı. "İnsanlar onu nezaketi için aramıyor."

Yine de bunun için gelmiştim.

Muriel siyah telkari bir maske çıkardı ve beni tuhaf dolaptan çıkarmadan önce başıma bağladı. "Neden gidip onun hakkında kendi kararını vermiyorsun?"

Perdelerden içeri daldığımda, Tristan asık suratlı muhafızla yaptığı tartışmayı yarıda kesti. "Belki de seni içeri almak o kadar da iyi bir fikir değildir."

"Neden olmasın?"

Ceketinin iç cebinden bir maske çıkardı ve maske takmaya alışkın birinin becerikliliğiyle taktı. "Çünkü seni kendime saklamayı tercih ederim."

"Ah." Yüzümün bir kısmını saran maske için aniden minnettar olarak kızaran boynumun dibine dokundum.

İri yarı muhafız homurdanarak o kadar kalın, süslü bir ahşap kapıya doğru yürüdü ki, kapıyı açtığında odanın içindeki yavaş, boğucu melodi dışarı yükseldi. Tristan bana kolunu uzattı, tutmakta tereddüt ettim ama kendime beni içeri onun soktuğunu hatırlattım.

Ve sadece bir koldu.

Kilitlenip o kadar karanlık bir odaya girdim ki gözlerimin herhangi bir şeyi ayırt etmesi bir anımı aldı. Ayırt ettiğimde ise göz kapaklarımı kapatıp başımı eğdim, az önce gördüğüm şeyin bana tüylere mal olacağından emindim.

Belki de hepsi.

CHAPTER 9

A Bir noktada gözlerimi açtım, böylece hiçbir şeye ya da kimseye basmadım. Yine de bakışlarımı parlak parkeye yapışmışken, ne yazık ki kulaklarımı odada dolaşan büyüleyici melodiyle örtüşen homurtu ve inleme senfonisinden koruyamadım.

Kalbim, şarkıcının ilahilerine eşlik eden koparılmış arp telleriyle aynı anda boğazıma çarptı. En çılgın hayallerimde bile kendimi, konukların çeşitli soyunma hallerinde olduğu ve birbirlerine en kötü aşk romanlarımda bile okumadığım şeyler yaptığı bir partiye isteyerek katılırken hayal etmemiştim.

Tristan yürümeyi bırakana kadar bütün bir şehir bloğunu kat etmiş gibi hissettim. Bir çift parlak siyah elbise ayakkabısı, stilettolarımın sivri uçlarına çarptı ve solgun, maskeli yüzümü yansıttı.

"Kimsiniz?" Ses son derece erkeksi ve son derece kayıtsızdı.

"Leigh," diye cevap verdim, hâlâ başımı kaldırmak istemiyordum. "Peki sen neden buradasın?"

"Senin için bir projesi var," dedi Tristan.

Bir parmak çenemin altından kıvrıldı ve başımı yukarı kaldırdı. Maskeli olmasına rağmen gözlerini tanıdım; karanlık ve

Kirpikler o kadar uzundu ki serçe parmağımın etrafına kadar kıvrılabiliyorlardı.

Karanlığın ikiz havuzları beni içine çekerken nabzım damarlarımı dövüyordu. Odada dönen misk ve baharat karışımının üzerinde, burun deliklerime yeni bir aroma ulaştı - yağmur fırtınasından sonra incir yaprakları gibi mineral ve yeşil. Derin bir nefes aldım, Jarod Adler'ın kokusunda neredeyse boğuluyordum.

Başka tarafa bakmayacağımdan emin olmalı ki parmağını indirdi. "Hizmetimi kim tavsiye etti?"

Çevresel görüşümde bedenler kıvranıyordu. "Bunu konuşmak için gidebileceğimiz daha özel bir yer var mı?"

Dudaklarının bir köşesi seğirdi. "Aynı ödeme kabul etmiyorum."

İçimde bir tiksinti dalgası yükseldi. "Ben fahişe değilim."

Maske yüz ifadesini gizlese de, dudaklarının kıvrımını gizleyememişti ve bu kıvrım benim ateşli karşılık vermemle yumuşamıştı. "Soyadınız nedir?"

"Önemli değil." Benim yoktu. "Zaten ailemi tanımazsın. Hepsi Amerika'da."

"Ben ülkemin sınırları dışındaki pislikleri temizlemem."

"Bu iş denizaşırı değil."

Başını eğdi ve bir tutam siyah saç maskesinin üzerinden gözlerinin içine düştü. "Ne tür bir iş bu?"

"Sana söyledim. Bunu burada tartışmak istemiyorum."

"Çalışma odanıza gidebiliriz" önerisinde bulunan Tristan'la göz göze geldi.

"Beş dakikamı alabilirsin, Leigh." Adımı vurguladı. Lay yerine tek heceli leh çıktı, bu da Fransızcada çirkin anlamına geliyordu. Niyeti bu muydu? Beni kendi adımla kesmek mi?

Tristan avucunu hâlâ onunkine saplı olan kolumun üzerine koydu. "Gel."

Jarod, "Yürümek için kesinlikle senin yardımına ihtiyacı yok, Tristan," dedi.

"Elbette," diye cevap verdi, aralarındaki ilişkinin doğasını düşünmeme neden olan bir meydan okuma ve rahatlıkla.

Kuzenler mi? En iyi arkadaşlar? Jarod gibi bir adamın arkadaşları var mıydı?

Jarod döndü ve birbirlerinin suratlarını yiyen bir çiftin yanından geçerek kalabalık odada hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. En azından o çiftin kıyafetlerinin çoğu hâlâ üzerlerindeydi.

Karanlık odada yürürken Jarod'un gergin ve zayıf vücudunun hatlarına odaklandım. "Akraba mısınız?" Kendimi sorgularken buldum.

"Birbirimize benzediğimizi düşünüyor musun?"

"Hayır, ama buradaki herkes seni tanıyor gibi görünüyor. Ve onunla konuşma şeklin ..."

Tristan'ın bakışları Jarod'un başının arkasına yerleşti. "Birlikte büyüdük ama akraba değiliz."

Daha fazlasını öğrenmek istiyordum ama Jarod'a yetişmiştik, bu yüzden sorularımı sonraya sakladım. Jarod, geniş, kavisli bir merdiveni olan siyah-beyaz kareli mermer bir koridora açılan bir dizi kapıyı açtı. Üst katta mı yaşıyordu, yoksa burası sadece iş yeri miydi?

Bir koruma az önce geçtiğimiz kapıların yanında duruyordu ve bir başka koruma da Jarod'un açmakta olduğu kapıların yanında duruyordu.

Bir düğmeye bastı. Yer lambaları ve bakır aplikler, eskimiş parşömen ve ahşap verniği kokan, belirgin biçimde erkeksi mekânda canlandı. Her duvarda yontulmuş maun kitap rafları sıralanmıştı ve odanın ortasında duran, aralarında sehpa bulunmayan dört pelüş koltuğu orman yeşili kadife kaplıyordu.

Jarod bir tanesine çöktü, sonra karşısındakini işaret etti. Kendimi Tristan'dan ayırarak zarif bir şekilde önerilen koltuğa oturdum, deli gömleği gibi giyindiğim elbisem düşünüldüğünde bu bir başarıydı.

"Maskeni çıkar," dedi.

Lütfen demek iyi olurdu ama onu çıkardım ve saten elbisemin kumaşının yırtılmasından endişe ettiğim kadar dar olduğı kucağıma koydum.

Jarod siyah maskesinin ardından beni inceledi. "Tristan, misafirimize bir içki doldur."

"Ben içki içmem," dedim.

"Biz değilgidiyor için ilaç Sen, Leigh," Jarod dedi, ismimi tekrar rtt.

Parmaklarım maskemdeki bağların etrafında kenetlendi. "Yine de içki içmiyorum."

Jarod yine bana baktı, bakışları maskesinin ardında sertleşiyor gibiydi.

"Ve benim adım Lay diye telaffuz edilir." "Ben öyle söylemiyor muydum?" "Hayır, farklı söylüyordun."

Dudaklarında beliren gülümseme, nasıl telaffuz ettiğini çok iyi bildiğini kanıtlıyordu. "Bana projenden bahset."

İpek kurdeleyi işaret parmağımın etrafında döndürdüm. "Maskeni çıkarır mısınız? Beni rahatsız ediyor."

Jarod arkasına yaslandı, smokininin kolları gerilmiş, loş ışıktaki mor-siyah parlıyordu. "Hayır."

Gz kırpıttım.

"Seni rahatsız edip etmemesi umurumda değil. Şu anda seni pek umursamıyorum ve sadece senin var" -perdeli iki Fransız kapısının arasına asılmış, oynak bir doru atın yağlıboya portresinden daha pahalı görünen parlak, sekizgen yüzlü bir saate baktı- "umursamamı sağılamak için üç dakikan kaldı, o yüzden senin için ne yapmamı istediğini açıklamaya başlasan iyi edersin."

Kurdeleyi parmak ucuma o kadar sıkı sardım ki kendi dolaşımımı kestim. Bıraktım, çözülmesine izin verdim. "Buradayım çünkü ne iş yaptığınızı anlamak istiyorum."

Başını hafifçe sallaması bana bu cevabı beklemediğini gösterdi. "Ne yaptığımı anlıyor musun?" diye boğuk bir ses çıkardı.

Gözleri sadece yarıklara dönüşmeden önce. "Kimin için çalışıyorsun? DGSİ için mi?"

"DGSİ mı? Bunun ne olduğundan emin değilim-"

Jarod sandalyesinde dönerek kendisine bir bardak şeffaf içki doldurmakta olan Tristan'a baktı. "Bu kızı nereden buldun?"

"Kapının eşiğinde."

Jarod arkasını döndü ve omurlarımın kilitlenmesine neden olan bir şiddetle bana baktı. "Kapımın önünde ne halt ediyordun?"

Niyetimi nasıl ifade edeceğimi düşünerek alt dudağımı dişledim. "Sana yardım etmeye geldim."

"Ah. Bana yardım et." İfadesi tekrar küçümseyici bir eğlenceye dönüştü.

Omuzlarımı dikleştirmeye çalıştım ama elbisem o kadar sertti ki güçlkle hareket edebildim.

"Dur tahmin edeyim. Projen ruhumu kurtarmak."

Dudaklarım birbirinden ayrıldı.

Ne olduğumu biliyor muydu? Kanatlarımın doğaçlama bir şekilde ortaya çıkmadığından emin olmak için omzumun üzerinden baktım. Ne yapıyordum ki? Tüylerimiz burunlarına sokulsa bile insanlar onları göremezdi.

"Sattığınız şeyle ilgilenmiyorum. Yaşadığım hayattan gayet memnunum." Ayağa kalktı ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü. "Tristan, küçük yobazı evimden çıkar ve personeline La Cour des Démons'un eşiğinden geçmesine asla izin vermemelerini söyle."

Gözlerimi

kırptım. "Ama-"

"Çık dışarı."

Yüzüme bir sıcaklık yayıldı. Ayağa kalktım ve ona doğru koştum. "Sen söyledikleri her şeysin Jarod Adler." Sesim titriyordu. Böyle titremesinden nefret ederdim. "Buraya sadece sana yardım etmeye geldim."

"Yalancı." Bir adım daha yaklaştı, Ophan Pippa'nın anlattığı çocuk masallarındaki canavar gibi üzerime çullandı

Biz hala çocuk odasında yaşarken. Günah ve etten yapılmış canavarlar. "Buraya kendine yardım etmek için geldin."

Nefesimi içime çektim. "Ben yalancı değilim ama haklısın. Buraya kendime yardım etmek için geldim."

Onunkaşlar vuruldu yukarı arkasında onun
Maske. "İtiraf mı ediyorsun?"

"Sana söyledim, ben
yalan söylemem."

"Herkes yalan söyler."

"Ben değil." Sert bakışlarını üzerimde tuttum, sonra sessiz mermer fuayeye doğru ilerledim.

"Bana yardım etmenin sana ne faydası var?" dedi.

Omzumun üzerinden ona baktım. "Sana söyleyemem."

"Neden söyleyemezsin?"

"Çünkü nedenlerimi anlayamazsın." "Dene bakalım."

Dudaklarımı mühürleyerek başımı
salladım. "Ruhunu iyileştirmek için
mi?"

"Hayır."

"Terfi almak için mi?"

"Hayır."

"Söyle. Bana."

"Neden göreyim ki? Az önce yüzümü bir daha görmek istemediğini söyledin."

Korumalarına başıyla işaret etti. "Bunu yapana kadar bu evden çıkmaya izin vermeyecekler."

Parmaklarımı birleştirdim. "Gücünü insanları tuzağa düşürmek için kullanmamalısın."

Tristan, "Bırakın onu dışarı çıkarayım-" diye söze başladı ama Jarod arkadaşının göğsüne vurarak onu durdurdu.

"O zaman gücümü ne için kullanmalıyım, Leigh?" İşte yine o, ismimi kulağa çok nahos geliyor.

"Bunu iyilik için kullanmalısın."

Jarod sırtımaya cüret etti. "Sana küçük bir sır vereyim. Bazı insanların hayatlarını daha da kötüleştirirken, bazılarınınkini daha iyi hale getiriyorum. Dengeyi yeniden kuruyorum."

"Neden dengeyi yeniden kurmayı işi bu olan insanlara bırakmıyorsunuz?"

"Dur tahmin edeyim. Bu bana Tanrı'dan ve onu nasıl bulmam gerektiğinden bahsettiğin zaman..."

"Tanrı yoktur."

Gözleri maskesinin ardında parladı. "O zaman ne var?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey yok," diye homurdandım.
kral kompleksi olan bu insan. Varlığımızı açıklamama izin verilmediğinden değil.

Kürek kemiğime batan keskin bir şeyin verdiği his, etrafımda dönmeme neden oldu. Azı dişlerimi gıcırdatarak muhafızlara geri çekilmelerini söylemeye hazırlandım ama arkamda sadece boş bir hava buldum.

CHAPTER 10

SAltımdaki siyah mermer karede bir şey parıldıyordu. Dudaklarım tekrar aralanmasına rağmen ses çıktı.

Bir tüyümü
kaybetmiştim. şok
Üzerime c kt .

Hiddetim -yoksa yalanım mıydı- bana bir tüye mal olmuştu.

Gümüş dikenler titredi ve sonra gözyaşlarım göz kapaklarımın arkasına süzülürken bulanıklaşmaya başladı. Onu alıp göğsüme bastırma arzusu kabardı ama dört insan etrafımı sarmıştı. Hava almak için c melmek beni zaten deli olduğuma inandıkları biri gibi gösterecekti.

Sertce yutkundum ve acıyan bakışlarımı yerden kaldırdım. "Artık gitmek istiyorum," diye mırıldandım kısık sesle, yanağımдан aşağıya yasak bir gözyaşı yuvarlandı. Parmak uçlarımla sildim. Tüy kazanmak için gelmiştim ve burada tüylerimi kaybediyordum.

Jarod gözlerini benden ayırmadan, "Onu eve götür, Tristan," dedi.

Tristan başını sallayıp dirseğimi nazikce sıkmadan önce genç mafya babasına baktı, sanki eriyip gitmem bir şekilde c p stat m  azaltmış gibi. Ya da belki de Tristan bana karşı nazikti c nk  Jarod'un sisteminde açıkça eksik olan bir organa, bir kalbe sahipti.

Karanlık, orgiastic ine çekilip döşeme tahtaları arasındaki çizgileri takip ederken bir gözyaşı daha akıttım.

Muriel beni vestiyere götürüp elbisemi çıkarmama yardım ederken tek bir kelime bile etmedim. Eğer bir şey düşünüyorsa da belli etmedi. Ona, gözlerinin etrafındaki kırışıklıkların endişeye benzer bir şekilde kırışmasına neden olan sulu bir gülümseme verdim, ama neden benim için endişelensin ki? Jarod'un doğumundan beri Adler'lar için çalıştığına göre, sadakati ona bağlıydı.

Ben antreden çıktığımda Tristan maskesini smokin ceketinin göğüs cebine sokuyordu. "Birkaç saat sonra görüşürüz, Amir."

Muhafız kapıyı açarken homurdandı.

Asık suratla yanından geçip şafakla aydınlanan avluya girdim ve fiskiye'nin ortasındaki heykele son bir kez baktım. Kadının omzundaki bir tutarsızlık beni onun etrafında döndürdü. Ön tarafının ne kadar iyi korunduğuna kıyasla garip bir şekilde sırtında çatlaklar ve kırıklar vardı.

"Eskiden kanatları vardı," dedi Tristan arkamdan yaklaşarak, "ama Jarod annesinin öldüğü gün onları yok etti. Meleklerin pislik olduğunu haykırarak heykele çekiçe vurdu."

İçimi bir ürperti kapladı.

"Sekiz yaşına geldiğinde anne ve babasını kaybetmişti, dolayısıyla bunun fantastik yüce varlıklara olan inancını nasıl yok ettiğini tahmin edebilirsiniz."

"Peki ya siz? Yüksek varlıklara inanıyor musunuz?"

Ağzının kenarlarında nazik bir gülümseme belirdi. "Il y a bien trop de merde dans ce monde." Bu dünyada çok fazla bok var. "Eğer birileri bize göz kulak oluyorsa, çok boktan bir iş yapıyorlar demektir. Ama eğer bir şeye inanıyorsanız, yargılayacak son kişi ben olurum."

"Teşekkür ederim." "Ne için?"

İnsanlığa olan inancımı geri getirdiğin için. "İyi biri olduğun için."

Gülümsemesi biraz daha canlı bir hal aldı. "Bu genellikle benim kişiliğimle ilişkilendirilen bir sıfat değildir."

Tristan'ın omzunun ötesinde, bir dizi ağır perde sanki biri düşmelerine izin vermeden önce onları ayırmış gibi dalgalanıyordu. Bu Jarod'un çalışma odasındaki pencere miydi yoksa karabasan istilasına uğramış in mi?

"Aracımız dışarıda." Tristan'ın sesi bakışlarımı evden çaldı.

"Aracımız mı?"

İçi de kan kırmızısına boyanmış porte-cochère'e doğru ilerledi. "Jarod seni eve götürmemi istedi, ben de seni eve götürüyorum."

Yetişmek için acele ettim. "Yürüyeblirim. Yürümeyi tercih ederim."

Kapıyı açtı. "Üzgünüm Leigh, ama Jarod'un emrini hiç sayarsam, bunun bedelini öderim."

Yüzüm kızardı. "Parasını ödemek mi? Nasıl ödeyeceğim?"

"Jarod'un isyancıları nasıl cezalandırdığı konusunda o küçük güzel kafanı yorma."

"Böyle bir şey söyleyip endişelenmememi bekleyemezsiniz."

Arkadaşını eve getirene hiç benzemeyen koyu renkli bir şehir arabasına doğru yürüdü. Belki de aynısıydı.

Peşinden gittim. "Tristan, hayatından endişe mi ediyorsun? Çıkmana yardım edebilirim-"

Kaşları çatıldı ve sonra bir kahkaha patlattı. "Hayatımı Jarod'a borçluyum, Leigh. Ayrıca, yaptığım işten zevk alıyorum. Bazıları bu işte iyi olduğumu bile söyleyebilir. Eğer hâlâ etrafta olup da başarılarımdan bahsedecek olsalardı."

Söyledikleri komikmiş gibi bana göz kırptı, ama insanlar artık etrafta değilse, o zaman ürperdim.

Başıyla arka koltuğu işaret etti. "Atla."

Reddetmek istedim, özellikle de son yorumundan sonra, ama reddimi yuttum ve arabaya daldım, öldürülemez olduğum için inanılmaz derecede minnettarım.

Tristan yanıma yerleştikten sonra, beyaz saçlı şoför dikiz aynasından bana baktı. "On va chez vous, Monsieur Tristan?" Evinize mi gidiyoruz?

"Hayır. Arkadaşımı bırakmaya gidiyoruz. Saint Germain, değil mi?"

Ağzım açık kaldı. "Nasıl-"

"Turistler genelde orada kalır."

Oh.

Şoför kaldırımından uzaklaştı. "Où à Saint- Germain?" Saint-Germain'in neresinde?

"Odéon," diye cevap verdim, haritadaki ismi hatırlayarak.

Tristan parmaklarını gümüşü siyah saçlarında gezdirdi.

"Odéon bir metro istasyonu, Leigh."

"Gideceğim yere yakın."

"Saat sabahın beşi," dedi Tristan. "Seni bir metro istasyonunun önüne bırakmayacağım."

"Buraya kadar yürüdüm."

"O zaman seni tanıımıyordum."

"Gerçekten, Tristan, sorun değil." "Leigh . . ."

Ugh. "Peki." Bugünden sonra onu bir daha görecektim. "Cour du Commerce Saint-André."

Bu düşünce zaten düşük olan moralimi daha da bozdu. Hiç kimsenin Jarod Adler'ı ıslah etmeyi başaramamasına şaşmamalı. Bana ayırdığı her dakikayı düşündüm. Farklı bir şey yapabilir miydim, yoksa ne söylersem söyleyeyim beni kapı dışarı mı edecekti? Şoför Saint-Germain Bulvarı'nın kaldırımına yanaştığında hâlâ bunları düşünüyordum.

Ben çıktım, Tristan da çıktı.

"Benimle kapıma kadar yürümeyi planlamıyorsun, değil mi?" Quartz konutlarımız sadece melek kanlılara görünüyordu, bu yüzden loncanın içine bakarsa normal bir insan girişinden başka bir şey görecekti gibi değildi, ama yine de Fletching arkadaşlarımın ve

Ophanim günahkârların nerede yaşadıklarını bilmelerini takdir ederdi.

Yüzsüzce bir gülümseme daha attı. "Son derece nazik olduğum için kendimle gurur duyuyorum."

Şövalyeliği bana ağır gelmeye başlamıştı. "Acımasısızsın."

"Bana boşuna Pitbull demiyorlar."

Tüylerim diken diken oldu. "Bu lakabı nasıl kazandın?"

"Çünkü asla bırakmadım."

Cevabını yavaşça içime çektim. "Nereye düşeceğinden korktuğun için mi?"

Gülümsemesi duraksadı. "Ne?"

"İnsanlar genellikle düşmekten korktukları için tutunurlar."

Dar, dolambaçlı sokaktan aşağı inmeye başladım, ruhunun analizi o kadar hoş karşılanmamıştı ki beni takip etmeyeceğini umuyordum. Ama çok geçmeden, kaldırım taşlarında yankılanan tek ses topuklarımın hafif tıkırtısı değildi.

"Ben hiçbir şeyden korkmuyorum." Tristan omzumu tuttu ve beni döndürdü.

Yüzünü inceledim. "Bilinçli olsun ya da olmasın herkes bir şeylerden korkar."

Dudaklarımı ıslatarak, meleklik eğitimimi zamanında tamamlayamamaktan nasıl korktuğumu düşündüm ve Asher'ın düğününden bahsetmiyordum. Kanat kemiklerim hak etmediğim sırtımdan kaybolmadan önce kalan on dört ayımdan bahsediyordum.

İçimi çektim. Seksen iki. Sadece bir tüy kaybetmiştim ama kanatlarım ons kadar hafiflemişti. "Ama korku doğası gereği kötü değildir. Eğer onu hedefleriniz için bir yakıt olarak kullanırsanız."

Beni serbest bıraktı. "Korktuğun şey nedir?"

"Yapmak için doğduğum şeyi başaramamak." "Peki neymiş o?"

Sır vermeden bunu nasıl açıklayabilirim? "İnsanların kendilerinin daha iyi bir versiyonu olmalarına yardımcı olmak."

Gözlerinden birini biraz sıkarak kapattı. "Bir aziz olmak için mi doğdun?"

"Azizce."

"Annem ayakkabıcı olmamı umuyordu ama ben farklı bir seçim yaptım."

Tristan'ın sert deriyi ayakkabıya dönüştürdüğü kısa bir an gözümün önünden geçti ama gözümü kırıştırdım. "Benim durumumda, yapmayı tercih edeceğim bir şey yok."

"Ailen misyoner mi?"

"Sanırım onlara böyle diyebilirsiniz."

"Yani size kendi yaşam tarzlarını mı dayatıyorlar?"

"Hayır." Bunu o kadar hızlı söyledim ki hafifçe kapanan gözleri yeniden açıldı. "Bu bir seçim."

"Bundan emin misin, Leigh?"

"Elbette, eminim."

İkna olmamış gibi bir ses çıkardı. "Ne?"

"Seçim, birden fazla seçeneğinizin olduğu durumdur. Başka seçenekleriniz var mı?"

Diğer seçeneğim ölümlü ve işe yaramaz olmaktı. "Başka bir seçenekle ilgilenmiyorum."

"O zaman bu bir seçim değil."

"Tanrım, sen gerçekten bir pitbull'sun," diye homurdandım.

Sırıttı, bunu bir iltifat olarak söylememiş olsam da gurur duyduğu belliydi.

"Sana hayatımı açıklamak isterdim ama yapamam. Ayrıca, bugünden sonra birbirimizi bir daha asla görmeyeceğiz."

"Asla asla deme."

"O halde kendimi yeniden ifade edeyim. Bir daha karşılaşmamız pek olası değil çünkü gün bitmeden bu şehirden ayrılacağım ve veda etmek için ne seni ne de Jarod'u arayacağım."

Ağzının kenarları daha da yukarı kalktı. "Bu konuşmayı binlerce kez duydum ama yine de kadınlar her seferinde bana geri dönmenin yolunu buluyorlar."

Gözlerimi devirdim. "Hoşça kal, Tristan."

Döndüm ve caddede ilerlemeye başladım. Bu sefer beni takip etmedi ama kuvars ve tüylerden oluşan dünyamda kaybolana kadar beni izlediğini hissettim.

CHAPTER 11

As I navigasyonlu aracılığıyla Atrium doğru yatakhane bölümünde, erken kalkan iki kişiyle yolum kesişti. I dedi Merhaba. Sonra horozlama onların Kaşlar, selamıma karşılık verdiler. Toparlanıp ayrılmak üzere olduğum için tanışma zahmetine girmedim. Gün bitmeden iki tüy daha alacağımı fark ettim.

Çakmak. Ugh.

Yatak odama girerken mırıldandım, "En kötüsü. Karar. Asla."

"Neymiş o?"

Biraz çılgılık attım. "Celeste? Burada ne işin var?"

Bir tişörtü katladı, sonra rulo yaptı ve bir çekmecenin içine sakladı. "Görünüşe göre bu kasabada çok fazla günahkâr var ve içlerinden birinin kurtarılmaya ihtiyacı vardı."

Arkadaşımı görmenin şoku geçtikten ve nabzım biraz normale döndükten sonra, "Üçlü seçmedin, değil mi?" diye sordum.

"Hayır. Bir beşlik." Bana dikkatle baktı. "Peki, şimdiye kadarki en kötü kararın neydi?"

Yatağıma doğru yürüdüm ve kollarımı açarak üzerine uzandım. Yatak, yorgun bedenimin etrafında şekillenmeden önce iki kez zıpladı. "Üçlüyü seçiyorum."

Bunu Elysium'a daha hızlı erişmek için yaptığımı düşünmek. Belki de bu yüzden görevim başından beri başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Başından beri. Çünkü buraya Jarod için gelmemiştim; kendim için gelmiştim.

"Pek iyi gitmedi mi?"

"Bir tüy kaybettim."

Celeste'nin kalp şeklinde ağız patladı

Açık.

"Sen hiç tüy kaybetmedin."

"Ben de onu diyorum." Aptallığımdan mı yoksa saflığımdan mı inledim? "İki kişiyi daha kaybetmek üzere olduğumu düşününce."

"Bırakıyor musun?" diye haykırdı.

"Değiştirilmek istemiyor."

"Günahkârlar ne zamandan beri değişmek istiyor?" "Kaba biriydi."

"Ne zamandan beri iyiler?"

"Bana bir tüy kaybettirdi."

"Nasıl?"

"Beni o kadar kızdırdı ki bir konuda yalan söyledim."

"Ne hakkında yalan söyledin?"

"Yukarıda bir şey olup olmadığını sordu" -bakışlarımı Elysium'a bakan tavan penceresine diktim- "ve ben de hayır dedim."

Yatak eğildi ve sonra yumuşak bir el koluma yerleşti. "Ona bizden bahsetmiş olamazsın."

"Hayır. Ama yalan söylemek zorunda değildim. Daha yüce bir varlığa inandığımı söyleyerek sorusunu saptırabilirdim."

Celeste bir süre konuşmadı. Sonra, "Yani seni kızdırdığı için mi vazgeçiyorsun?"

"Bana kontrolü kaybettirdi. Ben hiç kontrolümü kaybetmedim." "Kontrolü geri kazan ama pes etme."

Kısa bir nefes verdim. "Hizmetlerimle ilgilenmediği kısmını kaçırdın mı?"

"Hayır, anladım, ey huysuz olan, ama gördüğüm kadarıyla, şimdi imzayı atarsan iki tüy daha kaybedersin, bu da seni . . ."

Parmaklarını şıklatmaya başladığında, "Elysium'dan seksen dört tüy uzakta" diye ekledim.

"O bir Triple, yani hala yüz tüy değerinde."

"Harika matematik becerileri, ah ufaklık."

Göğüs kafesime bir fiske vurdu. "Havlu atmadan önce on altı tüy daha atmaya ne dersin?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Beni on altı tüyümü daha kaybetmeye mi teşvik ediyorsun?"

"Seni tam bir korkak olmaman için cesaretlendiriyorum." Ayağa fırladı ve askılarda çok küçük, neredeyse oyuncak bebek boyutunda görünen giysilerini yerleştirmeye geri döndü. Yine de Celeste bir buçuk metre boyundaydı. "Sana ne kadar saygı duyduğumdan hiç söz etmiş miydim? Bir karış daha uzun olduğun için de değil." Boyum 1.80 değildi, sadece 1.70'ti. "Vazgeçmediğin için. O yüzden şimdi başlama." Bana yan gözle baktı. "Ve eğer ekstra motivasyona ihtiyacın varsa, evdeki herkes senden bırakmanı bekliyor."

"Ne?" O kadar hızlı doğruldum ki gözlerim dalgalandı. "İstifa edeceğimi kim düşünüyor?"

"Herkes."

Eve kesinlikle bırakacağımı düşünmedi, yani herkes olamazdı. Belki de Eve dışındaki herkes.

"Acıktım. Kahvaltıya gitmek ister misin? Pains au chocolat'ın buralarda çok lezzetli olduğunu duydum."

Herkesin bana karşı bahis oynamasından duyduğum rahatsızlığı giderdim.

"Seni kızdırdım mı? Gözlerin Abaddon gibi simsiyah oldu." Ses tonunda bana neden olduğu öfke için en ufak bir pişmanlık duymadığını düşündüren bir yumuşaklık vardı.

Dudaklarım kelimelerin çıkmasına izin vermeyecek kadar sıkılmıştı. Jarod'un aptalca uzun bakışları göz kapaklarımın arkasına dolandı. Oraya geri dönemezdim. . . Tristan benimle dalga geçerdi ve Jarod da - eğer tekrar kapısına gelirsem ne yapardı? İri yarı fedai koruması Amir'e beni bir çöplüğe mi attırırdı?

Celeste'in gözlerinin kenarları da ağzının kenarlarıyla aynı anda kıvrıldı. "New York'a dönmeden önce benimle kahvaltı eder misin?"

"Bu bakış da neyin nesi?"

"Ne bakışı?" Masum numarası yaptı.

"Kanaryayı kapam kedi bakışı."

Ne ima ettiğime dair hiçbir fikri yokmuş gibi gözlerini kırptırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Buraya pes etmediğimden emin olmak için geldin."

Tuhaf bakışını bıraktı. "Çünkü seni orada istiyorum, Eve'i değil, başka bir Fletching'i değil. Ve lonca partisinde gördüğüm kadarıyla Seraph Asher da seni istiyor. O yüzden lütfen, lütfen, lütfen pes etme."

Siyah mermerin üzerinde parıldayan düşmüş tüyümü hatırlayarak dudaklarımı büktüm.

"Israrcı olduğumu biliyorum Leigh, ama başarılı olduğumu görmek istiyorum.

Ki başaracaksın. Her zaman başarırsın."

Tristan'ın kanatlı bir versiyonu gibiydim. Uçan bir pitbull görüntüsü zihnimde canlandığında neredeyse gülümseyecektim.

"Üçlünüze bir şans daha vereceğinize söz verir misiniz? Ya da on altı şans?" Celeste beni öyle geniş ve umut dolu gözlerle izliyordu ki içimi çektim.

Bir kolumu onun dar omuzlarına attım. "On altı tüyümü feda etmeyeceğim ama bir kez daha deneyeceğim. Şimdi gidip şu çikolatalı pains'in peşine düşelim. Önümüzdeki gün hayatta kalmak istiyorsam yiyeceğe ihtiyacım olacak."

"Bu arada ben horluyorum," dedi Celeste. Güldüm. "Bildiğim iyi oldu."

Kestane rengi gözleri parlıyordu. Kardeşim yoktu, en azından benim bildiğim kadarıyla yoktu. İlk göksel nefesimizden sonra loncalara atıldık, bu yüzden gerçek ailemiz doğduğumuz değil, oluşum yıllarımızda kurduğumuz aileydi. Bazı Fletchingler bu ilişkileri basit arkadaşlıklar olarak görürdü, ancak loncalarda örülen bağların basit bir yanı yoktu.

En azından benim için değil.

Hem Celeste hem de Eve ile olan ilişkim derin ve karmaşıktı, gözyaşlarıyla parlatılmış ve kahkahalarla yontulmuştu.

uzun sürecek bağlar kurduk.

Sonsuzluk.

Celeste'in küçük bedenini kendime doğru çektim.

"Buraya gelip kıcımlı tekmelediğın için teşekkür ederim."

Çilleri koyulaştı.

"Şimdi bana görevinizden bahsedin," dedim.

Hırsız çocuğa dokunduğunda, kendi göreviyle meşgul olmasaydı Eve'in gelip gelmeyeceğini merak ettim. Sonra, acaba çoktan başarmış mıydı diye düşündüm ama merak etmeyi bırakıp burada olan Celeste'e odaklandım.

Benim için gelen kişi.

CHAPTER 12

ACeleste, sabahın büyük bir bölümünde Paris'in eğri büğrü sokaklarında dolaştıktan sonra Günahkârıyla tanıştım ve saatler süren bir uykuya daldım. Uyandığımda, elysian gökyüzü yıldızlarla mordu, bu da Paris'in üzerine de gece çöktüğü anlamına geliyordu.

Hemen ayağa kalkmadım, yıldızları ve yaptığım korkunç seçimi düşünmekle meşguldüm. Gerçekten bir Üçlü'yü üstlenmek için imza atmış mıydım? Gerçekten evine gidip onunla tanışmış mıydım? Gerçekten bir tüy mü kaybetmiştim?

Yan döndüğümde yanımdaki yatakta yumuşak horultular çıkaran ve tepesinde uzun kahverengi saçları olan küçük bir yumru buldum -Celeste.

İç çekerek çarşafı bacaklarımdan attım ve odanın içinde mümkün olduğunca sessizce dolaştım. Melek ateşi ışığında bakır ve altın rengine bürünmüş gibi görünen saçlarımı fırçalarken, siyah elbisemin iki üst düğmesini açtım çünkü göğüslerim pamuğu zorluyordu. Yine mi büyümüşlerdi? Yan dönerek vücudumu inceledim. Korse kesinlikle çok dardı ama daha fazla düğme açarsam Jarod'un partisindeki kadınlardan biri gibi görünecektim ve La Cour des Démons'a tekrar davet edilmek istesem de onun özel konuklarından biriyle karıştırılmak istemiyordum.

İş için oradaydım, zevk için değil.

Fırçayı yere bıraktım, çantamı aldım ve kapıyı arkamdan nazikçe kapatarak yatak odasından çıktım. Bu sabahın aksine, birçok Fletching dışarıdaydı. Loncanın içinde yürürken yine bakışlardan payıma düşeni aldım.

Yanından geçerken Ophan Pauline, "Bonsoir, Leigh," dedi. Gülümsedim ve ona iyi geceler diledim. Duydum ki Fletchings ona kim olduğumu sordu - "Lonca 24'ten bir transfer"- ve sonra Asher'ın adının birçok dudaktan döküldüğünü duydum. Konuşmasını çoktan yapmış olmalıydı. Hâlâ buralarda mıydı yoksa gitmiş miydi? Ve eğer gittiyse, kimseyi bırakmış mıydı? Alacakaranlık geceye çıkarken, kıskançlık beni bir örümcek ağı gibi kapladı, zar zor vardı ama yine de mevcuttu.

Sarsılarak durdum.

Kıskançlık Eve'e bir tüye mal olmuştu. Bana da bir tüye mal olmaması için dua ettim. Gözlerimi kapadım, acının gelmesini bekledim. Acısız üç ciğer dolusu oksijen aldıktan sonra göz kapaklarımı kaldırdım ve bronz topuklarımın etrafındaki kaldırım taşlarını kontrol ederek pirouet yaptım.

Bir tüyümü bile kaybedecek kadar kıskanmamış olmalıyım. Yürümekten daha hızlı olacağını düşünerek bu kez metroya bindim, ancak tünellerde koşuşturan insanlardan yayılan ter kokusunu yakaladığımda kararımдан pişman oldum.

Yırtık giysili, yanakları kir içinde ve kucağında uyuyan bir çocuk olan bir kadın, bozuk paralarla dolu kâğıt bir fincan uzattı. "Shivouplait," dedi bardağı şingırdatarak.

"S'il vous plaît" demek istediğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Lütfen. Çantamdan mavi bir banknot çıkardım ve bardağının içine koydum.

Önce faturaya, sonra bana göz kırptı ama teşekkür etmedi.

Umarım, o kullanım ve para için besleme onu Ama ne yazık ki bundan şüpheliydim. New York'ta dilencilerden payımıza düşeni alırdık ve çoğu paralarını alkolle takas eder ya da örgütlerinin patronuna verirdi.

Tünelde ilerlemeye devam ettim, bir trenin fren sesinin kiremitli rıhtımda yankılanması üzerine acele ettim ve

dik bir merdivenden aşağı uçtu ve cam kapılar kapanmadan hemen önce trenin içine yuvarlandı.

Dört durak sonra, daha da yoğun bir istasyonda tren değiştirdim ve Paris'in altından geğen metal bir tųpün içinde yanlamasına sallanarak bir on dakika daha geğirdim. Yerin üstüne ęıktıđımda, binlerce ceset gibi kokmayan havayı ağgözlölükle içime çektim.

Uğmayı ne kadar çok isterdim.

Nerede durduğumu anlamak için sokağın köşesindeki binaya ęakılmış lacivert levhayı kontrol ettim. Yerimi belirledikten sonra doğuya, bakımlı meydana ve ürkütücü kırmızı kapılara doğru yöneldim. Yürürken, İblis Mahkemesi'nin lideriyle bir kez daha görüşmeme izin verilmesi için savunmak üzere olduğum dava üzerinde düşündüm.

İçeri girip Jarod'la yüzleşme fikri tüylerimi ürpertti ama kıpkırmızı girişe ulaştığımda zile bastım. Dünün aksine kapı tık diye açılmadı. Tekrar ęalmadan önce bekledim. Hiçbir şey yoktu. Jarod'un beni içeri almamaları için emir verdiğini sanıyordum.

Yine de sonsuza kadar içeride kilitli kalamazdı. Ve yaptığı iş göz önüne alındığında, bir ziyaretçi alması kaçınılmazdı. İnsanları dışarıda beklemekte iyiydim.

Yanımda getirdiğim kitabı aldım ve pasajın taş sütunlarından birine yaslanıp sayfaları elektrik direğine doğru çevirdim. Gerekirse bütün gece bekleyebilirdim.

Bir saat sonra kitabı kapattım, son olay örgüsü karşısında şok olmuştum; dük kızı almamıştı, seyis almıştı. Olayların bu şekilde gelişmesi hakkında ne hissettiğimden emin değildim. Kadın kahramanın Dük'le birlikte olacağından o kadar emindim ki seyisi bir kenara atmıştım ve işte hükümdarını yeniyordu.

"Ülkeyi terk ettiğini sanıyordum," dedi sert bir ses.

Bakışlarımı kapaktan ayırdım, neredeyse kendimi kırbağlayacaktım.

Tristan'ın açık renk gözleri karanlıkta parladı ve bir gülümseme ağzının köşelerini yukarı kaldırdı.

Sana söylemiştim diyemeden dudaklarımı ıslattım.
"Mösyö Adler, beni görmek istemediğinizi biliyorum-"

"Jarod."

"Ne?"

Kollarını kavuşturmuş, lacivert takım elbisesinin kollarını geriyordu. Beyaz gömleğinin manşetlerinde kurukafa ve kemikler parlıyordu. "Mösyö Adler benim amcamdı."

"Oh. Um, tamam."

"Neden buradasın?"

"Motivasyonlarımı açıklamak için." Yardımımı kabul etmesinin tek yolu, bunu tamamen başka bir şey olarak paketlememdi. "En iyi arkadaşım ile iddiaya girdim, sana bir iyilik yaptırabilirim ve eğer başaramazsam çok şey kaybedeceğim." Kanatlarımdan bir tüyün gevşemesini bekledim çünkü aslında herhangi bir bahse girmemiştim. Meleklerin kumar oynamasına izin verilmezdi, parasal kazanç için olmasa bile. Nedense, belki de az önce söylediklerimde gerçeklik payı olduğu için, kanatlarımdan hiçbir tüy kopmadı.

"Nazik davranışların bana hiçbir faydası yok." "Ruhunuza fayda sağlarlar."

Burun delikleri bir homurtuyla titreşti. "Ruhumu olduğu gibi seviyorum."

Ona bakakaldım. O bir Üçlü, diye kendime hatırlattım. Üçlüler ruhlarını umursamazlar, tıpkı kendilerinden başka kimseyi umursamadıkları gibi. Yoldan geçenlerin ve arabaların olmadığı caddeye baktım. Hâlâ burada ne işim vardı?

Tamam.

Celeste.

Asherceleste.

"Bunun ne anlama geldiğini bilseydin ruhunu bu haliyle sevmezdin," dedim.

"Ne anlama geliyordu?" Jarod kirli sakallı çenesini boynuna gömdü. "Bu ne anlama geliyor, Feather?"

Ona insanlarla paylaşmamıza izin verilen basit bir açıklama yapmak üzereydim ki aklım az önce söylediği kelimeye takıldı. Tüy. Göğsümdeki çarpıntı şakaklarıma doğru ilerledi. "Bana neden öyle dedin?"

"Neden sana ne dedim?"

Tristan, "Ona az önce Tüy dedin," diye ekledi.

Jarod, "Çünkü yumuşak ve omurgasız görünüyor." demeden önce zaman sonsuza dek uzadı. Bir tüy gibi."

Yumuşak kelimesinin kullanılmasından çekinmeli ya da çekinmemeliydim.

-Önce Tristan, şimdi de Jarod... Başka türlü tanımlanamaz mıydım? "Solucanlar omurgasızdır; tüylerin ise şaftları vardır."

"Şaftlar diken değildir." Jarod'un dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ama sana Solucan dememi tercih edersen-"

"Hayır! Feather iyi." Dudaklarımı yaladım. "Bu bana ikinci bir şans vereceğin anlamına mı geliyor?"

"Tristan'dan daha güzel görünüyorsun."

"Salaud," diye küfretti Tristan ama kıkırdaması kızgın olmadığını gösteriyordu.

Jarod porte-cochère'e doğru döndü. "Bu eğlenceli olacak."

Bu eğlenceli olmazdı. Hem de hiç. Ama korkunç davranışlarından sadece birini düzeltmesini sağlayabilirsem, buna değer.

Kendi kapısının zilini çalarken -evinin anahtarı yok muydu- bana döndü, "Bahsin ne zaman sona erecek?"

"Bir ay."

Tıklayın.

Parmaklarını cilalı tahtaya bastırdı. "Yirmi dört saatin var."

"Ne?" Ciyakladım.

"Bir günlüğüne seninim. Zamanın dolduğunda, beni bir daha asla aramayacaksın ve beni takip etmeyi bırakacaksın."

"Seni takip etmiyorum."

Başını yaslandığım sütuna ve hâlâ ellerimde tuttuğum kitaba doğru eğdi. "Kapımın eşğine sık sık gelmeye ne diyorsun? Gezmek mi?"

Tamam, belki de onu takip ediyordum.

"Yirmi dört saat içinde, hayatımdan sonsuza dek çıkmanı istiyorum. İster kabul et, ister etme, Feather. Benim için hiç fark etmez."

Kalbim göğsümün içinde bir bomba gibi atıyordu. Bu adamı bir günde ıslah edebilir miydim? "Uyuduğun saatler bana ayrılan zaman diliminden sayılmaz."

"Sıkı pazarlık yapıyor," diye düşündü

Tristan. "İyi," dedi Jarod.

Tristan yanıma sokuldu ve "Aferin, Leigh" diye mırıldandı.

Beni neden tebrik ettiğini merak ederek gözlerimi ona çevirdim.

Eli sırtımın alt kısmına indi. "Jarod'un ikinci şans verme gibi bir alışkanlığı yoktur."

"Çalışanlarımla flört ederek geçirdiğin dakikalar üç katına çıkıyor." Jarod'un sesi bakışlarımı ve bedenimi Tristan'dan uzaklaştırdı.

"Flört etmiyordum," dedim ve Jarod'un açık tuttuğu kapıya doğru koştum.

Tristan takip etmeye başladı ama Jarod, "Eve git. Her şey kontrolüm altında."

Tristan'ın yüzünde bir tereddüt belirdi, midemin yumruk gibi sıkılmasına neden olan bir tereddüt. Tristan'ı Jarod'dan daha iyi tanı mıyordum ama bana bir tampon gibi gelmişti ve ben de bir tür tampon istiyordum. Yine de ağzımı kapalı tuttum. Zayıflık gösteremezdim. Bu benim tek şansımdı. Daha gün bitmeden yüz tüy benim olabilirdi.

Omuriliğime toplayabildiğim kadar cesaret enjekte ederek sırtımı dikleştirdim ve Jarod'un yanından geçtim. Bana adil bir şans verecek miydi, yoksa benim için hain planları mı vardı?

"Aklında ne var, Feather?"

"Artık bana hep böyle mi sesleneceksin?"

"Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca birbirimizi tanıyacağımızı mı söylüyorsun? Evet. Tabii Leigh'i daha çok sevmiyorsan."

Neden ismimi bu kadar kötü söylemek zorundaydı ki?
"Söyleme şeklini sevmiyorum."

"Söyleme şeklimin nesi yanlış?"

Sahte masumiyet numarasını yutmadığımı göstermek için gözlerimi kısıtım.

Sırıttı. "Tüy olarak kalacak o zaman."

Ağır kapı gıcırdayarak kapandığında, sessiz bir nefes verdim. Açık hava avluya yayılmıştı ama kendimi hiç bu kadar kapalı hissetmemiştim.

Jarod önce ayırık dudaklarıma, sonra gözlerime, sonra da endişeyle kulaklarımın arkasına sıkıştırdığım saçlarıma baktı. Bir adım öne çıktı ve bir kilide hafifçe vurarak üstümüzdeki demir ve cam fenerden damlayan ince ışığa tuttu.

Parmaklarını ittim. "Ne yapıyorsun?" "Rengin gerçek olup olmadığını kontrol ediyorum."

"Bu gerçekten seni ilgilendirmez."

"Nasıl bir insanla karşı karşıya olduğumu bilmek isterim. Saçlarını gösterişli bir renge boyayan kadınlar bunu dikkat çekmek için yaparlar ama siz bana içine kapanık biri gibi göründünüz."

"Bu gerçek, tamam mı?" Nefesimin altında ekledim, "Güven bana, eğer normal bir şeye dönüştürebilseydim, yapardım." Boyalar melek gibi saçlara işlemiyordu. Ben denemiştim. Birkaç kez.

"Eğer değiştirebilseydin?" Kaşları çatıldı. "Saçınızı boyamak inancınıza aykırı mı?"

"Bana cömertçe ayırdığın yirmi dört saati saçım ile ilgili bir tartışmayla harcamayacağım, tamam mı?"

Ağzının bir köşesi yukarı doğru eğildi. "Ne konuşalım o zaman? Hava durumunu mu?"

"Daha iyi bir adam olmanın yolları."

Homurdandı. "Ben ümitsiz vakayım, Feather. Senin yerinde olsam, hiç zahmet etmezdim."

"Ama sen ben değilsin." Nisan gecesinin serinliğinden korunmak için kollarımı fırçaladım.

"Saçını tartışmayı tercih ederim."

"Ve eğer gerçekten ümitsiz vaka olduğuna inanıyorsan, neden bana ikinci bir şans verdin?"

Artık gülümsemiyordu, "Kendimce sebeplerim var." dedi. Tüylerim diken diken oldu.

"Hangileri?" "Önemsiz."

İşi bırakıp başka birini seçmeliydim. Yemeğiyle oynamaktan hoşlanan bir yırtıcıya benzemeyen birini.

"Beni kilitleyip işkence mi yapacaksınız?" Kendimi sorarken buldum.

"Size yirmi dört saat söz verdim, bu sözü verdiğim için bir açıklama değil."

Kireçtaşı konağın eşiğinde çelik bir kiriş gibi duran Amir'e doğru ilerledi ve sanki Jarod'un kanalizasyondan çıkarıp evcil hayvanı olarak beslemek için eve getirdiği bir fareymişim gibi bana baktı.

"Geliyor musun, Feather? Korkunç davranışlarımı düzeltmem için sadece yirmi üç saat kırk yedi dakikan kaldı."

Sesinin alaycı tonu dikkatimden kaçmamıştı. Onu değiştirebileceğime inanmıyordu. Doğrusu ben de inanmıyordum ama kayıp tüylerimi umutsuzca istiyordum, bu yüzden bronz topuklarım kaldırım taşlarına sürtünerek ileri atıldım. Çeşmenin yanından geçerken bakışlarım heykelin yıkık sırtına kaydı.

Kehanet değil, Leigh.

O zaman neden öyle hissettirdi?

Eve girdiğimde tüm vücudumu bir ürperti kapladı.

Jarod, "Çeşmemden büyülenmiş gibi görünüyorsun," dedi.

Alaca yüzüne baktım. "Ne yazık ki kırılmış." "Kırık şeylere karşı bir hayranlığın olduğunu sanıyordum."

Kapüşonlu gözlerini inceledim. Girişteki ışık azdı ama siyahla karıştırılabilecek kadar koyu bir kahverengi tonunda olduklarını söyleyebilirdim. "Görev, hayranlık değil," diye cevap verdim yanından geçerken.

Muriel bu gece orada değildi ve kuluçka inine açılan kapı açıktı, ben de oraya doğru yürüdüm.

"Çantan, Feather," dedi Jarod. "Evimin içinde cep telefonlarına izin vermiyorum."

Esnek deriyi kendime doğru çektim. "Onu kullanmayacağım." "Geride bırakmak için bir neden daha."

Dudağımı ısırdım, sonra başımı sallayarak çantayı omzumdan çıkardım ve uzattım. Amir onu yakaladı.

Jarod, "Ona iyi bakacaktır," dedi.

Koruması hiçbir şeye iyi bakacak bir tipe benzemiyordu. Dev yumruklarıyla boğazları, etli kafasıyla da kafataslarını ezen bir tipe benziyordu.

Dönmeye başladığımda Jarod, "Benimle işin bittiğinde onu düzeltecek misin?" diye sordu.

"Ne?"

"Çeşmemdeki heykel." Beyaz gömleğinin yakasını açtı.

"Duruma göre değişir." Bir düğmeyi daha açmasını izledim, koyu renk göğüs kılları ortaya çıkmıştı. "Kanatlarını sakladın mı?" Bakışlarımı boynuna doğru kaldırdım ve adem elmasının keskin kıvrımını yakaladım.

"Hayır. Onları toza çevirdim."

"O zaman onun için yapabileceğim pek bir şey yok." Kaderimin onun heykelinden daha nazik olması için dua ederek yanından geçip gittim. La Cour des Démons'dan kanatlarıma bir şey olmadan ayrılabilmek için.

Ya da daha ağır.

Daha ağır olsa iyi olurdu.

CHAPTER 13

T Parti için kullanılan çalışma odası aslında büyük bir yemek odasıydı. Uzun, vernikli masa
Dün gece bir kenara itilmiş olmalı, çünkü gördüğümü hatırlamıyorum ve on altı kişinin rahatça oturabileceği düşünülduğünde, kaçırmamın imkanı yoktu.

Solmuş bir av sahnesi duvar halısı bir duvarı boydan boya kaplıyordu; hepsi de avluya açılan üç çift Fransız kapısı da diğer duvarı boydan boya kaplıyordu. Odanın en dikkat çekici kısmı tavanıydı. Kanatlı ve tombul meleklerin mavi gökyüzünde süzülüşü ya da kabarık bulutların arkasından bakışları, insanların onları hayal ettiği gibiydi.

"Amcam anneme düğün hediyesi olarak dekore ettirmişti. Evdeki en sevdiği şeydi. Boyatmak istiyordum."

Bakışlarımı duvar resminden ayırdım.

"Yumurta kabuğu düşünüyordum. Ya da belki siyahı tercih etmeliyim. Ruhuma uyması için."

Beni kızdırmaya çalıştığını hissettim. Eğer annesinin en sevdiği şeyi silmek isteseydi, bunu daha önce yapardı. "Neden annenden kurtulmak istiyorsun Jarod? Sana iyi davranmıyor muydu?"

Yüzünün keskin hatları sertleşti. Bana mı yoksa melekleri bulan kadına mı kızgın olduğundan emin değildim.

Sevecen. Birdenbire dosyasının bana onun hakkında daha çok şey anlatmasını diledim.

"Gökkuşağından başka bir şey yer misin, Feather?" Sorusu beni sarstı. "Gökkuşağı mı?"

Yüz hatlarındaki keskinlik azalmıştı. Bu onun yumuşak görüldüğü anlamına gelmiyordu. Jarod Adler'ın yumuşak bir tarafı yoktu.

"Tencere dolusu altın, ama sadece kahvaltı için," dedim sonunda.

Cevabım, altında yatan şeyden hâlâ dehşete düşmemiş olsaydım yıkıcı diyebileceğim bir gülümseme kazandırdı.

"Muriel'e haber veririm."

"Tedarikçisi var mı?"

"Ben de bağınazların sıkıcı olduğunu sanırdım."

"Bağınazlar hakkında şaşırtıcı derecede çok sayıda önyargınız var. Sanırım karşılaştığınız ilk bağınaz ben değilim."

Bakışları benimkilere saplandı.

Ona diğerlerini soramadan yemek odasının kapıları açıldı.

"Pardonne-moi, Jarod. Eğlenceli olduğunu bilmiyordum."

"Yanılıyorsun, Mimi. Eğlenen benim."

Mimi mi? Jarod'un hayatındaki her kadın için bir takma adı var mıydı? Hayatındaki bir kadın olduğumdan değil - teknik olarak bir kadın olmama ve önümüzdeki yirmi üç küsur saat boyunca hayatında olacağıma rağmen.

Muriel yüzünde rahat bir gülümseme belirdi. Ağır makyajına rağmen çok güzel bir kadındı. "Akşam yemeği ister misiniz?"

"Yemek yemek isterim."

Gülümsemesi büyüdü. "Misafiriniz de size katılacak mı?" Jarod benim yerime "Katılacak," diye cevap verdi.

"Teşekkür ederim," dedim o gitmeden önce. "Elbette." Kapıyı kapattı.

"Sana çok değer veriyor," dedim.

Jarod ceketini silkti ve döşemeli yemek sandalyelerinden birinin arkasına atarak masanın başındaki koltuğa oturdu. "İlgilenmek için para alıyor."

İrkildim. "Bu yüzden umursamıyorum."

Geriye doğru çekildi ve bir ayağını dizinin üzerinden geçirdi, pantolonunun paçası yukarı kalktı ve ceketini süsleyen cep mendiliyle uyumlu kırmızı bir çorap ortaya çıktı. "Önünü kesersem kalmayacaktır."

"Buna inanmıyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun. Sizin dünyanızda herkes iyi ve nazik."

Boğazım kurudu. "Benim dünyamda mı?"

"Belli ki bir balonun içinde yaşıyorsun, Leigh. İnime nezaket bekleyerek girmek için son derece kurnaz biri olmak gerekir."

Rahatlamalı mıydım yoksa alınmalı mıydım emin değildim.

Boynunu bir o yana bir bu yana gerdi ve boynu kırıldı. "Şimdi bana bu bahsi neden kazanman gerektiğini söyle. Kaybedeceğin şey nedir?"

"İstediğim bir şey."

"Hangisi?"

"Önemsiz," dedim, daha önce kullandığı kelimeyi ona geri fırlatarak.

"Önemsiz, şüphesiz yüzeysel olduğundan şüphem yok, ama ilgimi çekti. Benim gibi berbat biriyle bir gün geçirmeye razı olacak kadar çok istediğin şey nedir?"

"Yaptığın şeyi neden yapıyorsun?" "Pardon?"

"Neden öldürüyorsunuz, işkence ediyorsunuz ya da kuruluşunuzda başka ne yapıyorsunuz?"

Bana başka bir soru yöneltmesini bekliyordum ama o arkasına yaslandı ve kolunu ev koltuğundan çok taht gibi görünen koltuğunun oymalı ahşap çerçevesine doladı. "Çünkü insanları cezalandırmaktan hoşlanıyorum."

İçimden bir ürperti geçti. "Neden?"

"Neden insanları düzeltme ihtiyacı hissediyorsun, Feather?" Jarod profesyonel bir saptırıcıydı. Ne zaman bir konuya fazla yaklaşıp ya benimle alay eder ya da konuyu değiştirirdi.

"Onlara daha iyi bir yaşam şansı vermek için."

"İnsanları cezalandırmaktan hoşlanıyorum çünkü bu, onlara haksızlık ettikleri kişilere daha iyi bir yaşam şansı veriyor."

"Kimin cezalandırılacağına nasıl karar veriyorsunuz?"

"Genellikle büyük bağışlarla, ama her ayın ilk günü, yoksulların gelip durumlarını savunmalarına izin veriyorum. Ben gerçek bir Robin Hood gibiyim."

Jarod'un solundaki koltuğa oturdum. "Robin Hood kendini yasaların üstünde gören ve adi bir suçlu olarak ün kazanan bir soyguncu ve katildi. Onu rol model olarak seçmemelisiniz."

Bu Jarod'un yüzündeki rahat ifadeyi silip süpürdü. "Sen bir tüy değilsin; bir tüy kalemsin," diye homurdandı.

Onu kızdırmaya çalışmadığımı söyleyemeden uzun çift kapı açıldı ve Muriel kolalı gri üniformalar giyen iki adamla birlikte içeri girdi. Biri önümüze işlemeli servis altlıkları ve yelpaze gibi katlanmış kumaş peçeteler koyarken, diğeri kızarmış tavuk, ince dilimlenmiş havuç ve patates püresi gibi kokan bir topakla doldurulmuş yemek tabaklarını yerleştirdi.

Muriel bir sos tabağı uzattı.

Güzel kokulu yemeğimin üzerine sos gezdirmek için gümüş kepçeyi elime aldım. "Çok lezzetli kokuyor."

"Jarod'un favorisi," diye cevap verdi.

Bu, kadehinin doldurulmasını izlemekle meşgul olan Jarod'a kısıp gözlerle bakmama neden oldu.

Muriel parası için kalmıyordu. En azından sadece parası için değil. Bunu gerçekten göremiyor muydu? Herkesin bir amacı olduğuna gerçekten inanıyor muydu?

Şarabı reddedemedi bardağım doldu. Garson bileğinin bir hareketiyle şişeyi çevirirken bakışları üzerimde gezindi.

Jarod, "Gözlerini kaldır Sylvain," diye bağırdı.

Bu çocuk kopmuş onun bakışlar için
ve Goblen, Yanakları alev alev yanıyor.

"Çık dışarı," dedi Jarod.

Geri çekildi, neredeyse bordo ve orman yeşili desenli
halıya takılıyordu ve sonra koşarak uzaklaştı.

Jarod çatalını tuttu. "Kov onu, Mimi."

Dudaklarım aralandı. Ciddi miydi?

Muriel ve ikinci garson geri çekilip beni Bay Moody'nin
yanına kapattıktan sonra sordum: "Saçıma baktı diye mi?
Saçıma baktın Jarod. Herkes saçıma bakar. Bu yüzden
birini kovmaya değmez."

Tavuğunu bıçakladı ve ağzına bir lokma attı. Yuttuktan
sonra, "Bana evimi nasıl yöneteceğimi söyleme, Tüy," dedi.

Biraz daha dik oturdum. "Sen saçıma dokundun, o
dokunmadı. Bu konuda yorum bile yapmadı."

Jarod sonunda oniks taşından yapılmış gibi görünen
simsiyah gözlerini kaldırdı. "Saçına bakmıyordu," dedi bir
ısırık daha almadan önce. "Göğüslerine bakıyordu. Yine de
kıyafetlerinden taşıyorlardı, belki de bakmasını istedin."

Garsonunki gibi benim de yanaklarım alev almıştı.
Göğüs dekoltem meydandaydı ama bilerek değil. Ben bir
şey söylemedim, Jarod da söylemedi. O kadar gergin bir
sessizlik içinde yemek yedik ki, pekmez gibi yapış yapış
olduğunu tenimde hissedebiliyordum.

Tabağını sıyrıp temizledikten sonra şarap kadehini eline
aldı. "Şarabı denemelisin." Sesi yüksek değildi ama
sessizlikten sonra sanki megafonla konuşuyormuş gibi
geldi. "1978 Chateau Lafitte."

Çatal ve bıçağımı tabağımın kenarına dizdim ve biraz su
içtim. "Sana dün söyledim, ben içmem."

"Bu bir içki değil, Feather. Bu bir şişedeki tarih. Sıvı
altın. Tanrıların Ambrosia'sı."

"Yapamam."

"Bir dene."

"Jarod,

yapamam."

"Dene, yoksa önümüzdeki saatleri sen burada tek başına oturarak heba ederken ben odamda geçiririm."

"Anlamıyorsun." "Açıkla o zaman!"

"İnancım alkolü yasaklıyor."

"İnancınız anlamsız. Bir yudum seni öldürmez."

Dudağımı ısırdım, tereddüt ettiğim için değil, bu kadar dik kafalı olduğu için ona kızdığım ve bana bir tüye mal olabilecek bir şey söylemekten endişe ettiğim için.

"Söylemeyeceğim," dedi.

Dişlerimi sıktım. "Yapamam."

Masadan uzaklaştı ve ayağa kalktı.

Kapıya yöneldiğinde, "Adil davranmıyorsun!" dedim.

"Benden adil olmamı beklemeyi bırak. Ben adil bir adam değilim. Ama sözünün eri bir adamım. En azından şarabımın tadına bakmazsan giderim. Senden zil zurna sarhoş olmanı istemiyorum. İstiyorum-"

Gözlerim yaşararak bardağımı kaptım ve karanlık içeriğini yudum yudum içtim. Tadına bakmamak, damağımı kaplayan kadifemsi dokunun tadını çıkarmamak, dilimin üzerinde gezinen tatlı ve topraksı tatların tadını çıkarmamak için çok uğraştım.

Nefret etmek için çok uğraştım ama yapamadım. Bu yüzden, bana kuralları çiğneten adamdan nefret etmeye karar verdim. "Sen zalim bir adamsın, Jarod Adler."

Koltuğuna geri döndü. "Lezzetli değil miydi?"

"Nefret ettim."

Şarap içtiğim için beklediğim bıçak gibi acı şimdi beni vurdu. Azı dişlerimi sıktım ve kadehimi yere çarptım. Kadehin sapı dibinden koparak avucumu sıyırdı ama etimdeki yara, bir tüyümü daha kaybetmiş olmanın verdiği acıyla kıyaslanamazdı.

Gümüşü kuş tüyü parçası halının üzerine düşerken gözyaşlarım çenemden damladı. "Buraya dönmek bir hataydı."

Az önce yediğim kuş gibi yolunmadan önce gitmem gerekiyordu. Boğazım gözlerimle aynı anda kapandı ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akarak titreyen kalçalarımı ıslatan dökülmüş şarapla birleşti.

CHAPTER 14

FAbric kesik elime sarılmıştı. Yanan gözlerimi açtığımda Jarod'u y a n ı m d a çömelmiş buldum, benimle ilgileniyor.

Öfkeyle titriyor olsam da, bana bir tüye mal olanın yasak olanın tadı değil, ardından gelen yalan olduğunu fark ettim. En azından benim varsayımım buydu. Varsaymaktan bıkip Jarod'un hâlâ dolu olan bardağını aldım ve boşalttım.

Sonra bekledim.

Ve bekledim.

Hiçbir şey olmadı.

Hiçbir şey olmadı. Oldu.

Bu ruh halimi daha da bozdu çünkü kanatlarımdaki hasar için Jarod'u suçlayamazdım. Hepsi benim suçumdu.

"Nefret etmedin, değil mi Tüy?" Hafif ses tonu beni öfkелendirdi.

"Beni bir daha asla tehdit etme," diye fısıldadım öfkeyle. "Eğer hayır diyorsam, bu hayır demektir."

Nefesi bir solukta kesildi. "Pardon."

Boğazımdaki düğüm çözüldü. Ondan beklediğim cevaplar arasında özür dilemek yoktu.

Yemek odasının kapıları açıldı ve ardından hızlı komutlar değiş tokuş edildi. Bir an sonra Jarod peçeteyi elime doladı ve nazıkçe

Garsonun kırık camları süpürmesi ve masayı silmesi için kenara çekilmeden önce kucağıma bıraktım.

Lekenin beyaz bulaşık bezi üzerinde taze kan gibi yayılmasını izlerken Jarod'un "Mimi, tu peux aller lui chercher quelque chose à se mettre? Et un pansement." Ona giyecek bir şey getirebilir misin? Ve bir yara bandı.

"Hayır," dedim. "Elbiseye."

Hem Jarod hem de Muriel bana baktı.

"Bu siyah." Şarap kumaşa işlemiş olsa bile belli olmazdı.

"Aynı zamanda ıslak," dedi Jarod.

"Kuruyacaktır." Onun tuhafliklar dolabındaki elbiselerden birini giymiyordum. Benimki en rahatı olmasa da benim elbisemdi. Başka bir kadının tenine dokunmamıştı; başka bir kadının parfümünü emmemişti. "Bardağınızı kırdığım için özür dilerim," dedim mekanik bir şekilde. "Sana ne kadar borçlu olduğumu söyle."

Ağır yivli kristal muhtemelen tüm harçlığıma mal olurdu. Jarod'un evindeki her şey bana pahalı geldi.

"Bana altı ömür yetecek kadar şarap kadehim var."

Yolunu değıştirmezse bir tane daha alacağından değil. Kendimle bir anlaşma yaptım: Eğer bir tüy daha kaybedersem, gidecektim.

Artık benim için yalan yok.

"Tatlı ister misin, Leigh?" Muriel sordu. "Bu öğleden sonra personel için çikolatalı mus yaptım."

Midemde kocaman bir düğüm oluşmuş gibi hissetmeme rağmen, "Elbette," diye mırıldandım.

Birkaç dakika sonra elinde, Jarod'un gözlerini andırarak kadar koyu bir köpükle dolu tek bir kristal kase ile geri geldi. Kaseyi önümde yeni bir masa düzenine yerleştirdikten sonra kesiğı görmek istedi. Derimin iyileşmekte olduğunu hissederek ona göstermekte tereddüt ettim. Ya et çoktan kapanmışsa? Kesiğın nerede olduğunu nasıl açıklayacaktım?

kan nereden gelmişti? İnce yarayı parmakladım, deriyi ayırırken yüzüm buruştu, sonra elimi kaldırdım.

Nazikçe peçeteyi açtı ve avucuma antiseptik sıktı, bir yara bandı yapıştırmadan önce acıyı hafifletmek için üfledi. Kanat kemiklerim geliştiğinden beri kimse benimle ilgilenmemişti ve onun dikkatli bakımları bir tüyümü daha kaybetmiş olmanın verdiği umutsuzluğu biraz olsun yok etti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Kirlenmiş peçeteyi toplarken gülümsedi. "Mousse hakkında ne düşündüğünü bana bildir."

O gidince Jarod'a "İstemiyor musun?" diye sordum.

"Tatlıyı sevmiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl olur?"

Omuz silkti ve yeni doldurduğu şarap kadehini ağzına götürdü. "Sadece hiç içmedim." Dudaklarını kadehin kenarına kapattı ve kadehi devirdi. Yutkunmasını, dikenli adem elmasının zarif boğazında zıplamasını izledim.

O beni bakarken yakalamadan önce, hiçbir ağırlığı olmayacak kadar havadar olan köpüğe döndüm. Bir lokmayı ağzıma attım ve bereketli çikolata dilime değdiğinde inlemeye başladım. Çikolatanın neden günah olmadığını hep merak etmişimdir. Şikayet ettiğimden değil. Eğer öyle olsaydı, onsuz yaşamak zorunda kalırdım ve bu ne kadar sıkıcı bir hayat olurdu. Bir kaşık daha aldım ve ağzımın içine gömdüm, dudaklarımı mühürledim, böylece bu sefer utanç verici bir ses çıkmadı.

Yuttuktan sonra kaşığımı yalayarak temizledim. "Çok şey kaçırıyorsun. Bu ilahi bir şey."

Şarabını evirip çevirdi, sonra kaldırdı, ama bir yudum almadan önce, "Senin için daha fazla," dedi. Sesinin tınısı sanki alkol ses tellerini yıpratmış gibi boğuklaşmıştı. "Kaç yaşında olduğuna karar vermeye çalışıyorum."

"Kaç yaşında olduğumu düşünüyorsun?" "Bana söylemeye ne dersin?"

"Yirmi. Yakında 21 olacağım."

"Nerede doğdun?"

"Ben doğdum ..." Elysium'da demek üzereydim ama ölümlülere ilk evimden bahsedemezdim. "New York'ta büyüdüm ama hatırlamadığım bir yerde doğdum." Göbek bağım kesildiği anda bir loncaya taşındığım için yalan değildi.

"Kardeşin var mı?"

"İki kız kardeş. Biri on beş yaşında, diğeri de benim yaşımda."

Kaşlarının arasında küçük bir oluk belirdi. "Yani, bir ikiz mi?"

Kaşığımın tersiyle köpüğü sıvazladım ve üstünü düzelttim. "Sayılır. Biz kan kardeşi değiliz." Kaşlarını çattığında ekledim, "Birlikte büyüdük. Yatılı bir kız okulunda."

"Ailen misyoner olduğu için mi?" "Ne?"

"Tristan bana onların vaiz olduğunu söyledi."

"Oh. Uh. Vaiz değil. Daha çok gardiyan gibi. Onlarla fazla iletişimim yok." Annemle babamın ikisi de Abaddon Erelim'di, yani yeraltı dünyasının melekleri.

Şarap kadehini yere bıraktı ve bir damla dışarı aktı. "Seni yatılı okula atacak kadar kimi koruyorlar?"

Jarod'un meraklılığı yalan söylemekten kaçınmayı zorlaştırıyordu. Bu bana, loncanın kreşine yardım ettiğimde Celeste'le oynadığım ne evet ne hayır oyununu hatırlattı; o oyunda beni mutlaka yenerdi.

Ben de şöyle dedim: "Ailem bir hapishaneyi koruyor." Abaddon'da devriye gezdikleri için bu doğru sayılırdı.

Onaylamayan bakışlarıyla birleşince omurgamın sertleşmesine neden olan alçak bir homurtu çıkardı.

"Onları yargılayamazsın Jarod."

"Belki, ama sen biliyorsun. Ve terk edilmekten rahatsız olmuşa benzemiyorsun."

"Çünkü bunu terk edilme olarak görmüyorum."

"Bunu ne olarak görüyorsun?"

Boynuzları kilitlemek yerine, masaları ona çevirdim.
"Demek amcanla birlikte büyüdüñ? İyi bir adam mıydı?"

"Amcam La Cour des Démons'un kurucusuydu, yani hayır, iyi bir adam değildi."

"En azından sana karşı nazık mıydı?"

"Bana karşı çok iyiydi. Ailemin bir çatısı yokken onlara bir çatı verdi, annem vefat ettikten sonra beni evlat edindi ve sonra da tüm bunları bana bıraktı." Evi işaret etti.

"Nasıl öldü?"

Jarod ayağını dizine taktı ve onu itti. "Ailemi araştırmadın mı? Her şey magazin gazetelerindeydi."

Yapmalıydım, ama buraya varıp bu görevi kaybetme telaşım yüzünden yapmadım.

"Bir araba kazası geçirdi." Uykulu avluya ve penceresinin ötesindeki ışıklı fıskiyeğe baktı. "Bu bir kaza değildi."

İtirafı beni şok etmedi. Mafya babalarının pek çok düşmanı vardı ve sonları iyi bitmezdi. Jarod da mesleğini değıştirmezse aynı kaderi paylaşacaktı.

"Öldürölmekten korkmuyor musun?"

Bana alaycı bir gülümseme fırlattı. "Sıkıntıdan ölmektense bir kurşundan ölmeyi tercih ederim."

"Normal işlerin hepsi sıkıcı değildir. Özellikle de tutkulu olduğunuz bir şey bulursanız."

"Yine senin hakkında konuşalım."

"Kendim hakkında konuşmayı sevmiyorum."

Parmaklarını başının arkasında birleştirdi ve arkasına yaslandı. "En sevdiğin cinsel sapkınlıklar neler?"

Yanaklarını yanmış gibi hissediyordum.

"Yüzünün kızarmasına gerek yok, Feather. Seni yargılayacak son kişi benim."

"Nedeni bu değil." Bakışlarını köpüğöme indirdim.
"Sadece seninle seks hakkında konuşmak istemiyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü seni tanımıyorum."

"Sebebi bu mu?" "Bir tanesi bu." "Diğeri ne?"

Ugh. Tristan pitbull olduğunu söylemişti ama Jarod da öyleydi. "Çünkü tartışma beni hedefime yaklaştırmayacak."

"Amacınızın bana tek bir nazik hareket yaptırmak olduğunu sanıyordum."

"Öyle."

"Bunu yatak odasında yapmama ne dersin?" Şarabının yanındaki uzun saplı su bardağını aldı ve uzun uzun içti.

Ona bön bön baktım ve müstehcen önerisinin etkisinden kurtulduktan sonra şöyle dedim: "Birincisi, bu sayılmaz. İkincisi de"-evlilik dışı seks günah olduğu için tüm tüylerimi kaybederim-"Kendimi evliliğe saklıyorum."

Suyunu içerken boğulacak gibi oldu. Jarod Adler'ı hiçbir şeyin sersemletebileceğini sanmıyordum ama anlaşılan namusumu korumak sersemletebiliyordu. Sanırım onun çevresindeki kadınlar erdemi ve yeminleri önemseyecek türden değillerdi.

Ağzını koluna sildi, sonra yavaşça parmağını bardağının kenarında gezdirerek bardağın şarkı söylemesini sağladı. "Ne kadar ilginç." Kuru ses tonu bunu hiç de ilginç bulmadığını gösteriyordu. Anlamsız, modası geçmiş, iğrenç ama kesinlikle ilginç değil. "Teklifim buluşmamız süresince geçerli, belki tekrar düşünmek istersin."

"Sana söyledim, evlenmeden önce seks yapmayacağım." "Seksin en iyi kısmı penetrasyon değildir, Feather."

Sıcaklık damarlarımdan geçerek derimin geri kalanını da yaktı.

Rahatsızlığıma sırtıttı.

Başımı salladım. "Beni sinirlendirmeye çalışmayı bırak."

"Oh, seni kızdırmaya çalışmıyorum. Sadece o elbise."

Neden **beni** rahatsız etmeye bu kadar niyetli olduğunu merak ettim ve sonra anladım. "Gözdağı vermekten zevk alıyorsun

değil mi? Bu sizi güçlü hissettiriyor."

Konuşmadı. Hareket etmedi. Göğsü bile daha sakın görünüyordu. Onu anlamamı beklemiyordu.

"Senden korkmuyorum, Jarod Adler." Artık korkmuyorum. Isırığının havlaması kadar acı vermeyeceğini düşünerek kendimi kandırmadım ama öldürülemezdim ve yalan söylemediğim ya da küfretmediğim sürece bir tük daha kaybetmeyecektim.

Uzun bacaklarını açtı ve ayağa kalktı. "Öyle olmalısın."

Arkasını döndüğünde, daha önce kanatlarımı terk etmiş olan tüye uzandım.

"Merhaba, ben Leigh."

Trevor iri bacaklarını altımızdaki baş döndürücü uçurumun üzerinde salladı.

"Ailen senin için gerçekten endişeleniyor."

Homurdanmadan önce bana baktı ve bakışlarını üzerine tünediğimiz metal korkuluğun altından akan mavi-gri nehre çevirdi.

"Dışarıda sizi arayan bir sürü insan var."

Bakışlarını Hudson'dan ayırmadı. Eğer gerçekten atlamak isteseydi, çoktan atlamış olurdu. Akşam karanlığından beri burada oturuyor olması ve neredeyse şafak sökmek üzere olması bana hayatına son vermek istemediğini söylüyordu.

İstediği şey -şehir merkezine gitmeden önce holografik dosyasından öğrenmişti- Trevor oturma odasında video oyunları oynarken küçük kardeşi yüzme havuzuna girdiğinden beri içini kemiren kedere son vermektir.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu sonunda.

Gözlerimi kısarak ufukta parlayan lavanta rengine baktım. Ona tam koordinatlarını aldığımı söyleyemezdim ama yalan da söyleyemezdim. "Hayatına son vermek Sam'i geri getirmeyecek."

"Sam'i nereden biliyorsun?"

"Onun hakkında bir şeyler okudum."

Yüzme havuzunda yüzerken bulunan küçük çocuğun geçirdiği kaza tüm şehri sarsmış ve ebeveynlerin küçük çocuklarını büyük kardeşlerine emanet etmeleri konusunda tartışmalara yol açmıştı.

Trevor'ın kırmızı çerçeveli bakışları altımızdaki nehre kaydı. "Ailen seni seviyor."

Koluna dokundum ve irkildi.

"Hayır, öyle değil. Kardeşimi ben öldürdüm." "Onu sen öldürmedin."

"Ben yaptım!"

Ses tonunun sertliği karşısında irkildim.

"Onu izlemem gerekiyordu ama onun yerine Fortnite oynuyordum." Sesinin şiddeti ve gücü azaldı. Sonra omuzları kamburlaştı ve titremeye başladı. "Geri dönemem."

"Kazalar olur."

"Benim yüzümden öldü."

"Ölümünden sonra yaşama inanıyor musun, Trevor?"

Yüzündeki kılların gölgesi titreyen üst dudağını kaplıyordu. Benden sadece bir yaş küçüktü ama keder çocuksu yüzüne ciddi bir hava katmıştı.

"Çünkü inanıyorum," dedim. "Ve kardeşinin melekler tarafından alınıp cennete getirildiğine inanıyorum."

Tek kelime etmeden beni izledi.

"Sanırım size bakıyor ve bu kadar keder ve suçluluk hissetmemenizi diliyor."

Trevor asık suratlı bakışlarını ufka dikti.

"Sanırım buradan uzaklaşmanı ve aileni bulmanı isterdi."

"Sana söyledim. . . benden nefret ediyorlar." "Senden nefret etmiyorlar, Trevor."

"Şunu söylemeyi kes. Onları tanımıyorsun! Sen de benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun!"

Onun hakkında ve onlar hakkında her şeyi biliyordum. Altı tüy değerinde olduğunu biliyordum, ki bu on iki yaşındaki çoğu çocuktan daha fazlaydı. Kıskançlığın ona ilk günahını kazandırdığını biliyordum.

puan - kuzeninin çim hokeyi kupasına işemişti. Diğer beş puanı ise veranda kapısını açık bıraktığı ve video oyunu oynamak için kulaklık taktığı, dolayısıyla gürültülü sıçramayı kaçırdığı için almıştı.

Omuzlarımdan tuttu ve beni sarstı.

Bekle. . . hayır. Bu mümkün değildi. O gün bana dokunduğu tek an uzattığım elimi tutması ve sonunda demir parmaklıkların üzerine çıkmasına yardım etmeme izin vermesiydi.

Beni hiç sarsmamıştı.

"Tüy mü?"

O kadar çok kirpiğin gölgelediği bir çift göze göz kırptım ki ne sakladıklarını anlamak imkânsızdı.

"İyi misin? Sallanıyordun." Jarod beni sarsmayı bıraktı ama avuç içleri omuzlarımda kaldı, sanki onları çıkarırsa devrilmemden endişe ediyordu.

Ne zamandır tepkisizdim? "Üzgünüm."

Çömeldiği yerden kalkıp bana doğru uzandı ve sonra tekrar çömelip bir bardak suyu ellerime tutuşturdu. "Çocukken kan gördüğümde bayılırdım."

Bir yudum aldım, kafam hâlâ Trevor'la ilk karşılaşmamın anısıyla yüzüyordu. "Artık değil mi?"

"Şimdi bayılırsam işimde pek iyi olamam, değil mi?"

Bir Triple'ın evinde olduğumu hatırlayınca boğazım kurudu.

Keskin. Keskin kalmam gerekiyordu.

Zihnimi önceki görevimden arındırmak için su bardağımı boşalttım, böylece şimdiki görevime odaklanabilecektim.

CHAPTER 15

Muriel ve Jarod'un silahlı muhafızlarından biri mermer fuayede durmuş, ellerini önlerinde kavuşturmuşlardı.

"Akşam yemeğini kaldırabilir miyiz, Jarod?" Muriel sordu. Merdivenlerden yukarı çıkmadan önce başıyla onu onayladı.

Onu takip etmem mi gerekiyordu? Üst katta başka bir resepsiyon alanı var mıydı? Hareket etmedim, talimatlarını bekledim.

"Feather, geliyor musun?"

Bandajımın yapışkan şeridine dokunarak mermerin üzerinden kıvrımlı merdivene doğru ilerledim ve her bir gözün beni süzdüğünü hissettim. Çalışanları muhtemelen patronu yatağa atmaya geldiğimi sanmışlardı. Hepsini doğru yola getirmek istesem de, bu gece onunla ne yapacağımızı düşünmelerinin bir önemi yoktu.

Halı kaplı basamakları çıkmaya başladığımda Muriel, Jarod'un adını seslendi.

Devam etmemi işaret etti. "Bir dakika içinde geliyorum." Yaşlı kadının yanına döndü ve onunla kısık sesle konuştu.

Omzumun üzerinden baktım ama kulak misafiri olarak yorumlanacağından şüphelenerek oyalanmadım. Sahanlıkta, görkemli oyma çerçeveler içindeki deniz manzaraları koleksiyonu, kiraz panelli duvarları süslüyordu; lavanta, gri ve altından oluşan kalın lekeler, gemileri savuran eziyetli okyanuslara hayat veriyordu.

şışmış beyaz yelkenler. Boyaya dokunmak istedim ama ya alarm çalarsa? Ayrıca, sanata dokunmak muhtemelen iyi bir fikir değildi. Öne doğru eğildim ve alttaki imzayı seçebilmek için gözlerimi kısıtım -Aivazovsky. Bu ismi daha önce bir yerde okuduğumu hissettim. Belki de bir müzede?

Doğrulduğumda sırtım bir bedene çarptı.

Refleks olarak kanatsız kürek kemiklerimi içeri soktum. Dönmeden, "Bu kadar yakın durmak zorunda mısın?" diye sordum.

"Dün gece Tristan'a nasıl asıldığını düşününce yakınlığın seni rahatsız ettiğini düşünmedim."

Etrafımda döndüm. Üç santimlik topuklu ayakkabılarımla bile Jarod üzerimde yükseliyordu. "Beni gezdirmesine izin verdim çünkü o evinizi biliyordu ama ben bilmiyordum."

Şüpheli olduğunu belli eden kısa bir homurtu çıkardı.

Parmaklarımı birleştirdim, yara bandının yapışkan kapaklarından birini açtım, sonra tekrar yerine ittim ve çok yakın olan bedenlerimiz arasında bir bariyer oluşturmak için kollarımı kavuşturdum. "Neden beni kapana kısılmış hissettirmeye bu kadar niyetlisin? Bunun beni kaçtırtacağını mı sanıyorsun?"

Bakışları deniz manzarasındaki fırtına gibi dalgalandı. "Muhtemelen. Ya da seni kıvranırken izlemekten zevk alıyorum."

"Kötü şans. Ben kıvranmam." Omuzlarımı dikleştirdim. "Peki, bu katta ne var?"

"Yatak odam."

"Tüm kat mı?"

"Hayır. İki yatak odası daha var ama onlar benimkinden çok daha az ilginç."

"Burada ne yapıyorum ben?"

"Bir duşa ve kıyafetlerimi değiştirmeye ihtiyacım var ve senin de beni kibarlaştırmanın bir yolunu bulman gerekiyor. Sabaha kadar aşağıya inmeyi düşünmediğim için -Mimi az önce bana yarının ilk gün olduğunu hatırlattı ve artık ilk gün ne olacağını biliyorsun- olağanüstü aydınlatıcı sohbetimize yatak odamda devam edebileceğimizi düşündüm."

Çenemi bir çentik kaldırdım. "Benim üzerimde bir şey denemeyi planlamıyorsun değil mi?"

Yüzündeki gülümseme kayboldu ve gözleri daha da sertleşti. "Boş zamanlarımda tecavüzcülerin ve çocuk tacizcilerinin izini sürüp onlardan kurtuluyorum. Hapishanelerde güvenli bir şekilde kilitli olanları bile. O yüzden lütfen bir daha böyle bir şeyi ima etmeyin." Sertçe döndü, cilalı Oxford ayakkabıları parke üzerinde gıcırdadı ve bir dizi kapıyı itti.

Peşinden giderken kollarım iki yanıma düştü. "Etrafta dolaşıp insanları öldüremezsın."

"Anlamanızı beklemiyorum. Sizin türünüzün adaletle bakış açısı çarpık."

"Benim türüm mü?" Omurgam sanki kanatlarım çıkmak üzereymiş gibi karıncalandı.

Ceketini antika bir masa sandalyesinin arkasına astı, sonra da içkilerine başladı. "Yüksek varlıkların fanatik adanmışları." Onları turuncu bir tepsiye attı.

Gömleğinin düğmelerini açtığında bakışlarımı cibinlikli yatağının üzerindeki sanat eserlerine çevirdim. Altın lüleli, pembe yanaklı kadınların pastel tonlardaki tasvirleri, koyu renkli ahşap paneller ve kitaplığından gelen hafif ışıktaki sıvı çelik gibi parlayan çarşaflarla keskin bir tezat oluştuyordu.

Evime çok yakın olan din konusundan uzaklaşmam gerekiyordu. "Sanatı gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Amcam yaptı."

"Ama sen istemiyorsun?"

Omuz silkti. "Onlardan kurtulamadım."

Bakışlarımı göğüs kaslarını örten siyah kıllara kaydırmamak için kendimi zorlayarak ona baktım. "Neden bana hiç doğru dürüst bir cevap veremiyorsun?"

Bana alaycı bir gülümseme fırlattı. "İlk etapta benden cevap aldığın için kendini şanslı say. Kendimle ilgili hiçbir şeyi ifşa etmeyi alışkanlık haline getirmem. Arkadaşlara değil. Ne de yabancılara."

"Neden benim önümde soyunuyorsun?"

"Nerede soyunmamı istersin, Feather? Burası benim yatak odam."

Parmakları kemer tokasına gittiğinde döndüm. "Seni sahanlıkta bekleyeceğim. Duş alıp üstünü değiştirdiğinde beni almaya gel."

"Gösteriden keyif almadın mı? Uzun zamandır bir kadının önünde soyunmamıştım." Buna inanmakta zorlandım. "Belki de iyi yapamıyorumdur?"

Neyse ki ona arkamı dönmüştüm de ne kadar telaşlandığımı göremedi. Kapısını çekip kapattım ve sahanlığın diğer tarafına doğru yürüdüm, topuklarım nefes alış verişlerimle aynı anda tıkırdıyordu.

Jarod'un yanında gardımı düşürmekle hata etmişim. Nasıl bir oyun oynadığından emin değildim ama hoşuma gitmemiştir. Kararmış demir parmaklıkların üzerinden baktım, merdivenlerden aşağıya ve avluya doğru koşmayı arzuluyordum.

Korumaları gitmeme izin verir mi?

Titreyen parmaklarımı tırabzana doladım.

Asherceleste.

Parmaklarımı sıktım, avuçlarım soğuk metalin etrafında şekillendi, yaralı olan sızlıyordu.

Jarod'a yardım etmeden gidemezdim.

Ölemezsin, Leigh, diye kendime sayısız kez hatırlattım.

Elbette bana işkence edebilir, derimi morartabilir ya da etime bir kurşun sıkabilirdi ama melek kanım beni iyileştirirdi. Kanatlarım olduğu sürece ölümsüzdüm.

Gözlerimi kapattım ve nefesimi yavaşlatmaya, kalbimi susturmaya zorladım. İyi olacaktım.

"Geceyi benimle geçirme konusunda fikrini mi değiştirdin?" Jarod'un sesi avuçlarımın tırabzandan kaymasına neden oldu.

Kapısının çerçevesine yaslanmış, dizlerinin hemen üzerinde duran siyah ipek bornozunun üzerinde kollarını kavuşturmuştu. Ya çok çabuk duş almıştı ya da ben sadece

felaket kaderimi düşünerek çok fazla zaman geçirdim.

"Benden korkmadığını sanıyordum." Dudakları küçümseyici bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

O kadar belli miydi? "Kafamı karıştırıyorsun." "Ben de açık bir kitap olduğumu sanıyordum."

Eğer o açık bir kitapsa, ben de Elysium'un kraliçesiydim ve benim dünyamda kraliyet diye bir şey yoktu. "Amcandan sonra başa geçmekten başka bir hırsın oldu mu hiç?"

Kara kaşları çatıldı. Uzun bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, sonra "Hayır." dedi. Sessizliğin uzaması bana başka bir şey istediğini söyledi.

"Ne yapmayı tercih ederdin?" "Az önce söyledim ya. Hiçbir şey."

"Tereddüt ettin." Ona doğru geri yürüdüm. "Şimdi de kızıyorsun."

Bir homurtu boğazını tırmaladı. "Bu benim kızgınlığım değil, Feather. Beni kızgın görmedin. Beni kızgın görmek istemezsin."

İpek cüppesi açıldı ve o sert, kılı gövdesi ortaya çıktı. Asher'ın göğsünü görmemiştim ama kollarını görmüştüm - altın rengi ve tüysüz- ve göğsünün çıplak ve yontulmuş olduğunu hayal etmişim. Neden Asher'ın göğüs kaslarını hayal ediyordum? Onunla statüsü için evlenmek istiyordum, vücudu için değil, her ne kadar Jarod'unakinin aksine Asher'ınki şüphesiz güzel olsa da.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün?" Jarod'un sesi bir oktav daha derinden geliyordu.

Bu günahkârla ilgili her şey o kadar karanlıktı ki, sanki doğduğunda katrana batırılmış ve o katran saçlarını, gözlerini ve ruhunu renklendirmişti. Eğer kanatları olsaydı, onlar da kesinlikle simsiyah olurdu.

"İlginç," dedi. "Ne ilginç?"

"Sessizliğiniz."

"Sessizliğim neden ilginç?"

"Çünkü size cevap veremeyeceğiniz bir soru sordum."

"Cevap veremeyecek durumda değilim. Sadece cevap vermemeyi seçiyorum."

Başını yana eğdi. "Peki neden? Vücudum açıkça seni cezbediyor. Gözlerini ondan alamıyorsun."

Yanaklarını kızardı. "Daha önce senin kadar kıllı birini görmemiştim."

Gözleri eğlenceyle parladı. "Kıllı gibi mi? Benim bir erkek olduğumun farkındasın, değil mi? Çoğu erkeğin vücudunda kıl vardır. Hatta bazılarının sırtında bile kıl vardır ki neyse ki benim durumum böyle değil."

Teninden boğucu, dumanlı bir koku yükseliyor, bana günahkârlarımdan birinin seanslar düzenlerken yaktığı tütsüyü hatırlatıyor, ölümlerle konuşuyormuş gibi yaparak saf müşterilerinin zor kazandıkları maaşlarını çalışıyordu.

Yutkundum. "Bahsi kazanmama yardımcı olmak için yapabileceğin bir şeyi tartışmaya geri dönebilir miyiz?"

Kapının çerçevesine bastırdı ve dışarı çıktığımdan daha karanlık görünen yatak odasını işaret etti. "Önden buyur, Feather."

Yanından geçerken göğüs kılları omzuma fısıldayarak tüylerimi diken diken etti. Açıkta kalan tenimi ovuşturdum, vücudumun onunkine verdiği tepkiyi, o bunun cazibeden kaynaklandığı sonucuna varmadan önce sürtünerek uzaklaştırmaya çalıştım.

Çünkü ondan etkilenmemiştim.

Hem de hiç.

Ruhu ve kalbi temiz insanlara ilgi duyuyordum; içi ve dışı karanlıkla kaplı insanlara değil.

CHAPTER 16

I kitap raflarının yanında duran sığır derisi koltuğun kenarına oturdu. Çalışma odasındaki gibi, ama daha eski,

Sırtlarında altın kabartmalar olan deri ciltli kitaplar raflarını süslüyordu.

"Isıtıcıyı açtın mı?"

Jarod sırttı. "Bu senin vücudunun benimkine verdiği tepki, Feather."

Üzerinde berrak bir sıvıyla dolu kazınmış kristal bir sürahi, paslanmaz çelik bir buz kovası ve iki boş bardak bulunan gümüş bir tepsiye doğru yürüdü. Kendisine bir bardak servis ederken bacaklarımı kavuşturdum ama bu neredeyse sandalyeyi öne doğru devirecekti, bu yüzden bacaklarımı açtım ve ayaklarımı yere sağlamca bastım.

Gülümsedi. "Uzanmalısın. Bir süre burada kalacağız."

"Benim için endişelenme."

Bardağına iki buz küpü attı, sonra sürahide ne varsa üzerine döktü. "Annemin en sevdiği sandalyeydi. Öğleden sonralarını burada kitap okuyarak geçirirdi."

Nedense, anlattığı anekdot beni geriye doğru kaydırды ve şaşırtıcı derecede ergonomik olan sert şekle yerleşmemi sağladı.

İçkisinden bir yudum aldı, buz bardağa çarparak şingirdadı. "İçinde öldü."

Vücudum kaskatı kesildi ve artık kendimi rahat hissetmediğim için ayağa fırladım. Sığır derisine baktım, üzerinde bir kan lekesi görmeyi bekliyordum ama kaba tüyler beyaz ve kahverengiydi, kırmızı değil.

"Onu öldüren sandalye değildi." İçkisinden bir yudum daha aldı.

"Sanırım öyle değildi."

Gözlerini benden öteye, odanın karşı tarafındaki masaya dikti ve bir tutam saç gözlerine düştü.

"Nasıl öldü?"

"Kendini bıçakladı" demeden önce aramızda bir sessizlik oldu.

Nefesim kesildi.

İntihar eden insanların ruhları ne Elysium'a ne de Abaddon'a götürülürdü. Geri dönüştürülemeyecek kadar zayıf oldukları düşünülüyordu, çünkü melekler yaşamı bir kenara atılmaması ve boşa harcanmaması gereken bir armağan olarak görüyorlardı. Değiştirmek istediğim bir başka yasa daha vardı. Geri dönülmez bir şekilde lekelenmemiş her ruhun Cennet Kapıları'ndan geçirilmeyi ve kurtarılamaz olarak kabul edilip eter içine atılmadan önce en azından Yediler tarafından yargılanmayı hak ettiğine inanıyordum.

"Neden kendini öldürdü?"

"Çünkü babamı çok, beni ise çok az seviyordu." Sesi sessiz olsa da kırık cam gibi kesiyordu.

"Oh, Jarod ..." Başka biri olsaydı ona sarılırdım ama Jarod bana sarılmaktan hoşlanacak biri gibi gelmedi.

"Bana acıma," diye mırıldandı. "Babam öldükten sonra katatonik ve perişan bir haldeydi. Onun ölümü herkes için daha iyi oldu."

"Buna gerçekten inanmıyorsun."

"Annen ölse umurunda olur muydu?"

"Annemi tanımıyorum." Ayrıca, ölemezdi. Kanatlarından vazgeçmediği sürece, ama sadece Dünya'yı seven melekler kanatlarından vazgeçmeyi düşünürdü. Loncalara bile gitmediğini düşünürsek, Dünya'yı o kadar çok sevdiğinden şüpheliydim.

"Şuna bakın. Günahkâr ve azizin ortak bir noktası var."

Bu, annemle ilgili tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştırdı. "İkimiz de annesiziz," diye ekledi.

"Benimkini tanımadığımı söyledim, öldüğünü değil."

"Bir günahkârla ortak bir şeyiniz olsun istemezsiniz, değil mi?"

"Seninle ortak bir noktamız olmasından mutluluk duyarım Jarod." Tanıdık bir acı omurgama saplandı ve yara bandıyla oynamakta olan başparmağım onu avucumdan fırlattı.

Bir tüy daha olmasın.

Lütfen, bir tane daha olmasın.

Tüylü dikenler düşmüş bandajın yanına yerleşmeden önce ayak bileğimi sıyırırken gözlerim ateşle doldu.

Eğer şimdi gitmezsem bu adam kanatlarımın ölümü olacak.

Islak bakışlarımı tekrar onunkilere diktim. "Jarod, ben-" Onu bronz ayakkabımın yanındaki boşluğa bakarken yakalayınca kısa kestim. "Neye bakıyorsun sen?"

Yanıma geldi ve çömeldi. Ciğerlerimdeki hava katılaştı.

İmkansız . . .

Kanatları yoktu.

Görmesi mümkün değil-

Yara bandını aldı ve kitaplığına doğru fırlatmadan önce toparladı. "Yeni bir tane ister misin?"

Yaralı elimi kalçamdan ayırdı ve yara izimi kontrol etti. "Şuna bak... tamamen iyileşmiş."

"Derin değildi," dedim.

Bıraktı ve ben de elimi tekrar yanıma çektim.

Tüyümü geri almak için kaşındım ama başka bir anıya zaplanma riskini göze alamadım. Daha sonra. Daha sonra alırdım. Dokunulmadan kaybolacak gibi değildi. Bu da beni dün gece koridorda kaybettiğim tüyü merak etmeye itti. Bir insan istemeden ona dokunmuş muydu? Onu göremezlerdi ama elleri üzerinden geçerse, hatırası zihinlerine kazınırdı. Bazı insanlar bunu bir baş dönmesi, bazıları bir deja-vu, bazıları da ilahi bir vizyon olarak geçiştiriyordu.

Dünkü tüyler muhtemelen bir vakumun içine çekilmişti.

Bakışlarım yerden yükselirken Jarod'un bedenine ve genişçe açılan bornozuna takıldı. Oksijen boğazımda düğümlendi ve kaybolan tüyümü tamamen unuttum.

Yatağının üzerindeki tuvallerin üzerindeki pastel boya kıvrımlarını gözlerimle takip ettim. "İç çamaşırı giyer misin lütfen?"

Çevresel görüşümde dişlerin parıltısını yakaladım. Tabii ki, şaşkınlığım onu eğlendirdi.

"Sizi temin ederim, ısırılmaz," dedi.

"Unut gitsin." Kapıya doğru yöneldim. Bir tüy daha kaybedersem gideceğime dair kendime söz vermiştim ve bu sözümü tutacaktım.

"Nereye gidiyorsun?"

"Eve. Ben eve gidiyorum. Bu kötü bir fikirdi."

"Bahsi kaybedeceksin."

Avucumu metal sapın üzerine koydum. "Bu noktada, bu bahsi kazanmaya çalışmak kaybetmekten daha çok şey kaybetmeme neden olur."

"Giyinirsem kalır mısın?"

Baskım azaldı ve kapı sürgüsünü açmadan kol yukarı fırladı. "Gitmemi istemiyor musun? Bana mülayim ve omurgasız dedin. Bir sapıktan bahsetmiyorum bile."

"Kullandığım kelime yumuşaktı, yavan değil."

"Bunun bir iltifat olması mı gerekiyordu? Çünkü kulağa kesinlikle öyle gelmiyordu."

"İltifat etmiyorum çünkü hayatı şekerle kaplamak dayanıklılığı öğretmiyor."

"Direnci öğretmeyebilir ama merhameti gösterir." "Ben merhametli bir insan değilim, Feather. Ne olduğundan emin değilim

..." olduğuma inanmanızı sağladı.

Ona doğru döndüm. "İşiniz bu olmasa da çocuk tacizcilerini ve tecavüzcüleri cezalandırıyorsunuz."

"Dediğim gibi, ben onları cezalandırıyorum çünkü sizin türünüz cezalandırmıyor. Sizin türünüz kokuşmuş ruhlarında bir umut ışığı bulmaya çalışmakla çok meşgul."

Onun uyarısı karşısında nefesimi içime çektim. "Haklısın Jarod. Benim türüm bir güzellik kıvılcımı bulmak için çirkinliği kaşır. Benim türüm günahkârların sefil hayatlarına son vermek yerine onları kurtarmaya çalışır."

Odanın öbür ucundan birbirimize ters ters baktık - daha doğrusu ben ters ters baktım; o ise bana o sabit, esrarengiz bakışıyla baktı. Kendime Üçlülerin puanlarını uysal ve ahlaklı olarak almadıklarını, zalim ve bencil olarak aldıklarını hatırlattım.

Yatak odasının diğer ucuna doğru ilerlemeye başladı. "Korumalarım sabaha kadar kimsenin girip çıkmasına izin vermemelerini söyledim."

İçimden bir nefes fırladı. "Beni isteğim dışında burada mı tutacaksın?"

Uzun parmakları bir kapı çerçevesinin şık ahşap kenarına dolandı. "Seni geri dönmen için zorlamadım, Tüy." Gözden kayboldu ama sesi bana doğru sürüklendi. "Gün ağarana kadar yemek odasında takılabilirsin. Diğer her yer alarm altında, bu yüzden muhafızlarımın ellerinde silahlarla üzerinize gelmesini istemiyorsanız, yemek odasından çıkmamanızı öneririm."

Bir başka nefes alışımında çenem düştü. "Beni isteğim dışında tutmak yanlış."

Jarod siyah bir tişört ve dar siyah bir eşofman giyerek yalınayak dışarı çıktı. Ne eşofman giyecek bir tipe benziyordu ne de eşofmanını kilitleyecek bir tipe.

Kadınlar. Hayır, bu doğru değildi. Bu kadar duygusuz bir şey yapabilecek bir tipe benziyordu.

Elini kurudukça daha da kıvrılan saçlarının arasında gezdirdi. "Benim ahlaki bir pusulam olduğunu düşünüyor gibisin." Bir dizi Fransız penceresini açtı, metal çubuk tavandan ve zeminden geri çekilirken tıngırdadı ve cam bölmeli kapıların dışarı sallanmasına izin verdi.

Parmaklarım, Jarod'un kolunu yumruklamak için can attığım yumruklara dönüştü. İçimdeki mutlak kötülüğü ortaya çıkarıyordu. Neyse ki öfke tüylere mal olmuyordu ama ona vurmak olabilirdi. Tekrar ortaya çıkmayınca onu bulmaya gittim.

Ay ışığıyla cilalanmış dar bir taş balkona fırladım. Gözlerimin karanlığa alışması ve Jarod'un bir şezlonga uzanmış olduğunu fark etmem bir anımı aldı.

"Bırak gideyim, bir daha benden haber alamazsın." Çılgın kalp atışları bedenimi sardı. "Söz veriyorum."

Bana bakmak için başını çevirdi. "Elbette, Feather, aşağı in."

"Yatak odanızı kastetmiyorum; evinizi kastediyorum."

Kol saatini kontrol etti. "Şu andan itibaren beş saat sonra, yalvaranların içeri girmesine izin vermek için mekânı silahsızlandıracağız. O zaman ayrılabilirsiniz."

"Neden?"

"Neden ne?"

"Neden şimdi evinizi silahsızlandırmıyorsunuz?"

"Çünkü alarm sistemimin şifresi sadece Amir ve Mimi'de var ve onlar da dünkü şenlikten sonra dinlenmek için uyumaya gittiler."

Yalan gibi geldi. Kendi evinin alarm kodunu nasıl bilmezdi? Aşağıdaki avluya baktım ve gölgelerde bir hareket fark ettim; bir nöbetçi. Taş korkuluklara doğru yürüdüm ve düşüşü ölçtüm.

"Balkonumdan atlayan son kişi omurgasını kırdı."

Dondum kaldım.

"Merak etmeyin. Uzun süre acı çekmedi. Muhafızım kafatasına bir kurşun sıktı."

Ağzım açık kaldı.

Jarod gözlerini üzerimizde uzanan gökyüzüne çevirdi. Soğuk karanlığı tek bir yıldız bile aydınlatmıyordu. New York'ta olduğu gibi, yıldızlar duman ve sürekli yanan şehir ışıklarına yenik düşmüştü. "Ve vaaz vermeye başlamadan önce, onun bana suikast düzenlemek için tutulmuş bir tetikçi olduğunu bilin."

"Kaçmaya çalışırsam muhafızlarınız kafama bir kurşun sıkar mı?"

Jarod parmaklarını karnının üzerinde birleştirdi. "Onlara emredersem, evet."

"Onlara emredecek misin?"

"Beni öldürmek mi istiyorsun, Feather?" Başımı salladım.

"O zaman endişelenecek bir şey yok. Şimdi neden diğer sezlonga oturup bana kendimle ilgili değiştirmem gereken her şeyi söylemiyorsun?"

"Ben ayakta iyiyim." Ses tonum kısaydı.

Bakışlarını ayakkabılarıma kaydırды. "Bu topuklularla mı?"

Kalçamı kaba taş tırabzana yasladım. "Bana yarının nasıl işlediğinden bahset. İnsanlar size ne tür yardımlar için geliyor?"

"Değişiyor ama genellikle bir tür fiziksel ceza veya parasal bağış içeriyor."

"İnsanlar size sadaka için mi geliyor?" "Şaşırılmış görünüyorsun."

Metro istasyonunda dilenmek bir şeydi, ama mafya babasına avuç açmak bambaşka bir şeydi. Jarod'un parasının muhtemelen kanla lekelenmiş olduğundan bahsetmiyorum bile. "Karşılığında ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey."

Eğer bu doğruysa, bu onun cömert olduğu anlamına gelirdi ve cömertlik puan kartlarından günahkâr puanlarını silerdi. Sıralama Sistemine kaydedildiğinden beri puanı hiç düşmemişti.

O zaman bunun neden olması gerektiğini anladım - para onun değildi. Kirli para, onunla yapılan her türlü iyi eylemi siliyordu. "Peki ya fiziksel intikam? Bu neyi gerektiriyor?"

"Eşleri dövmekten patronları korkutmaya kadar çeşitlilik gösteriyor."

"Dayak mı atıyorsun yoksa korkutuyor musun?"

"Kurtarma yapmazsam nasıl bir kurtarıcı olurum?"

İşte yine Robin Hood kompleksine girdi. "Silahlarınızı ateşlemeden önce iddiaları doğrulamak için geçmiş kontrolü yapıyor musunuz?"

"Beni ahlaksız bulduğunuzu biliyorum ama aptal bulduğunuzu düşünmemiştim."

İçimi çektim. "Aptal olduğumu düşünmüyorum Jarod. İşbirlikçi, hesapçı, kontrolcü ama aptal değilsin."

"Teşekkür ederim."

Yer değiştirdim, çünkü taş eklemime batıyordu. "Bunlar iltifat değildi."

"Amcam bunların hepsi ve daha fazlasıydı."

"Anladığım kadarıyla onu idol olarak görüyorsun?"

Jarod birbirine bağlı ellerini başının arkasına götürdü. "Sıfırdan geldi. On üç yaşında okulu bıraktı, sonra altı yıl boyunca Paris'in dışındaki bir harada çalıştı. Atları eğitmeye başlamadan önce at pisliği kürekleyerek işe başlamış. Antrenörlüğünü yaptığı atlardan biri iki yıl üst üste tüm yarış rekorlarını kırarak ahırına milyonlar kazandırdı. Sahibi ona teşekkür etmek için amcama beş bin avro verdi. Beş bin avro-" Jarod homurdandı.

"Ona hiçbir şey verilmeyebilirdi."

"Ah . . . sonsuza dek mantığın sesi."

"Daha fazlasını hak etmediğini ima etmiyordum."

"Hayır, siz kazandığı için minnettar olması gerektiğini ima ediyordunuz."

Bir omzumu silktim. "Peki, at terbiyeciliğinden" -avluya doğru başımı salladım- "bu hale nasıl geldi?"

"Neden oturmuyorsun? Boynumu ağrıtıyorsun."

"Boynunun iyi olduğuna eminim,"

dedim. "Çok acımasısın."

Gözlerimi devirdim. "Sonra ne oldu?"

"Sonra nezaketle patronuna teşekkür etti ve ikramiyeyi geri verdi."

"Geri mi verdi?"

"Her kuruşu ve sonra patronundan, Amca'nın yakındaki bir haraya çok az bir paraya satılacağını bildiği, vasat bir soydan gelen cılız tayı kendisine hediye etmesini istedi. Tayı gözlemlemiş ve atın kas yapısında hem patronunun hem de yetiştiricinin gözden kaçırdığı bir şeyi fark etmişti."

Sivrisinekler kireçtaşına tırmanan kalın sarmaşıkların arasından görünen tek aplik etrafında vızıldıyor, Jarod'un malikânesinin dışındaki yolda ara sıra duyulan lastik gıcırtilarıyla sesleri kesiliyordu.

"Büyükannem ve büyükbabamın dehşetine rağmen tayı eve getirmiş. Banliyöde yaşıyorlardı ve sadece bir arka bahçeleri vardı." Yüzünde bir eğlence ifadesi belirdi. "Ona o yarattığı evlerinde tutamayacağını söylemişler. Büyükannemin yakınlardaki bir köyde büyük bir arazisi olan bir arkadaşı varmış. Atı alıp alamayacağını sormuş. Arkadaşı kabul etmiş ama Amca'dan ata bakacağına dair söz almış. Birikimleri azalınca, kadına kendisine göre bir iş olup olmadığını sormuş. Kadın ona evin etrafında yapacak işler bulmuş - kadının çok eski bir evi varmış ve içerideki her şeyin onarılması gerekiyormuş. Günlerinin çoğunu orada geçirmeye başlamış. Ve sonra, yaşlı kadının torununun ziyaretinden sonraki yaz, gecelerini de."

"Nedenmiş o?"

"Aşık oldu."

Kafamda canlandırdığım acımasız İblis Mahkemesi kurucusu imajını, şu resimle bağdaştırmaya çalıştım

Jarod alışkan, sevgi dolu, dürüst bir adam olarak resmedilmişti.

"Atı birlikte eğitmişler ve at iki yaşına geldiğinde, kadın gibi bir şey olan teyzem jokey olmuş. Le Dmon'u hiç duydun mu?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Atın adı bu muydu?" "Görünüşe göre yavrunun ateşli bir kişiliği varmış." Dudakları dişlerinin üzerine gerilmişti. "Prix de l'Arc de Triomphe'u kazandıktan sonra, böylece Fransız yarış pistlerini adımlayan en büyük at haline geldikten sonra, Amca manşetleri okumaktan büyük keyif aldı: Le Dmon şampiyon."

"O atla çok para kazanmıştır herhalde." Anlattığı hikyeye o kadar dalmıştım ki, boş şezlonga yaklaştığımı fark etmemiştim.

"ok demek yetersiz kalır. O at sayesinde burayı satın aldı" -başını yana eğdi- "ve Chantilly'de bir harayı."

Sonunda oturdum ve Adlerler at yetiştirme becerileriyle tanınmadıkları için hikâyenin hoş bir sonla bitmeyeceğini hissettim.

"Yaklaşık bir yıl sonra, amcam damızlık haklarını görüşmek için uzaktayken, birisi ahırlarına girmiş ve Le Dmon'un kafatasına bir kurşun sıkmış, sonra da atını kurtarmaya çalışan teyzemin göğsüne bir kurşun daha sıkmış."

Sarsıldım.

"Amcam suikastının izini sürmek için haftalar harcadı. Eski patronu olduğu ortaya ıktı. Puşt herif, amcamın kendisine kazık attığını düşünmüş ve teyzemin yoluna çıktığı için vurulduğunu söylemiş. Bunun bir kaza olduğunu.

"Amcam topladığı kanıtlarla polise gitti, ancak davasını asılsız olduğu gerekçesiyle reddettiler. Aslında yle değildi. İtirafı bile kaydetmiş, ancak polis şefi ona bunu yasadışı yollardan elde ettiğini ve bu yüzden mahkemede kabul edilemez olduğunu söylemiş.

"İşte o zaman meseleyi kendi ellerine aldı. Eski patronunu ziyaret etti ve onu vurdu - önce yaraladı, sonra da

Öldürmek. Yakalandı ve hapse atıldı. Hükümet mal varlığına el koymaya çalıştı ama o her şeyi babamın üzerine yapmıştı... o zamanlar henüz reşit olmayan babamın. Uzun lafın kisası, sonraki birkaç yılını değerli bağlantılar toplayarak ve beceriler öğrenerek geçirdi. Hapse girdikten on yıl sonra iyi halden dışarı çıktı."

"İyi davranış mı?"

Jarod bana o karanlık sırtışını fırlattı.

Her gün temizlendiğini hayal ettiğim kadar parlak camlarla bezeli evin soluk duvarlarını inceledim. "Peki, burayı yaratmasına hapishane mi sebep oldu?"

"Hayır, Feather, adaletsizlik onun burayı yaratmasına neden oldu.

Hapishane ona sadece inşa etmesi için gerekli aletleri verdi." Dudağımı kemirdim.

"Benim ve amcam hakkında kötü şeyler mi düşünüyorsun?" "Aslında senin ne kadar iyi bir hikâye anlatıcısı olduğunu düşünüyorum,

Jarod. Ailene karşı korku ve tiksintiden başka bir şey hissetmemi sağladın."

Gözleri parlıyordu. "Dikkatli ol, Tüy."

Bacaklarımı katladım. "Ne hakkında?"

"Benden gerçekten hoşlanmaya başlayabilirsin."

Dizlerimi sıkıca kavradım. "İyi bir hikâye anlatıyor olman seni sevilebilir yapmaz. Şimdi, izin verersen-"

"Git." Çenesini yatak odasına doğru uzattı. "Alarm falan yok."

"Yalan mı

söyledin?"

"Yalan

söyledim."

"Neden?"

"Çünkü ben böyle yaparım. Yalan söylerim. Şantaj yaparım. Haraç alırım. Ve bazen öldürürüm. Ben kötü, çok kötü bir adamım, Feather."

"Neden esiriniz olduğumu düşünmemi istediniz?"

Bakışları uzun bir ip haline getirdiğim turuncu saçlarımın üzerinde gezindi. "Çünkü bu beni eğlendirdi."

Saçlarımı serbest bıraktım ve ellerimi kalın minderin üzerine indirdim. "Bu seni eğlendirdi mi?" Çalkantılarımdan zevk aldığı için gerçekten incinmiş bir halde mırıldandım. Saçlarım çözülürken

Kürek kemiklerime yaslanarak kendimi yukarı ittim, ayrılık sözlerinin acımasızlığı hareketlerimi sarsıyordu.

Beni izledi ve bakışlarının ağırlığı gözlerimin kızgınlıkla dolmasına neden oldu.

"İyi bir hayatın olsun Jarod Adler."

Konuşmadı, veda etmek için bile. İyi ki kurtulduk demek için bile.

Balkonuyla yatak odası arasındaki eşikte durakladım. "Bana anlattığın hikâyenin herhangi biri doğru muydu?"

"Belki de." Bakışlarını gökyüzüne çevirdi. "Belki de değil."

Ugh. Adam sinir bozucuydu. Neden bana hiç doğru dürüst bir cevap veremiyordu? Gitmek için döndüğümde, "Sonra görüşürüz, Feather." dedi.

Omzumun üzerinden onun secde etmiş, rahatlamış haline baktım. "Hayır, yapmayacaksın."

Gözlerini çivit mavisi gökkubbeden ayırmasa da ağzının kenarlarının kalktığını fark ettim.

Onun küstahlığı. Geri döneceğimi sanıyordu.

O ve Tristan'ın bu kadar karşı konulmaz olduklarına ikna olmalarının sebebi neydi?

Bu geceden sonra, hiçbir şey ve hiç kimse - ne fedakârlık ne de Celeste - beni buraya geri sürükleyemez.

CHAPTER 17

Tantreden çantamı alıp Jarod'un evinden çıktıktan sonra yaptığım ilk şey Le Démon yazmak oldu. telefonumun tarayıcısına yarış atı yazdım. Arama sonuçlarım yüklenirken bir araba korna çaldı.

Yerimden sıçradım, neredeyse telefonumu düşürüyordum.

Dünkü beyaz saçlı şoför sedanın etrafında döndü ve arka kapıyı açtı. "Mösyö Adler sizi evinize bırakmamda ısrar ediyor."

Yutkundum. Jarod'un şoföründen beni bırakmasını istediğinden şüphem yoktu. Şüphe ettiğim şey varış yeri idi. Eminim Jarod adama beni şehir dışına, hatta ülke dışına götürmesini söylemişti.

"Lütfen Mösyö Adler'e cömertliği için teşekkür edin, ama yürümeyi tercih ederim."

"Matmazel, gecenin bir yarısı."

Yorumunu sınırda mizahi buldum. Karanlık sokaklarda gizlenebilecek tehlikeler konusunda beni uyarıyordu. Kimin için çalıştığının farkında değil miydi?

Arabanın kapısının kapandığını duyduğumda omzumun üzerinden kontrol ederek döndüm ve gölgeli pasajdan aşağıya doğru hızla indim. Kırmızı arka lambalar parladı ama araba hareket etmedi. Bahse girerim şoför beni bırakmayı reddettiğimi Jarod'a iletiyordu. Adımlarımı hızlandırdım ve yolun karşısına geçtim. Arkama baktığımda sedan gözden kaybolmuştu.

Place des Vosges arkamda kaldığında, dikkatimi telefonumun ekranına verdim ve ilk makaleye tıkladım: Isaac Adler ve değerli aygırı.

Jarod'dan çok da büyük olmayan, kontrolden çıkmış kahverengi bukleler ve parlak mavi gözlerle dolu bir kafaya sahip genç bir adamın resmine gelene kadar aşağı kaydardım. Yani meşhur amca bu muydu?

Yüz hatlarını Jarod'unkine benzerlik açısından inceledim. İsaac'ın dünyaya bakarken gözlerini kısarak bakmasının yanı sıra, aşk tanrısının yayı şeklindeki ağızları da aynıydı. Ancak Isaac'in gözlerini kısarak bakması ona gençlik ve kaygısızlık izlenimi verirken, Jarod'a alaycı ve küçümseyici bir izlenim veriyordu.

Makaleyi okudum, sonra cinayeti araştırdım ve midemin kaldırabileceği kadarını okudum. Isaac'in karısını ve atını öldüren adam Abaddon'a mı gitmişti, yoksa zalimliği ona üçlü bir puan mı kazandırmıştı? Rütbe Odası geçmiş günahkârlar hakkında bilgi vermiyordu ama belki de lonca çalışanlarından biri ona ne olduğunu biliyordu.

Jarod yalancılıkla ilgili tüm konuşmalarına rağmen doğruyu söylemişti ve bu beni rahatlatı.

Telefonumu bir kenara koyup kaybolmamaya konsantre olmak üzereyken çalmaya başladı. Hemen açtım, çünkü numaramı bilen tek kişiler lonca üyeleri ve Amerika'da yardım ettiğim birkaç günahkârdı.

"Şoförümü geri çevirdin." Jarod'un sesi neredeyse kalbimi durduruyordu.

"Numaramı nasıl aldın?" "Tahmin ettim."

"Hayır, yapmadın."

"İyi. Ben yapmadım." Onun ucunda bir şey hışırdadı. "Amir onu benim için daha önce aldı."

Gözaltında tuttukları kişisel eşyalara yaptıkları şey buydu. Onları didik didik etmişler. Çantama bir takip cihazı da yerleştirmişler miydi?

Önemli değildi. Kısa sürede New York'a giden bir kanalda olurdum.

"Beni neden arıyorsun, Jarod?"

"Bıçaklı saldırıya uğrayıp uğramadığınızı kontrol etmek için. Bu şehirdeki en yeni şey bu. Deliler sizi sebepsiz yere bıçaklıyor."

Sokağı kontrol ettim, nabzım hızlanıyordu. Bıçaklanmak hiç hoş olmazdı. Kanatlarımı tamamlayana kadar bir insan gibi kanayacak ama daha çabuk iyileşecektim. Issız bir yaya geçidinde durdum, ürkek bir kız gibi etrafımı taramak yerine yaya trafik lambasının parlayan kırmızı elini izledim.

"Gerçekten güvenliğini önemseyenize inanmamı mı bekliyorsunuz? Muhtemelen bıçaklama olayını gerçekleştiren kişiyi ödüllendirirsiniz."

Bir an için onun tarafından hiç ses gelmedi. "Ödülün kastınız onu dörde bölmekse, evet, tam olarak bunu yapardım."

Kırmızı el beyaz bir çubuk figürüne dönüştü ama yine de kendimi karşıdan karşıya geçmeye ikna edemedim. "Neden?"

"Neden ne, Feather?"

"Bana ne olacağını neden umursuyorsun?"

"Çünkü benim şehrim güvenli değil. Çünkü sen geceleri yalnız yürüyen bir kadınsın. Çünkü evimden kızgın ayrıldın ve açıklanamaz bir nedenden dolayı kızgınlığın bana suçluluk hissettiriyor. Ben hiçbir şey için suçluluk hissetmiyorum."

Dudaklarımı büzdüm, beyaz çubuk figürü göz kırpmıyor olsa da sonunda zebra çizgilerini geçerek yola koyuldum. Sanki hiç araba yokmuş gibi. Hayır, aslında bu doğru değildi. Bir araba vardı. Renkli ön camın arkasındaki sürücüyü görebilmek için gözlerimi kısıtım.

"Beni takip mi ettiriyorsun?" Tükürdüm.

"Seni korumaya alıyorum. Güvenliğin için."

"İnanılmazsın..."

"Bunu b a n a sık sık söylerler ama genellikle bir kadınla yattıktan sonra. Daha önce değil." Sesi boğuk bir hal almıştı

kalitesi, onun sözleriyle birleşince adımlarımın duraksamasına neden oldu.

"Benimle asla yatmayacaksın," dedim.

"Adaletten daha çok neyi severim biliyor musunuz? Zorlukları. Meydan okumalara bayılırım. Bu yüzden meydan okumanı kabul ediyorum."

Nehir hâlâ bir blok ötede olmasına rağmen sesi kulak zarıma çarpıyordu. "Sana meydan okuyan ben değildim. Sana ilgilenmediğimi söylüyordum."

"Ne dediğini biliyorum ama vücudunun ne dediğini de biliyorum. Ve sen kesinlikle ilgileniyordun."

Biraz hırladım. "Tüm dünyanın senin etrafında döndüğünü sanıyorsun, değil mi? İzin ver senin için bir şeyi açıklığa kavuşturayım. . . . Seninle soyunmakla ilgilenmiyorum. Tek ilgilendiğim seni daha iyi bir adam yapmaktı, böylece gerçekten istediğim adamla birlikte olma şansım olabilirdi." Sanki çılgılık atmışım gibi nefesim kesilmişti. Umarım bağırمامışımdır.

Etrafımdaki binalarda birkaç pencere açıldı ve gecenin bir yarısı insanları uyandırmak isteyeceğim son şeydi.

"Beni daha iyi bir adam yapmak, istediğin kişiyle birlikte olma şansını nasıl artıracak?" Ses tonunda artık boğuk ya da alaycı bir şey yoktu.

İçimi çektim. Jarod'la Asher hakkında konuşmak istemiyordum. Ayrıca, puan sistemimizi de açıklayamazdım. "Bak, sen ve ben arkadaş değiliz. Ve daha önce de söylediğim gibi, birbirimizi bir daha görmeyeceğiz, yani-"

"Beni daha nazik yapmanın aşk hayatına nasıl bir faydası olacak?" "Şimdi kapatacağım."

"Evime girmene izin verdim. Ailemin geçmişini paylaştım. En azından niyetini açıklayabilirsin."

"Beni suçluluk duygusuna sürüklemeye çalışma."

"Kullanılmaktan hoşlanmıyorum, Feather."

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım ve burnumun kenarını sıktım. "Bunun bir bahis olduğu konusunda açık konuştum."

"Başka bir adamı elde etmek için olduğunu fark etmemiştim. Bir arkadaşımın aptalca bir bahse girdiğini sanmışım. Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum. Aptal gibi hissetmeyi sevmiyorum."

"Sen aptal değilsin, tamam mı? Bahsimin konusundan bahsetmedim çünkü seninle bir ilgisi yoktu."

İğneleyici ya da tehditkâr bir şey söylemesini bekledim ama ahizeden gelen ne iğneleyici ne de tehditkârdı. "Sen romantik birisin, Feather."

Köprünün temellerini saran suya, gri köpüklere ve beyaz girdaplara baktım. "Bunu neye dayanarak söylüyorsun? Sana kendimi evlilik için sakladığımı söylememden mi?"

"Hayır, bunu okuma materyali seçiminizden anladım."

Kolum çantama sıkıca sarıldı, bu da kitabımın belime batmasına neden oldu. Amir, Jarod'a kitabın içeriği hakkında ayrıntılı bir rapor vermiş miydi yoksa Jarod kitabın kapağına kısa bir bakış atarak hikâyeyi anlamış mıydı?

"Yemeğe verdiğiniz değer," diye devam etti. "İyiliğin herkesin içinde gizlendiğine dair inancınız."

"Çünkü öyle."

"Hayır, öyle değil." Tam tartışacaktım ki ekledi: "Romantikler aşk için evlenir. Eğer bu adamı elde etmek için bahsi kazanman gerekiyorsa, o zaman ona aşık değilsin demektir."

"Tabii ki ona aşık değilim. Onunla sadece bir kez tanıştım. İnsanlar ilk karşılaşmalarında aşık olmazlar."

Sanki bir romantiğin ilk görüşte aşka inanmadığı gerçeğini düşünüyormuş gibi uzun bir duraklama oldu. "Sanırım bu kişiyle evlenmeye neden bu kadar kararlı olduğunu merak ediyorum."

"Kendimce sebeplerim var." Onunla paylaşmak istemediğim nedenler.

"Bu kişiyi kazanmak için Paris'in en nefret edilen adamıyla vakit geçirmeye hazırdın. Bu bana onunla gerçekten birlikte olmak istediğini söylüyor."

İçimi çektim. "Ve ne? Şimdi ne istediğimle mi ilgileniyorsun?" "Bu adamı ne kadar istiyorsun?"

İçimi çektim. "Hiçbir şeyi daha fazla istemedim." "O zaman neden vazgeçiyorsun?"

Biraz daha dik durdum. "Vazgeçmiyorum. Onu elde etme yöntemimi değiştiriyorum."

"Yarın sabah gel."

Köprünün korkuluklarını ittim. "Jarod-"

"Yalvaranları dinleyin. İlginizi çeken birini bulun, ben de ona yardım edeyim."

Teklifine bağlı ipler olduğunu hissediyordum ve bu iplerin tüylerime dolanıp daha fazlasını çekip çıkarmasından korkuyordum. "Bu bir tuzak mı?"

"Bu gece bir tuzak mıydı?"

Bu gecenin nasıl geçtiğinden hâlâ emin değildim. Çok garip bir gecenin yanı sıra.

"Birkaç saat sonra görüşürüz, Feather."

"Hayır, görüşmeyeceğiz."

"Elbette, yaparım."

"Hayır, yapmayacaksın. Ve şoförünüze beni takip etmeyi bırakmasını söyleyin."

Jarod cevap vermedi. "Jarod?"

Telefonu kulağımdan indirdiğimde, ana ekranımı gösterdi. Kapatmıştı. Tabii ki kapatmıştı. Jarod hakkında pek bir şey bilmiyordum ama ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmadığını anlamıştım.

Ve sonra, şoförü tarafından loncaya kadar takip edildiğimde, Üçlü hakkında bir şey daha öğrendim: kimseden emir almıyordu.

CHAPTER 18

I görevimden ayrılmak için Ranking Room'a giderken kimseyle karşılaşacağımı düşünmemiştim ama insanlar kalkmıştı. İki kız. Günahkârların holo-imaajlarını kontrol ediyor, notlarını karşılaştırıyorlardı. Loncaya girdiğimde, ikisi de beslemelerinden başını kaldırdı.

Yüksek masaya oturup elimi cam panele bastırdığımda gözleriyle beni takip ettiler.

"Jarod Adler'ı öldüren Amerikalı siz misiniz?" Kızın sarı saçları kısacık kesilmişti ve elmas küpelerle süslü kulakları görünüyordu.

Diğer Fletching mavi gözlerini bana çevirdi. "Deli misin sen?"

"Onun kurtarılabilceğini düşündüğüm için öyle olmalıyım." Elbisemin kumaşını akordeon gibi kıvrılana kadar katladım. Şarabın döküldüğü yer sertleşmişti.

"Chérie, keşke bize sorsaydın. Sanırım bu loncadan on iki kişi adama yardım etmeye çalıştık. O iflah olmaz biri, tam bir göt olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Laura" -mavi gözlü kız başını arkadaşına doğru eğdi-"kapısının önünde belirdiğinde, korumasına çöpleri atmasını söyledi."

"Bana şöyle bir bakmaya bile tenezzül etmedi," diye doğruladı Laura. "Ama Leo, Lonca 8'den, buradaki tüm loncalar erkektir."

Paris, o daha da kötü bir zaman geçirdi. Jarod o buldog köpeğini -adı neydi?"

"Ethan mı?" diye cevap verdi diğeri. "Tristan mı demek istiyorsun?" Ben cevap verdim.

"Evet. Tristan." Ürperdi. "O adam Leo'nun sırtını kanayana kadar kırbaçladı."

Kırıışık duran elbisemi serbest bıraktım. Sıcak böğürtlen ve nemli mantar kokusu, kırbaçlanmış bir sırt görüntüsüyle birleşince boğazıma safra kaçtı.

"Tristan'ın günahkar puanının sadece yetmiş sekiz olduğunu düşünmek.

Adam büyük D'li bir iblis."

Laura küpelerinden biriyle oynadı. "Evet, Jarod'dan kesinlikle daha kötü. Bazen Ishim'in günahkârları nasıl puanladığını anlamıyorum."

Ne Tristan ne de Jarod bana canavar gibi görünmemiști -keskin ve otoriter, elbette, ama şeytani cellatlar değillerdi. En azından Tristan. Jarod'un ise sorunları vardı ve zalim olma potansiyeline sahipti ama aynı zamanda merhamet potansiyeline de sahipti.

Bu düşünce beni öylesine şaşırttı ki, holo-ranker'ımda yanıp sönen üç boyutlu görüntüsüne göz kırptım. Simsiyah gözlerine baktım, kalın kirpiklerinin gözlerinin üzerinde gezinmesini izledim. Eğer buna gerçekten inanıyorsam, o zaman neden ondan ayrılmıştım?

"New York loncasından mısınız?" Kızın mavi gözleri koyu kahverengi teninde parlıyordu.

"Öyleyim."

"Eve adında bir Fletching tanıyor musun?"

"O benim en yakın arkadaşım."

"Huh." Laura bir bacağına diğeri üzerine attı.

Ses tonu karşısında tenim ihtiyatla karıncalandı. "Neden, ha?" "Sana Üçlü'den uzak durmanı söylemedi mi?"

Bu kez tüylerimi diken diken eden şey temkinlilik değildi. "Beni onun İblisler Mahkemesi'ni yönettiği ve yüksek puanının sebebinin bu olduğu konusunda uyardı."

Koyu tenli kız kıvrırcık saçlarını kulaklarının arkasına itti, ama hemen geri çıktılar. "Birbirimizi etkilemememiz gerektiğini biliyorum ama sen ve ben en iyi arkadaş olsaydık ve ben Jarod Adler gibi birini ıslah etmeye çalışmış olsaydım, senin kaydolmanı engellemenin bir yolunu bulurdum."

"Onu yanına mı aldı?"

Laura bana temkinli bir bakış fırlattı. "Sana söylemedi mi?"

Yutkundum, kalbim Jarod'un beni evinde tutsak ilan ettiği zamankinden daha çok çarpıyordu.

"Hiçbir şey söylememeliydim. Lütfen Ophanim'e söyleme," dedi Laura'nın arkadaşı. "Bildiğini varsaymıştım."

"Kimseye söylemeyeceğim." Sesim düz geliyordu.

Çenemi boynuma yasladım ve yaralı avucuma baktım, gözlerimle soluk çizgiyi takip ettim, gözyaşlarım yükseldikçe parıldamasını ve bulanıklaşmasını izledim. Eğer ağlamamı kontrol altına alamazsam, Jarod'un çeşmesindeki kırık melek heykelinin yerini alabilirdim. Gün bitmeden o leğeni doldururdum.

"Belki de kendine daha iyi arkadaşlar bulmalısın," diye ekledi. "Marie!" Laura tısladı.

"Ne? Tavsiye vermek günah değildir."

"Arkadaşının muhtemelen Paris'te Jarod'la geçirdiği zamanı sana anlatmamak için bir nedeni vardı." Laura, Eve'in ihaneti konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyordu ama yorumu tam tersi bir etki yarattı.

Eve beni Jarod'u seçmeye teşvik etmişti, çünkü onun imkânsız bir günahkâr olduğunu biliyordu ve başarısız olmamı istiyordu. Ona bir tüyünü kaybettiren kıskançlık değil, hilekârlıktı.

Bunu bana nasıl yaparsın, Eve?

Kaba bir şekilde kalktım ve ödünç aldığım yatak odama doğru hızlı adımlarla yürüdüm, loncanın kuvars salonları etrafımı sarıyordu. Cam kubbeli tavanın ötesindeki elysian gökyüzü genellikle beni rahatlatırdı, ama bu gece değil. Bu gece içimdeki her şey acıyordu. Geçici yatak odama girdikten sonra Celeste'in içeride olduğunu unutarak

ayakkabılarımı tekmeledim.

Eve'in gerçek olmadığı konusunda beni uyaran Celeste.

Onu korumak için çok mücadele etmişim. Hayal kırıklığı boğazımda bir hıçkırığa neden oldu. Kendimi yatağıma attım. Bir dakika sonra şilte eğildi ve yumuşak bir el omurgama dokundu.

"Hey... N'aber?" Celeste'in sesi sersemlemiş gibiydi. "Uyandırdığım için özür dilerim," diye mırıldandım.

"Beni uyandırmayı unut. Ne oldu Leigh? Sana zarar verdi mi?"

Başımı salladım. "O değil. Kadın." "Kadın mı?"

"Eve," diye mırıldandım. "Eve mi?"

Omuzlarım bir hıçkırıkla daha sarsıldı.

"O burada mı?" Bu kez Celeste'in sesinde hiçbir sersemlik yoktu. Tamamen çelik gibi keskin ve telaşlıydı.

Doğrudum ve yanaklarımı ön koluma sildim. "Sen nasıl bu kadar akıllısın ve ben nasıl bu kadar aptalım?"

"Sen aptal değilsin, ben de kesinlikle bilge değilim. Yani, kanatlarımı gördün mü? Tüyleri yolunmuş bir kuş gibi görünüyorum. Ama daha önemlisi, Havva şimdi ne yaptı?"

"Bana Jarod'u seçmemi söyledi."

Celeste kaşlarını çattı.

"Başarısız olacağımı bildiği için onu seçmemi söyledi," diye parçalanmış bir sesle ekledim.

"Hâlâ anlamıyorum."

"Onu ıslah etmeye çalıştı, Celeste." Yastığımı parmaklarımla kıvırdım. "Eve bunun imkânsız bir görev olduğunu biliyordu. Bu yüzden bana onu almamı söyledi."

Celeste'in kaşları havaya kalktı.

"Üç tüyümü kaybettim ve henüz ondan ayrılmadım bile." Kanatlarım eninde sonunda iyileşecekti, ama kalbim ... Onun ikiyüzlülüğü yüzünden iyileşebileceğinden emin değildim.

Celeste bir şey söylemedi ama o keskin gözlerinin ardında düşüncelerin dönüp durduğunu anlayabiliyordum.

Parmaklarımı yastığın üzerinde gevşetip başımı sarkıttım, turuncu saçlarım yüzümü perdeledi. "Seni dinlemeliydim."

"Leigh?"

"Öyle mi?"

"Başarısız olmana izin vermeyeceğim."

Başımı kaldırdım ve şişmiş gözlerimi ona diktim. "Her şeyden önce bana bir söz vereceksin.

Henüz imzalamayacaksın, anlaştık mı?"

Yutkundum. "Ama, Celeste-"

"Anlaştık mı?" diye tekrarladı, ses tonu değişmemiştir.

Kesik kesik bir nefes daha verdim. "Jarod içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyor. Yalan söylediğim için iki tüyümü daha kaybettim!"

"Bu sefer ne hakkında?"

Yüzümü buruşturdum. "Şarabın tadının berbat olması hakkında." "Şarap mı tattın?"

"Beni o yaptı."

Burnunu buruşturdu. "Seni o mu yaptı?"

"Bana, akşam yemeğinde ikram ettiği şişeyi tatmazsam gideceğini ve bir daha yanına yaklaşmama izin vermeyeceğini söyledi."

"Dur bakalım... onunla yemek mi yedin?"

Celeste'e tuhaf akşamımı anlattım, tek bir ayrıntıyı bile atlamadım. Ona Jarod'un teşhirci eğilimlerini -ya da yatak odasında beni rahatsız etmeye çalışması her neyse- tuhaf çapkınlıklarını ve ben ayrıldıktan sonra daha da tuhaf bir şekilde telefonla arayıp davet etmesini anlattım. Ve sonra Eve'in ihanetini nasıl öğrendiğimi anlattım.

"Sanal gezegenlerdeki herkes ıslah edilebilir. Öyle olmasaydı orada olmazlardı." Celeste iki elimi de avuçlarının arasına aldı. "Leigh, sen insan dünyasındaki en kararlı ve sabırlı meleksin."

Gözlerimi devirdim.

"Bana gözlerini devirerek bakma. Şu anda çok ciddiylim. Sen türümüzün en iyisisin."

"Gerçekten değilim."

"Fletchings tarihinde hiç tüy kaybetmeden dokuz yüzden fazla tüy elde eden tek Fletching sensin. Ve eğer bir Triple almaya karar vermemiş olsaydın muhtemelen hiç tüy kaybetmeyecektin."

"Eminim başkaları da vardır."

"Hayır, yok. Aslında merak ettiğim için araştırdım. Şimdi uyu, yarın günahkârına küçük bir ziyarette bulunacağız."

"Celeste, sanmıyorum. Benimle gelmeni istemiyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu mafya, tatlım." "Ah.

Benim için mi endişeleniyorsun?"

Bileğine bir fiske vurdum. "Evet, senin için endişeleniyorum."

Bana gözlerine dokunan bir gülümseme fırlattı. "Endişelenecek bir şey yok. Ben en dayanıklı -ve kankana göre etrafta dolaşan en iğrenç- Fletching'im."

Kızgınlık kemiklerimi sertleştirdi. "Eve sana iğrenç mi dedi?"

Celeste'in gülümsemesi büyüdü ve yanaklarını çukurlaştırdı. "Onu ben aradım Çok daha kötüsü. Bana bir tüye mal oldu. Yine de buna değdi."

Başımı salladım. "Celeste, Celeste, Celeste. Seninle ne yapacağım ben?"

"Kıçını kaldırıp Elysium'a gideceksin, Asher'la evleneceksin ve sonra da şu aptal yasalarımızı değiştirmeye başlayacaksın."

O gece ilk kez gülümsedim ve elimden geleni yapacağıma yemin ettim.

Serçe parmağını uzattı ve oynattı. "Serçe parmağı sözü."

"Çünkü benim sözüm senin için yeterince iyi değil mi?"

"Kelimen iyi. Serçe parmağın daha iyi."

Serçe parmağımın sözümünden nasıl daha iyi olabileceğini anlamadım ama onu şımarttım ve parmağımı onunkine doladım. Sonra onu kendime doğru çektim ve uzun uzun sarıldım.

Hırıltılı saçlarına doğru, "Bana yaptıkları için Eve'i asla affedebileceğimi sanmıyorum" dedim. Nefes aldım

Celeste'in teninin temiz, sıcak kokusu, kurutucudan yeni çıkmış, yeni yıkanmış çarşaf lar gibiydi. "Artık sadece sen varsın. Sadece sen."

Telli kolları beni şaşırtıcı derecede sert bir şekilde sıktı. "Sen ve ben insan dünyasına karşı."

Saçlarına doğru iç çektim. "Ve melek olan."

CHAPTER 19

I sanki biri kafama vurmuş gibi uyudum, derin, rüyasız bir uyku zonklamayı hafifletti ama göğsümdeki zonklamayı yatıştırmak için çok az şey yaptı.

Uyku beni rahatlatmıştı ama göz kapaklarım açılır açılmaz Eve'in ihaneti bir kutup şelalesi gibi içime akmış ve beni iliklerime kadar üşütmüştü. Parmaklarımı sıcak yastığıma doladım ve loncanın holo- com sistemi aracılığıyla onunla iletişime geçip geçmemeyi düşündüm.

Duygusal bir haldeyken onunla yüzleşmek muhtemelen iyi bir fikir değildi. Ayrıca, holografik telefonumuzda onun yüzünü görmek istemiyordum. Tabii telefonumu açıtsa. Muhtemelen kalan on dört tüyünden birini toplamakla meşguldü.

Birden aklıma Paris'te bir günahkârla uğraşma konusundaki isteksizliği geldi. Ne yaptığını anlayacağımı biliyor olmalıydı.

Boğazımın arkasında küçük bir acı sesi oluştu. Onu bastırmaya çalıştım, ama içimden çıktı ve yatak odasının kapısının havayı oyan vınlıtısı arasında kayboldu.

"Ben de tam seni uyandırmaya geliyordum." Celeste bana doğru büyük bir kupa taşıdı. "Sana vanilyalı latte yaptım."

"Teşekkür ederim." Doğruldu ve bardağı aldım.

"İstediğimi sanmıyorum-"

"Nuh-uh." Yorganı bacaklarımın üzerinden attı. "Sen gidiyorsun ve ben de seninle geliyorum."

"Celeste-"

"Eğer gitmezsen, Eve kazanır."

"Belki de artık kazanmak istemiyorumdur."

"Ve onun kazanmasını istemiyorum, o yüzden kalk. Şuruplu kahveni iç, sonra da giyin. On beş dakika içinde çıkıyoruz."

Celeste'e en sert bakışımı attım ya da atmaya çalıştım. Kızgın görünme çabam karşısında gözlerini nasıl devirdiği düşünüldüğünde, ona ters ters bakmanın oldukça zor olduğu ortaya çıktı.

"Ayrıca, serçe parmak sözü verdin. Bunlar hava geçirmez."

Öğle vakti Place des Vosges'a vardığımızda çarşı cesetlerle doluydu, yalvaranların oluşturduğu kuyruk bloğun etrafını sarıyordu. Jarod'un bunu ne zamandır yaptığını merak ediyordum. Bu aylık geleneği amcası başlatmamış mıydı?

"Le culot de ces deux-là." Bu ikisinin safrası. Kemikli bir el ön kolumu kavradı ve beni döndürdü. "Hé-oh. Derrière." Sıraya geri dön.

Kadının elini silktim. "Biz buraya-"

Cümlemi bitirip Jarod'la görüşmeye gelmediğimizi açıklayamadan Celeste, "Arkadaşıma dokunma," diye hırladı.

Kolumu kavrayan kadın, "İki saatten fazladır bekliyorum!" diye ciyakladı.

Celeste'i geri çektim. "Sizinle aynı sebeplerden dolayı burada değiliz."

Kadın kollarını önünde düğümledi. "O zaman neden buradasın?"

Arkasındaki kişi, saçları ağarmış yaşlı bir kadın, koruyucu kolunu genç bir çocuğa dolamıştı.

Bize doğru fırlatılan bakışlar kızgınlıktan endişeye ve düpedüz saldırganlığa kadar uzanıyordu. Birinin "Elles sont peut-être des putes," diye fısıldadığını duydum. Muhtemelen fahişelerdir.

"La petite est un peu jeune pour se prostituer, non?" diye cevap verdi bir başkası. Kúçük olan fahişelik yapmak için biraz genç, değil mi?

Celeste'in parmakları yumruk haline geldi. "Biz-"

"Celeste. . . önemli değil." Yumruğunu yakaladım, parmaklarını çözdüm ve onu Amir ile kusursuz bir takım elbise giymiş iri yarı bir başka muhafız tarafından korunan kan kırmızısı kapılara doğru sürükledim.

"Bonjour," diye cüret ettim.

Amir tek kelime etmeden başını, metal plakaya bir anahtar yerleştiren gardiyan arkadaşına doğru uzattı.

Sıranın önündeki kadın bana dirsek atarak ilerlemeye başladığında, Amir kalın kolunu uzatarak kadının yolunu kesti. "Sen değil."

Önce kadını, sonra iki muhafızı geçtim ve Celeste'i arkamdan çektim.

"Sadece siz, Matmazel Leigh," dedi Amir, kapıyı açarak.

Adımı bildiğine şaşırmıştım ama çantamı karıştırmıştı. "Celeste benim kız kardeşim."

"Jarod geleceğinden bahsetti. Kız kardeş hakkında bir şey söylemedi." Kelimeyi söyleme şekli, akraba olduğumuz gerçeğine pek önem vermediğini gösteriyordu.

"Lütfen Amir," dedim. "O sadece bana eşlik etmek için burada."

Celeste'i içeri aldı. "Siparişlerim-

" "En azından ona sorabilir misin?"

Ayak sesleri yankılandı ve ardından tanıdık mavi gözler kapalı verandanın karanlığında parladı. "Sesini duyduğumu sandım."

Tristan'ı gördüğümde kalbim önce rahatladı, sonra da acı çekti. Onun rahat gülümsemesini içime çekerken, Sıralama Odası'nda tanıştığım iki kızın yanlış bilgi aldığına karar verdim. Masum bir Fletching'i kırbaçlamış olamazdı.

Gülümsedim. "Merhaba, Tristan." Bakışlarının omzumun üzerinden Celeste'e doğru kaydığını fark edince, "Bu benim kız kardeşim Celeste," dedim.

Tristan arkadaşımı inceledi. "Abla?"

Celeste gözlerini kısmış, Tristan'ı ölçüyordu. Ona Tristan'ın ününden bahsetmediğime sevinmiştim, çünkü o benden çok daha az güvenen ve bağışlayan biriydi ve Tristan'ın şiddet uyguladığından şüphelenirse, Üçlü olsun ya da olmasın beni İblisler Mahkemesi'nden uzaklaştırırdı.

"Evet kardeşim," dedi küçük bir hırıltıyla. "Benzerliği görmüyor musun?"

Tristan kıkırdadı. "Madem ağzını açtın, ben de açayım. İçeri gelin hanımlar."

Amir'in dudakları itiraz edecekmiş gibi kıkırdadı ama sonunda dudaklarını sıktı ve sokağı ve patronuyla görüşmek isteyen insanların oluşturduğu sonsuz kuyruğu gözden geçirmeye devam etti.

CHAPTER 20

CSarmaşıkların bulunduğu avluda yürürken Eleste'nin boynu bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

ve taze kar renginde güller kireçtaşı duvarlara açılmış kafeslere tırmanıyordu. Jarod'un evi güneş ışığı altında bir şekilde daha az yasaklayıcı, perili kaleden daha güzel bir şato gibi görünüyordu.

La Cour des Démons'un aksine, taş melek gün ışığında da aynı derecede kasvetli görünüyordu. Celeste yontulmuş taşı fark etmiş miydi? Bakışlarının heykelden elmas kesimli pencerelere ne kadar hızlı kaydığını görünce, kesik kanatların onun gözünden kaçtığını tahmin ettim.

Her zamanki girişten geçmek yerine, kareli mermer fuayeye açılan Fransız pencerelerinden içeri girdik. Geniş merdivenleri görünce tüylerim diken diken oldu. Çıplak kollarımı ovuşturdum ama Tristan'ın gözleri meme uçlarıma gitmeden önce kollarımda gezinince durdum.

"Üşüyor musun, Leigh? Ceketimi ister misin?"

"Hayır," dedim hızlıca, sonra daha da hızlı bir şekilde, "teşekkür ederim Tristan," diye ekledim.

Onun yorumu - yoksa bakışı mıydı? - Celeste'i bana yaklaştırdı.

"Bonjour, Leigh."

Kısık ama kadınsı sese doğru döndüm.

Kızarmış dudakları kıvrılan Muriel, üzerinde porselen çay takımı olan gümüş bir tepsi taşıyarak Jarod'un çalışma odasından çıktı. Saçlarını yine özenle geriye taramıştı ve taç pervazlardan yansıyan güneş ışığında kumral rengi parlıyordu.

Celeste, Muriel'in dost mu yoksa düşman mı olduğunu anlamak için bana baktı. Ben de Muriel'e gülümseyince Celeste'in gergin omuzları gevşedi.

Bir dizi küfür hepimizi Jarod'un çalışma odasına yöneltti. Kapı açıldı, neredeyse parlak pirinç menteşelerinden kurtulacaktı. Kızarmış alnını ter kaplamış kalın bir adam, minik pençeleri mermere sinirli sinirli vuran bir chihuahua'nın tasmaını çekiştirirken özellikle çirkin bir kelime hırladı.

Pelüş yeşil koltuklarından birine oturmuş, dudaklarında kibirli bir gülümseme beliren Jarod'a doğru döndüm. İncelemesinin ağırlığı altında solmuş olmalıyım, çünkü Celeste daha da yaklaştı, omzu koluma sürtündü.

Tristan açık kapıyı işaret etti. "Siz bayanlar önden gidin. Ben sıradaki adayı almaya gidiyorum."

Islık çalarak uzaklaşırken yutkundum, boğazım endişe verici bir şekilde kurumuştu. Tükürüğümü birkaç kez daha fışkırttım ama rahatlamadım. Muhtemelen ancak La Cour des Démons'dan ve onun ürkütücü sahibinden ayrıldığımda rahatlayacaktım.

Celeste'i yüksek tavanlı çalışma odasına doğru ittim. İki çift Fransız penceresindeki desenli perdeler bugün açılmıştı ve ışığın içeri girmesine izin veriyordu. Odada daha az gölge vardı ama Jarod'un yüzünde yoktu. Koyu renkli irisleri ve jilet gibi keskin çene kemiği üzerinde gezinen güneş ışınları bile yüz hatlarını aydınlatmaya yetmemişti.

"Gecen nasıldı, Feather?"

Tekrar yutkundum. Yine boğazımı nemlendirmek için hiçbir şey yapmadı. "İyiymi. Ya seninki?"

"Yalnız."

"Tüy mü?" Celeste araya girdi. "Ona Tüy mü diyorsun?"

O sinir bozucu gözlerini Celeste'e çevirdi. "Sana küçük lakabımdan bahsetmedi mi?"

Kaşlarının arasında esnek bir oluk belirdi. "Ona neden Tüy diyorsun?"

"Çünkü görünüşe göre ben yumuşak ve omurgasızım." Sesimin biraz daha sertleştiğini duyduğuma sevindim.

Jarod'un gülümsemesi genişledi.

Celeste nefesinin altında "Tek boynuzlu at eriştesi," diye mırıldandı.

"Celeste!" Nefes nefese kaldım ve mor bir tüyün aşağıya süzülmediğinden emin olmak için dar siyah kot pantolonunun etrafındaki havayı taradım.

"Fransızcam için özür dilerim."

Jarod kıkırdadı. "Bunu hiç duymamıştım." Bileğini karşı dizinin üzerine çaprazladı. Çelik grisi pantolonunun paçası yukarı kalktığında, koyu sarı bir ton yakaladım.

Jarod'un renkli çoraplara karşı bir zaafı var gibiydi, tıpkı benim parlak aksesuarlara karşı zaafım olduğu gibi. Bu adamla ortak bir noktamızın olmasının imkânsız olduğunu düşünmüştüm.

"Arkadaşınız görüşmeleri gözlemleyecek mi?"

"Yapmasının bir sakıncası var mı?"

Kaşları yana kaydı ve çikolata kahvesi bir buklenin ardında kayboldu. İznini istediğime şaşırmış mıydı? Soğukkanlılığı hızla geri geldi ve omuz silkti. "Sadece etrafta dolaşma."

Başımı salladım ve Jarod adımı, yani bana verdiği adı söylediğinde odanın arkasına doğru ilerlemeye başladım. "Feather, yanıma otur."

İrkildim.

Celeste parmak uçlarına basarak ağzını kulağımın hizasına getirdi. "Ben pencerenin yanında duracağım. Böylece arkanı kollamış olurum. Gerçekten." Kısa süre sonra kıvrak bedeni maun kitaplık ile üzerinde satranç tahtası bulunan vernikli küçük oyun masası arasındaki gölgeli girintide eridi.

Kendimi Jarod'un en yakınındaki koltuğa bıraktığımda, "İşte kurallarım. Görüşmelere müdahale etmeyin."

Sadece dinle. Bir joker hakkın var. Başka bir deyişle, senin sayende bir kişi benim yardımımından faydalanacak. Akıllıca seçim yap."

Kapının yüksek sesle çalınması üzerine Jarod çenesini kapalı yumruğuna dayadı. "İçeri gel."

Canlılıktan bıkkınlığa dönüşümü şaşırtıcıydı. Sertleşen çenesini ya da donuklaşan bakışlarını hayal edip etmediğimi merak ederek gözlerimi kırpıttım ama tanıştığımız gece taktığı maske -ki maskeli balodan bahsetmiyorum- sıkıca geri takılmıştı.

Çalışma odasının girişine doğru döndüm.

Sırada onun önüne geçtiğimde bana dirsek atan kadın, maun panellerin üzerinde parıltılı spor ayakkabılarıyla kasıla kasıla içeri girdi. "Özür dilerim. İşiniz bitti sanmıştım. Dışarıda beklememi ister misiniz?" Sesi o kadar şurup gibiydi ki burnumu kırıştırdım.

Jarod onun sorusunu dikkate almadı. "Sizi buraya getiren nedir, Matmazel? . ."

Bana kaşlarını çattı ama yalvaran biri olmadığımı anlamış olmalıydı. "Guanod," diye cevap verdi sonunda. "Oturabilir miyim?"

Jarod "Hayır" dediğinde kendini bir sandalyeye bırakmaya başladı.

Tekrar ayağa fırladı. Jarod'un yasağının şokunu atlattıktan sonra sivri çenesini bana doğru uzattı. "Oturuyor."

"Buraya benim yardımım için gelmedi." "O zaman ne için burada?"

Jarod bakışlarını duvardan uzaklaşan Tristan'a doğru kaydırды; mavi gömleği mobilyaların etrafından dolanırken gümüş rengi parlıyordu.

"Matmazel Guanod, çalışanım size eşlik etmeden önce son bir kez soracağım... Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kendisine bu kadar anlayışsız davranılmasından rahatsız olmuş gibi gözleri seğirdi.

"Onu rahatsız ediyorum Jarod." Çoktan koltuğumun kenarına kaymış, Celeste'e katılmaya hazırdım.

Odanın arka tarafında, sesi sertçe cınladı. "Leigh, otur."

Hangisinin beni daha çok şaşırttığından emin değildim - gerçek adımı kullanması mı yoksa bana emir verirken gösterdiği esneklik mi?

Kurallarına uymazsam jokerimi iptal edeceğinden korkarak geri çekilmeden önce birkaç saniye koltuk minderinin kenarında dengede durdum. Gözleri bir kez bile bana doğru kaymadı. Gözleri, alnı şaşkınlıktan çatlamış olan kadına takılı kaldı.

"Sıradaki!" Jarod söyledi.

"Ne?" Tristan'ın ona doğru yaklaştığını görünce, "Ben bile-" diye bağırdı.

"Zamanımın ne kadar değerli olduğunu biliyor musunuz, Matmazel Guanod?"

"Ama ben bekliyordum-"

Jarod, "Gelecek ay tekrar gelin," dedi.

Tristan onun dirseğini tuttu, ama kadın dirseğini onun elinden kurtardı. "Eski kocam bana borçlu olduğu nafakayı ödemeyi reddediyor!"

Jarod tırnak etlerini inceledi, mükemmel ve tamamen ilgisizdi.

"İflas başvurusunda bulunmadan önce tüm paramızı offshore hesaplara yatırdı, böylece benimle paylaşmak zorunda kalmayacaktı. Tek istediğim onunla mantıklı bir şekilde konuşman."

Jarod hiçbir şey söylemedi, ona bakmadı bile.

Tristan ise, "Erkekler çok piç olabiliyor. Şimdi, lütfen, beni takip edin."

Adam elini onun üzerine koyduğunda, kadın elini savuşturdu. "Dokunma bana." Gözlerinden yaşlar fışkırdı, kulak memelerine takılı iri elmaslar gibi parlıyordu. "Lütfen onunla konuşur musunuz, Mösyö Adler? Onu biraz tehdit eder misiniz?"

"Ne düşünüyorsun, Feather?"

Dikkatimi Jarod'a yönelttim. "Um." Yerinde duramamak ve mürekkep rengi gözlerinin benimkilerde gezinmesi arasında hava ciğerlerime hapsoldü.

"Ona yardım edeyim mi?"

Kadının ruhu bana safmış gibi gelmedi. Belki acı çekiyordu ama yardıma ihtiyacı yoktu. "Hâlâ başınızı sokacak bir eviniz var mı, Matmazel Guanod?"

"Bunun konuyla ne alakası var?"

"Danışmanım size bir soru sordu." Jarod kadına ters ters baktı. "Cevap verme nezaketini göster."

Dişlerini sıktı. "Evet. Bir evim var." "Peki evinde kendini güvende hissediyor musun?"

Benimkinden bir ton daha koyu olan yeşil gözleri tereddütle dalgalandı. "Hayır."

"Yalan söylüyor, Leigh." Celeste'in sesi alçaktı.

Kadın sarsıldı. "Bu da kim? Danışmanlarınızdan biri mi?"

"Jokerini bozdurmak ister misin, Feather?"

Parmaklarımı kucağında sıkarak başımı salladım. Bu kadının hayatının kalitesinden korktuğundan şüphe etmesem de, hayatından korkmuyordu ve Jarod'un korkan birine yardım etmesini istiyordum.

"Pekâlâ." Jarod parmaklarını şıklattı.

Kadın, mücevher desenli halıyı neşeli Tristan'ın önünde hızla geçerken homurdandı. Kapıyı iterek açarken, "Ne zamandan beri size danışmanlık yapması için fahişeler çalıştırıyorsunuz, Mösyö Adler?" diye bağırdı.

Gözlerimi kırptım ve sonra tenim al al oldu. Sıkı gri elbisemin spagetti askılarını çekiştirerek kumaşı daha yukarı kaldırmaya çalıştım. Muhafazakâr olduğunu düşünüyordum ama eğer-

"Tristan." Jarod ikincisinin adından başka bir şey söylemedi ama ben yine de buna bağılı yüklü bir komut hissettim.

Özellikle de Tristan başını salladığında.

Kapı kapandığında koltuk minderinin üzerinde döndüm. Ben daha ağzımı açamadan Jarod, "Misafirlerimden birine hakaret etmek kimsenin yanına kâr kalmaz," dedi.

"Sen hariç." Celeste'in sesi boynumdaki tendonların hâlâ kızarmış olan tenime doğru gerilmesine neden oldu.

Şakağında bir sinir tik tak etti. "Ben hariç."

"Sadece kızgındı, Jarod. İnsanlar kızgın olduklarında kötü şeyler söylerler."

"Kız kardeşin her zaman böyle yardımsever midir, Celeste?" "Her zaman. Bu onun tek kusuru."

Kadının akıbeti konusunda o kadar endişeliydim ki, yan konuşmalarına gözlerimi deviremedim. "Lütfen Jarod. Ona bir şey yapma."

Başını eğdi ve yaramazlıkla parlayan gözlerini bana dikti. Ama o bir çocuk değildi, bu yüzden onun yaramazlık anlayışı kızın yatağına kaşınıtı tozu dökmek olamazdı. "Ona hiçbir şey yapmayacağım."

Kalbim çarptı. "Peki ya Tristan?"

"Ben onun bakıcısı değilim."

"Onun bekçisi olmayabilirsin ama patronusun." Parmaklarım hâlâ elbisemin askılarıyla oynarken alt dudağımı sıkıyordum.

Jarod'un ifadesi düzleşti. "İnsanların size hakaret etmesine izin vermemelisiniz."

Bol bir tişört giymeliydim. Ya da balıkçı yaka. Ya da-

"Ve şunu yapmayı kes."

Ellerim elbisemin askılarında dondu kaldı.

"Bir fahişeye benzemiyorsun." Jarod Fransız pencerelerinin arasındaki duvarda asılı duran doru atın yağlıboya portresine baktı. "Bunu bilecek kadar çok fahişeye birlikte oldum."

Nefesim hızla dışarı çıktı. Nedense, beni rahatlattığı için ona teşekkür etmek istesem de, sözlerinin son kısmı beni rahatsız etmişti. "Neden böyle kadınlarla takılıyorsun Jarod?"

"Çünkü masum bir kızı asla benim yaşadığım türden bir hayata maruz bırakamam ... bana arkadaşlık eden türden insanlara."

Yaşam tarzını değiştirmesinin, kalbini onun istediği türden bir kadına açmasını sağlayacağını belirtmek üzereydim.

Ondan aşkından başka bir şey istemiyordu ama kapının sert bir şekilde çalınmasıyla bölündü.

CHAPTER 21

A Jarod'un muhafızlarından birinin arkasından, göz altı morlukları çürüklere benzeyen **hantal bir** adam içeri girdi. Tristan'ı göremeyince kadın için endişelendim. elmas çıtçıtı.

"Adın ne?" Jarod'un sorusu dikkatimi yeni gelen kambur adama yöneltti.

"Sasha."

"Senin için ne yapabilirim, Sasha?"

Adam bana bakmadı ya da varlığımı sorgulamadı. Yine de, aşınmış spor ayakkabılarının altındaki halıdan gözlerini ayırmıyordu. "Karımla birlikte küçük bir restoran işletiyoruz ve bu adamlar ... onlar" -sade siyah bir tişörtün yakasını ovuşturdu- "her gece geliyorlar ve kazancımızın bir kısmını talep ediyorlar. Hizmetlerinin karşılığını ödemek için olduğunu söylüyorlar. Mahalle nöbeti tuttuklarını iddia ediyorlar." Sasha'nın sesi o kadar yumuşaktı ki bana zar zor ulaşıyordu. "Sizin emrinizde olup olmadıklarından emin değilim" -gözlerini Jarod'a, sonra tekrar halıya dikti- "ama karım onların yanında kendini güvende hissetmiyor, bu yüzden belki onlara hizmetlerine ihtiyacımız olmadığını söyleyebileceğinizi umuyorduk." Adam yutkundu, adem elması uzun, cılız boğazında sallanıyordu.

Jarod çenesini koyulaştıran tüyleri fırçaladı. "Restoranınız hangi mahallede?"

"The Twentieth. Belleville'in hemen dışında. Rue Levert'te."

Jarod kirli sakalını ovmaya devam etti. "Feather, ne düşünüyorsun?"

"Evet," dedim tereddüt etmeden. Ama belki de tereddüt etmeliydim. Ben jokerimi bozdurmadan Sasha'ya yardım edip etmeyeceğini görmek için beklemeliydim.

Jarod'un profilini, yüzünün güçlü ve düzgün hatlarını, "Bugün senin şanslı günün Sasha," demek için ayrılan dudaklarını inceledim.

Sasha odaya girdiğinden beri ilk kez başını dikleştirdi ve Jarod'a öyle bir şaşkınlıkla baktı ki, jokerimi boşuna kullanıp kullanmadığımı umursamadım. Adamın üzerine çöken minnettarlık, umut ve neşe karışımı, son birkaç gün içinde yaşanan her şeye birden değdi.

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum." Gözlerinde minnettarlık parıldıyordu. "İkinize de." Önce bana, sonra Jarod'a baktı.

Jarod elini yüzünden indirdi ve bana doğru baktı. "Bu adamlar ne zaman uğruyorlar?"

"On. Her gece saat 10'da."

"Ayrılmadan önce korumama restoranınızın adresini verin. Danışmanım ve ben dokuz buçuk gibi uğrayıp nöbetçileri karşılayacağız." Jarod'un kelimeyi telaffuz ediş şekli, bu adamların onun çalışanı olmadığını anlamamı sağladı, bu da beni her şeyden çok rahatlattı.

Sasha dönüp kapının kolunu tutmadan önce spazmodik selamlar verdi. Sarsıntılı bir şekilde pompaladı, sonra dışarı çıktı, ama minnettarlığını ikinci kez ilan etmek için başını tekrar içeri soktu.

O gider gitmez Jarod, "Ağlamayacaksın, değil mi Tüy?" diye mırıldandı.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Onu avuçlarımla uzaklaştırdım. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Sorununu kendiniz çözmeye gönüllü olduğunuz için . . .
Ve şahsen."

Kaşları kalktı. "Sanki hayatımda ilk kez iyi bir şey yapıyormuşum gibi konuşuyorsun."

"Öyle değil mi?"

Avuç içi sandalyesinin koluna değdi; ses çıkarmadı ama etkisini hissettim. "İtibarım gerçekten berbat."

Gözlerimi kırptırdım, kendini yardımsever biri gibi göstermeye çalışmasına şaşırmıştım. Elbette bu aylık açık evleri düzenliyordu ama karşılığında hiçbir şey almadan iyilik yapsaydı puanı düşerdi. Üçlü rütbeye yükseldiğinden beri puanının düşmemiş olması bana ya cömertliği karşılığında bir karşılık talep etmesi ya da yardım için elçiler göndermesi gerektiğini söyledi.

Tabii bu durumları kendisi halletmediyse, ama bu durumda ayın geri kalanında öyle iğrenç suçlar işlemiş olur ki, yaptığı tüm iyilikleri bastırırlar.

Omzumun üzerinden Celeste'ye baktım. Arkadaşım açık sözlüydü ve nadiren sessiz kalırdı, bu yüzden gıkını çıkarmamış olması beni biraz şaşırttı.

"Sasha'ya bir senet verecek misin?" Celeste sonunda sordu, zihni benimkiyle aynı dalga boyunda çalışıyordu.

Kaşlarını çattı. "Bir senet mi?"

"Daha sonraki bir tarihte bir iyilik isteyecek misiniz?"

"Bu insanlardan asla bir karşılık beklemiyorum."

"Çünkü sunacak bir şeyleri yok mu?"

"Çünkü onlara yardım etmemin nedeni bu değil."

"Neden onlara yardım ediyorsun?" Celeste devam etti.

"Vicdanını rahatlatmak için mi?"

Gözlerini kısmıştı. "Onlara yardım ediyorum çünkü yapabiliyorum."

Kolçağı okşadım, lifleri geriye doğru fırçalamadan önce kadifede koyu izler bıraktım. "Jarod?"

"Evet?"

"Jokerimi bozdurmamış olsaydım ona yardım eder miydin?"

Gözleri parladı. "Asla bilemeyeceksin."

Yine de biliyordum. Ya da en azından bildiğimi hissediyordum. "Kalıp daha fazlasını dinleyebilir miyim, yoksa gitmemi mi istersiniz?"

"Senin kalmanın pek akıllıca olacağını sanmıyorum. Herkesi ve annelerini kurtarmak zorunda kalırım."

Ona alaycı bir gülümseme fırlattım.

"Kesinlikle denerdim." "Ne yazık ki hiç şakacınız kalmamış."

İsteseydim bana bir tane daha verir miydi? Bir taneyle yetinmiştim çünkü ihtiyacım olan tek şey buydu ama Jarod'un puanını düşürmek için birden fazla kişiye yardım etmesi gerekecekti. Ve hayır, bu bir puan için bir hayat değildi - bazı hareketler ona düzinelerce puan kazandırabilirdi, tıpkı bazı hareketlerin ona bir avuç kaybettirebileceği gibi.

Sıralama Sistemi, iyilik ve kötülüğü tartan, sonra da bir toplam belirleyen bir terazi gibiydi. Sistemin iç işleyişi baş melekler ve sistemden sorumlu olan Ishim dışında herkes için bir sır olarak kalsa da, bize öğretildiği kadarıyla bu sistem kilo vermeye benziyordu. Bir diyetin başlangıcında, kilolar hızla düşer, ancak daha sonra vücut kendini yeni rejime alıştırdıkça tartıdaki rakamlar daha yavaş düşer.

"Seni bu akşam tam dokuzda alacağım." Jarod'un sesi beni düşüncelerimden kopardı. "Beni bekletme."

"Biliyorum. Biliyorum." Ayağa kalkarken elbisemi düzeltmek için avuçlarımı kalçalarımın üzerinde gezdirdim. "Zamanınız bir servet değerinde."

Jarod dikkatini Celeste'ye çevirmeden önce bana o silahsız bakışlarından birini daha attı. "Sen de daha sonra bize katılacak mısın?"

"Leigh beni orada istiyorsa."

"Bilmiyorum." Bu sabahki desteğini ne kadar takdir etsem de, görevimin son bölümünden ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Eğer tehlikeli olursa ve Celeste çapraz ateşte yaralanırsa, kendimi asla affetmezdim.

"Peki o zaman, hoşça kal Celeste."

"Yollarımızın bir daha asla kesişmemesine, Mösyö Adler," dedi tatlı tatlı.

"Celeste!" Onu azarladım.

Jarod sessiz bir gülümsemeyle onu izledi. "Arkadaşın Leigh'den hoşlanıyorum ve pek çok insandan hoşlanmıyorum. O dürüst biri. Çoğu insan öyle değildir."

Benden hoşlanıp hoşlanmadığını merak ettim ama sonra bunu merak etmekten vazgeçtim çünkü bir, bu garipti ve iki, Jarod'un benden hoşlanmasına ihtiyacım yoktu. Sadece iyi işler yapmaktan hoşlanmasına ihtiyacım vardı ki ben yükseldikten sonra da iyi işler yapmaya devam etsin.

Parmaklarımı kapının koluna geçirdiğimde Jarod'un sesi çalışma odasını böldü. "Bahsi seninle mi yaptı?"

Celeste omzunun üzerinden ona baktı. "Affedersiniz?"

"Onun bahsi. Müthiş bir e r k e k l e evlenmek için."

Ses tonu o kadar alaycıydı ki kürek kemiklerim gerildi.

Bakışlarımı soğuk bronz kulpta tutarak Celeste'in cevap vermesini bekledim, Jarod'a bahis olmadığını söylememesi için dua ettim, çünkü bizim türümüz bahis oynamazdı.

"Benimle değildi," dedi sonunda.

"Feather'ın evlenmek istediği adamla tanıştın mı?"

Jarod'a dönüp baktığımda bakışlarının çeneme yerleşmeden önce saçlarımın şeftali rengi dalgalarında gezindiğini gördüm.

"Yaptım," dedi Celeste.

"Peki sen onaylıyor musun?"

"Birbirleri için mükemmeller."

Yanaklarımda bir kızarıklık oluştu. Daha fazla kızarmadan elimi zorla indirdim. "Bu gece görüşürüz Jarod." Acelem yüzünden Tristan'a çarptım.

"Bu kadar erken mi gidiyorsun, Leigh?"

"Evet." Kelime hafifçe boğuk çıktı.

"Yani bu bir veda mı?" Tristan'ın gözleri bulutsuz gökyüzü parçaları gibi parlıyordu.

"Henüz değil." Sağ koluna dikkatle bakan Jarod'a dönüp baktım, sanki yırtık kotlu kadına ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Bu gece ben de geliyorum."

"Öyle misin?" Jarod'a baktı. "Ne kadar ... heyecan verici." Geldiğim için sesi pek heyecanlı çıkmıyordu; sinirlenmiş gibiydi. Sanırım yabancılar tarafından nadiren gölgeleniyorlardı. "Willsen olmak geliyor birlikte da mı?" I sordu, olarak yavaş Mermerde ayak sesleri duyuldu.

Bir tutam kır saçlı yaşlı kadın, torununa yaslanmış bir halde topallayarak giriş salonuna girdi.

"Allez-y, madam." Tristan çalışma odasını işaret etti.

Geçmelerine izin vermek için kenara çekildiğimde Celeste arkamdan sinsice yaklaştı.

Tristan kapıyı arkalarından kapattı.

Tahta o kadar kalındı ki içerideki sesleri yutuyordu, yine de Jarod'un derin tınısının sızdığını duydum. "Diğer kadına ne oldu, Tristan? Buradan çıkarken eşlik ettiğin kadına."

"Onu bir taksiye bindirdim."

Celeste başını yana çevirdi. "Ona zarar vermedin o zaman?"

Tristan homurdandı. "Hayır, ona zarar vermedim." İrkilmediği için doğruyu söylediğini varsaydım. Tabii olağanüstü bir yalancı değilse.

Biraz daha rahat nefes aldım. O anda gitmem, onları çalışmaya bırakmam gerekse de, konuşulanları duymak için çalışma odasına doğru eğilmekten kendimi alamadım. "Böyle günlerde genellikle kaç kişiye yardım ediyorsun?"

"Bu tür bilgileri ifşa etme özgürlüğüne sahip değilim."

"İnsanlara yardım mı ediyorsunuz, yoksa bu gizlemek için güzel bir paravan mı? gerçekte ne yapıyorsun?" Celeste sordu.

Tristan'ın gözleri onunkilere kayınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Mafyanın altını oymak muhtemelen tavsiye edilmiyordu.

Onu Tristan'ın tırtıklı bakışlarından korumak için önüne geçtim. "Ne demek istedi-"

"Ben de aynen öyle dedim. Üzgünüm ama sizin iyiliksever olduğunuza inanmakta zorlanıyorum." Kastettiği şeyin

günahkar puanları yüzünden. Jarod'un puanı. Holo-ranker'da Tristan'a bakmadıysa tabii.

Ormanın içinden yumuşak, kararsız bir ses fısıldadı. Söylenenlerin hepsini yakalayamasam da, hapishane kelimesini duydum.

Kulağımı tahtaya dayamak için can atıyordum ama Jarod'un gitmemiz yönündeki talebi içimi burktu. Kulak misafiri olmak doğru olmazdı. Yine de, Tristan ve Celeste gözlerini dikmiş birbirlerine bakarken ben konuşulanları biraz daha dinlemeye çalıştım. Aralarındaki hava çatırdıyordu.

Konsantrasyonunu bozmak için parmaklarımı bileğine doladım. "Jarod genellikle insanlara bizzat yardım etmeye gider mi?"

Tristan bakışlarını Celeste'den ayırdı. "Sağlamak için kaydolduğumuz yardıma bağlı."

"Yani, bu gece yapacağımız şey ... karakterimizin dışında değil mi?"

Arkamdaki kapı inledi. Elini çocuğun boynuna dolayan yaşlı kadın sendeleyerek dışarı çıktı, yürüyüşü içeri girdiğinden daha sallantılı görünüyordu ama bunun nedeni kırışıklıklarına akan gözyaşları olabilirdi.

Bunlar rahatlama gözyaşları mıydı yoksa hayal kırıklığı mı? Onlar yanımdan geçip giderken, çocuğun yüzünü aradım, büyükannesinden daha kolay okunabileceğini umuyordum. Uzun sarı perçemleri çökmüş gözlerini gizlese de, aynı renkteki ıslak yanaklarını saklamıyordu.

Her ne için geldilerse, alamadılar.

Tabanlar mermerde gıcırdadı ve sonra Tristan yanımdan geçerek kadın ve oğlana doğru gitti ve güneşin aydınlattığı avluda onların önünde ilerledi.

"Bu hayatta herkese yardım edemezsin, Feather." Jarod'un derin sesi bir gök gürültüsü gibi bana doğru gürledi.

Onu mu yoksa beni mi kastetti? Sanırım senin kim olduğunun bir önemi yoktu. Haklıydı, herkese yardım etmek imkânsızdı ama pek çok kişiye yardım edebilecek gücü vardı. Kadın ve çocuk iyiliğe layık değil miydi?

Yeni bir teori diğerklerinin hepsini silip süpürdü: onun puanı asla sarsılmamıştı, çünkü elde edilemeyecek bir umuda kapılmak zalimliğin özüydü ve yapabileceğı her türlü iyi eylemi boşa çıkarıyordu.

Sözümü sakınmadan görüş alanından çıktım ve sonra da onun alanından çıktım.

CHAPTER 2 2

I çok fazla kıyafet almamıştı ve çamaşır yıkamak kolay görev içinde ve LONCA Teşekkürler için bizim melek ateşi sepetleri, kendimi harçlığımı bir elbiseye harcarken buldum

O öğleden sonra şirin bir Fransız butiğinde.

Normalde seçeceğim türden bir şey değildi - iki kat tüllü siyah şifon üzerine zümrüt ve altın leopar desenli - ama bugün normal bir gün değildi. Bugün dünyadaki son günümdü ve güzel bir insan eseri giymek istiyordum. Ayrıca, Parisli kadınların giydiği türden bir elbise gibi görünüyordu ve Jarod ile Tristan her zaman çok kusursuz giyindiklerinden, göze batmak istemiyordum.

Siyah ince topuklu ayakkabılarımla yaya caddesinde ilerlerken, şifonun havadar katmanları baldırlarımın etrafında dönüyordu. Ya Jarod ve Tristan siyah kargo pantolonları ve siyah tişörtleriyle gelirlerse?

Kıyafetleri değiştirmek için artık çok geçti. Birazdan Jarod gelecekti ve bana hatırlattığı gibi, bekletilmekten hoşlanmazdı.

Ana bulvara ulaştığımda, beni eve kadar takip eden soförlü araç çoktan kaldırıma yanaşmış, dörtlü flaşörleri karanlık sokağı aydınlatıyordu.

Midem guruldayarak akşam yemeğini atladığımı hatırlattı. Sonra tekrar, kocaman pembe bir makaron yedim.

Alışverişten sonra şekerli krem şanti ve ahududu konfitürü. Tat alma tomurcuklarım hala nefis lezzetiyle karıncalanıyordu. Elysium'da yiyecekler yaratılabildiğine göre, o pembe cennet lokmasını sık sık dileyeyeğim.

Elysium . . . O kadar yakındım ki, tüten Nirvana Denizi'nin sarmaladığı başkentin kuvars duvarlarından seken tuzlu su ve güneş ışığını neredeyse tadabiliyordum; bana herhangi bir insan dilinden daha tanıdık gelecek olan göksel dili neredeyse duyabiliyordum.

Beyaz saçlı şoför arabadan indi ve arka koltuğun kapısını açtı. Kendimi siyah sedanın içine atmadan önce son bir ciğer dolusu oksijen çaldım. İlk fark ettiğim şey Jarod'un siyah bir takım elbise giydiğiydi, bu da fazla giyinmediğim anlamına geliyordu. İkinci fark ettiğim şey ise gözlerinin gölgeler ve yorgunlukla lekelenmiş olmasıydı.

Evinin önünde sıralanan tüm adayları dinlemiş miydi?

Parmak eklemlerine dokundum. "İyi misin?"

Karanlık bakışları cesur parmaklarıma kaydı. Onları geri çektim ve kuçağıma doğru kıvırdım.

İç çekti. "Uzun bir gündü."

"Neredeyse bitti," diye hatırlattım ona gülümseyerek.

Bakışlarını dokunduğum ten noktasından kaldırdı ve bana, daha doğrusu boynuma ve sonra daha aşağıya dikti. Bakışları vücudumda yukarı doğru kayarken ifadesi karardı. "Tiyatroya gitmiyoruz, Feather," diye neredeyse hırlayacaktı. "Yirminci Cadde'ye gidiyoruz, bu lanet şehrin en karanlık mahallelerinden birine. Bunu giyecek kadar içine ne girdi senin?"

"Sen ve Tristan ikiniz de takım elbise giyyorsunuz."

"Ona ceketimi vereyim," diye teklif etti Tristan, parmakları çoktan düğmeye gitmişti.

Jarod ona ters ters baktıktan sonra kendi ceketini çıkarıp bana fırlattı. "Benimkini giyecek."

Yün tokadın şokunu atlattıktan sonra kollarımı kollardan geçirdim, platin ipek astar çıplak tenimi ısıtıyordu. "Ben gittikten sonra kurtarılmaya değer birini buldun mu?"

Penceresinden dışarı, etrafımızdaki arabaların gelgitlerine baktı. Neredeyse tam bir dakika sonra bana doğru döndü ve ondan neredeyse tam bir dakika sonra, "Belki" dedi.

Ciğerlerim Jarod'un mineralli, tatlı kokusuyla doldu. "Neden her zaman bu kadar esrarengiz olmak zorundasın? Bu geceden sonra artık birbirimizi görmeyeceğiz."

Argümanım geri tepti. "Neden bir daha görmeyeceğim biriyle hayatımın detaylarını paylaşayım ki?"

"Unut gitsin," diye homurdandım.

Ondan sonra sessizlik içinde sürdük. Tamamen sessizlik içinde değil. En azından Tristan benimle sohbet etti, nereye gideceğimi sordu. Ona New York'a döneceğimi söyledim, yalan değil. Sonra eve döndükten sonraki planlarımı sordu, ben de Jarod'a baktım, acaba arkadaşına bahsimden bahsetti mi diye merak ettim.

"Henüz emin değilim," dedim.

Düşüncelere dalmış gibi görünen Jarod, "İnsanın ... kaç yaşında olduğu gibi o da durulacak, Feather?" dedi.

"Yirmi." Parmaklarımı ceketinin üzerinde hafif dalgalar halinde duran saçlarımda gezdirdim. Renk sarsıcı olabilirdi ama en azından melek kanım saçlarımı doğal olarak parlak ve yumuşak yapıyordu.

Tristan arkasını döndü. "Evleniyor musun?"

"Bunu düşünüyorum." Ama bunu düşünmesi gereken Asher'dı, ben değil. Seçim bana ait değildi.

"Şanslı adam kim?" Tristan sordu.

Kumaşı parmaklarımın arasında yuvarlarken leopar desenli kumaşın üzerindeki altın rengi vurgular parlıyordu.

"Evet, Feather, şanslı adam kim?" Jarod alaycı bir şekilde tekrarladı.

Alt dudağımı dişledim, Asher hakkında daha fazla konuşmak istemiyordum çünkü bu beni mutlu etmiyordu. "Onu tanımıyorsun."

Sert ses tonum Jarod'un sırtmasına neden oldu. "Belki de onu tanıyoruzdur. Çok fazla insan tanıyoruz, değil mi Tristan?"

Tristan'ın dişleri loş iç mekanda parlıyordu.

"O değil," dedim.

"Adı ne?" Jarod beni iğneledi. "Sana söylemek istemiyorum."

"Neden olmasın?"

Onun kelimelerini aynen kullanmaya karar verdim. "Neden bir daha görmeyeceğim biriyle hayatımın detaylarını paylaşayım ki?"

Jarod'un gözleri karanlıkta parlıyor gibiydi. "Tuş." Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bu gece Sasha'ya yardım etmezsem ne olur?" diye sordu.

Sorusu, baş döndürücü parfümüyle birleşince ciğerlerim nefes almakta zorlandı. "Ona söz verdin. Ve bana."

"Ama Francis'e geri dönmesini ve bizi L'Ami Louis'e bırakmasını söylersem ne olur?"

Louis'in kim olduğunu bilmiyordum; tek bildiğim gideceğimiz yerin onun evi olmadığıydı. Parmak eklemlerim kumaşın üzerinde beyazlaştı. "Tereddüt mü ediyorsun?"

"Ben açım ve midenizden gelen sese bakılırsa siz de açsınız. L'Ami Louis tüm Paris'teki en iyi kaz ciğerine sahip. Kaz ciğeri sever misin, Feather?"

Ona bakakaldım. "Aç olduğun için mi sözünden dönmeyi düşünüyorsun?"

"Bu kadar öfkeli görünme."

"Öfkeli değilim; midenizin ruhunuzun önüne geçmesine izin verdiğiniz için şok oldum."

"İşte yine ruhumdan bahsediyorsun. Ne kadar iyilik yaparsam yapayım ruhum onarılamaz."

"Bu doğru değil, Jarod!"

Gözlerine koyu bir perçem düştü. Onu geri itti ama tekrar alnına düştü. "Feather, beni tanımıyorsun. Ne yaptığımı bilmiyorsun. Tüm yaptıklarımı."

"Eminim her şey çok korkunçtur ama herkes değişebilir. Sadece değişmeyi istemeniz gerekiyor."

"Belki de değişmek istemiyorumdur. Francis-"

Şoförüne geri dönmesini söylemek üzere olduğunu hissederek, "Jarod, lütfen" dedim. Dizlerimin üzerine çöküp yalvaracak kadar ileri gitmemiştim. Umarım iş o noktaya gelmezdi. "Sasha bize güveniyor. Sana güveniyor. Lütfen ona gidelim."

Sanki restoran sahibine verdiği sözü tutmanın artılarını ve eksilerini tartıyormuş gibi uzun süre bana baktı.

"İstenmeyen avukatlarından kurtulduktan sonra yemeğe gidebiliriz. Sen ve Tristan'ı kastediyorum. Beni yemeğe götürmek zorunda değilsin." Tatlı Elysium, sesim daha kötü çıkabilir mi?

Jarod yine sessizce ricamı değerlendirdi. Sessizlik konusunda Jarod Adler kadar rahat biriyle nadiren karşılaşmıştım.

"Mösyö Adler?" Francis sordu.

Bakışlarını benimkilerden ayırmayan Jarod parmaklarını ön cama doğru salladı. "Rue Levert'e doğru ilerleyin." Şoförü arabayı doğru yöne çevirdiğinde, mafya babası ayak bileğini diğer dizinin üzerine çaprazladı. "Seni akşam yemeği için tutuyorum, Feather."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde kat ettik -Tristan telefonuyla yazıyor, şoför motorlu scooterlardan kaçınmaya odaklanıyor ve Jarod pencereden dışarı bakıyordu.

Çok geçmeden, süslü oymalardan yoksun soluk dikdörtgen binaların sıralandığı bir caddede ilerliyorduk ve Saint Germain'i dolduran kalabalık gibi ısıltılı olmayan bir kalabalık vardı. Araba, kırmızı tentesinde Layla kelimesini oluşturan beyaz harflerle yazılı bir restoranın önünde durdu.

Gelişimiz biraz dikkat çekti. Birden Jarod'un ceketini sevindim. Şoför kapımı açtığında Tristan ceketinin cebinden bir şey çıkardı, küçük siyah bir silah. Namlusunu kontrol etti, sonra pantolonunun kemerine soktu.

Silahlar çok fazla hasara yol açıyor. Tristan'a bunun gerçekten gerekli olup olmadığını soracaktım ki Jarod, "Bu sefer kendini vurmamaya çalış," dedi.

Tristan homurdandı. "T'es drôle." Çok komiksin.

Jarod sırtıttı, bu da yüzündeki endişenin bir kısmını yok etti. Hâlâ arka koltukta oturduğumu görünce, "Peşine takılmak konusunda tereddüt mü ediyorsun, Feather?" diye sordu.

Ceketimi daha da sıktım ve dışarı fırladım. Önce Tristan bana katıldı, sonra Jarod arabasının arkasından dolaşp doğruca Layla'nın arabasına girdi, biz de onu takip ettik.

Elinde tebeşirle karalanmış yazılarla kaplı bir levha taşıyan bir kadın soluk soluğa kalmış, fuşya renkli dudakları renksiz yüzünde mükemmel bir "O" harfi oluşturmuştu.

"Sasha!" diye seslendi, sesi biraz boğuk çıkıyordu.

Sasha dört kişilik bir masanın yanında açmakta olduğu şarap şişesinden başını kaldırdı.

Başını bize doğru çevirdi.

Ona gülümsedim, bu da kaşlarındaki ince çizgileri daha da derinleştirdi.

Sasha şarabı rekor bir hızla müşterilerinin kadehlerine doldurdu, ardından bizi selamlamak için acele etmeden önce şişeyi masalarına koydu. "Bonsoir, Monsieur Adler."

"Geldiler mi?" Jarod her zamanki gibi keyifli bir şekilde sordu. Sasha'nın gözleri endişeyle onun etrafında dolaştı. "Henüz gelmediler.

Lütfen oturun. Layla chérie, la bouteille." Layla sevgilim, şişe.

Bizi kaba yonu duvara yaslanmış bir masaya götürürken, karısı elindeki arduvaz parçasını bir sandalyenin üzerine fırlatıp atarak arkadaki L şeklindeki ahşap bara doğru koşturdu ve sallanan bir kapıdan içeri girdi. Jarod caddeye bakan bir koltuk seçti ve kaba duvara yaslanarak küçük alanı ve etrafını dolduran iki düzine kadar insanı inceledi. Konuşmalar yeniden başlamamıştı, herkes hâlâ ağzını açıp bakmakla meşguldü. Ceketini tutuşumu gevşettim, ilgi içimdeki sıcaklığı körüklüyordu.

Tristan benim için Jarod'un karşısındaki sandalyeyi çekti, sonra yanıma oturdu, tam o sırada Layla elinde yırtık pırtık etiketli tozlu bir kırmızı şarap şişesiyle koşarak geldi. Tristan etiketi yavaşça okurken Jarod şişeye üstünkörü bir bakış attı.

"Château Montrose '01. Bizi şımartıyorsun," dedi Layla'ya her zamanki çapkın sırıtışını göstererek.

Şişeyi bir hamlede açıp bardağıma doğru uzatırken yanakları pembeleşti. Reddetmek üzereydim ama alkolün bana hiç tüye mal olmadığını hatırladım. Ayrıca hediyelerini reddetmek onları gücendirebilirdi, bu yüzden Layla'nın doldurmasına izin verdim.

Biz geldiğimizde siparişleri aldığı masaya döndüğünde Tristan şarabını kaldırdı. "À la tienne, Leigh."

"Hepimizin sağlığına," diye karşılık verdim ve kadehimi kaldırıp onunkiyi tokuşturdum. Jarod'un bardağını kaldırmasını bekledim ama o hâlâ odayı, ahşap tavanından her kare masanın üzerinde ışık biriktiren çıplak ampul kümelerine kadar titizlikle inceliyordu.

"Leigh," dedi Tristan, önce kendi gözlerini sonra da benimkileri işaret ederek. "Yedi yıllık kötü seksten kaçmayı tercih ederim."

"Affedersiniz?"

"Tezahürat yaparken birinin gözlerinin içine bakmak adettendir. Yatak odasında kötü şansını önlemek için. Ya da soyunmaktan hoşlandığınız başka bir yerde." Son kısmı, karşı cinsle etkileşime girerken cephaneliğinin bir parçası olduğunu anladığım şehvetli bir göz kırpmayla ekledi, bu yüzden ne sözlerini ne de göz kırpmasını kişisel olarak aldım.

Gözlerimi Tristan'ınkilerden ayırmadan şaraptan bir yudum aldım, tatlı alkol boğazımda bir yol açtı. Düşen bir tüyün ardından gelen sızıyı hissetmeyi bekledim, dünün şans eseri olduğunu düşündüm ama tüy falan düşmedi.

Rahatlama beni daha sağlam bir yudum daha almaya itti. Bu sefer yanık yoktu, sadece bana loncanın meyve bahçesinde yetişen kirazları hatırlatan gür bir tat vardı, kanat kemiklerimiz ortaya çıkmadan önce hasat edeceğimiz ve

meşguliyetlerim değişti. Ağdalı nektardan bir yudum daha aldım ve dudaklarımı yaladım.

"Hiç kimse sana ağzının bir sanat eseri olduğunu söyledi mi, Feather?" Tristan kendi içkisinden yavaşça bir yudum aldı.

Jarod'un lakabını kullanınca irkildim. Nedense ondan duymak yanlış gelmişti. Anlaşılan bu düşünceye sahip olan tek kişi ben değildim.

"Ona öyle deme," diye tersledi Jarod.

Tristan'ın kendini beğenmiş yüzü Jarod'un uyarısı karşısında sarsıldı. "Bir daha olmayacak patron." Bardağını eğip boşalttı, sonra ellerini şakaklarında gümüşleşen saçlarının üzerinde gezdirdi ve ayağa kalktı. "Ben gidip barda oturacağım. Kör nokta kalsın istemem."

O uzaklaşırken, "Lakaplarına çok düşkünsün, ha?" dedim.

Jarod yan gözle bana baktı, parmaklarıyla kadehinin sapını okşuyordu. Tırnakları özenle kesilmiş ve parlatılmıştı, neredeyse benimkilerden daha parlaktı, ben de parıltılı bir ten rengine boyamıştım.

Vücudumun sağ tarafını ısıtan radyatör ve damarlarımda dolaşan alkol arasında, sıcaklık dayanılmaz hale geldi ve ceketini omuz silkerek çıkardım. "Adamların neye benzediğini biliyor musun-"

"Ceketini geri giy." Jarod'un sözleri alçak sesle ve kesik kesikti.

Bakışları yan masadaki beş kişilik gruba sabitlenmişken, onu çıkardığımı nasıl fark etmişti ki?

"Je me la ferais bien, celle-là." Onu yapardım.

Konuşan adama göz kırptım, sivilcelerle dolu yüzü ve seyrek sakallarıyla erkekten çok çocuk gibiydi.

Jarod kol düğmelerini çözdü ve gömleğinin kollarını sıvadı. "Feather, şu lanet ceketini geri giy," diye tekrar bağırdı.

Onu omuzlarıma attığımda, erkek çocuk sandalyesinde arkasına yaslandı ve Jarod'a sırtıttı. Ürkütücü. Jarod'un sandalyesi

Bacakları ahşap zemine sürtündü. Ayağa kalkamadan parmaklarımı ön koluna geçirdim.

"Neden burada olduğumuzu unutma," diye mırıldandım, öfkesini yatıştırmaya çalışarak. Ruhunu geliştirmek için, kirletmek için değil. "Aptalca bir söz yüzünden onu bir kenara atma. Her şeyin büyük planında, bunun bir önemi yok."

Jarod'un burun delikleri alevlendi. "Benim için önemli."

Bir Triple'a göre son derece haklıydı. "Lütfen," dedim tekrar ve bu son fısıltılı yalvarış, sürüngene bir ders verme arzusunu yok etti.

CHAPTER 23

S Bir sorun çıkacağını düşünen ya da belki de sivilceli çocuğun söylediklerinden haberdar olan Sasha, ter içinde bize doğru koştu.

alnında parlıyordu. "Çok özür dilerim, Mösyö Adler."

Beş kişilik masaya doğru döndü ve gitmelerini istedi. Sesi sessiz olsa da içindeki gerginlik açıkça belli oluyordu. Adamlardan biri homurdanarak bir daha asla gelmeyeceğini ve yemeklerinin parasını öderlerse cehennem gibi olacağını söylediğinde, Sasha'nın omurgasının düğümleri gri pamuklu gömleğine doğru gerildi.

Sandalye ayakları sürtündü ve sonra sivilceli erkek çocuk, Sasha'nın ayaklarına tükürmeden önce yarı dolu şarap şişesini masadan aldı. Yapışkan topak, sahibinin yıpranmış spor ayakkabılarının hemen yanına düştü. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bazı insanları özleyecektim; diğerlerini ise pek değil.

Parmak uçlarımda bir şeyin kaydığını hissettim; Jarod'un ön kolundaki tendonlar. Hâlâ ona tutunduğumu unutmuşum. Kapı, terbiyesiz grubun arkasından kapanırken parmaklarımı çektim.

"Bu sefer ceket üzerinde kalsın," dedi.

Ceketi öyle bir çektim ki beni boğdu.

Oda rahatsız edici bir şekilde sessizleşti ve sessizlik neredeyse katı bir kütle haline gelene kadar büyüdü. Tristan, barda bir taburenin kenarında sanki bir şeyler içmeye hazırmış gibi duruyordu.

sıçradı. Jarod rahatlayınca Tristan da rahatladı.

Sasha'nın elleri, giden beş adamın tabaklarını yerleştirirken titriyordu ve bu titreme müşterilerinin bakışları altında daha da artıyor gibiydi.

Jarod "Yapma" dediğinde ona yardım etmek için ayağa kalkmaya başladım.

Sasha'nın yükünü hafifletmeye neden yardım edemediğimi anlayamadan kaşlarımı çattım. Tam itiraz edecek ve ona görevimin insanlara yardım etmek olduğunu hatırlatacaktım ki, bana öyle sert bir bakış attı ki, kalçalarımı tahta koltuğa sabitledi.

"Bu gece tüm yemekleriniz bizden!" Jarod'un sesi küçük odanın içinde yankılanıyor, kaba sıva duvarlar ve alçak ahşap tavanla daha da güçleniyordu. "İster ikinci şişe şarabı sipariş edin, ister tüm menünün tadına bakın, umurumda değil."

Gümüş çatal bıçakların şingirtisi kısık soluklara karıştı. Layla'nın barın üzerine koyduğu tabağın üzerindeki iki bardak tıkırdadı ve bardaklardan birinin içindeki şarap tortusu Tristan'ın ceketinin koluna sıçradı. Tristan nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve Layla kıpkırmızı oldu. Barın arkasına koştu ve ıslak bir havluyla geri döndü. Giderek artan gürültüyü bastırmak için fısıltıyla özür dileyerek ceketini sıvazlamaya başladı ki Tristan havluyu ondan kaptı, ceketini çıkardı ve işini bitirdi.

"Mösyö Adler, bu çok cömertçe," diye mırıldandı Sasha, tabak yığınının kendisine doğru tutarak. "Bunu yapmak zorunda değilsiniz." Parlak kahverengi sos, yıpranmış tabak yığınınından ve kemikli bileğinden aşağı damladı.

Jarod, "Düşündüm de, Sasha ve Layla'ya iş getirirseniz önümüzdeki ay boyunca bu müessesede yiyeceğiniz tüm yemekler ücretsiz olacak," diye ekledi.

Sasha Jarod'a bakakaldı, tabaklara öyle sıkı yapışmıştı ki kırılmalarından korktum. "M-Merci."

Jarod omuz silkti. "Bana henüz teşekkür etme." Sasha koşarak uzaklaşmadan önce başını salladı.

"Çok naziksin Jarod," dedim, bu bulmaca gibi adamı çözmeye çalışarak.

"Şaşırtıcı, eminim." Sonunda şarabından bir yudum aldı.

Yemek yiyenler kızarmış kuzu pirzolalarını kesmeye veya kremalı, taraklı patatesleri kepçelemeye geri dönmüş olsalar da, hepsi bize meraklı bakışlar fırlattı. Tam ona Paris'teki çoğu insanın onu tanıyıp tanımadığını soracaktım ki Layla bize başka bir şey getirip getiremeyeceğini sormak için koşturdu. Yemek kokusu midemi guruldatırsa da, şu anda kendimi şımartmanın zamanı olmadığını hissettim.

"Sadece biraz ekmek lütfen," dedi Jarod.

"Hemen." Aceleyle bara geri döndü, sonra da yaylı baget dilimleriyle dolu bir tel sepet taşıyarak geri döndü. Masamıza bıraktıktan sonra yemek siparişlerini almaya devam etti.

Bir kadının tüm aperiatifleri ve ana yemekleri istediğini duydum. Ya o ve kocası çok acıkmıştı ya da Jarod'un teklifini değerlendireceklerdi. Muhtemelen ikincisi.

Gülümsedim. "Antiasit dağıtmayı mı planlıyorsun?"

"Oburluk ölümcül bir günahtır, bu yüzden ruhları buna göre acı çekmeli, öyle değil mi?"

Onun Yorum yap, birleşik ile onun Alay etmek teslimat, beynimin bir cevap şekillendirme yeteneğini geçici olarak engelledi. "Ayrıca" - parmakları bardağını okşadı- "bu bana Size yardımcı olacak yeni günahkârlardan oluşan neşeli bir grup. Elbette sizinki kadar eğlenceli değil ama oburluk konusunda ne kadar usta olduğunuzu düşünürsek daha kolay."

Oburluk konusunda ne kadar ustayım? Avucum yumuşak karnıma düştü. "Yemek yemekten hoşlanıyor olmam bir rahatsızlığım olduğu anlamına gelmez," dedim, fiziğime yapılan iğnelemelerin canımı yakmamasını dileyecek kadar rahat olmayı dileyerek.

Jarod'un parmakları bardağından düştü, elinin yan tarafı çizik ahşap masa tablasına çarptı. "Ne?"

Tahtadaki birçok oyuktan birini inceledim. "Unut gitsin."

"Bana unutmamı söyleme. Sözlerimi neden bu kadar kişisel algıladın?"

Sepetten bir parça ekmek aldım ve hamurlu ortasını ince, sert kabuğundan soydum. "Sen'in evrensel bir sen olması mı gerekiyordu?" Ekmeği ağzıma tıktırdım. Al sana, Jarod Adler. Bedenim ve yemek sevgim hakkında ne düşündüğün umurumda değil.

Ama önemsiyordum. Hem de çok fazla. Eve bana karbonhidratı kesmemi söylediğinde de aynı şekilde umursamıştım.

"Bu değildi-Feather, ben yapmadım-" "Unut gitsin dedim."

Restoranın cam kapısı şangırdadı ve omuzları kadar geniş sırtılarıyla üç adam içeri girdi. Hepsinin yüzünde saç vardı ama kafa derilerinde saç yoktu. Omurgamda bir ürpertir hissettim ve bunun onlar içeri girdiğinde içeri dolan serin havayla bir ilgisi olduğunu düşünmedim.

İçlerinden biri Layla'ya göz kırptı, o da elindeki menü kadar kaskatı kesildi. Diğer iki kas yığınına bara doğru takip ederken kıs kıs güldü ve üçü de Tristan'ın iki koltuk aşağısındaki bar taburelerine ağır ağır çöktü.

Tristan hâlâ temizlemekte olduğu ceketinden başını kaldırıp baktı. Layla'ya göz kırpan adam taburesinde dönüyor, sağ kulak memesindeki elmas küpe parlıyordu. Yüzünü dışarı döndüğünde, sanki buranın sahibiymiş gibi dirseklerini arkasındaki bara dayadı. Barın arkasındaki kapı açıldı ve kolları tabaklarla dolu olan Sasha, Jarod'a doğru bakmadan önce dondu kaldı.

Jarod, avlusundaki kanatsız melek gibi hareketsizleşmişti.

Küpeli adamın bakışları ona doğru kaydı. Jarod ayağa kalktığı anda haydut, çenesi seğiren arkadaşına dirsek attı. Bu kadar uzakta oturmanın faydasız olduğunu hissediyordum ama yanlarına gidersem yollarına çıkmaktan da korkuyordum. Ayrıca benim görevim rehberlik etmektir, günahkârın yerine eylemde bulunmak değil.

Adamların vücut dilini gözlemlerken, başparmağımı Jarod'un ceketinin yakasında gezdirdim ve kokusunu

ipeksi yün. Beni sakinleştirmek yerine kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oldu.

Earring-guy'ın yanındaki adam taburesinde kıpırdandı ve sonra eli sanki karnını kaşıyormuş gibi tişörtünün altına kayd.

Gümüşün parıltısını yakaladığımda Jarod'un adını haykırdım ve ayağa fırladım, ceket omuzlarımdan fırladı ve sandalyenin arkasına çarparak yerde birikti. Neyse ki Tristan da silahı görmüştü. Silahını doğrultarak Jarod'un önüne atladı. Sandalyenin ayak sesleri arasında, damarlarımdaki gök gürültüsüyle yarışircasına bağırışlar yükseldi.

Tristan horozu kaldırdı ve adam ellerini havaya kaldırdı. Bıçak yere düştü. Tristan geriye doğru tekmeledi ve bıçak Jarod'un parlak Oxfords'una çarptı.

Bıçağın üstüne çıktı ve "Sen Mehdi'yi ara ve hoparlöre ver" dedi.

Küpeli adamın parmakları telefon ekranına dokunurken, yanındaki adam gözlerini önce Tristan'a, sonra Jarod'a dikti.

Jarod'u izleme şeklinden hoşlanmadım ve günahkârıma yaklaştım. Karışmamam gerekiyordu ama arkama yaslanıp erkeklerin birbirlerini parçalamasını da izlemeyecektim. Özellikle de ben ölümsüzken ve Jarod ölümsüz değilken.

Adamın bakışları beni görünce eğlenceyle parladı. "Sevimli koruma," dedi, bu da ona Tristan'ın şakağına dirseğini, bana da Jarod'un sert bir kaş çatmasını kazandırdı.

Birkaç yıl önce, annesi karşıdan gelen trafiği kontrol etmeden bebek arabasını iten bir çocuğu korumak için sarı bir taksinin önüne çıkmış ve birkaç metre havaya fırlamıştım.

Jarod benim işe yaramaz olduğuma inanmış olsa da, ben öyle olmadığımı biliyordum.

Kulak-adam'ın elinde tuttuğu cep telefonundan havlarcasına bir "Ne?" sesi yükseldi ve Jarod'un dikkatini benden uzaklaştırdı.

İblis Sarayı lordu parmaklarını çıtlattı. "Uzun zaman oldu Mehdi."

Sessizlik ona cevap verdi.

"Artık hiç ziyarete gelmiyorsun," diye devam etti Jarod. "Jarod?" Mehdi'nin sesi tizleşti.

"Beni unutmuş olmandan korkuyordum." Jarod'un dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Ziyaret için geç kalmışsın."

Tristan'ın vurduğu adam şakağını ovuşturdu, yeşil gözleri bir yılanınki gibi yarılmıştı.

Mehdi boğazını temizledi. "Çok meşguldüm."

Jarod bakışlarını önündeki üç adamın üzerinde gezdirdi. "Bunu görebiliyorum."

"Aslında seni bu hafta aramayı planlıyordum."

"Şimdi miydin? Ne kadar hoş. Tristan'a aramanızı beklemesini söyleyeceğim. Bu arada tebrikler, büyük kızınız için çok kârlı bir düğün ayarladığınızı duydum. Hediye mi Seyşeller'deki balayı süitine mi yoksa Avenue Matignon'daki dairesine mi göndereyim?"

"Nasıl-" Mehdi kekeledi ama sorusunun geri kalanını dile getirmekten kendini alıkoydu. Muhtemelen Jarod'un kızının balayını nerede geçirdiğini nasıl bildiğini merak ediyordu.

"Küçük yan işin hakkında beni bilgilendirmeyi mi planlıyordun?" Jarod sordu.

Yeşil gözlü adamın yanındaki adam taburesinde kıpırdandı, etrafına bakışlar fırlattı. Restoranın ne kadar sessizleştiğinin farkına vardım. Omzumun üzerinden baktığımda Sasha ve karısının bir köşede toplandıklarını gördüm, bizden başka kalan tek insanlardı. Jarod'un yemek ısmarlama teklifinin müşterilere hararetli tartışmayı unutturacağını ve bu gece olmasa bile yakında geri döneceklerini umuyordum.

"Ben-ben değil-" Mehdi cümleleri tam olarak bir araya getiremiyordu.

"La Cour des Démons şantaja göz yummaz, ama sen bunu biliyorsun, değil mi?" Jarod devam etti, sesi Ophan Mira'nın beni yakaladığı zamanki gibi kınayıcı çıkıyordu

insan romanlarımdan birini okuyordum. "Son bir yıldır uğradığınız tüm işletmelerden el koyduğunuz paraları iade edeceğinizi umuyorum."

Telefonun diğer tarafından sanki Mehdi bir şeye yumruk atmış gibi yüksek bir ses geldi. Yeşil Göz'ün dikkati Jarod'a geri dönmeden önce arkadaşlarından birine kaydı.

"Bugün erken saatlerde oğlunuz Tristan'a küçük temsilcilerinizi baskın yapmaları için gönderdiğiniz restoran ve kafelerin ayrıntılı bir listesini nezaketle verdi. Tristan, toplantımızdan önce paralarını geri aldıklarını teyit etmek için onlarla tek tek temasa geçecek." Bir dizi küfür Jarod'un sırtmasına neden oldu. "Ben de seni görmek için sabırsızlanıyorum, eski dostum."

Telefon ekranı karardığı anda, yeşil gözlü adam koltuğundan fırladı, bileğimi kaptı ve beni önüne doğru itti. İri kolu boğazıma dolandı ve havayı sıkarak çıkardı. Hırıltıyla derisini pençeledim. Beni de kendisiyle birlikte sürükleyerek geri çekildi, sonra masadan bir şişe aldı ve sandalyenin arkasına doğru savurdu. Kırmızı şarap yere sıçradı ve çıplak ayak bileklerime sıçrayarak ayakkabılarımın içine damladı.

Adam şişenin jilet gibi keskin kenarlarını köprücük kemiğime doğru itti. "Sen bizi vur, ben de onun boynunu keseyim." Küf kokulu tükürük yanağıma çarptı.

Jarod'un gözleri Tristan'ın diğer ikisine doğrulttuğu silahın namlusu kadar kararmıştı. "Hiçbirinizi vurmayı planlamıyordum ama şimdi ..."

Adam beni daha sert boğdu ve oda grenli bir hal aldı.

"Yapma," diye mırıldandım. Saldırganıma ve Jarod'a. Kan dökülmesine neden olmak istemiyordum. Kan dökülmesi Jarod'un bu gece yaptığı tüm iyilikleri silecekti. Tetikte onun parmağı olmasa bile, eğer vur emrini o verdiyse-

"Putain, lâches la meuf, Mo!" Küpeli adam bağırdı. Arkadaşına beni bırakması için yalvarması, bu işin üçü için de iyi bitmeyeceğini sezdiği anlamına geliyordu.

Yıldızlar görüş alanımın kenarında dans ederken, kanatlarımı çağırdım. Adamın pençesinden kurtulmama yardım etmeyeceklerdi ama kanat kemiklerim görünmez bir el gibi onu geriye doğru itecek ve umarım kurtulmam için bana yeterince yer açacaktı. Kürek kemiklerimden fırlayıp tüylerim dışarı çıkarken, hava boğazımdan aşağı süzüldü ve görüşümü keskinleştirdi.

"Bu da ne-" Arkamı dönüp avuç içlerimi gövdesine doğru ittiğimde adam homurdandı. Baskı altında olmadığım sürece şiddet kullanmamam gerekiyordu.

Baskı altında olduğuma karar verdim.

Tökezledi ve sonra sırtı yere çarptı. Bir silah patladı. Arkamı döndüğümde adamlardan birinin silahı Tristan'ın elinden almaya çalıştığını ve Earring denen adamın da ona durması için bağırdığını gördüm.

Keskin bir şey baldırımı oyarak benden bir çığlık kopardı. Öne doğru devrildim ve Jarod'un sert kollarına düştüm. Birkaç nefes boyunca kıpırdamadı ama sonra beni döndürdü ve derme çatma silahını tekrar savurduğu sırada Mo'nun bileğine bir tekme attı. Şişe elinden fırladı ve kulakları patlatan bir gürültüyle yere düştü.

Bir silah sesi daha duyuldu.

Bu sefer kurşun ete saplandı. Küpeli adam, arkadaşının beynindeki madde her tarafına saçılırken bir anda ayağa kalktı. Sonra soldu ve tökezleyerek uzaklaştı. Tristan ayağa kalktı, büyük bir titizlikle temizlediği ceketinin koluyla alnındaki kanı sildi, sonra silahını bana saldıran adama doğrulttu. Kurşun havada hızla ilerledi ve bir tabaktan sekti.

"Jarod!" Mo'nun bir bifttek bıçağı aldığını görünce çığlık attım.

Aralarına girmek için hamle yaptım. Jarod bir kolunu ortama doladı ve beni yukarı kaldırıp etrafında döndürdü. Topuklarım yere değdiğinde Jarod'un boğazından bir hırıltı çıktı ve tüylerimi kamçıladi.

Omzumun üzerinden bakmaya çalıştım ama kanatlarım engel oluyordu. Onları büyüleyerek yok ettim ve Jarod'un kollarında dönmeye başladım.

Restoranda bir silah sesi daha duyuldu. Mo çenesini eğdi ve göğsündeki salya akıtan deliğe baktı. Gözleri geri döndü ve yere düşmeden önce bir masaya çarptı.

Kulaklarım çınladı ve boğazım sıcak kan ve keskin kusmuk kokusuyla daraldı. Jarod'un teni oldukça solmuştu ve gözlerinde, avuçlarımı çenesinde, sıcak boynunda ve sırtında gezdirmeme neden olan camsı bir parlaklık vardı. Gömleği kesilmişti. Parmaklarım yapış yapış ve kıpkırmızı olduğunda, Mo'nun günahkârımın sırtını kestiğini anladım.

"Seni kesti!" Bağırdım.

"Biliyorum, Feather. Ben de oradaydım."

Kuru esprisine göz kırptım. Komik değildi. Bunların hiçbirisi komik değildi.

"Ben iyiyim," diye ekledi Jarod.

İyi görünmüyordu. Yanı başımızdaki tabaklardan birinde balık pıhtılaşmış gibi bembeyaz görünüyordu.

"Bir bakayım,"

dedim. "İyi olduğumu söyledim."

"Jarod-"

Bileklerimi sıktı. "İyi olduğumu söyledim. Sadece yüzeysel bir çizik."

"Sıyrıklar o kadar kanamaz," dedim ama sonra Tristan'ı dört ayak üzerinde duran ve midesindekileri boşaltan Kulak-adam'a silah doğrulturken yakaladım. "Tristan, hayır!"

Parmağı tetiğe bastı ve adam yüz üstü kendi kusmuğunun içine düştü.

Katliam karşısında gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

Benim hatam.

Hepsi benim hatamdı.

Jarod'u bu görevi üstlenmesi için zorlamasaydım.

Gardımı düşürmeseydim ve kendimi bu güç oyununda bir piyon olarak kullanılmaya bırakmasaydım.

Ah, Yüce Elysium, ben ne yaptım?

Kanatlarım yeniden ortaya çıktı ve beni tüm bu ölümden koruyabilmelerini dileyerek onları etrafıma sardım ama tek başardıkları manzarayı gizlemek oldu. Hâlâ acı kordit kokusunu alabiliyordum; yaklaşan sirenlerin sesini hâlâ duyabiliyordum.

"Polis gelmeden gitmeliyiz," dedi Tristan, sesi o kadar sakindi ki onu tokatlamak istedim.

Üç can almaktan nasıl bu kadar etkilenmemiş olabilir? Buna alışık olduğun için mi?

Kanatlarımı geriye çektim, katliamı görünce safralarım yükseldi. Silahını beline sokmaya çalışan Tristan'a, sonra da omuzlarına bakan Jarod'a baktım.

Yüzüm kızardı.

Kanatlarımı görebiliyor muydu?

Kalp atışlarım güçlendi, damağымda titreşerek ağzımın içini bozuk para gibi tatlandırdı.

"Mon Dieu. Mon Dieu," Sasha'nın sesi arkamdan yükseldi.

Jarod'un dikkatini çeken de buydu.

Kanatlarım değil.

Değil. Benim. Kanatlarım.

Ayrıca, eğer onları görebiliyorsa, onlara dokunabilirdi ve ben onun parmaklarını kanatlarımda hissetmemiştim. Yoksa hissetmiş miydim? Kaotik nabzım bedenimi uyuşturmuş ve hafızamı zayıflatmış gibiydi.

"Polisi bekleyeceğiz," dedi Jarod sakince, bakışlarını yere düşmüş cesetlerden birine çevirerek. "Ve Tristan, temizlik ekibini çağır."

Tristan'ın çenesi itiraz edecekmiş gibi sıkıştı ama telefonunu çıkardı ve rehberinde gezindi.

Nöbetçi temizlik ekipleri var mı? Bu tür şeyler ne sıklıkla oluyordu? Sormadım, çünkü bilmek istemiyordum. Kanatlarımı sıkıca tuttum ama tanıdık ağırlıklarında rahatlık buldum. Birkaç dakika sonra iki polis restorana girdi, silahlarını kaldırmışlardı.

"Mösyö Adler," diye mırıldandı içlerinden biri.

Diğer polisin yanındaki kadın memur kaşlarını çattı. "Silahını indir, Christine," diye tısladı ilki.

Kollarını silahı kılıfına sokmaya zorlamak için içindeki her şeyi ortaya koyması gerekse de bunu yaptı. "Burada ne oldu?"

Jarod'un açıklayacağından emin değildim. Açıklayacak bir tipe benzemiyordu.

"Onlar kötü adamlardı," dedi Layla, işaret parmağı havada titreyerek üç cesedi gösterirken. "Mösyö Adler'in kız arkadaşına saldırdılar. Nefsi müdafaaydı."

Yanaklarım pembeleşti. Jarod'un kız arkadaşı olarak anılmak, bu olayların içinde en az endişe ettiğim şey olmalıydı. Kanatlarım sanki bir şekilde beni herkesin bakışlarından koruyabilecekmiş gibi refleks olarak etrafımda kıvrıldı, çünkü şu anda herkes bana bakıyordu. Aslında bu doğru değildi. Jarod yerde duran, tırtıklı kenarları kanla kararmış kırık şişeye bakıyordu. Onun ve benim.

Üniformalı kadın ve erkeklerden oluşan bir başka dalga daha geldi - polis ve acil yardım görevlileri.

Erkek polis Jarod'a, "Ben her şeyi hallederim, Mösyö Adler," dedi ve Jarod da ona yavaşça başını salladı.

Jarod'un polisle olan bağlarını şaşırtıcı bulmamam gerekirdi, ancak etkisinin kapsamı beni şaşırtmaya devam etti.

"Temizlik ekibi yolda," dedi Tristan. "Francis'i arayayım mı?"

Jarod tekrar başını salladı, gözleri şimdi rugan stiletolarımın parlaklığını lekeleyen kıpkırmızı lekelere takılmıştı.

"Leigh, bizimle mi dönüyorsun?" Tristan sordu.

Jarod'un bakışları bana çarptı. "Buradan uçup gitmesini mi bekliyordun?"

Yüzüm kızardı.

Tristan kaşlarını çattı ve Jarod ile benim aramda gidip geldi. "Um, Hayır."

Bu benim hayal gücüm değildi. Jarod'un sesi sinirli geliyordu. Bana mı?

Ona doğru bir adım attım. "Özür dilerim Jarod. Bu gece için. Bu ne-"

Homurdandı. "Tetikçi ortağım bahsi kaybetmene neden olduğu için üzgünsün sadece."

İrkildim ve onun sert formundan birkaç adım ötede durdum. "Hayır." Başımı salladım. "Müdahale ettiğim için özür dilerim."

"Sence her şey farklı mı olurdu?" Jarod sordu.

"Leigh, Leigh, Leigh." Tristan sırttı. "Adaletin her seferinde bir kurşunla yeniden tesis edildiği La Cour des Démons'a hoş geldiniz."

Midem sıkıştı.

"Francis'i ara," dedi Jarod. "Ve Sasha'ya yemek ve hasarı karşılaması için biraz para ver."

Tristan başını salladı, yardım etmek için geldiğimiz ama başaramadığımız adamı arıyordu. Kadın polise ifadesini verirken, Jarod'a baktım, öfkesinin kaynağını anlamak için çaresizdim.

"Sözünüzü tuttuğunuz için teşekkür ederim. Ve kimseyi vurmadığın için," dedim nazikçe.

Bencilce bir davranış olsa da, Ishim'in bu geceki müdahalesini bir kahramanlık olarak görüp görmeyeceğini merak ediyordum. Ne öldürme emrini vermiş ne de üç kişinin hayatını çalan silahı tutmuştu.

Ve beni korudu.

Sistemlerini daha iyi anlamayı ne kadar isterdim.

Tam bu düşünceyi aklımdan geçirirken, üç kanatlı adam restorana girdi ve ciğerlerimden bir nefes çekmeme neden oldu.

Melekler gelmişti.

Ve sadece Malakim değil.

CHAPTER 24

A Sher, yanında iki altın cüppeli Malakim olduğu halde bize doğru yürüdü. Asher'in kanatlarını açtığı yerde Loş ışıktaki turkuaz ve bakır renkleri parıldarken, diğer iki meleğin kanatları sırtlarına doğru kıvrılmıştı, tüylerinin sadece yaldızlı uçları görünüyordu. Malakim'in aksine Asher kot pantolon ve beyaz bir tişört giymişti, bu da gövdesinin onu deriler içinde gördüğümde daha geniş görünmesine neden oluyordu.

Bara doğru başını sallayarak, "Ruhları buradan çıkarın," diye mırıldandı.

Melek tozuna bürünmüş olan Malakimler polisin etrafını sardılar, sonra delik deşik olmuş cesetlerin yanına sokuldular ve diz çöküp avuçlarını ölümlerin göğüslerine koydular. Ruhlar ballı iplikler gibi Malakim'in parmak uçlarına yapıştı. Hareketsiz bedenlerden ayrılana kadar parlayan iplikleri kandırdılar ve sonra her iki melek de yumruklarını kapatıp ayağa kalktı.

Malakim'in ruhları çıkarışını ilk kez izlemiyordum ama yine de şaşkınlığım hiç geçmedi. Kalbim, bir gün benim de bu tür bir sihir yapabileceğime dair umutlu bir gümbürtü attı. Kabul ediyorum, melekler bunu sihir olarak görmüyordu ama bana bu süreç sihirli geliyordu.

Sadece iki Malakim'in geldiğini fark edince bakışlarım Asher'e döndü.

Jarod ile alçak sesle konuşan Asher.

Etkileşimlerindeki aşinalığı fark ettiğimde hasat edilmemiş ruhu tamamen unuttum. Bu onların ilk karşılaşması değildi.

Ona günahkârın adını verdiğim gece Asher'ın verdiği endişe verici tepki beni derinden etkiledi. Jarod'u tanıyordu. Şahsen. Bunun beni şok etmemesi gerekse de - Seraphim'in her şeyi bildiği söylenirdi- farkındalık kanat kemiklerimi sızlattı.

Asher bana yine ne söylemişti?

Bir Üçlü'yü düzeltmek için çok fazla zaman harcama. Sözleri, onları söylediği gece kadar net bir şekilde içime aktı.

Tristan yanıma sokuldu. "Seni bilmem ama ben bu bataktan çıkmayı gerçekten çok istiyorum."

Kollarımı kavuşturdum. "Bu ikisi birbirini tanıyor mu?"

"Adam uzak bir kuzen. Her uğradığında Jarod'u daha iyi davranması için uyarıyor."

Uzak kuzen mi? Asher'ın kullandığı kılıf bu muydu? Sanırım kimsenin bundan haberi olmazdı. Jarod, Seraphim'in DNA haritasını çıkarmak için onu bir test tüpüne tükürmeye zorlayacak değildi ya.

Sanki onu tartıştığımızı duymuş gibi, Asher'ın turkuaz gözleri benimkilere ışıldıadı.

"Tristan, gidelim." Jarod sert adımlarla uzaklaşmaya başladı. "Bekle," diye seslendim.

Jarod durdu, kanlı gömleği sırtına yapışmıştı ve omzunun üzerinden bana baktı. "Ne için?"

Benim için, diye düşündüm ama sonra Asher'a baktım. Asher bana loncaya kadar eşlik etmesi için mi gönderilmişti? Seraphim ne zamandan beri görevlerinden Fletchings topluyordu? Başım belada mıydı?

"Kuzenim sizi eve bırakacak," dedi Jarod. "Anlaşılan siz ikiniz tanışmışsınız."

Tristan bir kaşını kaldırdı.

"Dünya küçük," diye mırıldandım, parmaklarım kollarımın etrafında kenetlenmiş, çakıllı derimi sıkıyordu.

Jarod bir elini jöleli saçlarında gezdirerek obsidyen gözlerini kapatan bir bukleyi geriye doğru çevirdi. "Kendine iyi bak, Leigh."

Melekler tarafından verilmiş ismimi kullanması beni en az ses tonu kadar buz kesti.

Elveda gibi geldi.

Sonunda Tristan'ın peşinden uzaklaşırken, kendi kendime onu tekrar göreceğimi söyledim. Günahkârlar çekip gitmezdi; sadece Fletchingler bu güce sahipti.

Ben imzalamadığım sürece Jarod Adler benim günahkarım olarak kalacaktı.

CHAPTER 25

"Y "Onun kuzeni gibi mi davranıyorsun Seraph?"
Restorandan çıkarken tersledim.

Jarod'un düşen ceketini aldıktan sonra. Sözlerimin sitem dolu olmasını istememiştim ama kendimi gafil avlanmış hissettim. Yine de bu benim için adil değildi. Asher bana Jarod'dan uzak durmamı söylemeye çalışmıştı.

Asher bana bir bakış attı, Rue Levert'in karanlığına rağmen gözleri inanılmaz derecede renkliydi. "Onu iyi tanıyorum."

"Ama kuzen?" Kanatlar bir kez doldurulduktan sonra yalanlar tüylere mal olmazdı ama yine de yalan söylemek kötü bir davranıştı. Özellikle de hiyerarşinin en tepesindeyken ve örnek olmanız beklenirken.

Asher derin bir iç çekti. "Özür dilerim Leigh, ama göksel politikayı biliyorsun. Günahkârları Fletching'lerle tartışmamıza izin verilmez."

Dudağımı ısırdım ve Jarod'un ceketini sıkıca kavrayarak başımı salladım. "Başım belada mı? Bu gece bu yüzden mi geldin?"

"Ishim bana Paris'te Tristan adında bir adam tarafından çarçur edilen ruhları topladıklarını söyledi."

Karanlık çevremizde Ishim ya da Malakim'i aradım ama başka bir melek bulamadım. Başka bir insan da yoktu.

"Jarod'un burada olacağını tahmin etmiştim," diye devam etti Asher, "ve onu yanına aldığına göre, senin de burada olmanı bekliyordum."

"Bu benim soruma cevap değil, Seraph..." Bakışlarımı tüm gücümle ona yönelttim. "Başım belada mı?"

Asher iri elini omuz hizasındaki altın rengi saçlarında gezdirdi. "Evet."

Ağzım çok kurudu. "Ne kadar sorun?"

"Fletchings'i etkilemememiz gerekiyor, ama Leigh" - yürümeyi bıraktı ve kalbim boğazıma tırmandı - "imzalamalısın."

"Neden?"

"Sorma çünkü sana söyleyemem." "Lütfen."

Asher, yivli cam pipoların renklerini tahmin etmenin imkânsız olduğu kalınlıkta bir toz tabakasıyla kaplandığı nargile dükkânının grafitili vitrinini dikkatle inceledi. "Yükselmek istiyor musun?"

"Elbette yükselmek istiyorum."

Bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi. "O zaman imzala." "Seraph-"

"Yalvarırım Leigh, daha fazla soru sorma. Bu konuşma hiç şüphesiz başımı belaya sokacak." Sanki üzerimizde melekler dolaşıyormuş gibi gökyüzünü taradı.

Konuşmamızın tüm kırıntılarını sessizce bir araya getirdim ve Jarod'dan neden ayrılmam gerektiğini bulmaya çalıştım. "Ben ölemem," diye hatırlattım ona.

"Kanatlarını zamanında tamamlamazsan, tamamlayabilirsin," diye cevap verdi yumuşak bir sesle.

"Ama hâlâ on dört ayım var."

Adem elması titredi, bu da kulağa nasıl geldiğini fark etmemi sağladı - artık yükselmek için bir aciliyet hissetmiyordum. "Belki, ama bu görev sana şimdiden tüylere mal oldu."

Utançtan kanatlarımı içeri soktum. Üç tüyün o kadar da dikkat çekici olduğunu düşünmüyordum ama o her şeyi gören bir baş melekti. "Onları geri kazanacağım. Jarod'un isteği-"

"Başka bir günahkarı seçmezseniz olmaz!"

İçimde korumacı bir içgüdü kabardı ki bu yeni bir şey değildi. Günahkârlarıma karşı her zaman korumacı olmuşumdur.

Jarod'un ceketini sertleşmiş karnıma bastırdım. "Bu gece kimseyi vurmadı. Kimseye yumruk bile atmadı. Ve beni korudu. Elbette bu onun puanından bir basamak düşürecektir."

"Puanı değişemez." "Ama o sistemde."

"Ve olmamalı," diye bağırdı, hızlı ve alçak sesle, bakışları gökyüzünü ve sokağı tekrar taradı.

Arada sırada yanımızdan geçen araçlar dışında yalnızdık.

"Anlamıyorum, Seraph. Bazı suçlar bu kadar affedilemez mi?"

Jarod Adler kalıcı bir yüz puanı hak edecek ne yapmış olabilirdi? Yıllardır aldığım göksel dersleri gözden geçirdim ve bu sorunun cevabının ulaşamayacağım bir yerde asılı durduğunu hissettim.

Ve sonra beni vurdu, nefesimi ve kalp atışlarımı çaldı. "Bir meleği öldürdü," dedim soluk soluğa.

Ama nasıl? Kanat kemiklerimiz ortaya çıktığında bizi sadece melek ateşi öldürebilirdi. Ondan önce de loncaların dışına çıkmamıza izin verilmezdi. Tabii göksel bir çocuk insan dünyasına kaçmadıysa... Jarod'un bir çocuğu öldürdüğünü hayal bile edemiyordum ama sonra sekiz yaşındayken puanını kazandığını hatırladım. Bir kaza mı?

Asher usulca, "Bu bir kaza değildi," dedi.

Düşüncelerimi dile getirdiğimi fark etmemiştim. "Yani bir meleği mi öldürdü?"

Asher yine sessiz ve yararsız olmaya devam ediyordu.

"Bu nasıl mümkün olabilir, Seraph?" Fısıldadım, sesim nargilelerin üzerindeki toz tabakası kadar kalındı. "Biz ölümsüzüz."

"Hepimiz değil."

Hepimiz değil miyiz? Bir sonraki nefesimde neredeyse boğuluyordum. "Bir Nephilim mi öldürdü?"

Ellerindeki kanın bir çocuğa ait olmaması korkumu hafifletmemeliydi ama hafifletti. Nefilimler melek ırkının yüz karasıydı - ölümsüz, kanatsız, ruhsuz.

Tüylerini kanat kemiklerine yapıştırmak için zamanları kalmadığında, onlara acınırdı. Kanatlarını gönüllü olarak kaybettiklerinde, Üçüzlerden daha kötü olan dinsizler olarak kabul edildiler.

Asher şüphelerimi ne doğruladı ne de yalanladı ama bana verdiği parçaları doğru bir şekilde birleştirdiğimi söyleyebilirdim.

"Sekiz yaşındaydı. Çocuklar hata yapar."

"Geç oldu, Leigh. Seni eve bırakayım."

İnsan dünyası üzerinde daha önce sadece bir kez uçmuştum, Queens'in kabataslak bir bölgesinde kaybolmuştum. Eve'i aramıştım, o da mesajı Ophan Greer'a iletmışti. Fletching'lerin yönlerini şaşırması pek de alışılmadık bir durum değildi ama bu çok utanç vericiydi. O kadar çok gözyaşı dökmüştüm ki şehir bulanık bir şekilde önümden geçmişti, kurşuni beton ve isyankâr ışıklardan oluşan bir karmaşa.

Asher kanatlarını açtı, kanatların genişliği ve güzelliği dudaklarımı kısıtırdı ama sonra onları bir amaç için çıkardığını hatırladım: benden ve sinir bozucu sorularımdan kurtulmak.

Geri çekildim, Jarod'un ceketini sert kollarımın üzerine katlanarak tenimi biraz ısıttı.

"Korkacak bir şey yok. Seni düşürmeyeceğim." "Düşmekten korkmuyorum, Seraph."

"O zaman neden benden uzaklaşıyorsun?"

Jarod'un kokusu ceketinden süzülüp Asher'ın teninden yayılan baharat ve rüzgâr kokusunun yerini aldı. "O bir çocuktu," diye tekrarladım. "Elbette ruhu yok olmaya mahkûm olmamalı."

Asher gözlerini kısıtı. "O ne yaptığını bilen bir çocuktu. Şimdi, lütfen-"

"Nasıl bilebilir ki? İnsanlar bizim ne olduğumuzu göremez." Asher dudaklarını öyle sıktı ki dolgunluklarını kaybettiler.

O zaman sert görünüyordu ve bu bana Yedi'den birinin huzurunda olduğumu ve muhtemelen buna uygun davranmadığımı hatırlattı, ancak kanatlarımdan hiçbir tüy kopmamıştı.

Birden Jarod'un takma adı aklıma geldi ve göz kapaklarım açıldı. "Bizim ne olduğumuzu biliyor!"

Asher'ın dudakları biraz daha inceldi.

İnsanlar bizi göremezdi; sadece melekler görebilirdi.

"O bir Nefilim," diye mırıldandım. "Bizi bu şekilde görebiliyor!"

Yavaş ilerleyen bir film gibi, onun yatak odasında kaybettiğim tüyün izini nasıl sürdüğünü hatırladım. Ve Layla'nın evinde.

. . kanatlarım dikkatini çekmişti, Sasha'nın hıçkırıkları değil.

"Ben öyle bir şey demedim," diye homurdandı Asher, kanatlarını çırpıp yıldızsız gökyüzüne doğru roket gibi fırladı ve beni o kaldırım şeridinde telefonsuz, parasız, bir adamın ceketini ve beni eve taşıyacak iki ayağımdan başka bir şeyim olmadan yapayalnız bıraktı.

Sabrını kaybettiği için mi yoksa gizli sırları ifşa etmekten korktuğu için mi ayrılmıştı?

Sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde bana acıyıp geri dönmesini bekledim. Dönmeyince, Rue Levert'e nasıl geldiğimizi hatırlamaya çalışarak yürümeye başladım.

Jarod beni Paris'in bu bölgesinin kötü şöhretli olduğu konusunda uyarmıştı, bu yüzden etrafıma daha fazla dikkat ediyordum, yoldan geçenler bana çok kabaca ya da ahlaksızca hitap ettiğinde sokakları geçiyordum. Altıncı kaba sözde Jarod'un ceketini giydim. Sonra aklıma ceplerini kontrol etmek geldi. Telefon yoktu ama o kadar kalın bir tomar para vardı ki, tekrar içine soktuğumda şişkinliğini herkesin görebileceğini hissettim.

Bir taksi durağında, bir taksiye bindim.

"Nereye, matmazel?" diye sordu adam.

Tereddüt ettim. Sonunda, "Place des Vosges" dedim.

Ceketi sahibine geri vermeliydim ve cevaplar istiyordum. Ve Asher bunları bana veremeyeceğine göre, onları kaynağında arayacaktım.

Bir melek kanını öldüren kaynak.

Taksi şehrin sokaklarını arşınlarken vicdanım kendisiyle savaşıyordu. Jarod tehlikeliydi ama ben ölümsüzdüm, bu yüzden bana gerçek bir zarar gelemezdi. Ayrıca, bana zarar vermek için kendi payına düşen fırsatı da bulmuştu. Elbette, beni rahatsız etmekten büyük zevk alıyordu ama bu gece neredeyse ... tatlı davranmıştı.

Oburluk yorumu dışında.

Taksi kırmızı ışıktaki sarsılarak durdu. Kaldırıma taşmış bir lokantada oturanlara bakarken aklımdan bir düşünce geçti. Bir keresinde genç bir kızın midesini kilolarca yemekle doldurma dürtüsünü bastırmasına yardım etmiştim. Jarod'un evinde kaybettiğim tüylerden biri, yıkıcı istekleri olan bu kıza ait olabilir miydi?

Jarod tüylerin içindeki anıları görebiliyorsa melek kanı taşıyordu demektir. Ama meleklerin puanları yoktur. Nefilimlerin bile.

Özellikle de ruhları olmadığı için Nefilimler. Yine de o sistemin içindeydi, yani bir ruhu vardı.

Hayal kırıklığı içinde homurdandım çünkü bir şeyler ters gidiyordu.

Taksici dikiz aynasına baktı. "Her şey yolunda mı, matmazel?"

Hayır. Hiçbir şey yolunda değildi. Her şey yanıltı. Yalan söylemek yerine, "Uzun bir gece." dedim.

Neyse ki dürtmedi. "Sizi bırakmamı istediğiniz belirli bir adres var mı?"

Bakımlı, bir blok uzunluğundaki çimenli meydan görüldüğünde, "Atari salonunun hemen yanında, teşekkürler," dedim.

Jarod'un sokağının köşesinde durdu. Taksimetrenin üzerinde on sekiz avro parlıyordu. Ceketimi üzerime geçirerek bir tomar parayı çıkardım ve bir göz attım.

Yirmi, ama bulduğum en küçük banknot sarıydı ve üzerinde iki sıfır vardı.

Parayı uzattığımda adam başını salladı. "İki yüzlük bozukluğum yok."

"Daha küçük bir şeyim yok."

"Kredi kartı kabul ediyorum."

"Üzgünüm ama bende yok."

Dağıtılacak para benim değildi ama ödemedem de edemezdim. "Lütfen sadece al. Ve fazladan parayla iyi bir şey yapın." Ophanim'e durumumu açıklardım. Umarım beni anlarlar ve Jarod'un parasını ödeyebilmem için bana harçlığımdan avans verirler.

Adam sarı banknota şüpheyile baktı. Yine de almadığında, parayı koltuğunun üzerine bıraktım ve dışarı çıktım. Sonra rugan stiletolarımın içine iyice sıkışmış gibi hissettiğim ayaklarımın üzerinde, pasajın altından kıpkırmızı kapılara doğru yürüdüm.

Nemli avuçlarımı elbiseme sildim, sonra zile bastım ve bekledim. İçeri girmeme izin verilip verilmeyeceğinden emin değildim ama o tanıdık tıklama sesi içeri girmemi sağladı. Arnavut kaldırımlı avluyu geçtim, gözlerim sarmaşıklara ve beyaz çiçeklere dolanmış ışık patlamalarına takıldı.

Jarod'un iri yarı koruması Amir ilk gece bana eşlik eden kapıyı açarken alçak bir gıcırtı duyuldu.

"Jarod evde mi, Amir?"

"Az önce geldi." Amir üstümü aramadı, sadece beni meleklerle süslü tavanı olan sessiz yemek odasına götürdü. Çeşme ve fresk arasında Jarod'un evi bana burun kıvırıyormuş gibi hissediyordum.

Bizim dünyamızla bir bağlantısı vardı ama neydi?

Merdivenlerin dibinde Amir, "Gitmeye hazır olduğunuzda girişte olacağım," dedi.

Başımı salladım, sonra merdivenleri çıkmaya başladım, akşam zihnimde dönüp duruyordu. Yukarıda ne bulacaktım? Gerçeği mi? Daha fazla muamma mı? Merdivenlere ulaştığımda

İnerken Jarod'un ceketini çıkardım ve ön koluma geçirdim. Bana ait olmayan bir şeyle kendimi kılıflamak yanlış geliyordu.

Omurgamı çelikleştirerek bir nefes verdim, bir nefes daha aldım ve sonra elimi kaldırıp kapıyı çaldım.

CHAPTER 26

"C İçeri gel, Leigh."

Ben olduğumu nasıl anladı? Kapıyı çalmam ayırt edici miydi? Ve Leigh ... Feather değil mi?

Ağır ahşap kapıyı önce biraz açtım, sonra daha da genişlettim. Oda o kadar karanlıktı ki sığır derisi koltuğa uzanmış Jarod'u hemen fark edemedim. Annesinin hikâyesini anlattığından beri havada pas ve tuz kokusu varmış gibi hissediyordum.

Kapıyı arkamdan kapattım ve soluk ışıkla çevrelenmiş profiline baktım. "Ceketini unutmuşsun." Ceketimi ona doğru uzattım ama aramızdaki mesafe düşünüldüğünde bu jest anlamsızdı.

Elini uzatmadı, ben de yaklaşmadım. "Yatağın üzerine at gitsin," dedi temkinli bir şekilde.

Gölgelikli yatağa doğru bir adım attım ve çelik grisi yorganın üzerine düzgünce serdim. "Taksimın parasını ödemek için faturalarından birini ödünç aldım," dedim arkamı dönmeden önce. "Sana sonra geri veririm."

"Faturalarımdan birini ödünç aldıysanız, çok sayıda faturam olduğunu ve bu nedenle geri ödemeye ihtiyacım olmadığını fark etmiş olmalısınız." Bakışları işaret parmakları arasında yavaşça döndürdüğü altın mektup açacağındaydı.

Bıçak, penceresinin dışındaki lambanın ışığını her yakaladığında, bir ışık huzmesi sakallı adamın üzerinde geziniyordu.

Çenesi, asil burnu ve isli kirpiklerinin kıvrımı, siyah saçlarının asi dalgaları arasında kaybolmadan önce.

"Sadakanı kabul edemem Jarod."

"Eğer bu bir hediyeysen sadaka değildir."

"Para almaya iznim yok. Senin paranı değil. Ne de başkasının." Cevap vermediğinde, bana bir bakış bile atmadığında, beni buraya geri getiren konuya geçtim. "Bir kuzenin olduğunu bilmiyordum."

Mektup açacağı durdu.

"Anne tarafından mı yoksa baba tarafından mı?"

Bakışlarını ellerinin arasında dengede duran nesneden ayırmadı.

"Jarod?"

"Size hiç çok soru sorduğunuzu söyleyen oldu mu?"

"Soru sorarak cevap vermenin saptırmak olduğunu sana hiç söyleyen oldu mu?" Kollarımı kavuşturdum. "Bana Asher'la nasıl akraba olduğunuzu söyle, ben de gideyim."

"Terk etme tehdidini çok kullanıyorsunuz. Yapamayacağınız bir şeyle kimseyi tehdit etmemelisiniz."

Kollarım düğümlerinden ayrıldı. "Ayrılabilir durumdayım." "O zaman kapımdan çık ve bir daha asla geri dönme." Dudakları

Zar zor ayrıldık, yine de her kelimeyi yüksek sesle ve net duydum. Çok yüksek sesle ve çok net.

"Jarod, lütfen, sadece yardım etmek istiyorum-"

"Beyaz atlı prensle evlenebilesin diye mi?"

Geri çekildim. Biri bana saldırdığında ilk içgüdüm hep geri çekilmek olurdu. İkinci içgüdüm ise karşılık vermektir. Tırnaklarım avuç içlerimi ısırana kadar parmaklarımı sıktım. "Kiminle evlendiğinden sana ne?"

Artık evlenmek istemediğimi eklemek dilimin ucundaydı, çünkü bir, istediğim koca bana bu gece pek de hoşlanmadığım bir yüz göstermişti ve çünkü iki, Abaddon'da kayıp tüylerimi ay bitmeden toplamamın imkânı yoktu.

"Haklısın," dedi Jarod sonunda. "Kiminle evlendiğin umurumda değil."

Sanki Layla'dan La Cour des Démons'a kadar koşmuşum gibi nefeslerim kesik kesik geliyordu.

"Neden bana onu nereden tanıdığını söylemiyorsun, Leigh?"

Dudaklarından dökülen parçalanmış ismimin sesi karnıma bir yumruk gibi indi. "Önce ben sordum."

"On yaşında değiliz. Benim evimdesin. Benim yatak odamda." Her cümle yeni bir yumruktu, ama bitirici darbe, "Ve hayatıma girdiğinden beri senin küçük kaprislerine katlanıyorum, bu yüzden tekrar soracağım, onu nereden tanıyorsun?" dediğinde geldi.

Şakaklarım zonkluyordu. Yorulmuştum. Sesini yükseltme ve hakaret etme ihtiyacı hissettiği için yorgun ve kırgındım. Ben onun düşmanı değildim. "Asher evlenmek istediğim adam." Aramızdaki sessizlik uzadıkça, paramparça olmuş umutlarımın ve boşa gitmiş duygularımın göğsümde yarattığı ağrıyı yatıştırmak için çok çalıştım.

"Neden şaşırmadım?" Sesindeki alaycı ifade kalbimin yeniden sıkışmasına neden oldu.

"Aranıyordu," diye tekrarladım, geçmiş zamanı vurgulayarak. "Çok fazla soru sorduğum için beni kaldırımda bıraktı." Komik olmasa da homurdandım. "Sanırım ailenizdeki tüm erkekleri çileden çıkarıyorum. Bir de bakmışsın Tristan benim anlamsız merakımdan şikâyet edip beni buradan attırmış."

Bulunduğum yerden Jarod'un gözbebeklerini göremesem de, gözbebekleri irislerine, oradan da etraflarındaki beyazlara doğru kanıyor gibiydi. Bu bir izlenimdi - hiç kimsenin gözleri kapaktan kapağa kararamazdı ama Jarod'un gözleri o anda böyle görünüyordu. "Seni bir kaldırımda mahsur mu bıraktı?"

"Umurundaymış gibi davranma."

Mektup açacağını indirdi, bir elinin parmaklarını bıçağın üzerinde kıvırdı. Kan damladığını görmeyi bekliyordum.

bileğine ve yuvarlanmış gömlek koluna saplanmıştı ama bıçak çok keskin değildi herhalde.

"Ayrıca, önce sen beni terk ettin, bu yüzden onu yargılamaya hakkın yok." Sesim yüksek değildi ama içindeki acı büyük odada çınlıyor gibiydi.

Elysium sadece Jarod'un firarının neden acı verdiğini biliyordu. Beni Asher'a emanet etmişti. Beni bilmediğim bir bölgede yalnız bırakmamıştı.

Ayağa kalktı ve uzun bacaklarını koltuğun kenarına doğru salladı, ayaklarını genişçe dikti ve yukarı doğru bastırdı. "Seni terk ettiğim için özür dilerim."

"Bunu bir özür almak için söylemedim."

"Beni aramalıydın. Seni almaya gelirdim."

Çılgınca olan şey ona inanmamdı. "Telefonumu bıraktım." Lonca diyecektim ama "ev" olarak değiştirdim. Uzandım ve kararsız parmaklarımla bir tutam saçımı kulağımın arkasına ittim.

Jarod elimin titreyen kavisini kalçama kadar takip etti. Yüzüne daha fazla acıma ifadesi yerleşmeden önce titremeyi bastırmak için parmaklarımı birleştirdim.

"Asher anne tarafından kuzenim," dedi.

Gönüllü itirafının şokuyla göz kapaklarım titredi. Burada ondan asla bir cevap alamayacağımı düşünmüştüm. Ya da alsam bile daha fazla ikna etmem gerekecekti.

"Onunla annemle tanıştığım gün ..." Yutkundu, adem elması boğazında ağır ağır sallanıyordu. "Annemin öldüğü gün."

Tristan'ın söylediği bir şeyi hatırladım: Jarod sekiz yaşına geldiğinde anne ve babasını kaybetmişti ve annesi öldükten sonra taş meleğin kanatlarını yok etmişti. Sonra bunu bildiklerimle karşılaştırdım: o yıl üçüncülük derecesi almıştı.

Sinirlerim o kadar şiddetli bir şekilde titremeye başladı ki Jarod'un onları duyabildiğinden şüphelendim. "Yine nasıl öldü?"

Altın mektup açacağını göstermek için parmaklarını açtı. "Kendini bununla bıçaklamış." Avucunda ince, kanlı bir yara vardı; bıçak tahmin ettiğim kadar keskin değildi.

Bıçaklar melek kalplerini durduramazdı, en azından kanatlı olanlarınkini. Bu da Jarod'un annesinin bir Nefilim olduğu, ama Nefilimlerin çocuk sahibi olamadığı, dolayısıyla Jarod'un evlat edinilmiş olması gerektiği anlamına geliyordu. Bu da onun bizim ne olduğumuzu görebildiği konusunda yanıldığım anlamına geliyordu.

Ama artık bunun bir önemi kalmamıştı. "Onu göğsünün içine kendisi mi yerleştirdi?"

Mektup açacağını kitaplığına doğru fırlattı ve küresel bir cam kitap ayracına çarparak tıngırdadı. "Hayır. Onu oraya ben koydum."

Jarod'a dehşet içinde bakakaldım. "Neden?"

"Şimdi kaçmalısın, Tüy." Yüzünü başka yöne çevirdi. "Ve bu sefer, uzak dur."

Çatlak günahkârlardan uzak durmaya çalışsam da, gerçekten tehlikeli bir insanın tehdit savururken gözlerini kaçırmadığını, aşıladığı korkunun tadını çıkarmayı çok arzuladığını öğrenecek kadar onlarla birlikte olmuştum.

"Anneni sen mi öldürdün, Jarod?" Yumuşak bir sesle tekrarladım.

Çenesini kaldırdı ve dipsiz gözlerini bana dikti. "Bu seni neden şaşırttı? Ruhum kokuşmuş."

"Buna inanmıyorum."

"Bazı insanların içinde hiç iyilik olmadığı ve benim de o insanlardan biri olduğum gerçeğini kabullenmelisiniz."

"Sana zarar verdi mi?"

"Beni incitmek mi?" Kara bir kahkaha attı. "Sana zaten söyledim.

Benimle ilgilenmiyordu, Feather."

Takma adımın dudaklarına geri dönüşü, kendi etrafına inşa ettiği granit kabuğun altında yatan ruhu kazma kararlılığımı pekiştirdi.

"Neden hâlâ buradasın? Gidin!" diye bağırdı.

"Beni korkutmaya çalışmayı bırak."

Bana doğru bir adım attı, yüz ifadesi neredeyse vahşileşmişti.

Yerimde durdum. "Son bir şeyi anlamam gerekiyor."

Nefilimler çocuk sahibi olamasa da, bir meleğin kanatlarını yok etmiş olması, evlat edinen annesinin ona bizimle ilgili hikâyeler anlatıp anlatmadığını ya da tüm mantığa meydan okuyan bir nedenden ötürü bizim ne olduğumuzu görüp göremediğini merak etmeme neden oldu.

Kanatlarımın dalgalanmasına izin verdim, sonra onları uzanabildikleri kadar açtım.

Bakışları gölgelikli yatağının kulelerine kaydı.

"Onları görüyorsun, değil mi?"

"Onlar mı?" diye sordu o sıkılmış ses tonuyla.

"Bana bak Jarod."

Yavaşça, sanki fiziksel olarak acı çekiyormuş gibi, dikkatini tekrar bana verdi.

Kalbim kıpırdamadan durdu. "Benim ne olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Tam bir baş belası," diye mırıldandı. "Bunun dışında," diye mırıldandım.

Gözünün yanında bir sinir seğirdi. Onu kırmanın elysian kuvarsından daha zor olacağını hissederek -daha önce hiç denemedim ama sadece melek ateşinin onu kesebileceğini duymuştum- yaklaştım. İnsan elleri kanatlarımızdan pudra şekerinin havadan geçtiği gibi geçerdi ama melek kanlılar tüylerimizi hissedebilirdi.

Yumak yaptığı parmaklarını tuttum ve açtım. Şaşırtıcı bir şekilde onları düzeltmeme izin verdi. Göz temasını kesmeden elini omzuma doğru kaldırdım, sonra da ötesine.

Bir an için yanıldığımdan, parmaklarının tüylerimin arasından kayıp gideceğinden endişelendim. Ama ellerimiz kanatlarıma yaklaştığında, nefes verişini alnıma daha sert çarptı. Tam elini kanatlarımın tepesine koyacakken

Kanatlarıyla biraz direnç gösterdi ama artık çok geçti. Kanadımı, ucu avucuna değene kadar kaldırdım.

O kadar sert ürperdi ki tüm vücudu sarsıldı. Benimkini de sarstı.

Dokunuşu her bir şaftta yavaş bir ürperti yaratarak kanatların titremesine neden oldu. Bu hissin, günahkârımın bir melek olduğunu keşfetmemle ilgili olduğunu ve teninin tüylerime verdiği hisle hiçbir ilgisi olmadığını düşündüm.

Gözleri parladı, sonra geceleyin Eyfel Kulesi gibi ışıldadı.

Kanat kemiklerime batan titremeleri bastırmaya çalışarak yutkundum. "Sen bizden birisin," diye fısıldadım, sesim duygudan boğuklaşmıştı.

Ama nasıl? Bir Nefilim olan annesi mi ona gebe kalmıştı, yoksa kanat kemikleri oluşmadan önce bir şekilde bir loncadan mı kaçmıştı?

Yavaşça bileğini bıraktım ve artık cevabımı almış olduğum için elini geri çekmesine izin verdim.

Gözleri parıldamaya devam etse de parmaklarını tekrar yanına koydu. "Ben senin gibi değilim," diye hırladı, tükürüğünü alnıma çarptı. "Senin türünün aksine, kişisel kazanç için iyilik yapmaya, ruhumu iyileştirmeye ya da seni çok görkemli ve üstün kıldığına inandığın o uzantıları büyötmeye çalışmıyorum." Geri adım attı, sonra yanımdan geçip yatağından ceketini aldı.

"Jarod!" Arkamı döndüm, tüylerim sert dönüşümden dolayı sallanıyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Yapamadığın şey: ayrılmak."

Bir sonraki nefesimden önce, yatak odasının kapısını ardına kadar açmış ve merdivenleri çiğneyerek inmişti; öfkeli ayak sesleri önce yollukta, sonra da mermerde yankılanıyordu. Bir başka kapı evin duvarlarını sarsarak kapanırken, kanatlarımı etrafıma çektim. Sözleri içimde yankılanırken tüylerim titriyor, beni daha da derinden yaralıyordu.

Kişisel değil. Kişisel değil. O zaman neden benden nefret ediyormuş gibi hissettirdi?

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve onu temizlemek için elimi kaldırdım ama tenimi görünce donup kaldım.

Jarod'un gözlerindeki parıltıyı duygusal çalkantılara bağlamıştım ama onları parlatan kanatlarımın görüntüsü değildi. Tenimi görmeleri idi.

Onun yansıması.

Jarod Adler'ı daha yeni yakmıştım.

Yüce Elysium, benim sorunum neydi? Bedenim kusurlu bir şekilde bağlanmış olmalıydı, çünkü başka neden benden ve temsil ettiğim her şeyden nefret eden, kendi annesini öldürmüş birini baştan çıkarmak istesin ki?

Etimin parıltısını izledim, sonra şaşkınlığımı üzerimden attım ve saçma parıltıyı kapatmak için düğmeyi aradım. Daha önce hiç yanmadığım için nasıl çalıştığına dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Tek bildiğim onu kontrol edebilmem gerektiği idi.

Kalbim çok hızlı atıyordu, bu da etimin yanmasına neden olmuş olmalıydı. Burun deliklerimi genişlettim, uzun ve derin nefes aldım, sonra ciğerlerime kramp girene kadar nefes verdim. Jarod'un kokusu neredeyse beni boğuyordu ama parlamayı durdurmak için rahatlamam gerektiğini hissederek sebat ettim. Göğsümdeki titreşimler azalınca ve ısıltımı azaltınca kadar bu nefes alma işlemini tekrarladım.

CHAPTER 27

O İyî tarafından bakarsak, Jarod'un için için yanmasının yarattığı şok, kendi annesini öldürdüğünü öğrenmenin yarattığı şoku hafifletti.

Kanatlarımı geri çekerken, bir Nefilim'in hayatına son veren mektup açacağıının parıltısını yakaladım. Sanki havalanıp beni bıçaklayacakmış gibi şüpheyile izledim.

Sekiz yaşındaki bir çocuğu annesini öldürmeye iten şey neydi? Nefilimlerin genellikle gerçeklikle bağlarını kaybettiklerini duymuştum, acı ve ardından yanmış kanatlarının yokluğu giderek zihinlerini tüketiyordu. O kadar delirmiş miydi ki Jarod onun acısına son vermeyi kendine görev edinmişti?

Yatak odasında ilerlerken, parlak ahşap benim ağırlığım altında gıcırıyor, bakışlarımın mektup açacağıından uzaklaşıp bir dizi deri kitabı tutan dekoratif mor vatoz kutusuna, sonra da soluk tavanın taç pervazlarına doğru yükselmesine izin verdim. Bu La Cour des Démons'u son görüşüm olacaktı, çünkü geri dönemezdin. Ne Jarod'un söylediklerinden sonra, ne de tenimin aşağılayıcı sevgi gösterisinden sonra.

Ayrıca, kalarak kazanacağım hiçbir şey yoktu.

Ayaklarım titredi. Ugh. Jarod benim türüme bencil demişti ve ben de onu haklı çıkarmıştım.

Ama bizim türümüz bencil değildi. Bu tohumu zihnime ektiği ve kök salmaya cüret ettiği için kanım öfkeyle ısındı.

Kanatlarımızı inşa etmek sadece bize değil, insanlara da fayda sağladı. Eğer tüylerimizi hak etmezsek, Elysium'a yükselemezdik. Irkımız ölümlü hale gelecek ve yok olacaktı, dolayısıyla insanlık da yok olacaktı, çünkü erdemli ruhlar toplanıp rahimlere yeniden yerleştirilmeyecek ve sürekli akan ahlaksız ruhları dengeleyemeyecekti. Hayatlarını dünyayı daha iyi hale getirmek için harcayan insanların artık ödüllendirilmeyeceğinden ve zamanlarını dünyayı bozmak için harcayanların artık cezalandırılmayacağından bahsetmiyorum bile.

Biz olmazsak, insanların binlerce yıldır korktuğu kıyamet gerçekleşecek ve dengede tutulan dünya meleklerini mahvedecekti.

Yani, hayır, Jarod Adler, biz bencil değiliz. Biz gerekliyiz.

Neden tüm bunları onun huzurunda düşünemedim? Neden zihnim bir yayın gecikmesiyle çalışıyordu?

Jarod Adler belli ki sistemimizi anlamamış. Nasıl anlasın ki? Bir loncada büyümemişti. Belki de melekleri küçümsemesi bundan kaynaklanıyordu. Belki de kendi annesini bu yüzden öldürmüştü. Çünkü onu aramızda yaşama fırsatından mahrum bırakmıştı.

Teorim sağlamlaştıkça, sahanlığa adım attım ve yumuşak bir bedene çarptım.

"Muriel!" Nefes nefese kaldım, onu sabitlemek için uzandım.

"Leigh? Her şey yolunda mı? Kapıların çarptığını duydum." Gözlerini ovuşturdu, kalan rimelini bulaştırdı.

"Her şey ..." İyi diyecektim ama bu yalan olurdu. İçimi çektim. "Jarod ve ben kavga ettik ve o gitti."

Kaşlarını çattı, lacivert gözleri kavgamızın nedenini çözmek istercesine yüzümde gezindi. Sonra iç çekti. "Ve sanırım oğlumun tercih ettiği silah her zaman uçuş olduğu için bunu çözemediniz."

Oğlu. Bir melek cinsel ilişkiye mi girmişti? "O senin mi?"

Alnı çatladı. "Onu annesinden ayrıldığı andan itibaren ben büyüttüm."

Akciğerler, yani evet, bir bakıma ... birçok yönden onu kendim gibi görüyorum."

"Doğumunda orada mıydın?"

"Mikaela doğumu evde yapmaya karar verdi ve ben de ebeye yardımcı oldum."

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Düşmüş bir melek onun rahminde nasıl hayat yaratabilirdi? Bu bir tesadüf müydü, yoksa Nephilim hakkında bana söylenenler doğru değil miydi?

Şans eseri olmalı, çünkü Ophanim yalan söylemedi.

Mikaela. Adını dilimde evirip çevirdim. "İyi bir anne miydi?"

Muriel'in gözbebekleri büyüdü. "Bu gece havada bir ısırık var." Böğürtlen rengi kaşmir bornozunun kemerini sıktı. "Bu tartışmaya bir tisane içerken devam etmeye ne dersin?"

Çaresizce evet demek istedim ama saatin geç olduğunu ve terbiyemi hatırlayarak, "Yatağa dönmeyi tercih edersiniz herhalde," dedim.

"Ve yapacağım. Tisane içtikten sonra." Gülümsedi. "Gel."

Onu mermer fuayeye kadar takip ettim ve merdivenlerin dibindeki duvara oyulmuş bir kapıdan geçtim. Dar bir geçit, altı metal sandalyenin sıkıştırdığı oval bir masa ve porselenlerle dolu cam dolaplardan oluşan bir duvarın etrafında düzenlenmiş bir kilere açılıyordu.

Muriel bir çaydanlığı tabanından çıkardı ve bakır lavaboya doldurdu.

"Yardım edebilir miyim?" Ben sordum.

"Sadece otur, chérie."

Sandalyelerden birini çektim, ayakları altındaki sarı fayanslara sürtünüyordu. Su ısınırken Muriel dolaptan puantiyeli porselen bir çaydanlık çıkardı, sonra renkli kutularla dolu bir çekmecenin üzerine eğildi. Lavanta çizgileriyle süslenmiş sarı bir teneke kutu seçti.

"Papatya sever misin?"

"Her şeyi severim."

Gülümseyerek kutunun kapağını açtı, kurutulmuş tomurcukları bir süzgece boşalttı, sonra demlikle aynı puantiyeli desene sahip iki çay fincanı aldı ve her şeyi masanın üzerine koydu. Çay demlenirken geri dönüp büyük, yuvarlak bir teneke aldı. Kapağını kaldırdı ve tereyağlı bir aroma doğrudan mideme yayıldı.

"Çikolatalı sablés," dedi. "Onları bu sabah yaptım."

Elimi kutunun içine daldırdım ve bir kurabiye çıkardım. Isırdığımda, gökkuşağı kanatlı serçelerimizin aryalarını duyabildiğime yemin edebilirim. Elysium'da hatırlamak için tadını hafızama kaydettim. Belki de diyetim sadece çikolatalı kurabiye ve makaronlardan oluşacaktı.

İnlemiş olmalıyım, çünkü Muriel çayı doldururken gülümsedi.

"Bunların ne kadar inanılmaz olduğunu anlatacak bir kelime bulamıyorum." Sert, ufalanmış ikram dilimin üzerinde eridi.

"Bunlar büyükannemin tarifi. Sana nasıl yapıldığını öğretebilir miyim?"

"Bunu çok isterim," dedim yarın gideceğimi hatırlamadan önce. Parmaklarımı sıcak porselenin üzerinde gezdirdim. "Yani belki. Artık bu eve girmeme izin verileceğinden emin değilim."

Muriel fincanını kaldırdı ve yükselen buhara üfledi. İblisler Mahkemesi'nden neden men edildiğimi merak ettiyse de sormadı.

"Yani . . ." Dedim ki. "Mikaela?"

"Ah, Mikaela. O karmaşık bir kadındı" -yanağı sanki içini ısıtıyormuş gibi çukurlaştı- "karmaşık bir kadındı. Bir gün mutluluktan başı dönerdi, ertesi gün yatak odasına saklanırdı. Jarod'un amcası ondan bipolar diye söz ederdi ama ben onun ruh halindeki değişimlerin daha derin bir şeyden kaynaklandığına inanıyorum

. . . çocukluğundan kalma bir şey. Bu konuda nadiren konuşurdu ama Jarod'un babası öldükten hemen sonra, günlerce süren bir ateşe yakalanmıştı. Ben alına sünger çekip ilaç verirken, o da inlerdi.

ve bu yeterli değil miydi? Neden sevdiği adamı almışlardı?

"Elysium adında bir yerden ve sonra da Abaddon adında başka bir yerden bahsedip durdu." Çayından bir yudum aldı. "Cehennem için kullanılan isimlerden biri," diye açıkladı Muriel, neyse ki şaşkınlığımı yanlış anladı. "İşte bu noktada onun katı bir dini terbiye almış olması gerektiğini fark ettim. Belki de bir manastırda? Öğrenmeye çalıştım ama bilinci gidip geliyordu ve geçirdiğı ateş nöbetinden sonra bir daha asla eskisi gibi olamadı.

"Jarod o zamanlar dört yaşındaydı. Amcası ve ben onu korumaya çalışsak da o sessiz bir çocuk oldu, içine kapandı. Bazı günler onu annesine sarılmış halde buluyordum; bazı günler ise onu dolabının zemininde oturmuş, dizlerine sarılmış halde buluyordum." Bir yudum daha aldı, sonra fincanını yere bıraktı. "Mösyö Isaac - amcası," diye ekledi, adamın adını bilmiyor olabilirim diye. "Mikaela oğluna bakamayacak duruma geldiğı için Jarod'un dairesine taşınmamı söyledi. Evin sağ kanadında yaşıyorlardı." Muhtemelen sağ kanadın nerede olduğunu göstermek için gözlerini tavana kaldırdı.

"Şu anda yaşadığı kanat değil mi?"

"Hayır. Mösyö Isaac'in dairelerini devraldı."

Daire mi? Paris'te yatak odalarına böyle mi diyorlar?

"Her gece Jarod ve ben ayrı yataklarda uyuyakalıyorduk ama her sabah onun minik bedeninin benimkine sarılmış olduğunu görerek uyanıyordum."

Jarod'u bulabildiğı azıcık sıcaklığa ve istikrara tutunmaya çalışan bir çocuk olarak hayal ettiğimde göğsüm sıkıştı. "Mösyö Isaac bir keresinde içeri girdi ve öfkeden deliye döndü.

ailesinin namusunu nasıl kirlettiğimi anlattı. Hizmet daireme dönmemi emretti. Jarod tam yirmi dört saat boyunca ağladı. Mösyö Isaac beni almak için odama gelene kadar ağladı ve bana geri dönmemi emretti.

Jarod'unkine." Sanki hâlâ bu savaşı kazanmanın tadını çıkarıyormuş gibi dudaklarına bir gülümseme yayıldı.

"O zaman annesi hala hayatta mıydı?"

"Öyleydi ama kocası öldükten sonra bu evde bir hayalete dönüştü, var oldu ama gerçekte orada değildi."

Kocası bizim dünyamıza mı geçmişti yoksa o da Jarod gibi bir Triple mıydı? Peki ya Isaac?

Kendime biraz daha çay koydum. "Jarod'un öldüğü gün onu bulan kişi olduğunu duydum." Tomurcuklar o kadar uzun süre demlenmişti ki, koyu sarı sıvı acılaşmış olsa da içtim.

Muriel'in gözleri parlıyordu ama bunun üzüntüden mi yoksa öfkeden mi kaynaklandığını anlayamıyordum. "Parktan yeni dönmüştük, orada bir arkadaş edinmişti, Tristan-Jarod çocuklarla fazla vakit geçirmezdi, o yüzden bu onun için çok önemliydi." Dudakları büzülmeden önce yumuşadı ve etraflarında küçük kırışıklıklardan oluşan ışınlar yarattı. "Annesine haber vermek için merdivenlerden yukarı koştu, ben de peşinden koştum çünkü kum dolu ayakkabılarını çıkarmamıştı." Parmak uçlarıyla masa tablasına birkaç kez vurduktan sonra derin bir iç çekti. "Mikaela ... kanıyordu" -Muriel yavaşça nefes aldı- "kanıyordu. Hem de çok. Yardım çağırmak için aşağı koştum. Amir, Mösyö Isaac ve ben yukarı çıktığımızda Jarod'un elleri"- ürperdi-"kan içindeydi." Gözlerini kapattı, kırışıklıkları derinleşti. "Ve Mikaela'nın solunumu durmuştu."

Tükürüğüm boğazımda alçı gibi kalınlaştı. "Bana onu öldürdüğünü söyledi."

Muriel'in göz kapakları açıldı. "Öyle bir şey yapmadı!" Ses tonu karşısında irkildim.

"Özür dilerim, Leigh. Özür dilerim. Hıncımı senden çıkarmak istememiştim ama hâlâ suçlunun kendisi olduğuna inanmasından nefret ediyorum. Hâlâ kan kaybından ölmesinin sebebinin bıçağı çıkarmak olduğunu düşünmesinden nefret ediyorum." Ofladı ve bornozunun yakasıyla oynadı. "İçinde bıraksaydım kalbi atmaya devam etmezdi."

Annesinin ölümünden onun sorumlu olmadığını hissetmiş olsam da Muriel'in bunu doğruladığını duymak üzerimdeki gerginliği azalttı.

"Ondan sonra Jarod bir daha asla eskisi gibi olmadı. Kimse ondan yara almadan çıkmasını beklemiyordu. Kim beklerdi ki? Hiçbir zaman deliksiz uyuyan biri olmamıştı ama gece terörleri o kadar korkunç bir hal aldı ki bir daha tek bir gece bile uyumadı. Hâlâ da uyumuyor. Mösyö Isaac endişelenmemem gerektiğini söyledi. Oğlumuz - ve evet, oğlumuz diyorum, çünkü Jarod o zamana kadar bizim olmuştu -"

"Görünüşe göre o hep senindi."

Gergin dudakları bir parça gevşedi. "Mösyö Isaac ve ben onu yetiştirdik. Ailesi hayattayken bile pek ilgilenmezlerdi. Geceleri ağladığında onu sallardım ve bu onu sakinleştirmede, onu bebek arabasıyla dışarı çıkarırdım ve çukurlar ve tümsekler onu uykuya daldırana kadar kaldırım taşları üzerinde ileri geri yuvarlardım." Bu anıyı hatırlayınca gözleri parladı. "Mösyö Isaac, Jarod'un eğitimiyle ilgilendi. Ona okumayı, yazmayı, saymayı, düşünmeyi öğretti. Mösyö Isaac sabrıyla tanınmazdı ama Jarod'a karşı" -gülümsemesi bitkin yüzüne biraz parlaklık kattı- "sonsuz bir kaynağı vardı. O çocuk için dağları yerinden oynatırdı."

"Jarod ona çok saygı duyardı."

"O yaptı. Ona saygı duyuyordu. Onu sevdi. Ona güvenirdi. Ve Jarod pek çok insana güvenmez, Leigh."

"Sanırım onun yaşadıklarını yaşamış olsaydım ben de yaşamazdım."

"Özellikle de kadınlar," diye ekledi bakışlarını tutarak. "Sen hariç."

"Ben hariç."

Beni izlemeye devam etti ve bakışlarının yoğunluğu bakışlarımı çayın sarı yüzeyine daldırmama neden oldu.

"Onun bir kadınla hiç baş başa yemek yemediğini biliyor musunuz?"

Üst üste binmeye başlayana kadar fincanımdaki mavi noktaların desenini inceledim. "Muhtemelen yemek sevmediği içindir."

Sandalyesinde öne doğru eğildi. "Hayır, sadece çoğu kadının arkadaşlığından hoşlanmıyor."

"Benimle birlikte olmaktan pek hoşlanmıyor, Muriel."

"Buna inanmıyorum." Kuru avucunu elimin üzerine koydu. "Hiçbir kadının üst kata çıkmasına da izin vermedi."

Parmakları kadar ince olan eklemlerini inceledim. Muriel'in Jarod'la ilgili imajını zedelemek istemediğim için beni yatak odasına götürme nedenini onunla paylaşmadım. Bunun beni kıvrandırmak için olduğunu da söylemedim.

"İnançlarımdan nefret ediyor. Benim ne olduğumdan nefret ediyor," dedim. Bana sahip olduğu diğer tek göksel örnekten bahsettiği için bu beni şaşırtmadı.

Elimi bıraktı ve kendi elini masaya doğru sürükledi. "Nesin sen?"

Sıcaklık boynuma ve yanaklarıma yayıldı. Neden başka kelimeler seçemedim? Ya da hiç konuşmasaydım? "Benim güçlü bir inancım var ve o bundan nefret ediyor."

"Jarod dinden nefret eder, her dinden."

"Anlıyorum, ama bütün dindar insanlar aynı değildir." Kanatlarımdan bu tartışmada pek de ikna edici bir faktör olmadığını sanıyordum. Bahse girerim kelebek ya da melek olsun, tüm kanatlı yaratıklardan nefret ediyordu. Fincanımı boşalttım, sonra masadan uzaklaşıp ayağa kalktım. "Teşekkür ederim Muriel. Konuşma, çay, kurabiyeler ve nezaket için." Dudaklarıma bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım ama tutmadı. "Hayatında senin gibi biri olduğu için çok şanslı. Sen aziz bir kadınsın."

Başını kaldırdı ve beni izledi. Jarod biyolojik olarak onun olmasa da, bir insanı gözlemleme biçimlerinde birbirlerine çok benzeyen bir şey vardı - sessiz, derin bir gözetim, sanki onu çevreleyen zarf yerine ruha bakıyorlarmış gibi.

"Sevmek azizlik değildir..." dedi sonunda. "Sevmek doğaldır. Sen hiç birini sevdin mi?"

Eve zihnimin içinde dalgalandı. Jarod'un imkânsız bir vaka olduğunu biliyordu, bu yüzden onu önermişti. Nedenini biliyor muydu? Başmelek annesi, kızının zamanını boşa harcamadığından emin olmak için gizli bilgiler mi vermişti?

Dudaklarım büzülmüş olmalı çünkü Muriel "Kimse yok mu?" dedi.

Eve'i karanlık bir girintiye ittim. "Dün tanıştığın kız. Celeste. Benim için bir kız kardeş gibidir."

"Peki ya ebeveynler?"

"Onları tanımıyorum."

Kaşları havaya kalktı. "Bir ebeveyn figürü o zaman?" "Birçok öğretmenim oldu. Çoğu iyiydi."

Yine o sessiz haliyle beni izledi. "Geç oldu. Bu gece burada uyumalısın."

Jarod döndüğünde beni evinde bulursa yüzünün alacağı ifadeyi hayal edebiliyorum. Muhtemelen "Gördün mü, gitmeyi beceremiyorsun" derdi. Muhtemelen bu beni gülümsetmemeliydi, ama bir nedenden dolayı, bu neden kesinlikle aşırı yorgunluk ve orta derecede olgunlaşmamışlıktı, gülümsetti.

"Eve dönmezsem Celeste endişelenir," dedim sonunda.

Yirmi yaşımdan beri Ophanim artık nerede olduğumu umursamıyordu.

Ne kadar yalnız olduğumu hiç fark etmemiştim ve bu fark ediş sırtışımlı sildi. Her zaman bir topluluğa ait olmanın yeterli olduğuna inanmışım ama bir topluluk bir aile ile aynı şey değildi.

Ayağa kalktığını bile fark etmediğim Muriel bana sarıldı. "Sen çok tatlı bir kızsın."

İçimi çekerek çenemi omzuna yasladım ve kaşmir bornozuna sinmiş tatlı tereyağı kokusunun göğsümde kalan gerginliği hafifletmesine izin verdim. Bir geceden sonra birinin yatağına gizlice girmek nasıl bir şey olurdu?

yıldızları sayarak kendini rahatlatmak yerine bir kabus mu?

"Yarın öğleden sonra gel. Sana sablés yapmayı öğretirim."

"Çok isterdim ama yapamam," diyerek kendimi kollarından kurtardım.

"Sonra, ertesi gün."

"Muriel, ben . . . Geri gelemem. Jarod dönmemi istemezdi."

Kaşlarını çattı.

O benden bir açıklama isteyemeden ya da iddiamaya karşı çıkamadan, küçük kilerden çıkıp serin mermer fuayeden geçtim ve yıkık meleğin bulunduğu avluya daldım. Sonunda küçük çocuğun onu neden sakatladığını anlamıştım. Ona hepimizin Mikaela gibi olmadığımızı göstermeyi ne kadar isterdim ama asla anlayışlı olmayacaktı.

Ayrıca, kanatlarımı tamamlamak için zamanım tükenmeden yoluma devam etmem gerekiyordu. Nefilim olmak gibi bir arzum yoktu.

Dudağımı ısırdım ve sokağa çıktığımda biri "Matmazel!" diye seslendiğinde hala etli dokuyu eziyordum.

CHAPTER 28

J Arod'un beyaz saçlı şoförü sedanın kapısını benim için açtı. "Mösyö Adler sizi eve bırakmamı istedi."

Francis bana seslendiğinde boğazımda düğümlenen kalbim, yavaş yavaş göğüs kafesime geri dönmeye başladı.

Jarod, biri beni fiziksel olarak bölgesinden çıkarmazsa gitmeyeceğimden mi korkuyordu? Muhtemelen öyleydi. Başka ne olabilir ki? Güvenliğim için endişe mi? Homurdandım. Jarod Adler artık kesinlikle benim güvenliğim için endişelenmiyordu.

Jarod'a zaten borçlu olduğumdan daha fazlasını borçlu olmak cazip olmasa da, gecenin köründe bir çift ince topuklu ayakkabıyla eve yürümek daha da cazipti.

"Mersi," dedim arka koltuğa kayarak.

Kapı, beni keskin deri ve aynı zamanda Jarod kokan bir alana kapatırken sessiz bir emme sesi çıkardı. Yanağımı koltuk başlığına yasladım ve gecenin bir yarısı nereye gittiğini merak ederek ay ışığının aydınlattığı sokağı izledim. Bir kadını ziyaret etmek ve tensel zevkler içinde kendini kaybetmek için miydi? Birden aşk romanlarına olan tutkumu, bunun yerine göksel metinler okusaydım asla aklıma gelmeyecek imgeler aşıladığı için lanetledim. Gözlerimi kapattım, ama bu hayallerimi canlandırdı, ben de

göz kapaklarımı kaldırdım ve labradorit gibi parlayan şehre odaklandım.

Loncaya yaklaştığımızda, üzerinde iki yüz avroluk banknotlar olan banka kredilerinin reklamını yapan bir poster gözüme çarptı ve aklım unutmaya çalıştığım günahkâra geri döndü. İnsanlardan bize gönüllü olarak vermedikleri hiçbir şeyi almamıza izin verilmiyordu ve parasını saklamamda ısrar etmesine rağmen, bunu eylemden sonra söylemiş ve beni göksel yükümlülüğümünden kurtaramamıştı. Bir tüy daha kaybetmeyi göze alamazdım.

Parayı şoförüne verebilir miyim? Jarod'a geri ödeyecek mi?

Kürek kemiğimde sanki bir mil gevşiyormuş gibi bir kıpırtı hissettim. İç çekerek yarın onu ziyaret etmeye karar verdim. Tüm bu olanlardan sonra kendime gelmek için uykuya, kir ve kandan arınmak için de bir duşa ihtiyacım vardı.

Francis'e beni bıraktığı için teşekkür ettikten sonra, ısınmak için kollarımı kendime sararak loncaya doğru yürüdüm.

Lonca bu saatte sakindi. Sadece Atrium fışkiyelerinde çiftler halinde tüneyen serçeler ballı ötüşleriyle sessizliği bozuyordu. İçlerinden biri beni görünce şarkı söylemeye başladı ve diğerleri de onu takip etti. Melodi büyüdü ve kemiklerimdeki soğukluğu biraz olsun dağıttı.

Bu göksel yaratıklar bu kadar ürkek olmasaydı, tünemeleri için parmağımı uzatırdım ama insan temasından hoşlanmıyorlardı.

Biraz Jarod gibi.

İçimi çektim, ateşle aydınlatılmış kuvars koridora doğru ilerlemeden önce bir süre daha onları dinledim ve taşın damarlarımda kalan buzu eritecek güce sahip olmasını diledim. Son çeşmenin yanından geçerken La Cour des Démons'dakini düşündüm ve bu beni üzme yerine öfkелendirdi.

Jarod'un bizim hakkımızda çarpık bir bilgiye sahip olması haksızlıktı.

Ishim onun bir Nefilim öldürdüğünü düşündüğü için sayısının hiç düşmemesi haksızlıktı.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve yönümü değiştirdim. Kanalda, "Seraph Asher ile görüşme talep ediyorum" diye bağırdım.

Sonra dirseklerimi tutarak bekledim.

Mesajımın Elysium'a ulaşmasının ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gözlerim yanana kadar saf ışık huzmesine baktım. Başmeleğin benim emrime amade olmadığını sanıyordum ama ortaya çıkması gerekirdi, değil mi? Yoksa bana başka bir işle meşgul olduğunu söylemek için bir elçi mi gönderecekti? Kanal'ın duvarına tırmanıp Elysium'a erişebilmeyi dileyerek adımlamaya başladım.

Kurallarımızı hiç sorgulamamıştım ama o anda onlarda hata bulmaya başladım. Neden ailelerimizden ayrılmıştık? Neden insan boyutundaki loncalarda tutuluyorduk? İnsanlar arasında yaşamak istiyorsak neden kanatlarımızdan vazgeçmek zorundaydık? Dünya'da belki daha yavaş yaşlanıyorduk ama yine de yüzlerimiz kırışıyor ve etlerimiz sarkıyordu.

Yasaların bir toplumun düzgün işleyişi için vazgeçilmez olduğunu anlıyordum, ama bizimkilerin kaç tane hâlâ anlamlıydı? Biz -insanlarımız ve dünyamız- evrim geçirmemiş miydik?

"Leigh?"

Adım beni kendime getirdi. Asher derisinin içinde duruyordu, turkuaz kanatları geri çekilmişti.

"Nefilimlerin çocuk sahibi olamayacağını sanıyordum," dedim tek bir nefeste.

Bu tendonları içinde onun Pazı çimdikledi.

"Sen doğru düşündüm."

"Yine de Jarod Adler'ın annesi bir Nephilim'di. Bu da onun bir melez olduğu anlamına geliyor. Bu da bizi neden görebildiğini açıklıyor."

Asher sessiz kaldı.

"Bu nasıl mümkün olabilir, Seraph?"

Çenesi sıkılaştı ve daha önce olduğu gibi anlaşılmasız olduğundan endişelendim. Ama endişelenmekte yanılmışım.

Yüz ifadesi yumuşadı.

"Mikaela'nın kanatları koparılmadan önce hamile olduğuna ve bir mucize eseri embriyonun hayata tutunduğuna inanıyoruz."

"Bu daha önce hiç oldu mu?"

Elini, parmaklarının etrafında erimiş altın gibi kayan uzun saçlarının arasından geçirdi. "Bunu sizinle paylaşma özgürlüğüne sahip değilim."

Dudağımı kemirdim. "Anlamadığım bir şey var."

Asher'ın ağzının bir köşesi kalktı. "Sadece bir tane mi?"

"Haklısınız. Birden fazla şey var ama en acil olanla başlayalım. Ishim onun insan olduğunu sanıyordu. Onun bir melez olduğunu bilmiyorlardı, doğru mu?"

Asher kalın sarı kaşlarını yana eğdi. "Doğru."

"Soyu bilindiğine göre neden hala sistemde?"

"Hepimiz sistemin içindeyiz, Leigh. Ishim'in tüylerini nasıl kontrol ettiğini sanıyorsun? Sürekli sizi izlemiyor, ruhlarınızı izliyorlar. Hepimizin ruhunu."

Kaşlarım iyice havaya kalktı. "Loncanın günahkar sisteminde miyiz?"

"Sadece Ishim ve Yedi Konseyi'nin erişebildiği bir türevi, ama evet, ruhunuz her zaman göksel terazide tartılıyor."

Neden bize bu hiç öğretilmedi? "O zaman sanırım benim sorum şu: Jarod neden hala ölümlüler sisteminde?"

"Çünkü hiç bir loncada yaşamadı, bu yüzden kanat kemikleri hiç gelişmedi."

"Eğer şimdi bir loncaya getirilseydi, onları geliştirebilir miydi?"

"Ergenlikten sonra oluşmazlar."

"Neden hiçbir zaman bir loncaya alınmadı?" Bir tutam saçı parmağımın etrafında döndürdüm, sonra bakır sarmalın gevşemesini ve desenli elbiseme çarpıp geri dönmesini izledim.

Asher elini yüzüne götürdü. "Çünkü bir Nephilim öldürdü."

"Hayır, yapmadı."

"Annesini öldürdü, Leigh. Bir Nephilim. Jarod bizim sistemimizde olsaydı bile, bir Düşmüş olarak kabul edilirdi, bu yüzden aynı kaderi paylaşırdı."

"Annesini öldürmemiş olması dışında." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben onu derecelendiren Ishim'in bir hata yaptığı gerçeğinden bahsediyorum. Jarod Adler annesini öldürmedi."

Kaşları daha da derinleştirdi. "Sırf sana farklı bir masal anlattı diye-"

Öfkem alevlendi. "Bana hiç masal anlatmadı." Asher'ın gözbebekleri parlak arka planlarına karşı büyüdü. "Jarod bıçağı annesinin elinden almaya ikna oldu."

Göğüs kanamasına neden oldu, ama onu öldüren içine yerleştirmekti ve bunu kendi başına yaptı." Jarod'un evindeki tuvalerde yakalanan fırtınanın aynısı göğüs kemiğimin arkasında da koptu. "Ishim gerçekten de cinayetle yardım arasındaki farkı ayırt edemeyecek kadar kalın kafalı mı?"

Sanki biri mektup açacağını kanat kemiklerime saplamış gibi nefesim kesildi. Gözlerimi kapattım, burun deliklerim açıldı. Ishim'i eleştirmenin bana bir tüye mal olmasına şaşırmamıştım. Daha önce de öfkelenmişim ama şimdi öfkem bambaşka bir boyuta ulaşmıştı.

Göz kapaklarımı araladım, boynumu geriye attım ve karanlık elysian gökyüzüne doğru bağırdım. "Hatalı sisteminizi kınadığım için beni istediğiniz kadar cezalandırın, ama hatanız yüzünden bir insanı -bir melek kanını- cezalandırmayın!"

"Leigh!" Asher gürledi.

Tavan penceresini işaret ettim. "Bir hata yaptılar, Seraph."

"O gün orada değildin," dedi soğukkanlılıkla. "Sırf ben orada olmadığım için-"

"Şey, öyleydin." Sesi kısılmıştı. "Onu elinde silahla bulan bendim."

Boğazıma dokundum, ağzım açık kaldı. Jarod onu bu kadar iyi tanıyordu.

"Başmelek olmadan önce bir Ishim'dim. Ona puanını veren bendim ve itiraf ettikten sonra onu ben işaretledim."

"Sekiz yaşındaydı, Seraph! Muhtemelen o kadar şoktaydı ki neyi itiraf ettiğine dair hiçbir fikri yoktu."

Asher ellerini havaya kaldırdı, sırtında turkuaz tüyler kabarmıştı. "O Isaac Adler'in yeğeni. Isaac Adler bir Üçlü idi ve bir Üçlü olarak öldü. Çocuğun annesinin bir Nephilim olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Yani bu onu otomatik olarak kötü mü yapıyor?" Ben de karşılık verdim. "Ne zamandan beri akrabalarımız tarafından yargılanıyoruz?"

Kanalda bir ceset belirdi. Ve sonra bir başkası. Ve bir başkası. Hepsi gri süet tozlukların üzerine kolsuz, kemerli gri tunikler giymişlerdi ve hepsinde metalik kanat uçları vardı. Ishim'le yıllar içinde birkaç kez karşılaşmıştım. İşlerini anlatmak için loncaları ziyaret ederlerdi. Gözlerimin kamaştığını hatırlıyorum ama o zamanlar sistemlerinin kusursuz olduğunu düşünüyordum.

Ishim'lerden biri, vahşi sarışın tirbuşonları ve sivri çenesi olan bir kadın, Asher'in yanına geldi. "Seraph?"

"Durum kontrolüm altında, Ish Eliza. Yardıma ihtiyacım yok."

Eliza döndü ve başmeleği gözümünden saklamak istercesine leylak rengi kanatlarını açtı. "Bizi Seraph Claire gönderdi."

Homurdandım ve bu dört meleğin de dikkatini çekti. Asher'ın gözlerini benden kaçırdığı söylenemezdi. Avuçlarından melek ateşi fışkırmamıştı ama bunun isteksizlikten kaynaklandığından şüpheliydim. Muhtemelen bir Fletching'i mangalda pişirmenin sonuçlarından endişe ediyordu.

Eliza'nın altın uçlu tüyleri geriye dönerken sallandı. "Dikkatli ol, Fletching. Son zamanlarda çok tüy kaybettin."

"Bana hatırlatıyor musun yoksa beni tehdit mi ediyorsun?" Koyu renk gözleri kısıldı. "Biz tehdit etmeyiz."

Asher'a bakıp muhtemelen anlamamam için göksel dilde bir şeyler eklediğinde, Kanal lavanta dumanının ışıltılı motifleriyle doldu ve ardından siyah saçları ve yaz çimenlerinin renginde gözleri olan bir kadının cılız bedeni cisimleşirken sivri topuklu ayakkabılar kuvarsa çarptı. Bu kadınla sadece bir kez, kızının kanat kemiği töreninde karşılaşmıştım ama Seraph Claire unutulmazdı.

"Lonca 24'ün Ophanim'i, Fletching'lerimize görgü aşılama görevinde eksik görünüyor," dedi, ayakları kan lekeli topuklarıma birkaç santim yaklaşırken.

Eve'in annesini her zaman korkutucu bulmuşumdur ama bu gece beni korkutan pek bir şey yoktu. "Davranışım sizi gücendirdiği için üzgünüm ama bunun suçlusu Ophanim değil."

İnce kemikli kollarını, kulaklarını ve boynunu süsleyen aynı yarı saydam mücevherlerle kaplı deri bir korseyle tutturulmuş tüllü beyaz şifon elbisesinin önünde kavuştu.

"Kızınızın yardım etmemi önerdiği günahkâr haksız yere rütbe almış. Sadece yanlış Sıralama Sistemine yerleştirildiğini keşfetmekle kalmadım, aynı zamanda Ishim'in bir yanlış anlaması nedeniyle rütbesinin yüz olarak dondurulduğunu da keşfettim."

"Yanlış anlaşılma yok!" Asher gürledi ve yemin ederim etrafımızı saran taşlar titredi.

Gözlerimi kırpıttım ama sonra başımı salladım. "Jarod'a tekrar sor, Seraph. Orada olan dadısına sor. Ya da koruması Amir'e."

"Etrafta koşturup önyargılı referanslar toplamayacağım." Nabzının attığı yer boynunda zonkluyordu.

Nefesim kesildi. "Taraflı referanslar mı?"

"İkiniz de sessiz olun!" Eve'in annesi tersledi. "Sen bir Seraphim'sin, Asher. Öyle davran. Ve sen de"- manikürlü parmağını bana doğru uzattı-"bir Fletching'sin. Yerini unutma."

Dişlerimi o kadar sert sıkıyordum ki, muhtemelen diş minesini kırıyordum. Bir kadınla evlenebileceğimi nasıl düşünmüştüm?

statü için tamamen yabancı beni aşyordu. Jarod haklıydı. Ben romantik biriydim ve Abaddon ya da Elysium'da aşktan başka bir nedenle evlenmeme imkân yoktu.

Dikkatimi Eve'in annesine yönelttim. "Kimsenin başını belaya sokmaya çalışmıyorum, Seraph Claire. Bir kişiyi beladan kurtarmaya çalışıyorum ve o kişi de Jarod Adler."

"Başkalarının başını belaya sokmaya çalışmayan birine göre, isim vermekte çok hızlısın," dedi. "Ortaya çıktığımda ağzından çıkan ilk şey, bu görevi sana kızımın yaptırdığı oldu."

"Haklısın. Bu benim alçaklığımdı. Buraya nasıl geldiğim önemli değil." Artık değil. Olayların kapsamı içinde değil. "Önemli olan şimdi burada olduğum için ne yaptığım."

"Hem kendi iyiliğin hem de hepimizin iyiliği için yapabileceğin en iyi şey, Seraphim dostlarımdan kendine attığın iftira için özür dilemektir."

Sersemlemiş bir halde dudaklarımı birbirine bastırdım. "Gerçeği söylemenin bir özür gerektirdiğini bilmiyordum."

"Ukalalık yapma, Leigh. Seraph Asher, Ishim'den bir tüyünü daha almasını istemeden önce ondan özür dile." Bakışları ayaklarımın dibindeki platin tüye kaydı.

Sanki biri omurgamı metal bir çubukla şişlemiş gibi doğruldum. Özür dilemek istemesem de bunun Jarod'un ruhu için verdiğim mücadeleye yardımcı olmayacağını fark ettim ve gururumu bir kenara bırakarak, "Sesimi yükselttiğim için özür dilerim Seraph Asher," diye tükürdüm.

Ama bunun duyulmasına izin verdiğim için özür dilemiyorum.

Asher, Eliza'nın kanatlarının leylak rengi çitinin üzerinden bana baktı. Onun da bir yabancıyla görüştüğünü hissediyordum. Günler önce Kanal'dan geçen aynı insanlar değildik.

Jarod Adler beni değiştirmişti. Dünyamızı ve onu yöneten insanları gördüğüm pembe gözlükleri çıkarmıştı. İnsanlar mükemmel değildi ama biz de değildik.

"Özrünü kabul ediyorum, Fletching," dedi.

Fletching mi? Beni kendi statüme düşürmek aramıza bir duvar daha ördü.

Seraph Claire yan döndü, böylece ben de onun ince profiline bakmak zorunda kaldım. "Artık bu durum çözüldüğüne göre-"

"En azından bulgularımı dikkate alacak mısınız?" diye sordum.

Başını bana doğru çevirdi, siyah saçları platin uçlu fuşya tüylerinin üzerinde dalgalanıyordu.

"O bu şehirdeki çetenin lideri," dedi Asher. "Annesini öldürmemiş olsa bile, ruhu saf olmaktan çok uzak."

"Saflıktan uzak biri puanını kilitlememeli." Önce iki baş meleğe, sonra da ruhları sıralamakla görevli üç meleğe baktım. "Elysium'da bir kargaşaya neden olmak istemiyorum, ama adalet arıyorum ve ruhu günahkâr sisteminden çıkarılamayacağına göre yapılacak en adil şey onu statüsünden kurtarmak olacaktır."

Claire başını yana eğdi. "Günahkârın puanını düşürmek için yaptığın ricanın başmelek dostumun yaklaşan düğünüyle bir ilgisi var mı?"

Asher'ın boynuna renk gelirken, benim bu kadar çıkarıcı olabileceğimi düşünmesine hayret ederek ağzım açık kaldı.

"Kocam elimi kazanmak için bir Üçlü seçti, bu yüzden evet ya da hayır cevabını hak eden dürüst bir soru, Fletching."

Damarlarımda sanki kan yerine melek ateşinden yapılmışım gibi bir sıcaklık dolaşıyordu. "Hayalim her zaman bir Malakim olmak, ruhlarla etkileşime geçmek, onları toplamak ve insan dünyasına güvenli bir şekilde geri dönmelerini sağlamaktı, ancak bir an için bir Seraphim eşi olmak daha cazip geldi, bu yüzden evet, bir Üçlü seçtim, çünkü Seraph Asher tarafından değerlendirilmek için kanatlarımı zamanında tamamlamak istedim. Ancak bu görev bana günahkârlara yardım etmenin hiçbir zaman bir amaç olmadığını hatırlattı. Maceraya, deneyime ve temasa bayılıyorum. Günahkârların hayatlarında meydana gelen değişimi görmeyi seviyorum.

Haftalar. Aylar. Hiçbir şey beni, birinin ben hayatına girmeden önce asla uzatmayacağı bir eli uzatmasını izlemek kadar tatmin edemez." Yavaşça, derin derin nefes aldım. "Yani, sorunuza cevap vermek gerekirse, sizden Jarod Adler'ın ruhunu çözmenizi istemekte hiçbir art niyetim yok."

Eve'in annesi beni izledi ve sonra düşen bir tüy olup olmadığına bakmak için kalçalarımın etrafındaki havayı izledi. Hiçbiri yuvarlanmayınca bakışları tekrar yukarı kalktı. "Dürüstlüğünüz ve empatiniz övgüye değer ama bu niteliklerinizi diğer günahkârlara yardım etmek için kullanın. Jarod Adler'ın puanı değişmeyecek." Asher'a doğru döndü ve başını yana eğdi. "Değil mi, Seraph?"

Turkuaz gözlerini bana dikti. "Doğru." Bu basit kelime en anlamlı tokat gibi geldi.

Geri çekildim. "Onu lanetleyerek beni de lanetlemiş oluyorsun." "Sen neden bahsediyorsun, Leigh?"

Tekrar

İlk adımı kullanarak mı?

"Kaderimi onunkine bağlıyorum." Geri çekilmemi durdurdum. "Durumu yeniden değerlendirilene kadar imzalamayacağım."

Claire daha sert görünmek istercesine kanatlarını açtı. "Bize şantaj mı yapıyorsun?"

"Benim hayatım da onunki kadar önemli Seraph ve eğer Yedi için bu hiç de önemli değilse, öyle olsun." Kulaklarımın kızaran uçları ve çeneme yayılan sıcaklık damarlarımda dolaşan çaresizliği ve korkuyu ortaya çıkarmadan önce döndüm. Tüm özverime rağmen korkuyordum.

Göğsüm çok sıkıydı, görünmez kanatlarım çok ağırdı, bakışlarım odaklanmamıştı. Bir noktada koşmayı bıraktım ve ıssız bir koridorun duvarına yaslandım, avuçlarımı sıcak taşa dayadım. Ölümsüzlüğümü verili kabul etmişim ama bu dünyada verili diye bir şey yoktu.

Bir melek olarak doğmuştum ama belki de bir insan olarak ölecektim. Tıpkı Jarod gibi.

CHAPTER 29

A Kafamın ve göğsümün içindeki girdap sakinleştikten sonra,

Yatak odama çekildim. Celeste mışıl mışıl uyuyordu, kalp şeklindeki dudaklarında hava ılık çalıyordu.

Benimle gurur mu duyacaktı yoksa yaptığım şeyden dehşete mi düşecekti? Eve dehşete düşerdi. Beni kızdırmak yerine, onu düşünmek beni üzdü. Beni Jarod Adler'la anlaşmaya zorladığı için ona minnettar olduğumu söylemek biraz abartılı olurdu ama artık ondan nefret etmiyordum.

Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım ve Celeste'i uyandırmamak için kapıyı arkamdan sürgüyle kapatarak banyoya taşıdım. Üzerlerindeki kanı duruladıktan sonra soyundum ve duşa girerek saçlarımı, vücudumu ve kanatlarımı köpürttüm. Köpükler su geçirmeyen ama zarar görmeyen tüylerimin üzerinde yuvarlanıyordu. Tüm hayatımın onları kazanmak için bir yarış olduğunu düşünmek. Artık koşacak bir bitiş çizgim olmadığına göre şimdi ne yapacaktım? Ophanim beni loncadan atacak mıydı? New York'a dönmek zorunda kalacak mıydım? Dönmeme izin verilecek miydi?

Melekler bana sığınak vermeyi reddetseydi, nerede yaşardım? Nefesim kesildi. Barınak yoksa ödenek de yok, koruma da yok demekti. Harçlık yoksa yemek de yok demekti. Beni kovmazlardı, değil mi? Bu çok acımasız bir ceza olurdu. Tabii içinde bulunduğum durumu

Jarod Adler'dan ayrılmam için beni zorladılar. Yüce Elysium, umarım onların düşünceleri benimkilerle uyuşmuyordur.

Vazgeçmem gerekebilecek tüm lüksleri düşünerek musluğu kapattım, ardından göksel bulutlardan dokunmuş hissi veren bir havluya yorgun bedenimi kuruladım.

Tayt ve bol bir tişört giydikten sonra, içinde temel ihtiyaçlarımın olduğu bir çanta hazırladım ve komodinin üzerine koydum. Gecenin bir yarısı beni almaya gelirlerse, en azından biraz hazırlıklı olurum.

Hâlâ ihtiyacım olan şey paraydı, kalan bir avuç yirmiliğimden daha fazlası. Yatak odasından çıkıp bir Ophanim'i uyandırmaya cesaret edemedim, çünkü ya beni dışarı çıkarmaları için doldurulmuş ve talimat verilmişse?

Yorganımın üstüne uzandım ve kapıya baktım, birden fazla kez açılıp kapandığını hayal ettim ama kapanan tek şey gözlerim oldu.

YATAĞIM DALDI ve göz kapaklarım açıldı. Oturur pozisyona geçtim, dizlerimi göğsümde birleştirdim ve çantamı aldım.

Celeste iri gözlerini kırpıştırarak bana baktı ve dizlerimden birine dokundu. "Özür dilerim. Seni korkutup uyandırmak istememiştim."

Kalbim kaburgalarımın öyle bir çarptı ki sanki bir mil koşmuşum gibi nefes nefese kaldım.

"Sorun nedir?"

Tehlikede olmadığımı hissedince parmaklarımı çantamın askısına dolayarak gevşettim ve kendime doğru çektim.

"Yeni mi uyandın?"

"Hayır. Üç saattir uyanıktım." Başını komodine doğru çevirdi. "Sana kahve getirdim."

Gözlerim daha da açıldı. "Odanın dışında mıydın?" "Evet.

Açlıktan ölüyordum. Geri dönerken uğradım

Ranking Room. Umuyordum, yani umuyordum ve korkuyordum-

Dürüst olmak gerekirse, sensiz nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum.

-Günahkâr puanının değiştiğini." Biraz

daha dik oturdum. "Ve?"

Dudakları büküldü. "Öyle olmadı."

Şaşırmadım. Yine de şaşırtıcı olan, loncanın benim yanlış davranışımla çalkalanmamasıydı. Başmelekler ve Ishim kendi hatalarından kaynaklandığı için bunu gizli mi tutuyorlardı?

"Dün gece ne oldu, Leigh?"

İçimi çektim, sonra kendi elimle onun elini kapattım.

"Çok şey oldu Celeste. Dün gece çok şey oldu."

O korkunç geceyi anlattığımda yüz ifadesi buruştu ve buruştu.

"Seni hayal kırıklığına mı uğrattım?" O hâlâ tek kelime etmemişken ve ben kendi konuşmamı bitirmişken sordum.

Kirpikleri kaş kemiğine çarptı. "Hayal kırıklığına mı uğradın? Şaka mı yapıyorsun?"

"Sistemimize meydan okudum ve bir başmeleği eleştirdim." Yaptığım şeyden pişman değildim ama tartışmayı sınırlayan düşmanlıktan pişmanlık duyuyordum.

Celeste'in bakışları kayganlaştı. "Sisteme meydan okuyarak büyüyen bir kıza yanlış bir şey yaptığını düşünüp düşünmediğini mi soruyorsun? Leigh, seninle çok gurur duyuyorum."

Dizime doğru sertleşen elini sıktım. "O zaman neden gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyorsun?"

"Çünkü ..." Dudağını ağzına doğru çekti. "Çünkü büyük, aptal kalbin ölümsüzlüğüne mal olabilir." Burnunu çekti ve gözyaşları çillerinin üzerinden aktı. Elini benimkinin altından çekerken, "Ve seni kaybetmek istemiyorum," dedi. Yüzünü ovaladı ama ıslaklığı uzaklaştırmak yerine yaydı. "Ve eğer seni kovarlarsa, ben de giderim."

Parlak yanaklarından biraz saç ittim. "Hayır, yapmayacaksın. Kanatlarını tamamlayacaksın. Özellikle de ben yapamazsam.

Birilerinin oraya gidip hatalı yönetimleri konusunda onları uyarması gerekiyor."

Şaşırtıcı bir şekilde, göksel sisteme yaptığım saldırı bana bir tüye bile mal olmadı. Belki Ishim bana acıyordu, belki de ruhumu onarılamaz eşyalar bölümüne taşımışlardı.

Diz çöktüm ve Celeste'e sarıldım, çenemi başının üstüne koydum. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bana deli demediğin için."

Bir nebze nefes aldı. "Sen delisin. Ama ben de öyleyim. Karanlık tarafa hoş geldin Leigh. Seni uyarmak zorundayım, biraz yalnızlık çekebilirsin."

Gülümsedim ve yumuşak saçlarını düzelttim. "Artık değil. Artık birlikteyiz, yani artık değil."

Jarod'un Muriel'in içine kıvrıldığını hayal ettiğim gibi o da bana daha sert bastırdı. Hayatımızda çok fazla insana ihtiyacımız yoktu; bir tanesine ihtiyacımız vardı ve benim de bir tane vardı. Çelik gibi bir kalbi olan on beş yaşında cılız bir çocuk.

CHAPTER 30

A Bir saat daha bana ne olacağını düşündükten sonra Celeste hiçbir şeyin değişmeyeceğine ikna oldu, Meleklerin tüm egolarına ve kurallarına rağmen beni insan kaldırımına atmayacaklarını düşünerek arkadaşına gizlilik yemini ettirdim, benim tarafımda yer almanın onun başını belaya sokacağından korktum. Sonra Jarod'a borcum olan parayı Ophan Pauline'den tahsil ettim.

Loncanın ön kapısının yanındaki ofisten çıkarken, dün gece hakkında bilgilendirilip bilgilendirilmediğini anlamak için yüz ifadesini inceledim.

"Lütfen bana yüzümde hâlâ domates sosu olduğunu söyleme." Çenesini ovuşturdu.

"Ne?"

"Bana tuhaf bakıyorsun."

"Ah. Özür dilerim." Gözlerimi elime tutuşturduğu sarı banknota indirdim. "Yüzünde sos lekesi yok, Ophan."

"Elysium'a şükürler olsun. Bu utanç verici olurdu. Özellikle de Seraph Asher'ın bu sabah uğradığını düşünürsek."

"Öyle mi?"

"Oui."

"Neden?"

"Beni yeniyor. Atrium'dan geçip kapıdan çıktı. Merhaba bile demedi ya da gülümsemedi, ki bu çok garip,

      genelde çok arkadaş canlısıdır."

Cazibesi, çekiciliğini artırmak için takındığı bir kılık mıydı?

"Onunla ilgileniyor musun, Ophan?"

"Ben mi?" Bir serçenin notasının ortasında duraklamasına neden olan bir kahkaha attı. "Beni yanlış anlama. Eğer erkeklere ilgi duysaydım, muhtemelen. Sadece Seraph benim tipim değil, aynı zamanda o Elysium'da ya ıyor ve ben burayı seviyorum." Bana gülümsedi. "Y kseldi inizde, insan dünyasının daha dolu olduğunu göreceksiniz. Çeşitlilik. Eğlenceli." Gözlerini Atrium'un üzerindeki parlak mavi gökyüzünün sekizgenine doğru kaydıldı ve sesini alçalttı, "Orada herkes çok ciddi."

"Ophan Pauline!"

Ofisin kapısında topaz tüyleri ve a armı  saçları olan bir melek belirdi.

Pauline'in mavi gözleri irile ti. "Uh-oh," dedi nefes verirken, ama kısa süre sonra rahat gülümsemesi geri döndü. "Hemen geliyorum Eleanor. Sadece bir Fletching'in cebini dolduruyorum."

"Ve akıl," diye homurdandı ya lı melek.

"Ho  a kal, Leigh," diye  arkı söyledi Pauline. "Güzel bir gün geçir!"

Ne kadar güzel olacağından emin değildim. Ne de olsa beni Yedi'den daha fazla hor gören birini ziyaret etmek üzereydim. Durumumdaki ironi gözümden ka mamı tı.

Çantamı omzuma asarak La Cour des D mons'a doğru yola çıktım, giymek istediğim k rdan topuklu sandaletler yerine beni dolgu topuklu espadriller giymeye zorladığı için Celeste'e borçluydum. Dolambaçlı sokaklarda dolaşırken uzun siyah ete im ayak bileklerimin etrafında sallanıyordu. Bir cenazeye gidiyor gibiydim -kendi cenazeme. En azından turuncu saçlarım tamamen siyah olan kıyafetime biraz renk katmı tı. Sa ım hakkında söyleyecek hoş bir şey bulaca ım hiç aklıma gelmezdi. Sonra yine, bir ba  mekle gök sistemi hakkında tartı aca ım hiç aklıma gelmezdi.

Gökkuşığı renginde çiçek kovaları ve sulu ürün kasalarıyla kaplı, hareketli bir açık hava pazarında yürüdüm. On avroluk bir banknotu iki sepet dolgun ahududu ile değiştirdim. Birini özenle geniş el çantama yerleştirdikten sonra diğerini Jarod'un evine giderken yolda yedim ve bu, şu anda kasvetli olan hayatıma biraz tatlılık getirdi.

Kan kırmızısı kapıların önüne geldiğimde, banknotu kapıların altından geçirip adımlarımı geri atmakta tereddüt ettim ama kürek kemiklerimdeki sızlama beni zili çalmaya teşvik etti. Beklerken, için için yanan Jarod'un anısı kafamı allak bullak etti. Ugh. Bunu rahatlıkla unutmuştum.

Kilit tıkladı ve avucumu cilalı ahşaba bastırdım. Dökme demir lamba alevlendi ve üstü kapalı verandanın altında toplanan karanlığı yok etti. Zihnimi dolduran karanlığı da yok etmesini ne kadar isterdim.

Dişlerimi yaladım. Ön dişlerimin arasında küçük bir tohum hissettiğimde, onları tekrar yaladım, yüzeysel girişim stresimin bir kısmını bir anlığına yok etti. Kapılı bir oyun parkında birbirini kovalayan bir grup çocuğa sırtıttığımı düşündüm. Çoğu bana dikkat etmemişi ama çarpık at kuyruklu küçük bir kız bana sabit bir şekilde bakmıştı.

Sanki onun ruhu benimkini yargılıyormuş gibi hissetmişim ki bu imkânsızdı, çünkü ruhlar rahimlere yeniden yerleştirildiğinde, geçmiş yaşamlarına ve Elysium ya da Abaddon'da geçirdikleri zamana dair anıları siliniyordu.

Avluyu geçerken, yeni bir düşünce diğerlerinin içine daldı. Ya göksel ölçeklerdeki hata sistemimizin geri kalanına da yayıldıysa? Vurmak için kaldırdığım yumruğum havada dondu. Ya bazı insanların geçmiş yaşamlarını hatırladıklarına dair iddiaları uydurma değilse? Ya birkaç anı gözden kaçtıysa?

Parmak eklemlerim kapıya temas etmemiş olsa da Amir kapıyı açtı.

"Muriel bana uğrayacağını söyledi." Burnu gün ışığında daha da eğri görünüyordu.

Muriel mi? Doğru. Pastacılık dersi. Ona bunu yapamayacağımı söylememiş miydim? Gecenin bazı kısımları netliğini korurken, bazıları da bulanıklaşmaya başlamıştı. Ne yazık ki unutmak istediğim kısımları unutamıyordum.

"Kilerde," dedi Amir, ben hâlâ hareket etmemiş ya da konuşmamışken. "Geldiğinde seni hemen göndermemi söyledi."

"Jarod burada mı?"

Amir kara gözlerini çantama dikti. "Mösyö Adler bu akşama kadar kimsenin onu rahatsız etmemesini istedi." "Çantanız sizde kalabilir" dediğinde çantamı vermek için kolumdan aşağı kaydırmaya başladım.

Hah. Kolumu бүktüm ve çanta dirseğimin kıvrımına yerleşti. "Peki o zaman, sanırım gidip Muriel'i bulacağım."

Onun yanından geçip yemek odasına girdim ve gözlerimi hırlayan tazılar, boynu ezilmiş ve tüyleri kan içinde kalmış geyiklerle dolu vahşi bir avı tasvir eden duvar halısından ayırmadım. Masum, kızaran meleklerin resmedildiği duvar resmine bakmaktan daha iyiydi.

Dişlerimi sıktım, artan kinimi bastırmaya çalıştım. Jarod gibi küskün bir insan olmak istemiyordum. Bu beni sadece mutsuz ederdi. Ayrıca, bütün melekler kötü değildi. Sadece bazıları. Tıpkı insanlar gibi.

Kareli mermer fuaye, yemek odasının yanında nöbet tutan koruma dışında boştu.

Jarod'un yatak odasında mı yoksa çalışma odasında mı olduğunu merak ederek merdivenlerden yukarı baktım. "Muriel beni bekliyor," dedim sonunda, nöbetçi sormamış olsa da.

Garsonun başına gelenlerden sonra göz teması kurmaması konusunda uyarılmış gibi bakışları üzerimde gezinirken bana üstünkörü bir selam verdi. Neden

Jarod bana kimin baktığını umursuyor muydu? O zamanlar ne olduğumu zaten biliyordu.

Benden zaten nefret ediyordu.

Adam yolumu kesmek için hiçbir hareket yapmayınca kilere doğru yürüdüm ve gizli kapıyı açtım. Karamelize soğan ve odunsu kekik kokusu ağzımı sulandırdı. Jarod hayatında böyle lezzetli kokular yaratabilen biri olduğu için şanslıydı.

Çantamı kilerdeki masanın üzerine bıraktım, çürük meyvelerin suyuyla lekelenmiş kâğıda sarılı ikramları çıkardım ve onları görkemli denilemeyecek bir mutfağa açılan başka bir küçük geçitten geçirdim.

Zemin, Fransız monarşisinin sembolü olan bir fleur-de-lis'i tasvir eden yıpranmış mozaiklerle kaplıydı. Evin geçmişi tarihin o dönemlerine mi dayanıyordu, yoksa Isaac Adler bu küçük çinileri satın alıp mutfağına mı yerleştirmişti? Uzak duvarın üst kısmındaki bir cam şerit, büyük boy bir kasap bloğunu andıran bir adanın üzerinde sallanan bakır tava çelengine yansıyan bir güneş ışığını içeri alıyordu.

"Ma chérie, tam zamanında geldin." Muriel başka bir küçük geçitten çıktı.

Sevecenliği karşısında gülümsemekten kendimi alamadım. Küçük sepeti uzattım. "Sana biraz ahududu aldım."

"T'es un ange."

Kaslarım tutuldu. Adanın etrafında dönüp kırıştırdığım paketi elimden alırken ona bakakaldım. Gerçek anlamda mı yoksa mecazi anlamda mı bir meleksin demek istemişti?

Dolgun bir dut seçti ve rujla kızarttığı ağzına attı. "Hmm ... une vraie merveille." Hmm . . . lezzetli. Gülümsedi ve bu benim sinirlerimi yatıştırdı. Ne olduğumu bilseydi bana gülümsemezdi. "Merci."

Omuz silktim. "Önemli değil, Muriel."

"Daha önce kimse bana ahududu almamıştı, bu yüzden bu benim için bir şey ifade ediyor."

Temkinli kalbim yavaşladı ve gülümsemesine karşılık verdim. "Sablés yapmayı öğrenmeye hazır mısın?"

Bu sabırlı ve sıcak kadının eşliğinde bu sakin mutfaktan başka hiçbir yerde olmayı tercih etmeyeceğimi anladım. Ne de olsa artık ıslah etmem gereken bir günahkâr yoktu; artık üstlenmem gereken görevler ya da tamamlamam gereken kanatlar yoktu.

Yapacak hiçbir şeyim yoktu.

Kendimi yoksun hissetmek yerine, özgür hissettim.

CHAPTER 31

Ifırından ilk parti kurabiyeleri çıkarıyordu ki mutfağın kapısı bir kurabiye şekliyle doldu.

Vücut. Neredeyse tepsiyi düşürüyordum. Bir mucize eseri, ellerim fırın eldivenlerinin içinde titrerken tepsiyi kasap bloğu adasının üzerine kaydırmayı başardım.

"Sonunda beni aşçılık derslerine mi davet ediyorsun Jarod?" Muriel, soğutulmuş, tuzlanmış çikolatalı hamur rulosunu mükemmel diskler halinde dilimleyerek konuştu.

Bakışlarını bana dikerek, "Böyle bir şeyin olma ihtimali yok, Mimi," dedi. Dudaklarında bir sırtış belirdi ve ne düşündüğünü çok iyi biliyordum... Ben, üzerine bastığı ve bıkırtıcı bir şekilde üzerine yapışan bir sakız parçasıydım.

Muriel bana göz kırparak, "Tanrı'ya şükür kendime iyi bir mürit buldum," dedi.

"Amir'i hala buraya getiremediniz mi?"

"Bu adamla ilgili sorun onu buraya getirmek değil; onu buradan çıkarmak. Bütün yemeklerimi içine çekiyor."

"Yarı dev," dedi Jarod, ellerini takım elbisesinin ceplerine sokarak; ceketsiz, yakası açık, beyaz düğmeli bir pantolon giymişti.

Muriel güldü. "Öyle, değil mi?"

İyi huylu şakalaşmaları, Demokles'in kılıcının altında zincirlenmiş gibi hissettirdi, beni şişlemek üzere olduğunu biliyordum ama yolumdan çekilemiyordum.

"Seni mutfağıma getiren nedir, Leigh?" Adımın hecesini deforme etmek yerine okşadı, kesinlikle beni yanlış bir güvenlik duygusuna çekmeye ya da Muriel'in önünde hoş bir görünüm sağlamaya çalışıyordu.

"Kurabiye pişiriyorum," dedim, sinirlerim tepeme çıkmıştı.

Sırıltışı, karanlık öğleden sonra gölgesine karşı neredeyse fosforlu görünen mükemmel dişlerle dolu bir gülümsemeye dönüştü. "Söylemiyorsun. Peki kimin için kurabiye pişiriyorsun?"

"Senin için değil," dedikten sonra bunun kulağı ne kadar kaba geldiğini fark ettim ve sözlerimi "Çünkü sen tatlı sevmiyorsun," diye değiştirdim.

Gözleri parladı.

"Oh, flûte. Bir şey yapmayı unuttum." Muriel ellerini çizgili bir mutfak havlusuna sildi. "Hemen döneceğim." Daha önce görüldüğü geçitten aşağı doğru yürüdü, sonra döndü ve merdiven olduğunu tahmin ettiğim bir yerden yukarı doğru gözden kayboldu, çünkü kalın topuklarının çimentoya çarptığını duyabiliyordum.

Geri gelmesini istedim ama gelmedi. Geri döndüğümde Jarod adanın etrafında dönüyordu. Elleri hâlâ ceplerinde olduğu için beni boğmayı planlamadığına dair kendimi rahatlatmaya çalıştım. Belinden eğildiğinde geri çekildim.

Sönen kurabiyelerden yükselen buharı içine çekti. "Sana ümitsiz vaka olduğumu söylemiştim. Yine de geri döndün."

"Sadece paranızı iade etmeye geldim."

Bakışları kurabiyelere kaydı. "Ve bana gelirken bir önlüğe mi çarptın?"

Dudaklarım aralandı, sorusunu nasıl yorumlayacağımı bilemedim. Sanki benimle alay ediyormuş gibiydi.

O kadar yakındı ki tepsiden yükselen tatlı aromanın kokusunu artık alamıyordum. Tek koklayabildiğim oydu. Bakışları öylesine yoğunlaşmıştı ki, peri ışıkları gibi yanmadığımdan emin olmak için fırın eldivenlerinden sarkan kollarımı kontrol ettim. Tenim lekeli ve una bulanmış olsa da neyse ki parıldamıyordu.

Kafamı kaldırdığımda çenem Jarod'un parmaklarına çarptı. Dokunuşundan o kadar ürkmüştüm ki nefes almayı unutmuştum.

"Çenende biraz un vardı," dedi, elini indirdi, tenimden onunkine bulaşan tozdan kurtulmak için başparmağını işaret parmağına sürttü.

Fırın tepsisi kadar sıcak olan çeneme dokundum, onun bu nazik jestine ne anlam vereceğimi bilemiyordum, ta ki tamamen tiksindiğini hatırlayana kadar.

"İzin verin gidip alayım..." Cümlemi yarım bırakarak ondan uzaklaştım. Kilere koştum, sarı banknotu çıkardım, sonra Jarod'a döndüm ve parayı salladım. "Al bakalım."

Sanki ona canlı bir yılan teklif ediyormuşum gibi geri çekildi. "Sana onu geri istemediğimi söylemiştim."

"Ve sana onu tutamayacağımı söyledim."

Ağzı inceldi. Parayı almadığında, tepsinin yanındaki adaya bıraktım. İşte oldu. Bitmişti. Bir tüy daha kaybetmeyecektim, ki tüm kanatlarımı kaybetmek üzere olduğum düşünülürse bu ironikti.

Önce etrafıma, sonra da kurabiyelere baktım ve artık yapmam gereken tek şeyin gitmek olduğunu fark ettim.

"Sırtın nasıl?"

"Sırtım mı?"

"Dün gece kanaman vardı."

"Tamam. Sırtım iyi. Pişirmeyi bitirdin mi?"

Boğazım daraldı. Yutkunarak başımı salladım ve fırın eldivenlerini çıkardım. Onları kararmış tepsinin yanına koydum ve Muriel'i yutan geçide doğru baktım. "Ona dediğimi söyler misin?"-Boğazımı temizledim, yüzümü düzelttim.

"Teşekkür ederim?" "Sesin iyi çalışıyor gibi görünüyor." Gözlerimi kırıştırarak ona baktım.

"Ona kendin söylemelisin." "Oh.

Um. Tamam."

"Ne kadar iyi satranç oynarsın?" diye sorduğunda dönmeye başladım.

"Satranç mı?"

"Kralı yenmeniz gereken masa oyununu biliyor musunuz?"

"Satrancın ne olduğunu biliyorum Jarod, ama gitmemi istediğini sanıyordum."

Ellerini tekrar pantolonunun ceplerine soktu. "Yaparım. Eninde sonunda."

Neden benimle satranç oynamak istiyordu? Şüphesiz, güdülerini çarpıktı. Ve sonra aklıma geldi. "Bu bana hiç tüye mal olmayacak."

"Ne?"

"Eğer benim uzuvlarımı kesmeye çalışıyorsan-"

Tükürdü ve sonra güldü, karanlık ve sümüksü değil, melodik ve derindi. Kendime onun bana güldüğünü hatırlatmak zorunda kaldım.

"Kanatlarımı mahvetmek bir oyun değil," dedim, görünmez kanatlarımı Jarod'dan korumak istercesine omuzlarımı birbirine kenetledim, oysa onları onun mahvedebileceğinden çok daha fazla mahvetmişim.

Ve tüm insanlar arasında onun için.

Hemen ayıldı ve sonra gözlerinden biri seğirdi. "I . . . I . . ." Boynunun arkasını ovuşturdu. "I . . ." Jarod ne diyeceğini bilemiyor mu? Bu bir ilkti. "Seni incitmek için oynamayı önermedim. Ama eğer istemiyorsan, gitmeyi tercih ediyorsan..."

Yüzündeki ifade her zamanki inatçı özgüveniyle o kadar çelişiyordu ki korumacı duruşum gevşedi. "Beni görmeye dayanamadığını sanıyordum."

Eli hâlâ boynundaydı ama artık derisini yüzmüyordu. "Dün gece kendimi köşeye sıkışmış hissettim. Köşeye sıkıştırılmış hissetmeyi sevmem."

"Seni köşeye sıkıştırmak istememiştim Jarod. Ya da seni korkutmak."

Dudakları orantısız bir gülümsemeye dönüştü. "Beni korkutmak mı? Kendine çok fazla güvenme."

"Neden gittin o zaman?" Uzun saçlarımı büktüm ve omzumun üzerinden çözülmesine izin verdim.

mutfak adasının üzerinde asılı duran bakır reçel leğeniyle eşleşti.

"Çünkü düşünmem gerekiyordu ve bazı nedenlerden dolayı" - uzanıp parmaklarının arasında oynadığım kilidi kaydırды - "bunu senin yanında yapamam."

Onunla saçım arasında ne vardı? "Saç rengim mi dikkatini dağıtıyor?"

"Hmm. Turuncu mu pembe mi karar veremiyorum."

"İkisi de sayılır," dedim, gözlerini gölgeleyen kirpiklerinin ağır saçaklarını izleyerek.

"Pembe altın." Saç telini parmaklarının arasından geçirirken, parmak eklemleri köprücük kemiğimin derisini ve ardından göğsümün yan tarafını sıyırdı.

Geri adım attım ve saçlarım parmaklarının arasından çıkıp kabaran göğsümün üzerine yerleşti. "Neden beni rahatsız etmekten hoşlanıyorsun?"

"Niyetim bu değildi."

Saçlarımı omzumun üzerinden ittim ve kollarımı kavuşturdum. "Niyetiniz neydi?"

"Artık pek emin değilim." Bakışları boğazımı okşadı.
"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin. Cevap vermeyebilirim."

Cevabım üzerine dudakları büküldü. "Dün gece cildin neden ılık saçıyordu?"

Kuru dudaklarımı nemlendirdim. Onca soru arasında bunu sormak zorundaydı.

Kaşlarından biri kalktı. "Ne olmuş yani?"

"Cevap vermemeyi seçiyorum." Parmaklarımı pazularımın etrafında sıktım ve bir adım daha geri attım, sanki yeterince uzaklaşırsam soru aramızdaki boşluğa gömülüp yok olacakmış gibi.

Sırıttı. "Çok mu korkunç?"

"Hayır, korkunç değil."

"O zaman neden bana söyleyemiyorsun?"

"Çünkü bizim hakkımızdaki bilgileri insanlara açıklamama izin verilmiyor," diye fısıldadım.

Başını yana eğdi ve koyu renk saçlarından bir tutam araştıran gözlerine düştü. "Tamamen insan olmamam dışında."

"Lütfen bırak onu."

"Sessizliğiniz, yanaklarındaki yüksek renkle birleştğinde çok şey anlatıyor." Bana doğru yaklaştı, ben de kaçmamak için kendimi zor tuttum. "Sanırım her şeyi çözdüm."

"Yorgun olduğumuzda olur." Yalan, gerçeği örtmek için aceleyle ortaya çıktı.

Yüzümü kurtarmanın bedelini tahmin ederek dişlerimi sıktım. Ishim benden bir tüy daha çaldığında nefesim kesilmese de alnımda boncuk boncuk ter birikmişti. Jarod'un sırtışı, mozağe doğru sürüklenen tüyün parıltısını yakaladığında kaşlarını çatmasına dönüştü. Bu kaybın beni üzmesi gerekirdi ama umursamayacak kadar kaynamakla meşguldüm.

"Ne ... böbürlenmek yok mu?" Tersledim.

Espadril ayakkabılarımin yanında sallanan varlığımın parçasına baktı. "Özür dilerim, Feather."

Öyle olduğundan şüpheliydim. Tüylü dikenler bulanıklaşmaya başladığında bakışlarımı pencereye doğru kaldırdım ve güneş ışığının göz kapaklarımin arkasında biriken sıkıntıyı yok etmesini umdum.

"Onu alacak mısın?" Sesi yumuşaktı, muhtemelen kulaklarımdaki uğultudan kaynaklanan bir bozulmaydı.

"Hayır." Tehlikeli durumum nedeniyle önemli bir olayı yeniden yaşamaktan korkuyordum.

"Kendini ayırdığında acıyor mu?"

Algılama Ben olsam kazanılmış kendim altında yeterli Kontrol, Gözlerimi tekrar ona çevirdim. "Evet."

Parmaklarını s a ç l a r ı n ı n arasında gezdirerek asi buklelerini geriye doğru itti.

"Seninle tanışmadan önce," dedim, sesim kanadım kadar çığ geliyordu, "hiç birini kaybetmemiştim."

Sanki saldırıya maruz kalan kendi bedeniymiş gibi yüzünü buruşturdu. "Sana gitmen gerektiğini söylemişim, Feather."

Ayrılmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti, artık hayatlarımız ve kaderlerimiz birbirine bağılıydı. Yine de, "Gitmeliyim." dedim.

Jarod geri çekilerek etrafında manevra yapmam için bana alan açtı. Kapıya doğru baktığımda, "Ama yapmamamı tercih ederim," dedi.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

"Kendime karşı satranç oynamak oldukça sıkıcı." Gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı.

Yumuşak bir homurtu çıkardım.

"Kazanmana bile izin verebilirim," dedi. "Böyle bir ... arkadaşın bana ne demişti?"

"Unicorn noodle."

"Evet. O." Dudaklarındaki gülümseme biraz daha yükseldi.

İçimi çektim. "Peki. Ama sana biraz alçakgönüllülük öğretmek için kabul ediyorum."

"Alçakgönüllülük, ha?" Jarod'un gözleri eğlenceyle parladı. "Muhtemelen bu kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmiyorsundur."

Dudakları, daha derin, daha yüksek, daha görkemli bir şeye dönüşen, bakır tavalarda ve mozaik karolarda titreşen ve düşen tüylerimi tahterevallı yapan bir kıkırdamayla ayrıldı.

Maskeli partisinde ilk karşılaşmamızda olduğu gibi, parmağını çenemin altından geçirdi ve başımı yukarı kaldırdı. "Ona bakmayı kes."

Artık gülmüyordu ve o sesi tüyümü özlediğimden daha çok özlediğimi fark ettim. "Kaybolmasını sağla o zaman."

Bakışlarımı tuttu. "Emin misin?"

Çenemi tünediği yerden kaydardım ve başımı salladım. Yok etmeye o kadar niyetli olduğu kanatları kazanmak için ne yaptığını görmenin onu duraksatacağını umuyordum.

Çömeliip parmaklarını tüylerime nazikçe doladığında, kendimi iğrenmeye ya da sapkın bir neşeye hazırladım. Ne burnunu kırıştırdı ne de sırttı.

Ophan Greer'in görgü kuralları dersleri kadar uzun süren bir sessizlikten sonra gözlerini açtı ve başını bana doğru eğdi. Dirseklerimi daha sıkı kavradım, sivri kemikler avuç içlerime batıyordu.

Ayağa kalkarken gözlerini gölgeler bürüdü. "Keşke Paris'e hiç gelmeseydin."

Acı göğsüme doğru yayıldı.

"Benim dünyam için fazla tatlısın, Tüy." Tüyümü kavrayan parmaklarını sert bir yumruk haline getirdi. "Kendi dünyanın için de öyle."

"Aradığım şeyi buldum!" Muriel'in tiz sesi beni geriye doğru sıçrattı, her ne kadar çok uzaklardan geliyor gibi görünse de, sanki bizi uyarmak istercesine geri dönüyordu.

Niyetinin muhtemelen bu olduğunu anladığımda yanaklarım kızardı. Oh, Yüce Elysium . . .

Jarod da aynı sonuca varmış olmalı, çünkü yüzündeki kasvet hemen dağıldı ve yerini saf bir neşe ifadesi aldı.

"En azından terbiyeli olup olmadığımızı sormadı," diye mırıldandı, bu da benim yüzümün kızarmasına ve Jarod'un gülümsemesinin artmasına neden oldu. "Bu kadar dehşete düşmüş görünme."

Ona yan gözle baktım. "O kadar eğlenmiş görünme."

Kilere doğru yürürken sıırttı. "Eğer biraz daha kalmaya karar verirsen, çalışma odamda satranç tahtasını kuruyor olacağım."

CHAPTER 32

"**R**pes etmeye hazır mısınız?" Kendimi beğenmiş bir şekilde sordum, yan tarafıma dizilmiş pürüzsüz fildişi parçalar ordusuna hayranlıkla bakarak Yönetim kurulu.

Jarod'un satranç oynama teklifini kısmen mazoşist olduğum için, kısmen de Muriel tüm kurabiyeler pişene kadar kalmamda ısrar ettiği için kabul etmişim ve görünüşe göre bir partinin pişmeden önce iki saat buzdolabında bekletilmesi gerekiyordu.

"Sana pes eden biri gibi mi görünüyorum?" Jarod oyun oynarken parmaklarını saçlarında o kadar çok gezdirmişti ki dalgalı saçları dikkat dağıtıcı bir şekilde karışmıştı.

"İki kez yenilmek yetmedi mi?" Onu kışkırttım.

"Dikkatli ol. Kendini beğenmişlik kesinlikle tüylere mal olur."

Hiç acı hissetmemiş olmama rağmen omzumun üzerinden baktım. "Görünüşe göre öyle değil."

"Biliyor musun?" Oyun masasından uzaklaştı.

Az önce tahtadan kaldırdığım vezirin pürüzsüz tacını okşadım. "Kaybettin mi?"

Ayağa kalkarken bana öyle cesur bir gülümseme attı ki, parmağım parçanın üzerinden kaydı. "Asla. Ancak, çalmaya bir süre ara veriyoruz."

"Başka bir deyişle, hükmen mağlupsunuz."

Karmakarışık saçlarının ardında gözleri parladı. "Başka bir deyişle, seni yemeğe götürüyorum." Elini uzattı.

"Akşam yemeği mi?" Omuzlarımı geriye attım ve bakışlarımı safir renginde parlayan pencerelere yönelttim. Öğleden sonra nereye gitmişti?

"Hani şu günün yiyip içtiğimiz kısmı var ya?" dedi elini tekrar yanına indirerek.

Parmaklarının pantolonunun paçasına yerleşmesini izledim, onları uzatmasına bile şaşırmıştım. Öte yandan, çalışma odasına girdiğimden beri Jarod bana karşı şaşırtıcı derecede ... nazik davranıyordu, sanki çok sert konuşursa kırılabileceğimden ya da ürkebileceğimden korkuyordu.

"Hiç duymadım," dedim kendimi toparlayarak. "Ama ilgimi çekti. Bana daha fazlasını anlatır mısın?"

Vücudundaki gerginlik azaldı. "Bazı insanlar bunu tüm günlerinin en iyi kısmı olarak görüyor."

"Söylemiyor musun?" Masum rolünü sürdürerek söyledim.

Yalan söylediğim için hiç tüy kaybetmediğimi fark ettim. Aynı düşünce Jarod'un da aklından geçmiş olmalıydı çünkü o da yere bakıyordu.

"Görünüşe göre Ishim'in mizah anlayışı var," dedim. "Kimin aklına gelirdi ki?"

"Ishim mi?"

Jarod'un türümöze duyduğu tüm nefrete rağmen bizimle aynı kanı paylaştığını, dolayısıyla ona meleklerden bahsederek hiçbir kuralı çiğnemediğimi hatırlamadan önce ağzım kurudu. "Kuzenin sana Ishim'den bahsetmedi mi?"

"Kuzenim her zaman oldukça . . . aşağılayıcıdır."

Asher'ı düşünmek istemiyordum, çünkü başmeleği düşünmek bana hüznölü kaderimi hatırlatıyordu. "Bu onun hatalarının en küçüğü."

Jarod elini kapı koluna dayadı ama parmaklarını kapı kolunun etrafında bükmedi. "Hatalarının en azı mı? Ben de ruh eşlerinin hatasız olduğunu sanırdım."

"Muhtemelen ruh eşlerinin gözünde." Jarod'un açık yakasından dökülen göğüs kıllarına baktım. Adam yarı ayıydı, kaygan, altın tenli, beyaz tenlilerin tam antiteziydi.

Asher. Saçma olmasına rağmen, g nahk arı birdenbire daha çok takdir ettim.

"Kaz ciğeri sever misin?"

Bakışlarım, gece yarısı parlayan gözlerine t nemedenden önce boğazının zarif sütununu tırmandı. "Bilmiyorum. Hiç denemedim."

"Gidip  ğrenelim o zaman." Başıını, ben gövdesini Asher'inkiyle karşılaştırırken açmış olması gereken kapıya doğru eğdi.

"Kim kazandı?" Muriel geniş merdivenlerden inerken bir elinde boş bir içki şişesiyle sordu. Jarod'un odasındaki içki tepsisini tazelediğini düşündüm, çünkü bana bir şişe içki içip sonra da etrafta gösteriş yapacak biri gibi gelmemişti.

 nce belini vurgulayan siyah kimono benzeri bir kıyafet giymiş ve her zamanki kalın sürmesini ve vermillion rujunu sürmüştü.

Jarod gömleğinin kollarını açtı. "Bir kadının kaybetmesine izin verir miyim hiç? Sen bana bundan daha iyisini öğrettin, Mimi."

O gülümsedi, ben ise aval aval ona baktım, en şüpheli hareketlerinden birkaçı aklıma geldi.

"Kazanmama izin mi verdin?" Nedense içimi bir hayal kırıklığı seli kapladı ve ses tonumu kabarttı. Kazanmak umurumda bile değildi, bu yüzden verdiğim tepki çok saçmaydı.

Jarod'un parmakları gömleğinin manşetinden geçirmeye çalıştığı düğmeden kaydı. "Ben sadece Mimi ve Luc'un önünde kendimi kurtarmaya çalışıyordum."

Luc'un yemek odasının yanında nöbet tutan muhafız olduğunu düşündüm.

"Ev halkımın satranç becerilerimin yetersiz olduğunu öğrenmesine izin veremem," diye devam etti. "Bana olan tüm saygılarını kaybederler."

Gözlerimi devirdim. "şimdi dramatik olmaya başladın."

Dudaklarında rahat bir gülümseme belirdi ve bu gülümseme göğsümdeki garip sarsıntının yerini, onunla hiçbir ilgisi olmayan başka bir sarsıntının almasına neden oldu.

kandırılmış hissetmekle ilgisi yok.

"Sen hazır olduğunda yemek de hazır olacak," dedi Muriel, dikkatimi Jarod'un üzerinden çekerek.

"Mersi, Mimi, ama bu akşam dışarıda yiyeceğiz."

Ben ufalanmış hamuru şekillendirirken onun kızarttığı kuzu inciği hatırlayarak, "Ama Muriel bütün bir yemeği hazırladı," dedim.

"Amir bunu yemekten çok mutlu olacaktır," dedi.

Yüzünde hayal kırıklığı aradım ama bulamadım. Jarod'la çıktığımız için gerçekten mutlu görünüyordu, bu da aklıma bir sürü soru getirdi.

"Sybille'i arayıp yolda olduğumuzu söyleyebilir misin?" Jarod bana dönmeden önce Muriel'e sordu, "Palton var mı, Feather?"

Başımı salladım. Tuhaf vestiyerinden bir tane ödünç almamı önermeden önce, gümüş çivilerle kaplı bir deri parçasıyla ve başka bir kadının parfümüyle karşılaşmaktan korkarak, "Ama ihtiyacım yok," dedim.

"Bu gece hava sıcak," dedi Muriel. "Siz ikiniz iyi olacaksınız."

Jarod ikna olmamış gibi avluya baktı ama karşı koymadı. Yaptığı şey, Muriel Sybille'i ararken yatak odasına çıkmak oldu.

Uzun siyah eteğimi düzelttim, Celeste'in önerdiği lacivert kuşgözü elbise yerine bunu seçtiğim için mutluydum. Her iki kıyafet de abartısız olsa da, kuşgözü elbise piknik için daha uygun görünüyordu.

Jarod, saçları jöleyle geriye taranmış ve takım elbise ceketini giymiş halde aşağı indiğinde ciğerlerim sıkıştı. Onun kökenini nasıl olup da tahmin edemediğimi anlayamıyordum. Adam bir ölümlü olamayacak kadar yakışıklıydı. Hatta bir insan için fazla güzel kokuyordu.

Bu gece turuncu olan cep mendilini düzeltti. "Hazır mısın?"

Kendimi son derece zevksiz hissederek eteğimin kumaşını kıvırdım. Belki de bir elbise ödünç almalıydım.

Antredeki dolaptan. Aklıma zümrüt rengi geldi ama kendimi satenle kaplanmış bir sosıs gibi hissediyordum. Muhtemelen öyle de görünüyordum.

"Tüy mü?"

Bu o Akşam yemeği, Leigh. Hayır. a Tarih. I itilmiş güvensizliğimi uzaklaştırdı. "Sadece çantamı almam gerekiyor."

"Ne için?" Jarod sordu.

Bir kaşımı kaldırdım. "Cüzdanım. Ve böylece bu gece eve gidebileceğim."

Jarod korumasının açtığı kapının yanında durdu.

"Yemekten sonra al."

"Cüzdanım yemekten sonra pek bir işe yaramayacak."

"Cüzdanın yemek sırasında pek bir işe yaramayacak. Akşam yemeği de. Tabii beni kırmak istemiyorsan." "Ama-"

"Çantana göz kulak olurum," dedi Muriel. "Merak etme."

Çalınmasından endişe etmiyordum. "Döndüğümüzde hala ayakta olacak mısın?"

"Beni bilirsin. Pek uyuyan biri değilimdir." Başını Jarod'a doğru eğdi. "Mutfağı kapatmadan önce acele etsen iyi olur."

Mutfağı kapattın mı? Saat kaçtı? Telefonum ya da saatim olmadığı için hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

Rahatlayarak Jarod'u evden çıkarken takip ettim.

İblis Mahkemesi'nin kapısı arkamızdan kapanırken Jarod, "Muriel'e ne büyü yaptın bilmiyorum ama genelde kimseyi sevmez. Özellikle de kadınlardan."

Takım elbiseli ikinci bir korumayla birlikte arkamızda yürüyen Luc'a baktım.

Mesafelerini korusalar da sesimi alçaltarak şöyle dedim: "Hiç sihrimiz olmadığını biliyorsunuz, değil mi? En azından Fletchings olduğumuzda yok. Sadece kanatlarımız tamamlandığında tozumuzu ve ateşimizi alırız."

"Büyü konusunda sana takılıyordum."

Ben de öyle düşünmüştüm.

"Demek ateş, ha? Onunla ne yapabilirsin?"

"İnsan ateşiyle yapabileceğin hemen hemen her şey." Kaldırımındaki dikişleri inceledim ve annenin kanatlarını yakmak için bunu kullandıklarını düşündüm.

"Peki ya toz?"

"Onunla bir şeyleri gizleyebiliriz. Onları görünmez yapabiliriz." Başını salladı. "Ne kadar pratik."

Bu hediyeleri asla alamayacağımı fark ettiğimde mideme bir ağırlık çöktü. Olumsuzluğum ruh halimi bozmadan önce konuyu değiştirdim. "Ben de sormak istiyordum, Tristan'ın bizden haberi var mı?"

"Hem evet hem hayır. Daha gençken, akranlarınız beni ıslah etmek için ortaya çıkmaya başladığında ona sizin türünüzden bahsettim ama o bu terimi gevşek kullandığımı düşündü. Ayrıca, çoğu insan gibi o da sadece görebildiği şeylere inanmak üzere yaratılmış ve sizi göremiyor. O sadece sizleri bağnaz olarak görüyor."

"Sana yardım etmek için gelen birini kırbaçladığını duydum. Bu doğru mu?"

Merakım Jarod'un gözlerinde gölgelerin toplanmasına neden oldu. "Yaptıysa bile benim emrimle yapmadı."

Göğsümden bir ağırlık kalktı.

Yolun karşısına geçtik ve yapraklı, bakımlı meydandan geçtik, ayaklarımızın etrafında küçük toprak bulutları uçuşuyordu.

"Peki, beni nereye götürüyorsun?"

Tüm dikkatini geometrik olarak kesilmiş ıhlamur ağaçlarının sırasına vererek, "L'Ambroisie adında bir restoran. Amcamın kantini. Her öğle yemeğini orada yedi, halka kapalı olduğu Pazar ve Pazartesi günleri bile."

"Bu ismi sevdim."

"Seni tanıdığım kadarıyla, isimden daha fazlasını seveceksin." "Beni tanımak mı?"

"Yemeğe verdiğin değeri bilmek." Bana yan gözle baktı. "Ve açıklığa kavuşturalım, dün gece Layla'nın evinde

bir sorunun olduğunu ima ettim."

"Biliyorum."

"Öyle mi?"

"Delia'yı evinizde kaybettiğim tüylerden birinden öğrendiğinizi düşündüm."

Bulimia hastalığının nüksetmemiş olmasını umarak kız için bir şeyler düşündüm. Onu birkaç aydır ziyaret etmemiştim çünkü Florida'ya taşınmıştı ve mevcut görevlerimiz dışında başka bir nedenle seyahat etmememiz gerekiyordu.

Söz verdiğim gibi onu görmeye gitmek için biraz zaman ayırmalıydım. Sanırım sonra oraya gidebilirim.

Sonraki . . .

Kendimi bir fay hattının iki tarafında duruyormuşum ve zemin kayıyormuş gibi hissediyordum. Asher kararını verene kadar, her iki dünyada da, Elysium'da, Dünya'da ya da aradaki uçurumda nereye ineceğimden emin olamıyordum.

"Tristan nerede?" Sıkıcı düşüncelerimi durdurmak için sordum.

"Ya birinin yatağında ya da Marsilya'dan dönerken uçakta."

Tristan'ın seyahatinin Jarod'un işiyle bir ilgisi olduğunu düşünerek bir tutam saçı parmağımın etrafında doladım.

"Neden hala buradasın, Feather?"

Sorduğu soru beni durma noktasına getirdi. "Restorana gelmemi istediğini sanıyordum."

"Restorandan bahsetmiyorum."

Küçük taşlar açık ayakkabılarımın içine kaymıştı ve onları dışarı itmek için ayak parmaklarımı oynattım. "Ben insanlardan vazgeçmem Jarod."

O da yürümeyi bırakmıştı. "Feather, ben ümitsiz vakayım. Buna ne zaman inanacaksın?" Elbise ayakkabılarının parlaklığı tozla örtülmüştü. "Davamın peşini bırakmalısın." İç çekti ve bu yüzünün sert hatlarını yumuşattı. Keskin elmacık kemikleri bile daha yumuşak görünüyordu. "Bırak beni."

Biraz öfkelen dim. Ona kızgın değildim. Ona kızgın değildim.

onu. "Vazgeçmemenin hangi kısmını anlamıyorsun?"

Gözbebekleri şişti ve küçüldü. "Sadece canın yanacak."

"Yaralanmamdan sana ne?"

Bakışlarımı son derece uzun bir dakika boyunca tuttu. "İntikamımı satrançta almam gerekiyor ve eğer mızımızlanırsan kazanmaktan ya da oynamaktan zevk almayacağım."

Dudaklarım büküldü, sonra düzeldi, sonra tekrar büküldü. "Sızlanan bir karmaşa," diye mırıldandım başımı sallayarak. "Ben sızlanmam."

"Çok
ağlıyorsun."

"Ben
hassasım."

Yaklaşmış mıydı? Belki de bu, tutuklayıcı varlığının getirdiği bir izlenimdi. Jarod Adler manyetik bir güç gibi, binalardan ağaçlara ve havaya kadar etrafındaki her şeyi emiyordu. O sadece bir günahkâr ya da melez değildi, beni doğrudan kendi dünyasına çeken bir girdaptı.

"Restoran yakın mı?" Sesim rahatsız edici bir şekilde soluk soluğaydı.

Biraz öne eğilmiş gibiydi, çünkü vücudunun ısısı benimkine değiyordu ve ateşten yapılmadığı için radyasyon alanı kardeşleriminki gibi orantısız değildi.

"Caddenin karşısında," dedi sonunda, dönerek.

Burnum ve alnım aniden soğudu, bu garipti. Tedirgin edici olduğundan bahsetmiyorum bile. Belki de Jarod haklıydı. Belki de gitmesine izin vermeliydim -davasına değil, arkadaşlığına- çünkü kalmak Asher'ın Jarod'un ruhunu kurtarmak için yanlış nedenlerle savaştığıma inanmasına neden olabilirdi.

Jarod elini sırtımın küçük kısmına koydu ve önce yaya geçidini geçip sonra kaldırımından aşağı inerek beni tekrar harekete geçirdi. Ona baktım

Yüzü, kalın beyaz zebra şeritlerinin kenarında yavaşlayarak duran arabalara odaklanmıştı.

Benden nefret etmediğini biliyordum ama bu beni sevdiği anlamına gelmiyordu. Belki de sadece bu kadar zaman harcadığım ve bu kadar tüy kaybettiğim için kendini borçlu hissediyordu. Muhtemelen hepsi buydu.

Yolun karşı tarafına ulaştığımızda bana baktı. "Aklından ne gibi düşünceler geçiyor?"

"Bana neden bu kadar iyi davrandığını merak ediyordum." "Seni başka nasıl yatağıma alabilirim ki?"

Dudaklarım aralandı.

Bana orantısız bir gülümseme fırlattı. "Sadece şaka yapıyorum, Feather."

Göğsüne bir şaplak attım ama Luc ve diğer gardiyanın bizi izlediğini hatırlayınca pişman oldum. Umarım patronlarına saldırdığım için silahlarını çekip bana doğrultmazlardı. İkisi de silaha uzanmayınca rahatladım.

Jarod hâlâ vurduğum deriyi ovuyordu. "Melekler çok vahşi varlıklar."

Gözlerimi devirdim.

"Gerçekten mi?" Yüz ifadesi sakinleşti. "Sana kötü davranmaya çalıştım ve sen kaldın." Parmaklarının uçları belimin girintisine doğru kayd, sadece rehberlik etmek yerine kavradı. "Nezaketin seni korkutup kaçıracağını umuyorum."

CHAPTER 33

"**H**" "Bu sabah beni görmeye geldin," dedi Jarod, küçük amber şarap bardağını bir adamın etiketli bir şişeden doldurmuştu. Château d'Yquem.

Jarod dudaklarını içeri daldırdı, sonra başıyla onayladı.

Sommelier, Jarod'un bardağını doldurmadan önce benim bardağımı doldurdu ve şişeyi yeni doğmuş bir bebek gibi göğsüne yaslayarak oradan ayrıldı.

"Kim yaptı?" Bardağımı elime aldım ve merakla sıvıyı kokladım. Altın renkli yüzeyden lezzetli şeker ve şekerlenmiş kayısı notaları yayılıyordu. Küçük bir yudum aldım ve nektar dilime değdiğinde mırıldandım.

Belki de mırıldandım, çünkü Jarod'un zaten rahat olan benliğini daha da büyük bir kendini beğenmişlik kapladı. "İyi mi?"

"Ambrosial." Bir yudum daha aldım, sonra dudaklarımı yaladım.

Jarod'un bakışları ağızımda oyalandıktan sonra arkamdaki bir lahana başı ve çeşitli pastel sebzelerin resmedildiği altın çerçeveli kumaş panele kaydı.

Bardağımı yemek masası yerine duvara asılacak kadar süslü bir tabağın yanına koydum. "Birinin seni görmeye geldiğini söylüyordun."

"Doğru." Boğazını temizledi ve dikkatini bana geri verdi. "Sevgili kuzenim uğradı."

Kaşlarım çatıldı. Demek Asher bu yüzden Paris'e dönmüştü. . .

Daha dik oturdum. "Ne istiyormuş?"

"Seni hangi yalanlarla beslediğimi öğrenmek istedi."

Nabzım patladı ve kan akışımı, uzuvlarımın buharlaştığını hissettirecek kadar hızlandırdı. "Peki ona ne söyledin?"

"On yedi yıl önce olay yerine geldiğinde ona söylediğim şeyin aynısını." Jarod sandalyesine yaslanmış, elinde oyuncak bir bebeğin çay setine aitmiş gibi duran şarap kadehiyle ilgileniyordu. "Benim yüzümden öldüğünü."

Omurgam kilitlendi. "Ama bu bir yalan. Muriel bana neler olduğunu anlattı."

"Muriel'in beni korumak için bir hikaye uydurduğunu hiç düşünmediniz mi?"

Muriel, Jarod'u daha iyi göstermek için yalan mı söylemişti? Bir yalan yüzünden cenneti ve cehennemi mi yükseltmiştim?

Şakağının yanında bir sinirin çırpınışını yakaladım. Tüylerini dökecek kanatları olmasa da, gözlerindeki acı ve öfke karışımı, Muriel'in anlattıklarının doğru olduğunu gösteriyordu. Sadece bu da değil, eğer yalan söylemiş olsaydı, onu suç mahalline yerleştirmezdi. Onu mümkün olduğunca olay yerinden uzaklaştırırdı ve cinayet silahına dokunduğundan kesinlikle bahsetmezdi.

"Başkasını bu kadar derinden önemseyen bir kadın çok daha iyi bir yalan uydururdu. Sevdiği küçük çocuğun evde olmadığı ve kana bulanmış mektup açacağını tutmadığı bir yalan."

Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ve sen beni başka türlü ikna etmeye çalışmadan önce," dedim, korumaları sokakta kalmasına ve bu geç saatte sadece bir masa daha dolu olmasına rağmen sesim fısıltıyı zor aşıyordu, "birinin kalbinden bir bıçak çıkarmak, o deliği oraya ilk başta koyan şey değildir."

"En iyi yalanlar bazı gerçekleri içerir."

"Yalan söylemeyi iyi bildiğinden eminim Jarod Adler, ama sekiz yaşındaki halinin kimseyi öldürmediğinden de eminim."

Boynunda bir tendon esnedi. "Onun ölmesini istedim. Bunu çok sık diledim. Ona bile söyledim."

"Onu öldüren senin nefretin değildi."

Bir garson elinde küçük bir sehpanın üzerine yerleştirdiği bir tabakla geldi. Benim güzel tabağımı kaldırdı ve yerine aynı derecede görkemli başka bir tabak koydu; tabağın ortasında organik bir sanat eseri duruyordu: ortadan ikiye bölünmüş kızarmış çörek ve üzerine incir ve baharat ezmesi serpiştirilmiş kalın bir dilim pembe kaz ciğeri. Bu enfes görüntü ve koku öfke ve kızgınlığının bir kısmını bastırdı.

Garson gittikten sonra, Jarod'un önüne chanterellesli nefis bir haşlanmış yumurta koyduktan sonra, "Asher'a gerçeği söylemelisin," dedim.

"Evet." Dudakları kelimelerin etrafında zar zor kıpırdandı.

"O mektup açacağını göğsüne senin yerleştirmedeğini söyledin mi?"

Jarod masanın tablasına vurdu ve çatal bıçakların zıplamasına ve şarabın titremesine neden oldu. "Kalbine kimin yerleştirdiğinin hiçbir önemi yok."

"Önemli," diye tısladım, garsonun ve pencere kenarında oturan çiftin gözlerini hissederek. "Sen bir Üçlü'sün Jarod. Bir Üçlünün başka bir hayat şansı yoktur. Eğer numaran düşmezse, bu senin için son olacak. Öldüğünde, oyun biter."

Yüzündeki her çizgi gerildi, bu da ona bunların hiçbirinin anlatılmadığını anlamama neden oldu. Ama sonra öne doğru eğildi ve tükürdü, "Bir tane yeter. İkinci bir hayata ihtiyacım yok."

"İhtiyaç duymak konunun dışında. Ruhunuz teknik bir hata yüzünden yok edilmemeli."

"Peşini bırakacak mısın?" "Bu adil değil, Jarod."

"Hayat adil değil," diye homurdandı. "O şımartılmış beynin bunu ne zaman anlayacak?"

Güçlü bir kaçma isteği kaslarımı gerdi ama yerimden kıpırdamadım çünkü Jarod'un istediği, beklediği şey benim gitmemdi. Parmaklarım sandalyenin kollarına dolandı. Güçlü değildim ama tahtayı yerinden sökebilecekmişim gibi hissediyordum. Belki de yapmalıyım. En azından o zaman, dik kafalı günahkâra fırlatacak bir şeyim olurdu.

"Çık dışarı!" Bana hırladığını sandım ama garsona ve çifte doğru dönmüştü.

"Sence kim-" diye başladı adam.

"Sybille!" Jarod bağırđı ve bizi karşılayan ve oturtan mükemmel görünümlü başhemşire hızla odaya girdi. "Lütfen mösyö ve madama dışarı kadar eşlik edin. Yemeklerini de benim hesabıma yazın."

"Elbette, Mösyö Adler." Omuzlarını dikleştirdi, ardından sakince yemeklerini böyle ani bir şekilde yarıda kestiği için ne kadar üzgün olduğunu anlattı.

Sandalyenin ayakları parkeye sürtündü ve adam daha önce hiçbir restorandan atılmadığını mırıldanarak sevgilisinin elini tuttu ve kapitone çantasının zincir askısını omzuna asmayı başaramadan onu çekip dışarı çıkardı.

İşten çıkarıldığım için kendimi kötü hissetsem de, artık bir izleyicim olmadığı için de minnettardım.

Bakışlarımı tekrar tabağıma çevirdim; pembemsi ciğer, sarı ekmek ve çamurlu salça birbirine bulaşmıştı.

"Leigh?"

"Ne?" Kelime Eros'un oku gibi fırladı içimden -Aşk Tanrısı diye bir şey yoktu. Melekler sadece ruhlarla ilgilenirdi, kalplerle değil.

"Bırak ruhum için ben endişeleneyim, tamam mı? Bırak bu benim yüküm olsun, senin değil."

Islak gözlerimi ona diktim. Yüce Elysium, bu adam beni nasıl çileden çıkarabilirdi! "Bunun için artık çok geç."

Yüzündeki öfke temizlenmişti. Onun yerine şaşkınlık vardı. "Ne demek çok geç?"

Gözlerimi kapattım ve yanaklarımı avuçladım. Gözlerimi tekrar açtığımda o da oradaydı, sandalyesi benimkinin yanında duruyordu.

Bileklerimden birini yakaladı ve yüzümden çekti. "Ne demek çok geç?" diye tekrar sordu.

"Göksel görevlerin nasıl işlediğini biliyor musun?"

Dudaklarını büktü. "İnsanlara yardım ettiğin için tüyler kazanıyorsun."

Başımı salladım. "Ama bunları sadece Sıralama Sistemi'nde yardım etmek için kaydolduğumuz insanlar için kazanıyoruz. Günahkârlar günah işleme derecelerine göre sıralanır, en kötü derece yüzdür." Gözlerimi onunkilere kilitledim ve yavaşça, bir dalganın yumuşaması gibi, tekrar odak noktasına geldi. "Bir Üçlü."

"Ben neysem oyum," dedi yavaşça.

"Aynen öyle. Eğer rütbeni düşürmeyi başarabilseydim, tüyler içinde senin numaranı kazanacaktım ve seni almadan önce sadece seksen bir eksik olduğum için yükselecektim. Ama puanın kilitli, çünkü Ishim, yani rütbeliler senin bir Nephilim, yani düşmüş bir meleği öldürdüğünden eminler ve benim dünyamda Nephilim'lerden, özellikle de annen gibi kanatlarını bırakmayı seçenlerden nefret edilir." Paylaştığım her şeyi sindirmesi için ona biraz zaman tanıyarak durakladım. "Melek kanı dökmek en ağır ve en affedilmez günahdır."

Jarod'un yüzünde bir duygu seli uçtu. "Onu öldürmüş olsam da olmasam da, Feather, ruhum parlak olmaktan çok uzak."

"Parlaklıktan uzak bir şekilde çalışabilirim."

Gözlerini kolalı beyaz masa örtüsüne indirdi. "Zamanınızı boşa harcamış olursunuz."

Bakışlarını tekrar benimkine çevirmek için dikenli çenesini kavradım. "Hak eden hiçbir ruh benim için zaman kaybı değildir."

Elini benimkinin üzerine koydu ve avucunun sıcaklığı parmak eklemlerime nüfuz ederek soğuk tenimi ısıttı.

"Bana seni bırakmamı söyleme Jarod. Çünkü bırakamam. Bırakmayacağım."

Elimi çenesinden kaydırды ama bırakmadı. "Çok geç olduğunu söylemiştin. Ne demek istedin?"

"Sadece katıldığım görev için tüy kazanabilirim. Eğer senden imza almazsam, kanatlarımı tamamlayamam. Kanatlarımı tamamlamazsam, yükselemem." On dört ay içinde sırtımdan düşecekleri kısmını atlamıştım. Bir gece için tabağına yeterince şey koymuştum.

Parmaklarımı morartacak kadar sıkı kavradı, sonra gevşeyip tamamen kayboldu. Elini kol dayanağına götürdü. "Neden?" Sesi yine öfkeyle kaynıyordu. "Neden kanatlarını bir yabancı için feda ediyorsun?"

"Çünkü benim halkım - bizim halkımız - senin Elysium'a erişim hakkını elinden aldı. Seni ruhundan mahrum etmelerine izin vermeyeceğim."

"Tüy ..." diye fısıldadı ama sesi daha fazla sıcaklık taşımıyordu.

Tekrar gitmesine izin vermem için yalvarmasına fırsat vermeden, "Bağnaz bir dünyada yer almak istemiyorum," dedim.

"Bu da pek iyi değil."

"En azından insanlar olmadıkları bir şeymiş gibi davranmazlar."

Dudakları bir parça büküldü. "Bazıları öyle."

Ellerimi havaya kaldırdım, sonra kollarımı göğsümün önünde birleştirdim. "Tamam. Sen kazandın. Bu dünya bizimkinden daha iyi değil. Duymak istediğin bu mu?"

"Hey . . ." Jarod, ondan uzak tutmaya çalıştığım ama başaramadığım enseme sıktı. "Böyle nankör bir pislik olduğum için özür dilerim."

Ona yan gözle baktım.

"Ruhum için savaştığın için teşekkür ederim." Hala bir şey söylemedim.

"Ama ruhunun göksel çapraz ateşte zarar görmesini istemiyorum." Başparmağı boynuma yerleşti.

"Ruhum için endişelenme Jarod," dedim tınısız bir sesle.

"Seninle bir anlaşma yapacağım."

Kaşlarımın düştüğünü hissettim.

"Sen benim için endişelenmeyi bıraktığında ben de senin ruhun için endişelenmeyi bırakacağım."

Çarpan nabzımın başparmağını derimden ayırmamasına şaşırmıştım. "Asher'a o mektup açacağını annenin göğsüne senin yerleştirmediğini itiraf ettiğinde bu konuda endişelenmeyi bırakacağım."

"Çoktan yaptım."

Tutuşundan kurtuldum. "Ne?"

"Ona sadece çıkardığımı söyledim."

"Bununla başlayamaz mıydın?"

"Yapabilirdim ama o zaman da akşam yemeğindeki sohbetimizin tüm eğlencesini ve sürprizlerini kaçırmış olurdum."

Ona bakakaldım, sonra çenemi kapattım. "Eğer sorsaydın sana hepsini anlatırdım."

"Biliyorum." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Çok sinir bozucusun."

"Hey, ben kendim için kaydolmadım." Sırıttı. "Bunu kendi başına yaptın. Mevcut günahkârlar arasında gezinmek ve yarışmacıları incelemek için daha fazla zaman harcamalıydın."

Ona en iyi arkadaşımın beni zorladığını söylemek dilimin ucundaydı ama zehirli geliyordu. Bir akşam için yeterince kindar davranmamış mıydım? Ayrıca, Asher'ın Jarod'un ağzından gerçeği duymuş olması gibi en önemli konuya odaklanmıyordum. Belki de baş melek biz konuşurken günahkârlık puanımı ayarlıyordu. Ya da en azından kilidini açıyordu.

Yakında Jarod'un ruhu hafifleyecek ve rütbesi düşecekti. Belki de bir gün elli barajının altına inecek ve Abaddon'dan tamamen kurtulacaktı.

Göğsüm umutla ve başka bir şeyle ... nostaljiyle alevlendi. Eğer Asher Jarod'un puanını düzeltiyorsa, yükselişim için geri sayım başlayacaktı. Kilitlenmiş olacaktım.

Baş melekler Kanalların anahtarını bana bahşedene kadar bir yüzyıl boyunca bu dünyanın dışında kaldım.

Bakışlarım ince altın çerçeveler içinde asılı eğimli aynalarda, gösterişli avizeden şişman yağmur damlaları gibi damlayan kristallerde, ezilmiş kadifelerde ve yontulmuş granit örtülerde gezindikten sonra Jarod'un yüzündeki keskin çıkıntılara döndü.

Bu dünyayı ve bu kusurlu insanları nasıl da özlerdim.

"Daha kaz ciğerinin tadına bakmadın," dedi Jarod, masadaki sandalyesini benden geriye doğru çekerek. "Ne düşündüğünü görmek için sabırsızlanıyorum."

Şimdi ve burada olana odaklandım. "Gördün mü?"

Küçücük şarap bardağını aldı, karıştırdı ve ağzına götürdü. "Tenin çok etkileyici, Tüy."

Tam bu sırada yanaklarım ısındı, ben de yüzümü tabağıma doğru çevirip yemeğime odaklandım. "Ve cildin çok kılı," diye mırıldandım nefesimin altında.

Sessiz odayı bir kahkaha çığlığıyla yıktı.

CHAPTER 34

W Lezzetli yemeğimizin ardından evine döndüğümüzde vücudum bir türlü karar veremedi.

Batıyor ya da yüzüyordum. Çok fazla yiyip içmiştim ama omuzlarımdan bir örs de fırlatmıştım.

"Bütün melekler yemekten senin kadar zevk alır mı?" Jarod'un bakışları heykele, onun kesik kanatlarına takıldı.

"Hayır. Bize ölçülü bir hayat yaşamamız telkin ediliyor. Diğerlerinin ne kadar zayıf olduğunu fark etmedin mi?"

Jarod dikkatini taştan etime kaydırды. "Tam olarak ne olduğunu sanıyorsun?"

"Kesinlikle ince değil." Birdenbire bu gece fazla yemek yediğim için pişmanlık duydum -bunun bana herhangi bir tüye mal olduğundan değil. Bunun olabileceği düşüncesi aklımdan geçti ve örümcek ağına yapışan bir sinek gibi yapıştı. Yine de Jarod'un sipariş ettiği üç tatlıyı yememe engel olmamıştı.

"Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Tanrı diye bir şey yok," diye kestirip attım.

Homurdandı ama dudaklarında bir gülümseme belirdi.

İçimi çektim, dolu karnıma dokundum. "Bir dahaki sefere tüm menüyü sipariş etme."

"Bir dahaki sefere, ha?"

"Bir dahaki sefere gerek yok," diye mırıldandım, küçük bir keçi peyniri tepesinin üzerinde servis edilen şekerlenmiş pancarların rengi kesinlikle dönüyordu.

"Bir tane olmasını ister misiniz?"

Ona yan gözle baktım, sonra da verandanın gölgelerine gömülmüş Luc'e yan gözle baktım. Dikkatini vermiş gibi görünmüyordu ama nasıl vermesin ki? Etrafında başka hiçbir şey olmuyordu.

Topu tekrar Jarod'un sahasına attım. "Bir dahaki sefere olmasını ister misin? "Ve ilk ben sordum kartını oynama."

Sırıltışı Muriel'in kareli mermer fuayede açık bıraktığı cam avize kadar parlak görünen gözlerine kadar uzanıyordu. "Şaşırtıcı bir şekilde, seninle bir yemek daha paylaşmak isterim, Feather."

"Şaşırtıcı bir şekilde," diye mırıldandım.

"O kelimedenden sonra söylediğim her şeyi duydun mu?"

Kalbimin kendi kanatlarını çıkardığını düşünürsek, evet, ardından gelen tüm sözleri duymuştum. Yine de bir dahaki sefer olacak mıydı? Kanatlarımı büyüyle var edip ağırlıklarını test etmek isterdim ama Jarod tatlılardan nefret ettiği kadar onlardan da nefret ederdi.

"Evet," dedim ve tekrar ayağa kalktım ama Jarod kolunu uzatarak evinin girişini kapattı.

"Alanıma girebilmek için soruma cevap vermeniz gerekiyor," dedi.

"Az önce yaptım."

"Ondan önce sorduğum soruyu kastetmiştim."

"Şaşırtıcı bir şekilde, ben de sizinle başka bir yemeği paylaşmak isterim." Öğle yemeği. Ne olursa olsun, öğle yemeği için hala buralarda olurdum.

Gülümsemesi büyümedi ama o ikinci brendisini yudumlarken benim yediğim pralinli dondurmanın etrafındaki karamel kafes gibi sertleşti. "Yaratıcılık için sıfır puan, ama coşku için bir puan."

"Ne?"

"Siz bizi sıralıyorsunuz; benim de sizi sıralamam adil olur." Başımı salladım ama gülümsedim.

"Merak etmeyin, üstün görünüşünüz size çok puan kazandırıyor."

Kızarmam mı yoksa çekinmem mi gerektiğinden emin değildim, bu yüzden ikisini de yaptım, bu da Jarod'un kıkırdamasına neden oldu. Kolunu geri çekti, sonra da kapıyı benim için açtı.

Bu sıra dışı iltifattan sonra bacaklarımın çalışması biraz zaman aldı. Üstün. Bu beni güzel bulduğu anlamına mı geliyordu yoksa bir çentik aşağıda mı? Bir çentik altı neydi ki? Sevimli mi? Yavru köpekler ve çocuklar sevimliydi. Jarod beni böyle mi görüyordu? Bir çocuk gibi mi? Daha da önemlisi, beni nasıl gördüğünü neden umursuyordum ki? O benim günahkarımdı, aşkım değil.

İçimi çekerek onun yanından geçtim ve o kadar sessiz olan eve girdim ki, "Çantamı alayım-" diye fısıldama ihtiyacı hissettim.

"Bir içkiye daha ne dersin?"

Jarod arkasında koruma olmadan kapıyı tıklatarak kapatırken döndüm. "Bir içkiye daha ihtiyacım yok."

Beni daire içine aldı. "Ne zamandan beri istediğimiz şeylere ihtiyaç duyuyoruz?"

"Ben de istemiyorum Jarod."

Cevabım onun neşesini kaçırdı.

"Ama seninle daha fazla vakit geçirmekten keyif alırım."

Yüzündeki karanlık yavaş yavaş dağıldı. Sonunda, "Bunu sen de söyleyebilirdin," deyince yanaklarımı yırtarcasına sııttım.

"Yaratıcılık için sıfır puan, Mösyö Adler," diye alay ettim onunla. "Daha önce kullandığım kelimeleri tekrar kullanmışsınız."

Parmaklarını benimkilerle birleştirip beni çalışma odasına çektiğinde aklım başımdan gitti. Bizi içeri kapattıktan sonra aplikleri ve yağlı boya at portresinin üzerindeki aydınlatma armatürünü çalıştırdı, sonra elimi bıraktı, geniş odayı geçti ve perdeleri kapattı.

O kadar zarif ve karanlık bir tavırla odanın içinde dolaşmasını izledim ki büyüleyiciydi. Kendisine bir bardak bir şey doldururken, bakışlarım onun enine ve boyuna kayıyordu. Obsidiyenden yontulmuş bir adamdı ve

yıldız ışığı, et ve günahlar değil. Bu odada günahkâr olan biri varsa, o da bendim.

İzlemeden duramayan kız.

Nefesinin tadının ateş ve baharat gibi mi yoksa kokusu gibi mineral ve tatlı mı olduğunu merak etmekten kendini alamayan kız.

"Yorgun musun, Feather?"

"Ne?" Sesim kilometrelerce uzaktan geliyor gibiydi.

"Pırıl pırılslın."

Kulaklarımdaki uğultu kesildi.

Oh . . . tatlı melekler . . . hayır.

Bir esneme numarası yaptım, bu da bana doğru geri dönerken ağzının gıdıklanmasına neden oldu.

"Fişe takılı olman gerekiyor mu?"

"Çok komik."

Kaşlarını salladı. "Her zaman benim yatağında kestirebilirsin."

Ayna olmamasına rağmen, gözbebeklerimin bile parıldamaya başladığından şüpheleniyordum. Böyle bir şey oldu mu?

İçkisinden kalkan dumanın ve boynundan kalkan tatlılığın kokusunu alabileceğim kadar yaklaştığında, perdeler baktım, tenim normale dönene kadar kendimi onların içinde kozalamak istiyordum. Ama sonra ne olacaktı?

Belki de bu dünyayı terk etmek o kadar da kötü bir şey değildi. "Artık arkadaş olduğumuza göre, neden bana gerçeği söylemiyorsun?"

"Cildinin neden parladığını biliyor musun?"

Yutkundum ve bir adım geri çekildim. "Gerçekten yapmamayı tercih ederim."

Bir adım öne çıktı. Ben tekrar geri çekildim. Kuyruk sokumum masif ahşapla buluşana kadar bu küçük dansı yaptık ve kapana kısıldım.

"Tahmin etmemi mi tercih edersin?" "Hayır."

"Çok önemli bir çıkarımım var."

"Bunu kendine sakla."

Gözleri şiddetle parlıyordu ama bunun ne kadarı benim tenimden, ne kadarı beni utandırmaktan duyduğu sapıkça zevkten kaynaklanıyordu?

"Tahrik olduğunuzda parladığınıza inanıyorum."

"Hayır." Lütfen, lütfen, Ishim, kanatlarımdan bir tüy bile çalma.

Jarod bakışlarını yere indirdi. Hiçbir tüy düşmemiştir ve belli ki bu onu rahatsız etmiştir çünkü kaşlarının arasında alışlagelmiş küçük bir çukur oluşmuştur.

Eğer yanmış deseydi ve ben de onun iddiasını çürütmüş olsaydım, bir tüy daha kaybeder miydim?

Kaşları birbirine o kadar yaklaştı ki neredeyse birbirine değecekti.

Hayal kırıklığına uğramıştı. Doğru tahmin edemediği için mi yoksa doğru tahmin etmek istediği için mi?

O aptalca muhteşem yüzüne, benim yüzümden de olsa bir gülümseme yerleştirme arzusuyla, "Buna için için yanmak deniyor. Bunu sadece bizim türümüzden kadınlar yapar. Erkekler kanatlarını uzatır, buna kanatlanmak denir."

Daha fazla açıklama yapmam için sessizce bekledi.

İtiraf etmeden önce dudaklarımı yaladım: "Birini cezbetmek istediğimizde böyle olur."

CHAPTER 35

"Y "Beni cezbetmek mi istiyorsun, Tüy?" Sesi ezilmiş kadife gibiydi ve her türlü uygunsuzluğu yapıyordu. Vücuduma bir şeyler.

Gözlerimi devirdim, yanmayı talihsiz bir aksilik olarak göstermeye çalıştım. "Bunu bilerek yapmıyorum."

Kaşlarını çattı.

"Bana bakmanızı sağlamak için vücuduma parlamasını söylemiyorum. Sadece oluyor." İki kez. İki kere oldu. Bir keresinde bir aksilik oldu, ama iki kez?

"Yani, bilinçaltın beni çekmek mi istiyor?"

"Aynen öyle." İşin iyi tarafı, disko topu gibi ışıldamak utanç verici kızarıklığımla gizliyordu.

Başını yana eğdi. "Yani bilinçaltında beni gerçekten istiyorsun."

"Kesinlikle," dedim ama sonra bunun kulağa nasıl geldiğini fark ettim ve New York'ta karanlık bir sokakta yürürken minx büyüklüğünde bir kemirgene rastladığım zamanki gibi ciyakladım. "Hayır. Yani, evet." Ugh.

Alnı düzeldi ve ukala sırtışı geri döndü.

Bakışlarımı at resmine kaydardım. "Bana öyle bakmayı keser misin?"

"Ne gibi?"

"Sanki yüzümü bir elektrik direğine çarpmışım gibi."

"Eğer bakışlarımı böyle yorumluyorsanız, o zaman gerçekten üzerinde çalışmam gerekiyor."

Sesindeki tınıdan gülümsemesinin arttığını anlayabiliyordum.

"Tüy mü?"

Dudağımı ağzımın içine çektim ve kemirdim. "Bana bak."

"Yapmamayı tercih ederim," diye mırıldandım bir ağız dolusu etin üzerinde. "Lütfen?"

Dudağımı serbest bırakmadan, kafatasımın arkasını tahtaya bastırdım ve grenli yüzeyinin beni daldırıp yutmasını diledim.

Başparmağını kaldırdı ve dudağımı dişlerimden kurtardı. "Kanatlarım olsaydı," dedi boşuk bir sesle, "bu ofisin bir duvarından diğerine uzanırlardı."

Kalbim dondu, sonra sıvıya dönüştü ve vücudumdaki her uzvun içinde eridi.

Dudağımın kenarını okşadı, sonra eğildi ve ağzını ağızma bastırdı ve yemin ederim artık yanmadım, yandım, tüm karanlık gülümsemeleri ve boşucu sözleriyle körüklediği sıcak, aç bir alev.

O kadar şaşırmıştım ki, gözlerimi kapatmadığım gibi onu da öpmedim. Gözlerimi kapatmam gerekmiyor muydu? Kitaplarımdaki kahramanlar ne yapardı? Ellerini onları öpen kişinin boynuna sararlardı. Oradan başlayabilirim.

Ellerim havaya kalktığında, hâlâ tuttuğu içkiye çarparak içindekileri pantolonuna bulaştırdı.

Oh . . . kahretsin.

Jarod sarsıldı.

"Özür dilerim," diye kekeledim. "Deniyordum ki-"

"Beni serinletmek mi?" Kıvrımlı dudakları parlıyordu.

"Hayır. Ben-ugh-" Birden melek ateşiyle vurulmayı diledim. "Ellerimle bir şeyler yapmaya çalışıyordum."

Gölümsemesi o kadar hınzırlaştı ki beceriksizliğimi açıkladıgıma pişman oldum. "Peki ellerinle ne yapmaya çalışıyordun?" Küstah tınısı tüylerimi diken diken etti.

Gözlerimi kapattım, onu göremediğim için onun da beni görememesini diledim ama uzun zaman önce Eve'le oynadığım saklambaç oyununda kaybolmanın bu şekilde işe yaramadığını öğrenmiştim.

Vücudundaki ısı kayboldu ve sonra bir şey şingirdadı - camla tahta mı? Hâlâ utançtan ölmek üzereyken öğrenmek için bakmadım. Birden havanın sıcaklığı tekrar yükseldi ve parmaklarım bileklerime dolandı, onları hafifçe yukarı çekerek boynuna doladı.

Hâlâ bakmıyordum ve bir sonraki hamlesinin beklentisi kalp atışlarımı hızlandırmış, her santimimi vahşi temposuyla titreştirmişti. Parmakları kaşkorsemin ipeğini okşuyor, belimin girintilerini, göğüslerimin dış kabarıklıklarını, koltuk altlarımın hemen altındaki çıplak teni, omuzlarımın tepelerini, boynumun etrafındaki çukurları izliyordu.

Bir el omzumdan aşağı inip omurgamda bir çizgi çizerken, diğeri başımın arkasını kavrayana kadar saçlarımı taradı. Her biri bir öncekinden daha zayıflatıcı ve nefis olan hisler içimde dalgalanırken nefesimi tuttum.

Jarod'un boynunu kavradım ve sinirler gerilmiş sicim gibi gerildi. Bir elimin parmaklarını gömleğinin yakasının altına daldırdım ve diğer elimin parmaklarını sertleşmiş saçlarının arasından geçirdim.

Baharatlı nefesi önce alnımı, sonra burnumun ucunu ve son olarak da ayırık dudaklarımı ısıttı. "Bunu tekrar denemeye hazır mısın?" diye mırıldandı.

Göz kapaklarımı kapalı tutarak başımı salladım.

Burnu yanağıma bastırmadan önce benimkine değdi ve sonra dudakları benimkinin üzerine kapandı, nefesimi çaldı ve kendi nefesi haline getirdi.

Bu öpücük kesinlikle bana bir tüye mal olacaktı. Belki de hepsine. Yine de, ağzını açıp dilini benimkine daldırdığında, onu içeri aldım, baskısını ve vuruşunu yansıttım.

Ağızlarımız sessizce birbirinin üzerinde hareket ediyor, dillerimiz keşfediyor, birleşiyor ve yalıyordu. Göksel arylar kalp atışlarımızın telaşına karışıyor, kulaklarımı coşkulu bir müzikle doyuruyordu.

Kirli sakalları çenemi pürüzlendirdi ve ardında iç gıcıklayıcı bir yanık bıraktı. Burnu yanağıma batmış ve sertleşmiş meme uçlarım göğsünü oymuş olsa da onu daha da yakınlaştırmak için boynuna sarıldım. Sanki aynı fikirdeymişiz gibi, eli belimdeki kumaşı ve altındaki teni kıvrırarak aramızdaki her hava zerresini yok etti.

Vücutlarımız sanki birbiri için yaratılmış gibi birbirine uyuyor, yumuşak kıvrımlarım onun tüm sert çukurlarını dolduruyordu. Ağzını keşfettikçe, vücuduma yeni bir açlık yayıldı, kalbimin kasılmasına ve kalçalarımın titremesine neden oldu. Öpücükleri daha talepkâr hale geldi ve ona sunabileceğim her şeyi verdim, ki bu muhtemelen onun gibi her istediğini elde etmeye alışmış bir adam için çok fazla bir şey değildi.

Fermuarının sert baskısı yüzünden karnımın alt kısmı ağrıyordu ama bu ağrının içinde acı yoktu. Takım elbisesinin ince yününe işlemiş olan konyak eteğıme geçti, sıcak ve ıslaktı, baharat ve arzu kokuyordu. Kokusu bana neredeyse tadı kadar eziyet ediyordu.

Nefes nefese öpüşmeyi kesti ve alnını benimkine yasladı, jöleli bir saç teli şakağımyı gıdıklıyordu. Avuçlarını başımın arkasından ayırıp arkamdaki duvara bastırdı ve bedenini benimkinden ayırdı. Aramızdaki mesafe yasaktı ve onu daha yakına çekmeye çalıştım ama bu mermer bir heykeli yerinden oynatmaya çalışmak gibiydi.

"Masumiyetinin geri kalanını senden çalmamı istemiyorsan," diye mırıldandı boğuk bir sesle, "bana bir dakika vermelisin." Karışık turuncu bir tutamı kulağımyın arkasına itti.

Elimi saçlarından çıkarıp gergin boynuna doladım ve nabzının boğazını deldiğini hissettim. Beni öpmesine neden olan büyüden kurtulabileceği endişesiyle iki elimi de vücudunda tuttum.

O beni bırakabilirdi ama ben onu bırakmaya hazır değildim.

Aklımdan korkunç bir düşünce geçerken kalbim titredi. Eğer Asher Jarod'un puanını değiştirirse, onu bırakmaktan başka çarem kalmayacaktı. Bu bencil düşünce kök salıp bir sarmaşık gibi ciğerlerime dolanırken, sıcaklık göz kapaklarıma çarptı.

"Bunun son öpüşmemiz olmasını istemiyorum," diye mırıldandım, sesim parçalanıyormuş gibi çıkıyordu.

Jarod başparmağıyla alt kirpiklerimi okşayarak orada biriken nemi uzaklaştırdı. "Seninle işim bitmedi."

Acıyan gözlerimi saklamak için kirpiklerimi indirdiğimde, saçlarımı yumruğuna doladı ve yüzümü yukarı kaldırdı.

Bakışları benimkilerin üzerinde geziniyor, güvensizliğimin kaynağını arıyordu. "Halkın bizi ayrı tutmaya mı çalışacak? Seni korkutan bu mu, Feather? Çünkü aramıza girmelerine izin vermeyeceğim. Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin aramıza girmesine izin vermeyeceğim."

İçimden bir hıçkırık koptu. "Eğer Asher skorunu değiştirirse" -sesim kırıldı- "yükselirim. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde gitmiş olabilirim."

Gözleri hızla benimkilerin üzerinde gezindi. "Ama sonra tekrar yanıma gelebilirsin."

Yutkundum ama boğazımı şişiren yumruyu bastırmak için hiçbir şey yapmadı. "Senin hayatında değil Jarod," diye mırıldandım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yeni meleklerin geri dönebilmeleri için Elysium'da bir yüzyıl geçirmeleri gerekiyor, böylece temas ettikleri tüm insanlar gitmiş olacak."

O kadar uzun süre hiçbir şey söylemedi ki ciğerlerimin etrafındaki sarmaşık dikenlendi.

Birden saçlarımı bıraktı ve ofisinin içinde volta atmaya başladı. "Ara onu! Ona yalan söylediğimi söyle."

Nefesim kesildi. "Hayır, Jarod! Tüm bencilliğime rağmen ruhunun hayatta kalmasını istiyorum."

Elini saçlarının arasından geçirerek koyu dalgaları gözlerinden uzaklaştırdı. "Bu konuda benim de söz hakkım olmalı!"

"Jarod-"

Durdu ve dikkatini halıdan çekip bana yöneltti. "Tüylerinin uzadığını hissediyor musun?"

"Hayır, çok hafifler ama görebilirsin..." Jarod'u daha da kızdıracak bir öneride bulunmadan önce sesimin kesilmesine izin verdim.

"Kanatların. Çıkar onları." "Jarod

..."

Doğruca bana yöneldi. "Yap şunu, Feather. Şimdi."

Ona çektirdikleri acıyı hatırlayarak tereddüt ettim.

Çenemi kavradı. "Lütfen."

Lütfen demediği için onları gerçekleştirmediğimi mi düşündü? Oh, Yüce Elysium, bu adam.

Yüreğim sızlayarak kanatlarımı saklandığım yerden çıkardım ve hayatımda ilk kez kanat kemiklerimde yeni tüyler oluşmaması için dua ettim.

CHAPTER 36

I omzumun üzerinden bakmadım, ağırlığını test etmek için kanatlarımı uzatmadım. Genelde bir seferde çok az tüy **kazandığımı** için bir değişiklik fark etmemiştim ama

yüz tüy . . . Kesinlikle bir fark hissederdim.

Bakışları gümüş tüylerimin kenarlarında gezinirken Jarod'un adem elması sallanıyordu. Eli ağır çekimde yüzümden uzaklaştı ve arkasında ısı izleri bıraktı. "Onlar nerede-" Yutkundu. "Yenileri nerede ortaya çıkacak?"

"Kenarlarda," diye fısıldadım.

Derisinin altındaki sinirler titriyordu ve aşırı parlak gözleri korkuyu anlatıyordu. "Yeni olduklarını nasıl anlıyorsun?"

"Daha küçükler... daha yumuşak." Yıllar boyunca kazandığım tüm tüyleri, lekesiz tüyleri okşamaktan nasıl zevk aldığımı düşündüm. Bu anıyla içimden bir ürperti geçti ve ipeksi dikenlerin sallanmasına, çıplak omuzlarımı ve kollarımın arkasını gıdıklamasına neden oldu.

"Göremiyorum Tüy," deyince içimde bir umut belirdi. Ama sonra göremediğini anladım çünkü kanatlarımı çok sıkı tutmuştum. "Uzat onları."

Kanat kemiklerim göksel büyü yerine paslı çelikten yapılmış gibiydi. Sinir ve kıkırdak ağını uzatırken ensemden boncuk boncuk soğuk ter oluştu.

Jarod'un rengi soldu.

Boncuk omurgamdan aşığı yuvarlandı, kasılmış kürek kemiklerimin arasında tünel açtı. "Bir şey mi görüyorsun?" Sonunda boynumu dönebildiğı kadar büküm. Bu da işe yaramayınca, kanatlarımı dış kenarları önüme değene kadar kıvırdım.

Jarod geri çekildi, dehşete kapıldığı için mi yoksa onları incelemek için biraz mesafeye ihtiyaç duyduğu için mi bu boşluğu eklediğinden emin değildim. Jarod'un keskin gözleri parmak uçlarımın izini takip ederken en dıştaki saçakta gezindim. Kanatlarımı ortaya çıkardığımdan beri kalbimin bir kez bile çarpmadığını sanıyordum. Her bir kanatçığı inceledikten sonra başımı salladım.

Kaşları yukarı kalktı. "Hayır mı?"

Başımı sallamaya devam ettim. Bir anda kan damarlarıma doldu, hava ciğerlerimi genişletti ve kalbim hızlandı. Boğazımdaki yumrunun inmesi biraz daha zaman aldı ama indiğinde "Hayır" diye mırıldanmayı başardım.

Jarod'un yüzüne yavaşça renk geldi. "Hayır mı?" diye tekrarladı, sanki beni duymamış gibi.

Ne yaptığımın farkına varmadan elini tuttum ve sağ kanadımın kenarında gezdirdim. "Gördün mü? Kabarık olanlardan yok."

Nefesini içine çekti ve ben parmaklarını tüylerimden çekip bileğini serbest bırakana kadar tuttu.

"Özür dilerim."

"Ne için, Feather?"

"Seni yarattığım için . . . onlara dokunduğın için. Onlardan ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

Bir süre geçti. "Onlardan nefret ediyorum ama bu gece tamamen farklı bir nedenden ötürü." Uzandı ve avucunu gümüş kanatların üzerinde gezdirdi. Eli kıvrılıp alt tarafı okşadığında tüm vücudumu bir ürperti kapladı. "Bu gece onlardan nefret ediyorum çünkü seni benden alabilirler."

İtirafı karşısında nefesim kesildi.

"Bu gece onlardan nefret ediyorum çünkü onlar hayatımda gördüğüm en güzel şeyler ve yine de onları vücudundan ayırmak için şiddetli bir istek duyuyorum." Sesinin tonuna ya da gözlerindeki ateşe uymayan bir kibarlıkla elini tekrar yukarı kaydırđı. Tekrar aşağıya doğru indiğinde, dikenli millerden geçen zevkten dişlerim birbirine çarptı ve elini geri çekti.

"Seni incitiyor muyum?" Yüz hatlarını gerçek bir endişe kaplamıştı. "Hayır, Jarod. Bana zarar vermiyorsun."

"O zaman vücudunuz neden titredi?"

Daha önce hiç başkasının etine dokunmamış bir çocuk gibi birdenbire ne kadar masum görüldüğüne gülümsedim. Böyle olmasını ne kadar isterdim. Sadece öpüş şekli bile dudaklarını kullandığı ilk kadın olmadığımı gösteriyordu. Bu düşünce beni kıskançlıkla doldurmadan önce onu uzaklaştırdım.

Uzak. Uzakta.

"Çılgınca bir tahminde bulunmaya ne dersin?" Dedim. "Tahmin etmekte iyisin."

Gözbebekleri irislerini gölgede bıraktı ve sonra iki eli de bükülerek açıldı ve kanatlarımın alt tarafına hiçbir kısıtlama olmadan yerleşti.

Neredeyse acımasız darbeden nefesim kesildi ve Jarod bir kolunu belime doladı ve diğerini vücudumdan uzaklaştırdı. "Acı yok. Söz veriyorum."

Gözlerimi aradı.

Başımı boynuna yasladım ve bana kesinlikle bir tüye mal olacak bir şey sordum. "Bir daha. Tekrar yap."

Yutkunduğunu duydum. Kolunu belimden çekmeden diğer elini kaldırdı ve tüylerimin üzerinde acı verici bir yavaşlıkla gezdirdi. Tüylerimi bir arada tutan kıkırdak ağınđı elektriklendiren bir zevk şimşegi gibi omurgam kasıldı. O zaman başka bir meleğin kanatlarına onun rızası olmadan dokunmanın neden yasak olduğunu anladım.

Jarod parmaklarını yavaşça yukarı kaldırıp aşağı indirirken başımı boynunun kıvrımına yasladım. Beni ayakta tutan tek şey onun sert kolu olana kadar dizlerim yumuşadı. Kokusunu içime çekerek boynuna doğru inledim.

"Tüy mü?"

"Hmm ..."

"Daha hızlı mı? Daha yavaş mı?"

"Bilmiyorum. Hiç ... hiç kimse ... kanatlarıma dokunmadı." Dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçtı. Tenine değdirmeye çalıştım ama boyunun bir karış uzadığını düşününce sesi yakaladığını tahmin ettim.

Avucunu yavaşça takip etti ve bu işkencenin en tatlı şekli olsa da, "Daha hızlı" diye homurdandım.

Göğsünden yavaş bir kıkırdama yükseldi. Uzun bir an için beni dinlemeyeceğini düşündüm ama vuruşları hızlandı ve vücudumun içinde bir basınç oluştu, tenimde cızırdadı ve kalbim ... kalbim sanki Jarod'un kalbine girmek için göğüs kafesimden kurtulmaya çalışıyormuş gibi şişti.

Boynuna doğru soludum, sonra sırayla gergin etini ısırdım ve ona karşı inledim, nefes alışını benimki gibi düzensiz hale getirdim.

Dünya aniden durdu, sonra da patladı. Jarod'un evinin zemini, tavanı ve duvarları yıkıldı. Sadece parlak yıldız ışığı ve benim karanlık günahkârım kaldı.

Jarod'un parmakları kalçamda durdu, ısıltı kaybolup çalışma odasının duvarları tekrar etrafımıza kapanırken beni destekledi. Sonra dudaklarını şakağıma bastırdı ve dudaklarının şeklini tenime damgaladı.

Uzun, çok uzun bir süre sonra, "Yalan söyle bana, Tüy," diye mırıldandı.

"Ne-ne?" Kekeleyerek gerçekliğe geri döndüm. "Yalan söyle bana."

Ondan uzaklaştım.

"Sana kaç tüy kaybettirdim? Üç mü, dört mü?" Gözlerim büyüdü.

"Daha kaç tane kazanman gerekiyor?"

Orgazmımın -ya da az önce yaşadığım şeyin başka bir adı var mıydı- sisi dağıldı. "Seksen altı. Sanırım."

"Bana yirmi kez yalan söyle," dedi yüzümü avuçlarının arasına alarak. "Canın yanacak biliyorum ama söyle ki Asher bu gece, yarın ya da gelecek hafta puanımı düşürürse seni kollarımdan ayırmasın." Ağzını ayırdığım dudaklarıma dokundurdu. "Lütfen..."

Göğsüm çatırdayarak açıldı. "Ellerini kanatlarımda hissetmekten nefret ediyordum."

Kanat kemiklerim gerildi ve sonra bir tüy, şafak vakti yağan kar kümesi gibi aşağı süzüldü.

"Yine," dedi Jarod. "Lütfen bebeğim, yine." Onu öpmekten nasıl nefret ettiğimi anlattım.

Ona dış görünüşünün de içi kadar çirkin olduğunu düşündüğümü söyledim.

Ona o kadar çok yalan söyledim ki, işim bittiğinde halısını pırıl pırıl bir gümüş yığını kapladı ve yanaklarım acımdan ve onun öpücüklerinden ıslandı.

CHAPTER 37

P Kapiya vurunca birbirimizden ayrıldık. Jarod'u dünyasından çalınmayacağıma ikna etmeye yetecek yirmi yalan, belki de daha fazlasını söyledikten sonra beni koltuklardan birine götürdü. Beni kucağına kaydırıp çelik bantlar gibi hissettiren kollarıyla sararken ağrıyan kanatlarımı büyüyle uzaklaştırmıştım.

"Jarod!" Tristan'ın sesi sakızlı gözlerimi kırıştırtarak açmama neden oldu.

Jarod uzun parmaklarıyla yanağımı okşadı.

"Orada olduğunu biliyorum," dedi Tristan.

"Eğer onu içeri almazsam kapımı kıracak," **d i y e** mırıldandı. "Ama eğer onu görmek istemiyorsan-"

Burnumu çektim ve kaşları birbirine dolandı.

"Ben iyiyim. Bırak girsin. Zaten loncaya dönmem gerekiyor."

"Jamais de la vie." Hayatta olmaz. "Oraya geri dönmüyorsun, Feather. Bu gece olmaz."

"Ja-arod," diye şarkı söyledi Tristan. "Hadi ama dostum. Bırak gireyim."

"Kal. Lütfen," dedi, ses tonu aceleliydi.

"Bir kanalın içinden geçip kaybolmayacağım. Bundan emin olabilirsiniz." Gülümsemeye çalıştım ama kanatlarımı parçalamanın etkisi hâlâ içimde dalgalanıyordu.

"Siktir et onu. Seni burada istiyorum. Benimle olmanı. Sana burada ihtiyacım var."

İçime bir sıcaklık yayıldı. "Tamam, tamam. Eve gitmeyeceğim." Parmak uçlarımla kaşlarındaki çatıkları düzelttim.

"İçeri geliyorum," diye uyardı Tristan. "Umarım iyi biridir. . .

Ya da paylaşmaya istekli olduğunuzu."

Jarod bana son bir kısa öpücük vermeden önce "L'enculé" diye mırıldandı.

Kapı ardına kadar açıldı.

Tristan'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

"Vay, vay," dedi hayatının en uzun ve en güzel uykusundan uyanmış gibi cıvı cıvı bir sesle. "Kapınızın önünde bulduğum başıboş köpek değil mi bu?"

Jarod'un vücudu o kadar hızlı sertleşti ki sanki betonun üzerinde oturuyormuşum gibi hissettim. "Sakın Leigh hakkında böyle konuşma!"

Kamburlaşmış omurgamı düzelttim ve omzumun üzerinden baktım.

Tristan iki avucunu da kaldırdı. "Pardon Jarod. Bu bir şakaydı."

Jarod, "Ondan af dile, benden değil," diye homurdandı.

"Özür dilerim Leigh," dedi bakışları benekli yüzümde gezinirken. "Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım. Artık her şey yolundaydı.

Tristan-Muriel'in arkasında başka bir figür belirdi. "Jarod?" Adına başka bir kelime eklememiş olsa da, ona iyi olup olmadığını sorduğunu hissettim.

"Mimi, Leigh'i yukarı çıkarabilir misin?" Biraz daha solgunlaşmış olmalıyım, çünkü ekledi, "Gece benim eski yatak odamda kalacak."

Muriel kaşmir bornozunun kemerini bağladı. "Viens, ma chérie." Gel, sevgilim.

Gerçekten geceyi Jarod'un evinde mi geçirecektim? Loncalardan başka hiçbir yerde uyumamıştım. Ayrıca bu gece yaptığım birçok şeyi de hiç yapmamıştım.

Muriel'in yanına vardığımda Jarod, "Elimden geldiğince çabuk kalkacağım," dedi. Yüz ifadesi o kadar endişe doluydu ki hemen kollarına koşup ona gerçekten iyi olduğumu, daha önce hiç bu kadar iyi olmadığımı söylemek istedim. Bunun yerine bakışlarını tuttum ve gülümsedim.

O da gülümsemedi ama nefes alış veriş düzenine girmiş gibiydi.

Muriel kapıyı kapatırken Tristan'ın "Birkaç tırnağımı sökmek zorunda kaldım..." dediğini duydum.

Bu cümle soğuk bir duş gibiydi, az önce uğruna kanatlarımı mahvettiğim adamın korkunç şeyler yaptığı ya da başkalarına onun adına bunları yapmalarını emrettiği gerçeğiyle beni uyandırdı. Akrabamın kanını paylaşıyor olabilirdi ama Jarod Adler melek değildi.

Bulantı yükselip midemi kasıp kavururken dudaklarıma dokundum.

Ne yaptım ben?

Hala ne yapıyordum?

Eve gitmem gerekiyordu. Muriel'e fikrimi değiştirdiğimi söylemek için ağzımı açtığımda, "Sanırım Tristan yaptığı işten biraz fazla zevk alıyor," dedi. Karanlık, gözlerinin altındaki ince deriyi lekeledi.

Merdivenlerin dibinde durdum. "Peki ya Jarod? O da bundan hoşlanıyor mu?"

"Jarod amcasının görev ve ahlak anlayışını miras almış."

"Yani insanlara zarar vermiyor mu?"

"Onun işini tartışmıyoruz, Leigh. Tıpkı Isaac ile hiç konuşmadığım gibi. Ama insanlara zarar veriyorsa bunun bir nedeni olduğuna inanıyorum."

Aklıma ilk gelen para oldu. İntikam bir diğerydi. Kontrol. Daha pek çok kelime zihnimden serbestçe aktı, hiçbir endişelerimi hafifletmedi.

"Gel bakalım," dedi Muriel.

Birdenbire merdiven, zengin satenler ve parlak ahşapla işlenmiş daireler yerine bir zindana çıkıyormuş gibi göründü.

"BEN-BEN ..." Sinirlerim pençeler gibi derime çarparak çantamı bıraktığım kilere, sonra da adamların ne konuştuklarını duymanın imkânsız olduğu alçak sesle konuştukları çalışma odasına doğru baktım.

Seni burada istiyorum. Benimle olmanı. Sana burada ihtiyacım var. Jarod'un yakarışı ve yalvaran bakışları içimde yankılandı.

Kalacağıma söz vermiştim ve sözümün eri bir kadındım. Jarod'un meleklerle inancı o kadar azdı ki -ki bunun iyi bir nedeni vardı- eğer ben gidersem onun inancından geriye ne kalırdı?

Görevimin kuralları değişmiş olabilirdi ama nedeni değişmemişti. Onun karanlığına ışık serpmek için katılmıştım. Yöntemlerim alışılmışın dışındaydı ama Jarod'un daha iyi bir adam olmasını sağlarlarsa buna değerdı.

İç çekerek Muriel'i merdivenlerden yukarı kadar takip etmeye ve nereye çıktıklarına bakmaya karar verdim.

CHAPTER 38

I Muriel'i Jarod'un yatak odasının karşısındaki yüksek kapılara kadar takip ettim. O bazı ışıkları yakarken, ben yatak odalarından neden daire diye bahsettiğini anladım. Kübik yüzlü ve asimetrik göğüslü, soyunmanın çeşitli aşamalarındaki kadınların çerçeveli karakalem çizimleriyle süslü geniş bir koridora girdik. Kalın parşömenin kenarındaki karalanmış imzayı okuduğumda, deli gibi para eden sanat eserlerine baktığımı fark ettim.

Muriel sanki arkalarındaki kiraz ağacından panellerle bütünleşmişler gibi yanlarından geçti. Muhtemelen onları o kadar sık görmüştü ki artık onu etkilemiyorlardı. Koridorun sonunda iki kapıdan birini açtı.

"Burası Jarod'un büyüdüğü odaydı."

Maviler ve beyazlardan oluşan bir palette, şişeler içinde gemiler, sarkan kağıt uçaklar ve oyuncaklarla dolu sepetlerle tamamlanmış küçük bir çocuğun yatak odasını bekliyordum. Doğru bildiğim tek şey maviydi ama o da hayal ettiğim öğle vakti gökyüzünün tonundan çok uzaktı. Bu, alacakaranlıkla alacakaranlığın çarpıştığı renkti, neredeyse siyaha yakın bir maviydi.

Bir çocuk için uygun görünmeyen gömme raflarla koyu renkli ahşap bir oyuğa yerleştirilmiş büyük boy yatağa baktım. "Yeniden dekore edildi mi?"

Muriel her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol etmek istercesine odanın etrafına baktı. "Hayır."

Güvercin pisliği ve egzoz gazıyla kabuk bağlamış uzun gri bir duvara açılan pencereden dışarı baktım. Manzara, taş fiskiye ve sarmaşıklarla kaplı görkemli avludan çok uzaktı.

Muriel beyaz ve gri taş karolardan yapılmış bitişik banyonun ışığını açtı. Cilalı gümüş armatürler solgun yüzümü, bitkin yeşil gözlerimi ve hırıltılı pirinç saçlarımı yansıtıyordu. Ben saçlarımı düzeltirken, Muriel lavabonun altındaki dolabı açtı ve katlanmış bir yığın havlu çıkarıp ayaklı küvetin kenarına bıraktı.

"Neden sıcak bir banyo yapmıyorsun? Ben çantayı getireyim." "Gidip getirebilirim, Muriel."

"Saçmalık. Burada kal." Birbirine doladığım ellerimi okşadı.

Merdivenlerden geri inersem kaçacağımdan mı korkuyordu? Bu düşünce aklımdan geçti.

Ayrılmadan önce banyo musluğunu açtı ve fışkıran ses sessizliğin yerini aldı. "Giysiye ihtiyacın var mı?"

"Aslında biraz paketledim." Kulağa nasıl geldiğini fark ettiğimde kızardım. Kaşlarını kaldırdığında, "Ailemi kızdıracak bir şey yaptım, bu yüzden evde hoş karşılanacağımdan emin değildim," diye ekledim.

Kaşlarını çattı. "Hiçbir hata aileyi geri çevirecek kadar ağır değildir."

Omuz silktim ve bu hareket bir dizi küçük ağrıyı yeniden uyandırdı. Kaybedilen bir tüyün sızısı nispeten hızlı bir şekilde geçerken, bu kadar çok tüyü kaybetmenin acısı hâlâ devam ediyordu. "Aşırı dramatize ediyor olabilirim. Belki de beni dışarıda bırakmazlardı."

"Kapılarımız size her zaman açık, ma chérie."

Onun bu karşılıksız iyiliği banyodan yükselen buharla birleşince hava birdenbire çok yoğun bir hal aldı.

Nefes al.

"Beni tanımıyorsun bile Muriel. Belki de korkunç bir insanımdır."

Lacivert gözlerinin kenarları da ağzının kenarlarıyla birlikte kırıştı. "Oğlumu güldürüyorsun. Yıllardır güldüğünü duymamıştım. O yüzden korkunç biri olsan bile -ki değilsin- sırf o sesi tekrar duymak için seni burada kalmaya zorladım." Yanımdan geçerken omzumu sıktı. "Hemen döneceğim."

Döndüğünde hâlâ aynı yerde duruyor, lavabonun üzerindeki yuvarlak aynanın bulanıklaşmasını ve yansımamın melekten çok hayalet gibi görünmemi sağlamasını izliyordum.

Kaslarım yumuşayana, cildim budanana ve su ılıklaşana kadar banyoda ISLANDIM, sonra saçlarımın uçlarındaki köpüklü suyu sıkarak yavaşça havluyla kurulandım.

Tam yeni bir iç çamaşırı ve günahkârlarımdan birinin yıllar önce bana hediye ettiği büyük boy Eagles tişörtünü giyiyordum ki kapı çalındı.

Midem gerildi. "İçeri gel."

Jarod kapıda belirdiğinde, çekiştirecek daha fazla kumaş olmasını dileyerek tişörtümün eteklerini çekiştirdim. Bacaklarımın büyük bir kısmı sergileniyordu. Ya yumuşak kalçalarımın görüntüsü onun cesurca kendi yatak odasına çekilmesine neden olursa?

Yüzünde tiksinti aradım ama çoğunlukla yorgunluk buldum. Ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve ahşap çerçeveye yaslandı, önce beni içine aldı, sonra sanki yıllardır ziyaret etmemiş gibi yatak odasına baktı.

Ceketini çıkarmış ve gömleğinin kollarını sıvamıştı; açık yakasından görünen aynı koyu renk kıllarla tozlanmış zayıf, bronzlaşmış  n kolları görünüyordu. Kıllı erkeklerden etkilenmenin bir Şey olup olmadığından emin değildim, ama muhtemelen benim için bir Şeydi, çünkü tüm bu erkeklik görüntüsü vücudumdaki çeşitli kasları sıkılaştırıyordu.

"Hoşuna giden bir Şey gördün mü?"

Yutkundum, sonra kollarımı kavuşturdum, göğsümün içindeki çırpınışı vücudumun geri kalanını titretmeden önce boğmaya çalıştım. "Tanıştığımızda bana bunu sorduğunu hatırlıyorum."

ereveden uzaklaşıp kapıyı tekmeleyerek kapatırken ve bana doğru yürürken ağızının bir tarafı yukarı kalktı. "Ve cevap vermekten kaçındığını hatırlıyorum."

Bana ulaştığında yerimde durdum. Topuklu ayakkabılar olmadan, başımın üst kısmı çenesini zar zor sıyırdı.

Bana doğru baktı. "Őehvetini ilan etmenin sana bir tüye mal olacağından mı korktun?"

"Aşırı Şehvet ..." Gözlerimi devirdim. " tiraf edeyim, ilgimi çekti."

"Meraklandın, ha?" Gülümseyerek bir elini cebinden çıkardı.

Vücudumun bir yerine dokunacağı beklentisi kanımı kaydattı. Ama dokunmadı. Çenesini ovuşturdu ve çıkan sürtünme sesi tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

"Küçük maskenle Tristan'ın koluna asıldığını gördüğüm an ilgimi ekmiştin."

Onun yakınlığı tenimi titretti. "O zamanlar ilgini çeken tek Şey beni yok etmenin bir yolunu bulmaktı."

Çenesini ovmayı bıraktı. "Elbiseni yok etmek istedim. Ve Tristan'ın kolunu," diye ekledi sonradan.

Eli sonunda bedenlerimiz arasındaki mesafeyi aşarak başımın arkasına dolandı. I

Beni öpecek mi diye merak ettim ama onun yerine sadece baktı ve kara gözleri biraz daha kararmış gibiydi.

"Tristan'ın aşağıda söyledikleri için özür dilerim."

"Sorun değil," dedim, kendimi dik tutmak için gömleğine tutunmaya çalışarak, ellerinin dik durmamı sağlamak için benimkinden daha iyi bir iş çıkardığından hiç şüphem olmamasına rağmen. "Bana sapık demiştin, unuttun mu?"

Alnını benimkine dayadı. "Beni takip ettiğin için çok mutluyum, Feather."

"Memnun görünmüyordun."

"Duygularını göstermek insanların sana karşı koz kullanmasını sağlar." "Bunu sana amcan mı öğretti?"

Başını salladı.

"Keşke biri bana bunu öğretseydi."

Yüzünü işgal eden ciddiyet ifadesi yanlış bir şey söylediğimden endişelenmeme neden oldu. "Sen kapımdan içeri girmeden önce dünya yaşamak için son derece sıkıcı bir yerdi, o kadar ışık ve renk doluydu ki."

"Renk, ha? Saçımdan mı bahsediyorsun? Renkli olmasından hep nefret etmişimdir," diye ekledim kederle.

"Saçlarınızın en seksi yanınız olduğunu söyleyebilirim ama bu, vücudunuzun geri kalanına büyük bir haksızlık olur."

Yanaklarımdaki sıcaklık uyluklarımda birleştiği yere doğru ilerledi. "Daha önce kimse bana seksi dememişti."

"Sadece benden daha terbiyeli oldukları için." Saçımı çekiştirerek başımı neredeyse acı verecek bir açıyla geriye yatırdı. "Ve açıklığa kavuşturalım, bundan sonra benden başka kimse sana böyle hitap edemeyecek."

Onun sıcaklığı, hırıltısı, verdiği his kalbimi ayırdığım dudaklarımda arasından fırlatmakla tehdit ediyordu. Onları yaladım ve gözleri parladı. "İçten içe yanıyorsun, Feather."

"Senin yanında çok oluyor gibi görünüyor." Dudaklarımı tekrar ıslattım. "Bana öylece bakacak mısın yoksa bu konuda bir şey yapacak mısın?"

Dudakları öyle memnun bir gülümsemeye dönüştü ki sinirlerim bozuldu. "Benden ne yapmamı istiyorsun, Feather?"

"Başlangıç olarak beni öpebilirsin," diye önerdim, sesim zar zor duyuluyordu.

Koyu renk gözleri, dönüştüğüm parıltılı karmaşayı emdi. "Nerede?"

Nefesimi içime çektim.

Jarod ağzını köprücük kemiğime bastırdı. "Burada mı?" diye fısıldadı boğuk bir sesle ve ürperdim. "Ya da ..." Tişörtümün yakasını çekiştirdi ve ağzını omzuma dayadı. "Buraya mı? Ya da ..." Dilini düz bir çizgi halinde boynumun yamacında gezdirip kulak mememi ağzının içine çektiğinde kaburgalarımın güvenliği için endişelendim. Öpücüklerinin etkisini incelemek için geri çekildi.

"Neresi olursa Jarod. Sadece durma," diye yalvardım.

"Ne dilediğine dikkat et, Feather. Ben son derece yaratıcı bir insanım." Saçlarımı bıraktı ve elleri kollarımın çakıllı derisinde gezindi.

Zihnim en berrak halinde olduğundan değil, ama yaratıcılığın ne ilgisi vardı-oh!

Jarod dizlerinin üzerine çöktü, avuç içleri bacaklarımın yanlarında geziniyordu. Elleri baldırlarımın etrafında döndüğünde ve önce bir dizimin içini, sonra diğerini öptüğünde nefesim kesildi. Yoksa bu bir inleme miydi? Bir sonraki öpücük tişörtümün etek ucunun hemen altına düştü.

Onun bir parçasını yakalamak için çabaladım ve bir avuç saçını tutmayı başardım. "Bekle! Dur-" Kalp atışlarımın tadı metal gibiydi. "I-" Eğer Jarod bunu daha da ileri götürürse, kanatlarım duman olacaktı.

Ophan Greer bize evlilik dışı romantik ilişkiler kurmanın uygunsuz olduğunu öğretmişti ama yine de daha önceki orgazmım bana hiçbir şeye mal olmamıştı. Jarod tamamen insan olmadığı için miydi? Ya da kanatlar cinsel organ olmadığı için mi?

Jarod ayağa kalktı, sonra yüzümü kucakladı. "Özür dilerim."

İçimden çılgınca bir kıkırdama fırladı ve kaşlarının çatılmasına neden oldu. Özüne güldüğümü düşünmesini istemediğim için ayıldım. "Oh, Jarod. Lütfen üzülme."

Kaşlarını çattı.

"Sadece Ishim'in tüylerimden geriye kalanları yakmasından korkuyorum." Omuz silktim ve sırtım tekrar sızladı. Tişörtümün eteklerine tutunarak, "Evlilik dışı seksin beni doğrudan Abaddon'a gönderecek bir günah olduğu söylenerek büyüdüm," diye açıkladım.

Kaşları çatıldı ama en azından burun delikleri acı içinde açılmayı bıraktı. "Yani, tamamlanmış kanatlar olmadan Abaddon'a götürülebilirsin ama Elysium'a götürülemezsin öyle mi?"

Vardığı sonucun uyumsuzluğu beni şaşırttı. "Haklısın... Bu çok az anlam ifade ediyor." Bunu Ophan Greer'a sormayı neden düşünmemiştim?

"Sana daha önce yaptığım şey yüzünden hiç tüyün dökülmedi."

"Biliyorum."

"Size verilen kuralların sadece sizi hizada tutmanın bir yolu olup olmadığını hiç merak ettiniz mi?"

"Seninle tanışmadan önce değil."

Nabızı başparmaklarının arasından sızarak elmacık kemiklerime çarpıyordu.

"Hazır olmadığın bir şey için seni acele ettirmek istemiyorum Tüy, özellikle de sana zevk vermek acı çekmene neden olacaksa, ama halkından korktuğun için beni kendinden uzaklaştırmanı da istemiyorum. Çünkü eğer durum buysa-"

"Kaybedecek tüyüm kalmayana kadar bana yalan mı söyleteceksin?" Şaka yaptım ama aslında şaka değildi.

Jarod'un bakışları keskinleşti. "Eğer tüm tüylerini kaybedersen ne olur? Kanatlarından kurtulur muydun?"

Avuçlarının ve bakışlarının baskısı aniden bunaltıcı geldi, bu yüzden yüzümü onun elinden kurtardım, bir adım geri çekildim ve ayaklarımızın altındaki gri halıya baktım, parmağımın rengi solmuş bir noktanın kenarını izledim. Ben

Jarod'un ruhunu kurtarmak için kanatlarımdan vazgeçmeye hazırdım ve sonra gece boyunca Dünya'dan koparılmadığımdan emin olmak için onları mahvetmişim, bu yüzden sorusuna verdiğim tepki uyumsuzdu.

"Bunu söylememeliydim." Yatağın kenarına çöktü, yatak yayları ağırlığının altında inliyordu. "Sadece sisteminizden nefret ediyorum ve keşke sizi ondan koruyabilseydim. Onlardan."

Ama beni koruyamazdı, çünkü onlarla benim arama girerse, belki de onarılamayacak şekilde yaralanacaktı. "Burada olmamalıydım Jarod," dedim, başının etrafında garip açılarla uzanan koyu renk saç tutamlarına bakarak. "Burada kalmamalıydım."

Başını o kadar hızlı kaldırdı ki boynu çatladı.

"Sana zarar vermelerini istemiyorum Jarod."

Başını şaşkınlıkla biraz daha geriye attı. "Ben mi?" Ses tonu neredeyse manyakçaydı. Gülmeye başladığında endişemi ciddiye almadığını anladım.

"Şirin olmaya çalışmıyorum," dedim sinirli bir şekilde.

Gözleri hâlâ dans ediyordu ama ayıldı ve sonra elimi çekerek beni kendisine doğru çekti, ta ki ben onun yanında narin bir şekilde devrilmekle kucağına düşmek arasında bir seçim yapana kadar. Devrilmek daha güvenli bir seçenek olabilirdi ama avucumu holo-ranker'ımın cam ekranına bastırdığım ve adım Jarod Adler'ın üç boyutlu resminin üzerinde belirlediği gün güvenlikten vazgeçmişim.

Beni yerimde tutmak için belimi bağladı ve sonra o güne kadar duyduğum en ciddi ses tonuyla, "Bana zarar verebilmelerinin tek yolu seni elimden almaları olur," dedi.

Eve ile uzun zaman önce yaptığım bir konuşmayı düşünerek alnındaki çıkıntının izini sürdüm. Ona ruh eşlerine inanıp inanmadığını sormuştum. Bana bu saçma fikri nereden bulduğumu sormak yerine -bunu insan kitaplarımdan birinde okuduğumu sandığından emindim- "Evet" diye cevap vermişti.

O kadar şaşırmışım ki iki dakika boyunca ona bakakaldım.

Ve bu gerekleŖtiėinde korkunçtur çünkü Malakim'in ruhların anılarını silme ve onlara yeni hayatlarına baŖlamak için ihtiyaç duydukları boŖ sayfayı verme konusunda vasatın altında bir iŖ çıkardığı anlamına gelir. Genellikle bu ruhlar -hatırlayanlar- gemiŖ yaŖamlardaki ruhları avlamak için o kadar çok zaman harcarlar ki kendilerini geliŖtirmek için alıŖmazlar. Sadece Dünya'daki zamanlarını boŖa harcarlar.

Ondan sonra ona karŖı çıktım ama tamamen farklı bir nedenden dolayı.

Belki de bir Malakim olmamalısın, Leigh.

Ne? Kekelemitim.

AŖka olan sevginiz tarafından o kadar ynetiliyorsunuz ki bazen bunun sizin için en iyi ağrı olmayabileceğini dŖnyorum.

O zaman çok savunmacı oldum. Romantik olmam göksel emirleri göz ardı edeceğim anlamına gelmez.

Gelip yatağıma oturdu ve elini omzuma doladı. Leigh, bunu seni zmek için söylemedim. Sadece ruhları önceki yaŖamlarından arındırmaya cesaret edemediğin için Ophanim olarak alıŖmak zorunda kalmanı istemiyorum.

"Ne dŖnyorsun?" Jarod beni anılarımdan kopararak sordu.

"Uzun zaman önce bir arkadaŖımla yaptığım bir konuŖma."

"Bir arkadaŖınla olduğuna emin misin? Birini yumruklamaya hazır görünüyorsun."

Onun bu yorumu beni duraksattı, çünkü beni Paris'e göndermesinin Eve'in bana karŖı ilk anlayıŖsız davranıŖı olmadığını fark ettim. Yıllarca kendimden Ŗphe etmeme neden olmuŖtu. Neden onu gerçekte olduğu gibi, yani bir arkadaŖ olarak görmemeye bu kadar kararlıydım?

"Burada olmamın sebebi o." TiŖrtmn etek ucundaki dikiŖin izini sürdüm. "Seni almamı önerdi, çünkü puanının kilitli olduğunu ve tüylerimi zamanında kazanamayacağımı biliyor olmalıydı-" Jarod'a baŖ meleklerle evlenme arzumu hatırlatmanın akıllıca olmayacağını dŖnerek konuŖmayı kestim.

"Ne için zamanında?" Cevap vermeyince, huzursuz parmaklarımı hapsetti. "Ne için zamanında, Leigh?"

"Sana bahsettiğim bahsi hatırlıyor musun?" Benimkini koza gibi saran elin genişliğine baktım.

"Başka bir adamla evlenecek olan mı? Kazanmak için kırk gününüz olan mı?" Boğazının arkasından bir ses çıkardı. "Nasıl unutabilirim ki?"

"O zaman anlamamıştım -çünkü sistemde kimsenin kurtarılamaz olabileceğini düşünmemiştim- ama beni yarışmadan çıkarmak için sana gönderdi." Gözlerime dolan bir tutam saçın arasından ona baktım.

Saç telini arkaya sıkıştırdı. "Bir insana karşı hiç bu kadar çelişkili duygular hissetmemiştim; bir yanım onun boynunu kırmak, diğer yanım ise ayaklarına kapanmak istiyor."

Açıklamasından dehşete mi kapıldım yoksa duygulandım mı karar veremedim. İkisi de. İkisi de oldu.

"Bu kız benim hakkımda nasıl bu kadar çok şey biliyor?"

Dudağımı ısırdım. "Görünüşe göre seni ıslah etmeye çalışmış."

Başını birkaç kez salladı. "Ne renk tüyleri var?"

"Neden?"

"Birçok melek kapıma kadar geldi. Kanatlarının rengini hatırlamayı, onları gösterdiklerinde, yüzlerinden ya da isimlerinden daha kolay buluyorum."

"Sarı ve altın uçlu," dedim.

Ağzının kenarı kıvrıldığında, onu hatırladığını anladım.

Cevap almak istediğimden emin olmasam da içimdeki mazoşist "Onu yatak odana götürüp striptiz şovu da yaptın mı?" diye sordu. Kulağa ne kadar kıskanç geldiğimi fark edince derinden rahatsız oldum.

Başparmağını çenemin kenarında gezdirdi, artık gülümsemiyordu. "Muriel ve Tristan dışında yatak odamın içini gören ilk kişi sensin."

Bunu sadece kıskançlığımı bastırmak için söylediğinden emindim. Yine de seks yapmak için kendi yatağında olmasına gerek yoktu. Peki ben neden Jarod'un seks yaptığını düşünüyordum? Ugh.

Benimkinin üzerine koyduğu elini tekrar belime koydu ve beni daha yakına çekti. "Doğruyu söylemek gerekirse, içeri girmene izin verdiğim için ben de en az senin kadar şaşırdım."

"Şok olmuş gibi görünmüyordun."

"Muhtemelen vücudumdaki kanın büyük kısmı gittiği için beynim ve yüz ifadelerim etkisiz hale geldi." Yer değiştirdi ve kalçama bir şey battı. Cüzdan olamayacak kadar sert ve cep telefonu olamayacak kadar kalın bir şey. "Aynı şekilde şu anda o kadar tahrik olmuş durumdayım ki sonunda kalçanı morartacağımdan korkuyorum." Sesini alçalttı. "Ya da sikimi."

Zihnim karardı ve nabzım bir yangından çıkan korlar gibi vücuduma dağıldı. Kıpırdamadım, o da kıpırdamadı, sanki birkaç saat önce başladığımız şeyin dizginlerini bana teslim ediyor gibiydi.

Ona doğru döndüm ve kucağından kayarak üzerine oturdum. "Bu gece ruhumu tamamen lanetlemememin akıllıca olacağını düşünüyorum. Ama belki de sınırları test edebiliriz?" Görünüşe göre ağrıyan sırtım isyan etmemi engelleyecek kadar ağrıyordu.

Elleri kıcıma doğru kalktı ama herhangi bir baskı uygulamadı. Bunun isteksizlikten kaynaklandığından şüpheliydim. Duruşundaki gerginlik, beni daha fazla yaklaştırmamak için kendisiyle bir savaş verdiğini gösteriyordu. "Aklında ne var, Feather?"

Aklımda olmayan şey daha kolay bir soru olabilirdi. Gerçekten çok fazla aşk romanı okumuştum. Ya da belki de çok uzun süre dizginlenmişim.

Kalçalarımı salladım ve Jarod'un pantolonundaki çıkıntı iç çamaşıra süründü.

İçimden geçen his ikimizin de nefeslerini tutmasına neden oldu. Aynı zamanda Jarod'un çenesini ve parmaklarını sıkmasına neden oldu.

"Kıyafetlerimiz üzerimizde kalacak," diye fısıldadım kulağına, aynı zamanda kalçalarımı kaydıldım.

Yarı inilti, yarı hırıltı gibi anlaşılmaz bir ses çıkardı.

Üçüncü kez yaptığımda, ağzımı yakaladı ve dilimi kamçılardı, vücuduma yapmasına izin vermediğim şeyi ağzıma yaptı. Ben ileri geri sallanırken, fermuarı siyah dantel iç çamaşırımın altındaki hassas teni yıpratmaya başladı. Ellerinden biri kışımı bırakıp başımın arkasını kavrarırken, diğeri beni daha yakına sürükledi.

Kalçalarımın arasında sıcaklık oluşmaya başladığında, omurgam sanki tüylerin gevşeyip etrafımıza yağmasına hazırlanıyormuş gibi gerildi.

Jarod ağzını benimkinden ayırdı, nefesleri sıcak, sert pantolonlardan çıkıyordu. "Kanatların mı? Kanatların nasıl?"

Onun umursadığı gerçeği göğsümde bir duygu patlaması yarattı. "İyiler."

Ona sürtünmeye çalıştım ama beni uzak tuttu, bakışları halının ve yatağın üzerinde geziniyordu. Ishim'in beni uyarmadığından emin olduğunda, tutuşu gevşedi ve ben de onun üzerine doğru hareket ettim. Ürperdi ve gözlerini kapattı, kirpikleri yanaklarını havalandırıyordu. Önce bir kapağını, sonra diğeriini öptüm.

"Siktir, Feather." Sesi kızgın, neredeyse vahşi geliyordu, sanki fermuarının baskısı canını yakıyordu.

"Durmamı ister misin?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve dudaklarının ne kadar gergin olduğu düşünüldüğünde hiç de kahkaha olmayan bir kahkaha attı. "İstediğim şey pantolonumu kremlemeden önce senin boşalman."

Kızardım. "Oh."

Başını salladı, kuru sevişme fikrini ortaya atan kızın yüzünün kızarmasına şaşırmış gibiydi. Ya da belki de güvensizliğimi onun üzerine atıyordum ve o hiç şaşırmamıştı.

Kalçaları benimkilere karşı dans ederken, ağzı boğazımın uzunluğuna doğru kaydı, açıkta kalan her deri parçasını ısırdı ve emdi. Baş döndürücü hisler içimin derinliklerinde dönüyordu.

Kavurucu yaz gecelerinde gök gürültüsü gibi yarışan, şimşek gibi çakan, dünyamızı boğmakla tehdit eden göbek.

Uyluklarım titriyordu, gözlerimi kapatıp sallandım ve o tek, yavaş darbenin gücü beni ikiye böldü, Jarod'un adını ciğerlerimden söküp attı, kemiklerimi sıvılaştırdı, etimi yaktı. Jarod'dan boğuk bir lanet püskürdü ve onun masum bir çocuktan pek çok şey olan ama masum olmayan bir adama dönüştüğünü gören duvarlarda yankılandı.

Ama gerçekte kimdi? Hayatını beni aşağı iterek geçiren Eve değil. Bir adamı haksız yere sıralayan Asher değil. Sivri dili ve keskin zekasıyla Celeste değil. Bir adamın tırnaklarını söken Tristan değil. Ve ben de değilim.

Artık değil.

Jarod'un ıslak ısısı iç çamaşırlarımın dantellerini emip havayı boğucu, misk kokusuyla doldurduğunda, bir tüy bile kaybetmediğimi fark ettim. Tüm kurallarına ve emirlerine rağmen, zevk benim türüm için sapkınlık değildi. Yalanlarla kaşıkla beslendiğim için öfkeli mi yoksa günah olmadığı için minnettar mı hissetmem gerektiğinden emin değildim.

Jarod yavaşça, "Her şeye rağmen ruhumu yok edebilirsin," dedi ve parmaklarıyla omurgamın tabanını tembelce tıngırdattı.

Yabani saçlarını düzelttim. "Ruhun güvende Jarod Adler, ama pantolonun için aynı sözü vermeyeceğim."

Başını geriye attı ve kahkahasının karanlık, ısıltılı dalgaları kalbime çarptı, aynı anda onu parçalara ayırdı ve her atışı katılaştırdı.

CHAPTER 39

Tyanlış ve doğru arasındaki ayırım o gece daha da yıprandı. Duş almak için yatak odasına uğradıktan sonra,

Jarod, vücuduna göre şekillendirilmiş bir çift siyah külotun üzerine siyah bornozunu giymiş olarak döndü. Kapıyı kilitledi, sonra bornozu vale standının üzerine attı.

Banyonun ışığının yumuşak parıltısı, omuzlarının katı genişliğini, uzun kalçalarını şişiren kasları ve göbeğinin altında tekrar kalınlaşmadan önce karnındaki çıkıntılar üzerinde sadece bir saçılma haline gelen göğüs kıllarının koyu kıvrımlarını çevreliyordu. Adam et ve kastan oluşan bir şaheserdi, işkence ve eziyet çekiyordu.

Ona bakarken beni izledi ama bunu hafife almadı, gördüğümü beğenip beğenmediğimi sormadı. Muhtemelen onu -tümünü- beğendiğime dair aklında hiçbir şüph e yoktu.

"Bu gece burada uyumamamı mı tercih edersin, Feather?"

Sorusu bakışlarımı dar belindeki keskin çukurlardan uzaklaştırdı. "Burası senin evin."

Gölümsedi. "Benim evim olabilir ama yine de senin seçimin."

Alt dudağımı ağzımın içine çektim. Onu yanıma yatması için davet etmek iyi bir fikir miydi yoksa şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikir miydi?

Yorganı kaldırdım ve kocaman yatağın ortasına doğru kaydım. Görünüşe göre, şüpheli kararlar vermeyi bitirmemiştim.

Boynunda ve kollarından birinde bir damar zonkluyordu. Yatağa yaklaşırken teninin çarpıntısını izledim. Kral boy bir yatakta uyuyarak büyüdüğüne hâlâ inanamıyordum ama yine de kraliyet ailesi gibi büyümüşü ve prensler ranzada uyumazdı.

Başparmakları külotunun lastiğine takılınca dudağımı serbest bıraktım. "Lütfen üzerinde kalsın."

Ne ona ne de kendime güveniyordum. Yasak göle ayak parmağımı daldırdığıma göre, tüm bedenimi daldırmak istiyordum ama zihnim ve kalbim daha fazlasına hazır değildi. Bu kadar erken değil.

Vücudu benimkiyle aynı hizaya geldiğinde, "Seni zaten kullandığımdan daha fazla kullanmak istemiyorum," diye ekledim.

Kara kaşlarını çattı. "Beni kullanmak mı?" "Bu gece meleklerle kızgıyım."

Vücudumun yan tarafını okşadı, tişörtümün altında tüylerim diken diken oldu. "Senin tarafından kullanılmaya hiçbir itirazım yok."

"Bu bir şaka değil."

"Gülüyor muyum?" Gülümsemedi bile. "Leigh" -sesi alçak ve ciddi- "bu gece için pişman mısınız?"

"Hayır, ama ya yarın yaparsam?"

Sırt üstü yuvarlandı. Beyaz tavanı incelerken adem elması boğazında sallanıyordu. "Sabah loncana gidip benden izin alacaksın."

Ağzım açık kaldı ve "Jarod, ben-" diye mırıldandım.

"Bekle. Dinle." Yüzünü benimkine doğru çevirdi. "Ben Muhtemelen puanları çift haneli olan insanlarla çevrili. Senden çaldığım tüylerin tekrar çıkması için onları düzeltmene yardım edeceğim."

Sözleri iki yana ayrılmış dudaklarımdan bir soluk kopardı. Bir dirseğimin üzerine çöktüğümde ona göz kırptım. Kanatlarımdaki tüylerden kurtulduğum için pişmanlık duymuyordum. Sadece sistemimizin sınırlarını test etmek için onunla yattığıma pişman olmak istemiyordum.

"Kanatlarını tamamlayacaksın." Çenesi sıkıştı. "Hatta belki Asher'ın-"

"Jarod, dur! Asher'ı istemiyorum." "Ama beni istiyor musun?"

Göğsümün içindeki acıdan, dünyamın sınırlarını test etmek için samimi olma konusundaki tüm şüphelerim beni terk etti. Fedakârlığı bir damla gözyaşının yanağımdan süzülüp gergin koluma düşmesine neden oldu. Ona cevap vermeye çalıştım ama evet kelimesi yerine hıçkırıklara boğuldum.

Jarod elini kaldırmaya başladı ama havada durakladı. Çenemden yeni bir gözyaşı damladığında içini çekti ve kolunu bükülmüş kolumun altından geçirdi, titreyen bedenimi onunkine bastırmadan önce beni üzerine devirdi.

Yüz ifademi görebilmesi için ondan uzaklaştım. "Evet," diye mırıldandım. "Seni istiyorum."

Bana kibar bir gülümseme verdi, insanların kibar olmak için takındıkları türden bir gülümseme. "Söylemene gerek yok-"

"Kapa çeneni, Jarod Adler. Kapa çeneni. Kapa çeneni. Senden asla ayrılmayacağım. Ve artık ruhun yüzünden değil. Lanet kalbin yüzünden de ayrılmayacağım."

Yüzünün düzlemleri yeniden ayarlandı, kendine güveni yavaşça geri geldi ve aptal dilimin neden olduğu belirsizliği söndürdü.

"Kendimi çok kızgın hissettiğimde bekaretimi kaybettiğim için pişman olmaktan bahsediyordum. Ben romantik biriyim, unuttun mu?" Homurdanarak söyledim.

Dudakları kıvrıldı. "Lanet kalbim sana teşekkür ediyor ve ilk seferini yapacağına söz veriyor" -bizi yuvarladı, başımı kollarıyla, kalçalarımı dizleriyle kavradı -"ve ondan sonrakiler, lanet olası romantik."

"Bu iki kelimenin birbirine uygun olduğundan emin değilim."

Kendini bir parça alçalttı ve sert boyu bacağımın iç kısmını okşadı. "Bence aklımdaki şeye mükemmel bir şekilde uyuyorlar, Feather."

Tüm vücudum alarma geçti. "Jarod," diye uyardım.

Burnumu öptü, sonra kendini üzerimden çekti. "Uzun, zor bir gece olacak," dedi kelimeyi uzatarak.

Gülümsedim. "Espri anlayışınız karşısında nutkum tutuldu, Mösyö Adler."

Yumuşak bir kıkırdama çıkararak beni kendine doğru çekti ve sırtımı önüne yasladı.

Onun çok sert cephesi.

Gerçekten bu şekilde uykuya dalmamı mı bekliyordu? Teninin sıcaklığı ve kuyruk sokumumdaki çıkıntı beni kıvrandırdı. Büyük avucu aradaki boşluğu silmeden önce bedenlerimiz arasına bir santimden fazla mesafe koymayı başaramadım.

Kendini biraz daha aşağı kaydırды, sertliğini kırımın altına yerleştirdi, sonra omurgamın tepesine bir öpücük bıraktı. "Daha iyi misin?"

Cevap veremeyecek kadar vücudumuzdaki tüm temas noktalarına odaklanmışım.

Ağzını boynumun kıvrımına bastırduğında, vücudum nihayet yumuşadı ve onunkine göre şekillendi. "Sırtını incitmiyorum, değil mi Tüy?"

Tüm o alaycılığının altında ne kadar tatlı olduğuna alışmam ne kadar zaman alacaktı? "Sen değilsin."

"Güzel." Avuç içi karnımda sıcak bir demir gibiydi, aynı anda hem beni kendine yakın tutuyor hem de dağlıyordu.

"Jarod, bütün gece kalacak mısın?" Sesimin çaresizlik kokmaması için dua ettim.

Bu yatak odasında yalnız kalmaktan korktuğumdan değil ama bir mafya babasının evindeydim. Tüm korumalarına ve güvenliğine rağmen, ya gecenin bir yarısı kötü insanlar gelirse? Düşüncelerimdeki ironi beni çarptı. Mafya azizlerden ve masumlardan oluşmuyordu.

Bana hiç cevap vermediğini fark ettim. Beni tutan eli tutmasa da nefesleri boynuma doğru hafiflemişti. O kadar kolay uykuya dalmıştı ki, geceyi bir kadının yanında geçirmenin onun için bir ilk olduğuna inanmakta güçlük çektim.

Sinir bozucu bir şekilde, bu yeni müzakere beni gece boyunca uyanık tuttu.

CHAPTER 40

TÜç kez kapı çalındı ve ardından Muriel'in ziyaretçim olduğunu söyleyen sesiyle göz kapaklarım yerinden fırladı. Kalkmaya çalıştım, Ama bir el beni geri çekti ve ancak oturabildim. Önce ele, sonra da ona bağlı olan bedene baktım ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Geceyi Şeytanlar Mahkemesi'nde geçirmiştim. Jarod Adler'ın yanında uyudum.

O ve ben ... biz ...

Jarod'un ağzının bir tarafı ısınan tenime bakarken canlandı.

Muriel'e sakın ama otoriter bir ses tonuyla, "Mimi, Leigh'in misafirine çalışma odasında rahat etmesini söyle," diye cevap vermeden önce muhtemelen dudaklarımı kapamak için çenemin altına vurdu ve ağzımın daha da açılmasına neden oldu.

Oh ... tatlı ... bebek ... melekleri.

Muriel artık Jarod'un geceyi benimle geçirdiğini biliyordu.

Muhtemelen her türlü şeyi hayal ederdi.

Bir daha asla bu odadan çıkmamaya karar verdim. Misafirim için bile. Neden bir misafirim vardı ki? Burası benim evim değildi. Muriel bir isimden bahsetmiş miydi? Sormak istedim ama sesimi bulana kadar Jarod dirseğimin iç kısmına çarptı ve bir gümbürtüyle onun çıplak göğsüne yuvarlandım.

Ayağa kalkmaya çalışırken adını tısladım, avucum göğsündeki şaşırtıcı derecede yumuşak koyu buklelere değiyordu.

"Evet, Feather?" Sesi nefis bir şekilde derin ve çileden çıkaracak kadar neşeliydi.

Kendimi kaldırmayı başardığımda, "Muriel düşünecek - düşünecek - ah ..." dedim.

Ağzının ikinci köşesi yukarı kalktı. "Ne düşünecek ki?" Çılgın saçlarımı nazikçe geriye taradı. "Bütün geceyi senin içinde geçirdiğimi mi?"

"Evet. Yani, hayır." Neredeyse yanmaya başlamayı dileyecektim, çünkü rengimin İblis Sarayı'nın porte-cochère'ine rakip olduğundan oldukça emindim.

Jarod kıkırdayınca sırt üstü döndüm ve kendimi yok edemediğimden dünyayı yok etmek için ön kolumu gözlerimin üzerine vurdum. Yatak eğildi. Jarod'un kolumu hareket ettirmesini bekledim ama dokunduğu benim kolum değildi, bana dokunan da onun eli değildi. Sıcak ağzı ağızma değdi ve kolum yüzümden kayıp yastığın üzerinde dalgalanan pirinç yelesinin üzerine düştü.

Eli belime, kaburgalarım ve ... oh'a doğru kayarken dudaklarımdan bir inilti döküldü. Göğüslerimden birini avuçlayıp üzerindeki yıkanmış pamuklu tişörtü buruşturduğunda nefesim kesildi. Sesi yuttu, istikrarlı saldırısını sürdürdü ve meme ucuma bir tane ekledi.

Onu kaldırmaya çalışan ellerim boynuna dolandı, saçlarına dolandı ve öpüşmeyi derinleştirdi. Alt bedenini bacaklarımın arasına yerleştirip kalın çıkıntısını girişime bastırduğunda, sonunda aklım başıma geldi.

Ağzımı onunkinden ayırdım ve karışmış saçlarına adını haykırdım: "Durmak zorundayız."

İçini çekti ve sesi tenime çarptı. Yataktan atladığında, serin hava ısınmış tenimin üzerinde kayarak çakıl taşları oluşturdu. Onun ağırlığını ve sıcaklığını, mineral ve misk kokusunu özlemiştim.

Gece boyunca oldukça küçülmüş olan beynimin bir kısmı dinlenmeyi kutladı.

Jarod, elini uzatmadan önce beni yarattığı uzuvlar ve dağınık kalp atışları karmaşasına gülümsedi. Elini tuttum ve beni yukarı çekmesine izin verdim. Yürümeyi öğrenen bir çocuk gibi dengesiz bir şekilde vücuduna çarptım.

Avucunu belime koyarak başını aşağı eğdi. "Celeste ile tek başına mı buluşmak istiyorsun?"

"Celeste?" Artık tamamen uyanmıştım. "Celeste burada mı?" "Mimi öyle söyledi."

Saçmalık. Saçmalık. Lanet olsun. Jarod'dan uzaklaştım ve telefonumu bulmak için çantamı karıştırdım. On cevapsız arama. Hepsi Celeste'den. En kötü arkadaş bendim. Onu aramalı ya da güvende olduğuma dair bir mesaj göndermeliydim. Menekşe rengi bir krep slip çıkardım ve Jarod'un odada olduğunu hatırladığımda tişörtümü çıkarmak üzereydim.

Bakışları bana perçinlenmişti. "Benim yüzümden durma."

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek kalın kütleyi ehlileştirmeye çalıştım ve "Arkanı dön," dedim.

Dönüp tişörtümü çıkardım ve vücudumda kızgın yağ gibi gezinen elbisemi giydim, baldırlarımın ortasında durdum, sonra kemer olarak kullandığım kahverengi deri şeridi bağladım. Dünkü espadrillerin tokalarını takmayı bitirdikten sonra Jarod'a baktım. Hareket etmemişi ve gözleri seri katil karanlığına bürünmüştü.

Ona doğru yürüdüm ve çenesinin altına bir yumruk atarak kendi ilacından bir doz verdim. "Aşağıda görüşürüz." Dağınık çenesini öptüm. "Belki beni Celeste ile biraz yalnız bırakırsın, tamam mı?"

Bana başıyla ağır bir selam verirken adem elması boğazına kaçmıştı. Onu böyle şaşkın bir halde bırakmaktan duyduğum memnuniyet, uyandırma çağrımızı hatırlayınca biraz azaldı. Umarım Muriel benim hakkımda kötü şeyler düşünmemiştir.

Omurgamı çelikleştirerek, öğrenmek için aşağı indim.

"Bonjour, ma chérie. Arkadaşınız yemek odasında. Kahvaltı hazırladım." Muriel'in sesi o kadar neşeliydi ki hem rahatlamış hem de şaşırmıştım. "Çırpılmış yumurta ister misiniz? Celeste için yapıyorum." Genişçe gülümsedi ve ön dişlerinin arasındaki, klasik güzelliğine bir şekilde katkıda bulunan ince boşluğu ortaya çıkardı.

"Elbette." Kareli fuayede duran muhafız bana doğru bakmasa da boynumda bir kızarıklık belirdi. "Teşekkür ederim," diye ekledim ve yemek odasına daldım.

Celeste'in bakışları bana yöneldi ama oturduğu yerde bir ekmek çubuğu gibi kaskatı kesilmişti, kehribar rengi gözleri elbisemin rengiyle yarışan halkalarla çevriliydi. "İyi bir gece geçirdin mi? Çünkü benimki berbattı."

"Çok özür dilerim, tatlım. Telefonum sessiz moddaydı." Onun yanındaki koltuğa oturdum. "Ama sana buraya geleceğimi söylemiştim."

"Bana burada kalacağını söylememiştin! Burası lanet olası bir gangsterin evi," diye tısladı.

"Biliyorum."

"Öyle mi?" dedi o kadar sert bir şekilde ki kıllandım.

"O benim günahkarım; senin değil." Kalbi doğru yerde olsa bile, sözleri haddini aşıyordu.

Haddini aştığını hissetmiş olmalı ki kaşları çatıldı. "Hayal etmeye başladım, çok endişelendim."

Ellerimi onun dar kucağında gömülü olanların üzerine koydum. "Biliyorum tatlım, ama söz veriyorum endişelenmene gerek yok. Jarod beni kalmam için zorlamadı ve mükemmel bir beyefendiydi."

Celeste bana güvenmiş olmalı, çünkü bakışları sandalyemin altındaki halıda düşen bir tüyü aramaktan geri kalmadı.

Nemli ellerini sıktım. "Yine de beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim."

Kocaman gözleri yaşlarla doldu ve bana doğru hamle yaparak kollarını boynuma doladı. "Seni çok özleyeceğim."

Saçlarına gülümsedim. "Bir gece kalmam Jarod'un yanına taşınacağım anlamına gelmiyor."

"Oh, Leigh," diye hıçkırdı.

"Bütün günü birlikte geçirmeye ne dersin? Bu gece de First'te denemek istediğin o Japon ramen restoranına gidebiliriz."

Kıs kıs gülerek uzaklaştı. "Bu geceden önce gitmiş olacaksın."

"Gitti mi?" Kaşlarımı çattım. "Nereye gidiyorum?" "Asher notunu revize etti."

Nabzım bir saniyede sıfırdan yüze çıktı. "Ne oldu?"

"Asher, Jarod'un puanını değiştirdi."

Buz. Buz oldum.

"Bugün yükseleceksin. Ve ben seni bir daha görmeyeceğim-" Alt dudağı üst dudağının önüne geçti ve titredi. "Uzun yıllar boyunca. Kanatlarımı inşa etme hızıma bakılırsa belki de sonsuza kadar."

Asher, Jarod'un günahkar puanını mı değiştirmişti? Hatasını kabul edip düzeltmiş miydi?

Bir parçam bunu umut etmiş, hatta bunun için hazırlanmış olsa da, aklımı toparlamakta güçlük çekiyordum. "Vay canına. Vay canına."

Celeste parlak çilli yanaklarını avuçladı. "Başardın, Leigh."

Onun yanından geçip ağır perdelerin etrafına asılmış, sabah güneşini içeri alan ipek kuşaklara baktım. Çeşme cilalı taştan oyulmamış olsa da melek parlıyor gibiydi.

"Şimdi tek yapman gereken onun seni seçmesini sağlamak, böylece sen de bir şeyleri değiştirmeye devam edebilirsin."

Gözlerimi kırpıştırarak heykelden uzaklaştım. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Celeste'in gamzeleri ortaya çıktı. "Evlenene kadar yüz yıl kuralını değiştiremezsiniz."

"Celeste, evlenmiyorum ve hiçbir yere gitmiyorum."

"Ama-ne?"

Alt dudağımı dişlerimin arasında kaydurdım, kendi kendime yarattığım çıkmazı en iyi nasıl açıklayacağıma karar vermeye çalışıyordum. "Dün gece, gitmeye hazır olmadığımı karar verdim ve ... bu yüzden kanatlarımı hafifletmeyi seçtim."

Gamzeleri kayboldu.

"Bir sürü tüy düşürdüm. Kaç tane olduğundan emin değilim.

. Asher fikrini değiştirirse beni Dünya'dan uzaklaştırmayacak kadar. Gitmeye hazır değilim." Jarod'un yüzü göz kapaklarımın ardında parladı; buruşuk saçları, iri kirpikli gözleri ve yontulmuş vücudu. Elinin nazik dokunuşlarını ve o kadar da nazik olmayan dudaklarını hatırlayınca ürperdim.

Celeste'in ağzı açık kaldı.

Gülümsedim. "Yani bugün beni kaybetmiyorsun."

Ne ağzını kapattı ne de bir şey söyledi. "Ya da yarın."

İtirafımın onda yarattığı etkiyi izlerken, Asher'ın Jarod'un puanını hata yaptığını fark ettiği için mi yoksa günahkâra karşı artan sevgimi hissedip beni ondan uzaklaştırmak istediği için mi değiştirdiğini merak ettim. Yine de ben bunu hissetmemiştim, dolayısıyla baş melek de muhtemelen hissetmemişti. Tabii Ishim bir şekilde Jarod'la etkileşimimi izlemiş ve Asher'a günahkârı yaktığımı söylememişse. Jarod'un puanını dürüstlükten açtığına inanmayı seçtim.

Kanatlarımı büyüyle var ettim, ağırlıklarının değişip değişmediğini merak ediyordum. Onları ortaya çıkarınca hafif bir ağrı uyandı. Celeste'in dikkatli bakışları altında kanatlarımı gerdim, sersemlemiş yüzüne ve ağır döşemeli yemek odasına cicili bicili ışıklar saçtım. Ağırlıkları, genişlikleri kadar değişmemişti. Yeni tüylerim sadece kuş tüyü olsa da, kanatlarımı en yumuşak kürk gibi sarıyor ve yaldızlı menzillerini uzatıyorlardı. Birkaç gün içinde tamamen büyümüş olacaktı.

Onları okşadım ve her birinin Jarod'la geçirdiğim zamana dair hangi anıyı içerdiğini düşündüm. Ishim anıları saftların içine nasıl yerleştiriyordu? Zihnimi eleyip anıları mı ayırıyorlardı, yoksa iyi yağlanmış sistemleri anıları rastgele mi atıyordu? Birdenbire, küçüklüğümden beri saflarına katılmak istediğim Malakim'e odaklanmak yerine Ishim hakkında daha fazla soru sormuş olmayı diledim.

Yemek odasının kapıları açıldı ve Jarod içeri daldı, saçları taranmış ve geriye doğru taranmıştı, vücudu dar lacivert takım elbisesi ve yakası açık beyaz gömleğinin içindeydi. Nefesim kesildi. Onu görünce nefesim kesilecek miydi?

Celeste sandalyesinde iki büklüm oldu, sonra sanki bir yay üzerindeymiş gibi bana doğru döndü. Hâlâ bir şey söylemiyordu ama çenesi sertleşmişti.

"Günaydın Celeste. Umarım boş sohbetlerinizi bölmüyorumdur," dedi Jarod ve ben gözlerimi devirdim. Donuk ve baskın ses tonunu o kadar mükemmelleştirmişti ki, tüm o iğnelemelerin altındaki balı tatmamış olsaydım, alınabilirdim.

Celeste'nin omzunun üzerinden ona gülümseyerek, "Ve ben de burada, neredeyse seni özlüyordum," dedim.

Pürüzsüz bedenini zar zor çürüten ama gözlerini parlatan bir gülümsemeyle cevap verdi bana. "Ziyaretinden duyduğumuz memnuniyeti neye borçluyuz, Celeste?"

Celeste'in kaşları sırtışıma karşısında birbirine yaklaştı. "Bunu onun için mi yaptın? Kanatlarını onun için mi parçaladın?"

"Kalmak için yaptım," dedim, kelimelerimi dikkatle seçerek. "Onunla kalmak için."

"Ve seninle, Celeste. Burayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Sözlerim onu rahatlatmamış olmalı, çünkü yüzü kızardı. "Bir günahkâra aşık olamazsın. Bu doğru değil."

Sırtışıma düzleşti. Sırtımı sıvazlamasını ve Jarod'a sarılmasını beklemiyordum ama iğrenmesini de beklemiyordum.

"Söyle bana Celeste. Neden doğru değil?"

"İnsanları düzeltmeniz gerekir, onlarla evcilik oynamanız değil."

Jarod bana bir bakış attı ama müdahale etmedi.

"Anlamamı beklemiyorum." Ellerimi onunkilerden kaydardım. "Ama seçimlerimi eleştirmene de tahammül edemem. Sen benim arkadaşımsın -tek arkadaşım- ve senin fikirlerine değer veriyorum. Sana değer veriyorum ama beni yargılamana izin vermiyorum."

"Ama o bir Triple, Leigh," dedi, sanki numarası onu otomatik olarak aşağılık yapıyormuş gibi.

"Üçlüydü," diye karşılık verdim.

Jarod'un kaşları sarsıldı ve sonra bakışları kanatlarımda, kanatların tüylü kenarlarında gezindi, sonra tekrar yüzüme kilitlendi, şok başka bir duyguyla savaşıyordu. Diğer duygunun ne olduğundan emin değildim. Belki de sadece şoktu. Hem de çok fazla. Asher'ın kararını değiştirme olasılığı hakkında konuşmuş olsak da, buna pek inanmamıştık.

Celeste, "Asher çok kızacak," dedi.

"Neden öfkeli olsun ki? Bir hata yaptı ve onu düzeltti," dedim.

"Çünkü seni oraya çıkarmak için tamir etti!"

"Neden şaşırmadım?" Jarod'un gözleri karardı, gölgesi tınısıyla eşleşti. "Senin türün çıkarları olmadan iyi bir iş yapmaktan aciz."

Celeste, "Bizim türümüz sizin de türünüz," diye tersledi.

Jarod öne doğru eğildi ve bir kolunu üzerinde yelpaze şeklinde bir bez peçete bulunan ince porselen tabağın her iki yanına yerleştirdi. "Yanılmıyorsam benim kanatlarım yok."

"Sizde bizim kanımız var," dedi.

"Kan bağı bizi insanlara bağlar; bazen yanlış olanlara. Benim tek bağım Adler ismine, Tristan'a ve evimi yöneten kadına."

Celeste karşı çıktı ama ben çıkmadım. Jarod'u melekleri umursamadığı için suçlayamazdım bile. Onun için ne yapmışlardı ki?

Çocukluğunu mahvetmek ve haksız yere saflarımıza katılma şansını çalmak dışında?

"Leigh, seni kardeşim gibi seviyorum ama burada kalmak bencillik olur. Asher'ı sevmiyor olabilirsin ama onunla evlenmenin-"

"Onunla evlenmek mi?" Tükürdüm. "Celeste, bir noktada benden hoşlanmış olabilir, ama inan bana, o nokta geçmişte kaldı."

"Seni kanatlandırdı!"

"İçinde. Geçmişte. Geçmişte," diye cevap verdim sakın ama kararlı bir şekilde.

Jarod'un parmakları yumruk haline geldi, bu da beni meleksi kur yapmayı açıkladığıma pişman etti.

Celeste başını salladı. "Kendini kandırıyorsun."

"Ne istediğimin bir önemi yok mu?" Ses tonum yükseldi. "Benim istediğim şey burada kalmak. Asher'la evlenmek istemiyorum çünkü Asher'dan hoşlanmıyorum. O şekilde değil."

Gözleri yaşlarla doldu. "Ne yani? Onunla geçireceğin birkaç ay için hayatının fırsatından -birkaç hayattan- vaz mı geçiyorsun?"

"Aylar mı?" Jarod'un sesi giderek artan gerginliği delip geçen bir mermi gibiydi.

Benimle bu kadar az zaman geçirme fikri onu şaşkına mı çevirdi yoksa ilişkimizin ömrünü günlerle mi hesapladı bilemiyordum.

Bu Asher'la evlenmek istemediğim gerçeğini değiştirmede.

Ayrıca, Elysium'a seyahatimi Jarod için ertelemiyordum. Kendim için erteliyordum. Gitmeye hazır değildim. Hazır olduğumda, kazanmam gereken sadece bir avuç tüy olacaktı ve bunu da nispeten hızlı bir şekilde yapabilirdim.

"Yükselmek için on üç ayı kaldı, ondan sonra kanatları tavuk eti gibi sırtından düşecek."

"Celeste!" Onu uyardım.

"Annenizin kanatlarını kaybettiği gibi... Tabii çoktan yükselmemişse. O zaman Seraphim onları sırtından yakardı. Görünüşe göre bunun acısı o kadar dayanılmaz ki insanları deliliğe sürüklüyor."

"Annem çıldırdı çünkü babam öldü ve babam onun hayatının aşkıydı."

"Annen delirdi çünkü önemli bir parçasını kaybetti ve o parça baban değildi." Celeste cılız kollarını kavuşturdu. "Bana inanmıyorsan Leigh'e sor. O da bunu en az benim kadar iyi biliyor."

Adem elması kıpırdadı ve annesinin kanatlarını nasıl kaybettiğinin ona hiç anlatılmadığını fark ettim. Annesinin onları öylece çözdüğünü ve Cadılar Bayramı aksesuarlarından başka bir şey değilmiş gibi baş meleklerle geri verdiğini mi düşünmüştü?

Dudaklarımı büzdüm. "Ya bu bir yalansa Celeste? Bizi ölümlüler diyarında kalmaktan vazgeçirmek için."

"Peki, öyle olsun. Diyelim ki öyle - ki ben buna inanmıyorum - yine de ölümsüzlüğünü kaybedeceksin. Bunu hiç düşündün mü?"

"Asla yükselmeyeceğimi söylemedim. Şu anda ayrılmaya hazır olmadığımı söyledim." Gözlerimi Celeste'den ayırmadım ama sonra merakıma yenik düştüm ve Jarod'a bir bakış attım.

Gerginlik omuzları ve boynu boyunca ilerledi, yüzündeki her çizgiyi keskinleştirdi, köpüklü bir espresso ile dolu porselen fincana indirdiği gözlerini sıkılaştırdı. Fincanı tabağından kaldırıp içindekileri geri fırlattı, sonra tabağındaki peçeteyi çekip aldı ve kucağına atmadan önce silkeledi. Tüm hareketleri kızgın olduğunu düşünmeme neden oldu ama bunun nedeni artık beni meleklerle karşı savaşında bir müttefik olarak görmemesi miydi yoksa onu terk etmemi istememesi mi?

"Onu kimse tutmuyor," dedi, gözleri ekmek sepetinden aldığı kruvasana kilitlenmişti. Üç lokmada yedi, bir bardak portakal suyunu hüplettikten sonra masadan uzaklaştı. "İlgilenmem gereken bir iş var."

"Jarod?"

Acı verici görünmesine rağmen bana doğru döndü.

"Evet?" "Hiçbir yere gitmiyorum."

Geceyi, uçup gitmek için kanatlarımı kullanmamdan korkuyormuş gibi beni kendine doğru tutarak geçiren adamın sert kaplamasının çatlamasını ve soyulmasını bekledim.

Yemek odasından çıkmadan önce, "Benim hesabıma kalma," dedi sertçe.

Çatlayan onun cılası değil, benim kalbimdi.

CHAPTER 41

IJarod'dan kısa bir süre sonra ayrıldı.

Kahvemi içmiştim ama bir şey yemeyi başaramamıştım. Şaşkınlık içinde Celeste ile La Cour des Démons'dan çıktık. Kendimizi Louvre'da bulduk ve her sergiyi gezdik. Üçgen şeklindeki cam kubbesi dışında müzeyle ilgili hiçbir şey aklımda kalmadı, tek bir tuval ya da heykel bile. Hepsi sonsuz bir mermer ve boya şeridine dönüşmüştü.

Celeste'in Jarod'un kovulmasını gündeme getirmek istediğini hissetsem de bunu yapmadı. En azından ünlü müzeden çıkıp bitişikteki bahçelerde dolaşmaya başlayana kadar.

"Leigh, bugün ondan ayrılacak mısın? Artık görevini tamamladığına göre ..."

Yanağımın içini ısırdım, kalbim Celeste'in kahvaltıda yediği yumurtalar gibi çırpılmıştı.

"İmzalı kalırsan daha fazla tüy kazanamazsın," diye devam etti. "Onun puanını bir puan daha düşürmeyi başarsan bile."

İki ördek sekizgen gölette birbirlerini gagaladılar ama sevgiden değil. Hakimiyetten. Bir tanesi ışıltılı su damlaları bırakarak uçarken, kanatlarımı düşündüm, eğer onları mahvetmeseydim, ben de

Uçuş. Hiçbir şekilde soğuk olmamasına rağmen içimi bir ürperti kapladı.

Celeste, "Çok geç değil," dedi.

Dirseklerimi kavradım, tüylerimdeki dikenleri yavaşça sildim. "Çok mu geç?"

"Asher'ın nişanlılık dönemi sona ermeden kanatlarınızı kazanmak için."

Tuileries Bahçeleri gri ve düz bir renge büründü. "Jarod'un kalmamı ya da gitmemi umursamaması Asher'la evlenmek istemediğim gerçeğini değiştirmiyor. Sonsuzluğu biriyle geçireceksem, bunun kalbimi coşturan biriyle olmasını isterim."

"S-O-A-R mı yoksa S-O-R-E mi? Eğer ikincisiyse, sıraya girmiş iki yarışmacınız var demektir."

Ona yan gözle baktım.

"Gülümseyin. Küçücük bile olsa. Huysuz Leigh'i sevmem."

Ona sadece bir saniye süren küçücük bir gülümseme sundum. Sonra Jarod'un veda sözleri bir metro treni gibi beynimin içinden geçip geldi. Bunları öfkeyle söylediğini hissediyordum ama öyle olsa bile canımı yakmıştı. O yetişkin bir adamdı ve yetişkin adamlar yaralı gururlarını iğnelemelerin arkasına saklamamalıydı. Bu önemsizdi. O bundan daha iyiydi.

Celeste iç çekti. "Dün Jarod'la ne oldu? Nasıl oldu da geceyi burada geçirdin?"

Gözlerimi kapattım. Daha on beş yaşındaydı ve olgun biri olsa da yaptıklarımla onun genç kulaklarını kirletemezdim. Ayrıca, bu özel bir şeydi. Dün gece Jarod ve bana aitti. "Kalmayı planlamamıştım ama oraya gittiğimde Muriel bana kurabiye yapmayı öğretmek için ısrar etti ve ben de"-omzumu silktim-"hayır diyemedim. Ve çok eğlenceliydi. Sonra Jarod geldi ve ona parasını geri verdim, ama sonra satranç oynamayı önerdi ve bir oyun ikiye çıktı ve ben farkına bile varmadan gece oldu." Elimi saçlarımın arasında gezdirdim.

Çantamı almak için yukarı çıktığımda onu fırçalamıştım. "Beni yemeğe davet etti ve gerçekten çok güzeldi." Sesim titredi. Tekrar sabitlemek için birkaç nefes almam gerekti. "Geç olduğu için bana misafir odasını teklif etti." Güneş gözlerime battı.

"Ona aşık mısın?"

Bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Onu sadece dört gündür tanıyorum." Yoğun bir dört gün, ama yine de ...

"Ama ondan

hoşlanıyorsun?" "Evet."

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum Celeste. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Ellerini dar kot pantolonunun ceplerine soktu, büyük boy mavi ekose gömleği bir muşamba parçası gibi sallanıyordu.

"Ne yapmalıyım?"

"Benden tavsiye isteme, Leigh." Dikkati, yaz kış, yağmur çamur demeden giydiği siyah savaş botlarının etrafında uçuşan tozdaydı. "Çünkü ben önyargılıyım."

Başımı salladım, sonra Celeste'i parkın dışına, nehrin karşısına ve loncaya kadar takip ederken sessizce düşünmeye devam ettim. Birkaç saat daha dolambaçlı sokakların labirentinde kendimi kaybetmek istesem de, kutsal mabedimize girdim.

Hava, kuvars çeşmelerin üzerine tünemiş gökkuşağı kanatlı serçelerin cıvıltılı aryları ve kadınsı seslerin cınlamasıyla canlanıyordu. Üç Fletching Atrium'un diğer tarafında hareket ediyor, içlerinden birinin söylediği bir şeye gülüyorlardı. Onların kaygısız tavırlarını nasıl da kıskanıyordum.

Kahkahaları azaldı, yerini bir dizi hızlı fısıltı aldı: "Bu elle, değil mi?" "Je n'arrive pas à croire qu'elle a réussi." "İnanılmaz." Bu o mu? Başardığına inanamıyorum. İnanılmaz.

Benim hakkımda
konuşuyorlardı. Şaşırtıcı
istismarım hakkında.
Haberler hızlı yayıldı.

Kızlardan biri - Jarod'la yediğim felaket akşam yemeğinden sonraki gece Ranking Room'dan hatırladığım mavi gözlü, peri saçlı sarışın - doğrudan bana baktı. "Bunu nasıl yaptın?"

Haksız bir skorun haberinin loncanın koridorlarında dolaşmasını kesinlikle istemeyen başmeleğe saygı duyarak, "Pes etmedim," dedim.

Celeste önce bana, sonra da bir şeyler daha eklememi bekliyor gibi görünen kızlara baktı.

Ben söylemeyince mavi gözlü kız, "Arkadaşın Eve seni arıyordu. Sanırım kafeteryada."

Kuvars duvarları kaplayan ağır pembe çiçeklerin kokusu boğucu hale geldi.

Eve burada mıydı? Celeste'e baktım, bilip bilmediğini merak ediyordum ama onun gözleri de benimkiler kadar genişti.

Birkaç kalp atışı boyunca neredeyse hiç hareket etmedim. Sadece parmaklarım kıpırdadı, elbisemin dövülmüş mor ipek kumaşını kırıştırdı. Eve'in gelmesinin sadece iki nedeni vardı; ya kanatlarını tamamlamıştı ve söz verdiği gibi veda etmek için Paris'e gelmişti ya da yüz tüy kazandığını duymuştu ve ... ne için gelmişti? Beni tebrik etmeye mi? Hile yapıp yapmadığımı mı kontrol edecekti?

Ziyaret için Kanal'ı kullanma nedeni ne olursa olsun, onu görmek istemediğimi fark ettim. Ona söyleyebileceklerimden korkuyordum. Elbette, planı geri tepmişti ve ben kazanmıştım, ama kazandığım şey neydi?

Ben de dahil olmak üzere meleklerin erdemli olmadığının farkında mıydınız?

Elysium'da bir sonsuzluk mu yoksa Dünya'da tek bir ömür mü geçirmek istediğime dair şüphe mi?

Statü için bir adamla evlenemeyeceğimi mi?

Duygusal bir sakata çok fazla değer verdiğim için kırık bir kalp mi?

Taç yapraklarının kokusundan boğulmuş bir halde Atrium'dan geri geri çıkmaya başlamıştım ki, ismim her bir yarı saydam kuvars levhada yankılandı. Çenemi sıkarak omzumun üzerinden ağır siyah saçlı ve keskin bakışlı kıza baktım.

Çocukluğumun taşıyıcı duvarı olan ela bakışlar. Evim yıkıldığında o neredeydi? Ben enkaz altında kaldığımda?

"Tebrikler," dedi. "Haberleri yeni duydum."

Gerçek bir mutluluk parıltısı aradım ama sadece belirsizlik buldum. Ki bu Eve için yeni bir şeydi.

"Sana güvenmiştim," dedim sesimi çıkarmadan. "Ve sen beni aptal yerine koydun, Eve."

"Nişan benim hayalimdi, Leigh, senin değil."

Bağırma isteğimi bastırdım, çünkü bir dinleyicimiz vardı ve görevimin en ince ayrıntılarını bilmiyorlardı. "Ve ne? Bu, on beş yıllık dostluğu bir kenara atmak için yeterli bir sebep miydi?"

Eve'in kirpikleri, heykellerden birinin etrafında süzülen serçenin kanatları gibi çırpındı.

"Benimle konuşabilirdin," dedim. "Bunu tartışabilirdik. Beni başarısızlığa uğratmak zorunda değildin."

"Ama sen başarısız olmadın. Sen asla başarısız olmazsın."

Celeste yalnız olmadığımı hatırlatmak istercesine bir elini koluma doladı. "Gerçekten hiç utanman yok."

"Sen karışma, kanatçık," diye bağırdı Eve.

"Celeste ile böyle konuşma," diye öyle sert cevap verdim ki Eve'in tüm vücudu sarsıldı.

Celeste nefesinin altında, Eve'in duyabileceği kadar yüksek sesle, "Melek pisliği," diye mırıldandı.

Kaşlarını çatan Eve kollarını vücudunun önünde düğümledi. "Ishim sana acıdı mı yoksa kaybedecek tüyün kalmadı mı?"

"Sürtüklük yapma, Eve! Celeste bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı-" Kanat kemiklerime vurulan çimdik, acılarını yeniden uyandırdı.

Görünmez kanatlarımdan bir tüy düştüğünde, Atrium sessizliklerin en derinine gömüldü. Çeşmelerin şırıltısı ve serçelerin ötüşü bile durmuş gibiydi.

"Nasıl, yüz tüy kazandığını sanıyordum?" Eve kekeleydi.

İşiltılı tüyü inceledim. "Ben yaptım."

"Ama sonra ... nasıl?"

Seyircilerimiz arasında fısıltılar patlak verdi.

"Jarod'un etrafında olmak bana çok Şeye mal oldu."

 o unun kendi isteğiyle tüylerinin d k ld   n  eklemedim. Bu onu ilgilendirmezdi. Kimseyi ilgilendirmez. "Mutlu değil misin? Ne de olsa Elysium'a senden önce girmeyece im."

Dudaklarını ıslattı. "Kazanmak için kaç tane kaldı?"

"Neden?  nerece in başka bir günahkar mı var?"

Alaycılı ım

onu  rk tt .

" z r dilerim, tamam mı?" diye mırıldandı.

Ve o anda  zg n olmadığımı fark ettim. " zg n değilim." Avluya baktım, önce büyük Atrium'un köşelerinde toplanmış Fletching'lere, sonra alnı endişeyle kırı mı  Celeste'e, sonra da güneşin vurdu u bakı larımı Eve'e çevirmeden önce elysian gökyüzünün parlak kubbesine. "Bu görev bana çok Şey   retti. Bana  ok Şey kazandırdı."

Dün gece ve bu sabah Jarod'un yüzünü yumu atan hu u ve Őefkat beni tek bir kesinlik ile doldurdu - onunla küçük bir konuşma yapmadan Dünya'dan ayrılmayacak ya da ondan ayrılmayacaktım.

Celeste'in parmaklarını kolumdan sıyırdım. "Gitmem gerek."

"Leigh-" Celeste'in bana bunun kötü bir fikir olduğunu s yleyece ini sandım ama onun yerine, "Dikkatli ol," dedi.

Ona hızlı bir gülümseme gönderdim.

"Ve bu sefer beni ara ya da mesaj at. Lütfen!"

Loncadan çıkarken başımı salladım, arkamda duman Elysium'a ulaşıp Yedi'nin gazabını çekmeden önce Ophanim'in söndürmeyi ba araca ını umdu um bir sürü küçük ateş bıraktım.

Sanki bir elektrik yükü yutmu um gibi, metronun merdivenlerinden a a ı koşarken tüm kaslarım zonkluyordu.

ve tünel labirentinden geçtim. Perona ulaştığımda trenin kapıları açıldı.

Araba pis kokuyordu ama bu, hızla atan kalbimi yavaşlatmak için büyük büyük nefesler çekmeme engel olmadı. Kürek kemiklerimin arasından kayan bir ter damlası, koşu sıcağından kızarmış olmama rağmen titrememe neden oldu. Tren şehrin göbeğinde sarsılırken Eve'i, onu görmenin bana hissettirdiklerini düşündüm ve kızgınlığımın tamamen hayal kırıklığına dönüştüğünü fark ettim, ona ve kendime.

Beceriksiz bir paspas olmayı bırakmıştım ve ironik bir şekilde, hepsi bana paspas gibi davranan kız sayesinde olmuştu.

CHAPTER 42

WKan kırmızısı kapılar açıldığında, göğsüm beklentiyle alevlendi.

Yükseltilmiş eşikten adımımı attım ve bir bedene çarptım.

"Dur bakalım." Tristan'ın az önce paketinden çıkardığı sigara parmaklarının arasından düşüp espadril ayakkabılarıma çarptı.

"Özür dilerim." Onu almak için eğildim. Onu uzatırken, dün gece övünerek anlattığı işkence seansından kalan kanı tırnaklarında aramaktan kendimi alamadım.

"O burada değil, Feather."

Lakabım dikkatimin tekrar yüzüne yönelmesine neden oldu. "Nerede o?"

"Spa'da." Tristan sigarasını avucuna vurdu.

"Spa mı?"

"Hani şu insanların rahatlamak için gittikleri yer var ya?" Nedense Jarod'u bir kaplıcada hayal edemiyordum.

"Ben de tam onu görmeye gidiyordum. Otostop çekmek ister misin?"

"Aldırmaz mı?"

Tristan sigarasını yaktı ve dumanını ağzının kenarından dışarı üflemeden önce emdi. "Hayır." Başını Jarod'un rölantide çalışan şoförlü arabasına doğru eğdi.

Arkamda. Kapıyı benim için açtıktan sonra tokatlayarak kapattı, sonra arabanın etrafından dolaşıp içeri girdi. Camını indirerek, "Sana Jarod'la nasıl arkadaş olduğumuzu anlatmış mıydım?" diye sordu.

Çantamı ayaklarımın dibine bıraktım ve bacak bacak üstüne atarak elbisemin kumaşını düzelttim. "Hayır, yapmadın."

"Onunla çocuk parkında tanıştım. On yaşındaydım ve bir park bankında annemin karşı binadaki müşterilerinden birine sakso çekmeyi bitirmesini bekliyordum."

Ellerim menekşe rengi krepin üzerinde dondu ve nefesim kesildi.

"Sıkıldım ve oyun parkına gittim. Annem kazandığı parayı hep içkiye harcardı, ben de kendi yolumu çizmeyi öğrendim. Oyun parkları para ve yiyecek için harika avlanma alanlarıydı, anneler ve dadılar çocuklarıyla o kadar meşguldü ki. Ayrıca on yaşına göre küçük olduğum için şüphe çekmiyordum.

"Muriel oradaydı. O zamanlar kim olduğunu bilmiyordum tabii. Sadece çok parlak ve elmaslı bir saat taktığını gördüm. Jarod'un annesi olduğunu düşündüm, çünkü dadıların Cartier marka saatleri olmazdı. Ondan çalıp çalmamayı düşündüm. O noktada yankesicilikte oldukça iyi olmaya başlamıştım. Tam çalacaktım ki, şahin gibi izlediği çocuğun da aynı derecede gösterişli bir saat taktığını gördüm. Bu kadar genç bir çocuğun değerli bir şey taşıyacağından şüphe etsem de kontrol etmek için ona yaklaştım. Bir de ne göreyim, bu bir Audemars-Piguet'ydi."

Bunun ne olduğundan emin değildim ama pahalı olduğunu hayal ediyordum.

"Bu yüzden etrafta takıldım ve onunla arkadaş oldum ve arkadaşlıktan oldukça memnun görünüyordu. Her neyse, saati çaldım. Hiçbir şey fark etmedi; Muriel de fark etmedi ve o da tam oradaydı." Sigarasını emdi, sonra hareket halindeki arabadan dışarı fırlattı. "O zaman gitmeliydim. Aslında denedim ama küçük ahmak bana bir oyun daha oynamam için yalvardı ve onu geri çevirecek cesareti kendimde bulamadım. O son oyun sırasında

oyununda saat kaydı ve kuma, Muriel'in ayaklarının dibine düştü."

Gülümsedi.

"Yüzünü görmeliydiniz. Morardı ve bana daha önce hiç duymadığım kelimeler savurdu ve benim çok çiçekli bir kelime dağarcığım vardı. Tabii ki bu dikkatleri üzerimize çekti ve kısa sürede bir izleyici kitlemiz oldu. Jarod'un koruması Amir ve bir polis bile kavgaya katıldı. Bir sokak çocuğu olarak günlerimin sona erdiğinden, ıslahevine gönderileceğimden ya da sisteme dahil edileceğimden emindim."

Camını açtı.

"Jarod o lanet saati bana verdi. Bana komplo kurmaya çalıştığını düşündüm, komploya ihtiyacım olduğundan değil. O gün Mona Lisa dışında en çok ilgi çeken bendim. Jarod 'O çalmadı, ben verdim' dediğinde polis bana doğru ilerlemeye başladı." Tristan'ın gülümsemesi arttı. "Muriel ona nedenini sorduğunda, aç görüldüğümü söyledi." Başını salladı ve kısa bir homurtu çıkardı.

"Saati aldın mı?"

"Tabii ki aldım. Acıkmıştım. Ayrıca iki numara küçük olmayan kıyafetlere ve ayak parmaklarımın düz durabileceği ayakkabılara ihtiyacım vardı."

"Peki, nasıl arkadaş oldunuz?"

"O gün benim kıcıımı kurtardı, ben de geri dönüp onunkini kurtardım, önce can sıkıntısından, sonra da amcasının yanlış giden bir işinden."

Sedan kayarak durdu ve kilitler geri çekildi.

"Çantayı arabada bırakabilirsin." Dışarı çıktı, sonra yanıma geldi. Kapımı açarken, "Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?" dedi.

Dışarı çıkarken, belli belirsiz başımı salladım.

"Bağlanmayın. Sülükler La Cour des Démons'da hoş bir kaderle karşılaşmazlar."

Şok damarlarıma işledi. "Bana sülük mü diyorsun?"

"Kadınlar başka bir şey mi? Sen bizim paramızı emiyorsun, bizim enerji ve eğer şanslıysak siklerimiz." O çarptı

Kapı kapandı ve ses beni sıçrattı.

Yetmiş sekiz . . . Layla'dan beri muhtemelen artmış olan numarası, bronzlaşmış yüzünde ve buz mavisi gözlerinde dalgalanıyordu. Birden onu yaşıtlarımdan birini yaralarken hayal edebildim.

"Kötü bir örnek aldın, bunu anlıyorum. Ama bu sana beni ya da cinsiyetimi kötüleme hakkını vermez."

"Sadece olduğu gibi söylüyorum,
Feather." "Bana öyle demeyi kes!"

"Jarod söylediğinde seni rahatsız etmiyor."

"Sen Jarod değilsin." Az önce bana sülük diyen saat
hırsızı sensin.

Çenesini yukarı kaldırdı. "Sanırım seni yanlış
değerlendirmişim."

Kalbim küt küt atıyordu. Özür dileyecek miydi? Özür dilemesi hakaretini silecek değildi. Bekledim ama tek yaptığı bana bir kez daha sırttıktan sonra metal rondelalarla süslü bir porte-cochère setine doğru eliyle işaret etmek oldu.

Onu yanık yağ ve portakal çiçeği kokan bir avlunun içinde, büyük beyaz kafes kapılara doğru takip ettim. Spa'nın girişindeki her duvarı kaplayan safir çinilerde sitar müziği yankılanıyordu.

Göbeği açık tüllü bir kıyafet giymiş bir kadın Tristan'ı iki yanağından öperek karşıladı. "Biraz geç kaldınız..."

Onun da mı randevusu vardı?

Kadının bakışları bana kaydı. Bana masaj isteyip istemediğimi mi soracaktı? New York'ta spa bağımlısı eski en iyi arkadaşşıma defalarca eşlik ettiğim için geçmişte masaj yaptırmış olsam da, o anda kesinlikle rahatlama havasında değildim. En azından Jarod'la konuşana kadar.

Gölgelerde cesetler hareket ediyordu. Jarod'un korumaları olduğunu biliyordum ama onların sürekli varlığına alışamamıştım. İstemedim Tristan'a doğru geri çekildim, o da kolunu uzatıp belime doladı.

"Onlar için endişelenmeyin," dedi.

O haklıydı. Endişelenmem gereken kişi oydu.

Kendimi onun elinden kurtarıırken, Jarod'un arkadaşının karanlık yönlerinin farkında olup olmadığını merak ettim. Onu yanında tuttuğuna göre muhtemelen farkında değildi.

O zaman Jarod'un ruhunu gerçekten kurtarmak için kendisini Tristan'dan ve ikincisinin ona duyduğu zehirli hayranlıktan kurtarması gerektiğini anladım. Tabii Tristan'ın daha iyi bir adam olmasına yardım edemezsem.

Renkli cam fenerlerin ışıltısı gümüş rengi saçlarını pembe ve yeşile boyuyor ve bana diktiği gözlerine ışık kareleri düşürüyordu. Yine de aklını okumak için yeterli değildi.

CHAPTER 43

TLoş koridor, safir karoların üzerine balmumu damlatan ve dans eden mumlarla kaplıydı.

Duvarlarda gölgeler.

Saf bronzdan yapılmış bir kapının önüne geldiğimizde nihayet konuştum. "Kadınlara bir şans daha vermelisin, Tristan. Hepsi kötü niyetli değil."

Homurdandı.

"Eğer kalbini açarsan-"

"O zaman birine onu yok etme gücü veririm. Endişenizden etkilendim ama zerre kadar ilgilenmiyorum." Tam itiraz edecektim ki, "Jarod ve ben, hayatlarımızı olduğu gibi seviyoruz," diye ekledi. Yumruğunu kaldırıp metale vurdu ve çıkardığı çınlama sesi göğsümde yankılandı. "Umarım ne demek istediğimi anlıyorsundur."

Bizi en düzgün kafaya ve en sık sakala sahip bir adam karşıladı.

Tristan kapıyı kapatan muhafıza "Geç gelen biri," dedi.

Sessizlik ve daha rahatlatıcı bir yaylı müzik bekliyordum. Bunun yerine, muhafızların ötesindeki kavernöz alan çınlayan kahkahalar, hırçın sesler ve sıçrayan sularla yankılandı.

Baldy kenara çekilip hemen unutmak istediğim bir manzarayı göstermeden önce bana şöyle bir baktı.

İki çıplak kadın, ıslıl ıslıl parlayan dikdörtgen bir havuzun yanında uzanmış, tenleri yağla parlıyordu. Bir diğeri havuza yarı batmış halde orta yaşlı bir adamın kucağında dönüyordu. Kızın ıslak saçlarını geriye doğru sürükleyen adam, beni daha net görebilmek için yuvarlak başını yana eğdi.

"Beni şımartıyorsun Jarod," dedi.

Jarod'un omurgası -ya da mozaik havzanın kenarından yükselen omurgasını görebildiğim kadarıyla- dün gece fark etmediğim kırmızı bir yara iziyle gölgelenmişti.

"Affedersiniz?" Jarod'un alçak ses tonu tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Havuzdaki kız ayağa kalktı ve Jarod'a doğru baştan çıkarıcı bir şekilde yaklaştı; su, batık belinin etrafında çalkalanıyordu.

Dehşet damarlarıma vurdu. "Burada olmamalıydım."

"Saçmalama, Feather." Tristan'ın kül rengi nefesi ve kulağımda boğucu. "Başbakan kızıl saçlıların büyük hayranı. Senin varlığın bize biraz daha nüfuz kazandıracak."

Azı dişlerimin arasından tıslayan havayı içime çektim. "Ben bir-"

Politikacı, "Tristan, kız neden hâlâ giyinik?" diye sordu.

Çünkü lanet olası seks partisi için gelmemiştim! Onu düzenleyen adam için gelmiştim. Jarod'un seks partileriyle ne ilgisi vardı ki? Bu onun bir sapkınlığı mıydı yoksa bir Fransız takas aracı mı?

Jarod o sırada arkasını döndü ve gözlerinin artık meme uçlarına masaj yapan çıplak kadında olmadığına sevinmeme rağmen, gözleri o kadar öfkeyle doluydu ki alnımda terler birikti. "Ne oluyor-Tristan, çıkar onu buradan, hemen!"

"Hayır, hayır. Onu daha yakına getirin," dedi bakan.

Tristan akıllıca davranarak beni daha fazla yaklaştırmadı. Tek bir parmağını bile üzerime koysaydı kolunu ve her bir parmağını kırabilirdim.

"Ne kadar ilahi bir saç rengi. Gerçek mi bu? Aslında, bana söylemeyin. Bunu kendi başıma keşfetmeyi çok isterim," diye ekledi politikacı, zaten yuvarlak olan yanaklarını biraz daha şişiren bir gülümsemeyle.

Jarod'un çenesi sertleşti. Sesi terleyen fayanslara çarparak havladı: "Bu henüz zührevi hastalıklar açısından incelenmedi. Burada bile olmamalı."

Kalın adam titredi. "Tehlikeli yaşamayı sevdiğimi biliyorsun. Yaklaş, ma petite."

"Tristan!" Jarod homurdandı.

Tristan kolumu yakaladı. Kendimi bu lanet kaplıcadan çıkarmaya muktedir olduğum için onu savuşturmaya çalıştım ama tutuşu sertleşti ve etimi çukurlaştırdı.

Sakallı korumanın Jarod'un maaş bordrosunda olmadığı belliydi, çünkü çıkışımızı engelledi.

"Kusura bakmayın ama Jarod," dedi bakan, "cinsel sağlığım söz konusu olduğunda bilinçli kararlar alabilecek durumdayım."

"Kusura bakmayın ama," diye homurdandı Jarod, "kız bugün menüde yok."

Bakan sonunda derin bakışlarını Jarod'a çevirdi. "Daha iyisini bilmesem, onun benim menümde değil, belki de sizin menünüzde olduğunu düşünürdüm. Bu daha da ilgi çekici. Genelde iyi şeyleri paylaşmakta sorun yaşamazsınız."

Yutkundum, çünkü bu son ifade iki şeyden biri anlamına gelebilirdi: kârlı iş girişimleri ya da iyi yatışlar.

"Sorununu çözmek için yardımımı istiyorsan, lanet olası korumana söyle kapıdan uzaklaşsın."

"Hmm." Adam zayıf çenesini sıvazladı. "Ona dokunmayacağım ama gitmeden önce daha yakından bakmak istiyorum."

Jarod bir hamlede havuzdan çıktı, üzerinde tek bir giysi bile yoktu. Bize doğru hızla ilerlerken panik göğsümü ele geçirdi.

"Ne oldu da onu buraya getirdin?" diye hırladı, öfkesi birkaç derece geçmişti.

Tristan sakince durdu. "Seninle konuşmak istedi. Acil olduğunu söyledi."

Jarod şişlenmiş Tristan ile onun siyah bakışlar üzerime koymadan önce.

"Bana kıyafetlerimi getir," diye bağırdı. Onları bulmak için odayı taradım.

"Sen değil," dedi, sesi alçaktı ama hiçbir şekilde sakin değildi.

Tristan elimi çözüp uzaklaştı, sonra Jarod'a kollarından ve bacaklarından aşağı süzülen, koyu renkli tüylerini gergin tenine yapıştıran suyu temizlemesi için küçük beyaz bir havlu attı.

"Hemen ayrılıyor musunuz, Mösyö Adler?" diye sordu bakan.

Jarod arkasını dönmeden, "Burada işimiz bitti. Daha ince noktaları Tristan'la tartışmana izin vereceğim."

Havluyu bir kenara fırlattı, sonra Tristan'ın uzattığı giysileri aldı ve her bir parçayı, o kararlı, korkutucu vücudunun altında kaynayan öfkenin boyutunu yalanlayan bir vahşilikle çekiştirdi.

Pantolonunun kemerini bağlarken bakışlarını sakallı gardiyana dikti ve tısladı: "Çekil yolumdan yoksa hamile kız arkadaşını karının Zumba sınıfına uğratıp kendini tanıttırırım."

Öfke ve korku korumanın kel kafasını terletti. Patronuna danışmadan kapının kilidini açtı. "Git!"

Jarod'un emri beni harekete geçirdi.

Mavi fayanslı koridorda yürüdüm, kalbim Jarod'un adımlarıyla aynı anda çarpıyordu.

Bizi karşılayan mini etekli kadın, karşılama masasının arkasından telaşla çıktı. "Her şey yolunda mı, Mösyö Adler?"

Onun hatası olmamasına rağmen ona ters ters baktı ve bu da kızın geri çekilmesine neden oldu. Cevap vermeden, kafesli kapıları geçip avluya adım attı ve benim hızlı adımlarıma ayak uydurdu.

Evine dönerken yol boyunca benimle tek kelime konuşmadı. Yoluma bile bakmadı. Şoförünün önünde olay

çıkarmak istemediğim için bir şey söylemedim ama

Araba grileşen şehrin Arnavut kaldırımli sokaklarında
ilerlerken kendi öfkesi de giderek artıyordu.

CHAPTER 44

W Evine döndüğümüzde Jarod bana yatak odasına girmemi emretti ve ona söylemek istememe rağmen Toplantısına izinsiz girmenin benim fikrim olmadığını anlayınca dudaklarımı mühürledim ve merdivenleri çıktım.

Sesi Muriel'i evde olduğu konusunda uyarmış olmalı, çünkü kilerden dışarı fırladı. Beni görünce gözlerini kırıştırdı. Gözlerimi yatak odasının kapısına diktim ve kapıyı araladım.

Jarod arkamdan içeri girdi ve kapıyı çarparak kapattı. "Ne oluyor Leigh?"

"Masaj yaptıracağını sanıyordum!" Ben de hemen karşılık verdim.

"İşim aklımdan mı çıktı?" Ellerini nemli saçlarının arasında gezdirdi. "Başbakan kurtlu bir pislik. Son görevinin ne olduğunu bilmek ister misin? Metresini boğarak öldürdükten sonra ortadan kaybolmasını sağlamak!"

Nefesim kesildi. Cesedi yok edip etmediğini sormadım. İlk işinde başarısız olsaydı adamla ikinci bir görüşme yapacağından şüpheliydim. Neden hâlâ bir katille iş yaptığını da sormadım, çünkü yaptığı iş aklımdan çıkmamıştı.

"Bu tip insanlarla uğraşıyorum ve sen sanki çay partisindeymişim gibi içeri giriyorsun! Lanet olsun!" Jarod'un sesi, azalan gün ışığından cerulean rengi parlayan cam bölmelerin üzerinde çınladı.

"Üzgünüm ama Tristan bana spa'da olduğunuzu söyledi. Bir iş toplantısından hiç bahsetmedi."

Jarod çılgınca volta atmayı bıraktı ama vahşi nabızı boynundaki atardamarı tika basa doldurmaya devam etti. "Bu hiç mantıklı değil. Bunu neden yapsın ki?" Sözüme güvenmesini dilediğim halde, kalçalarımın etrafındaki havayı yuvarlanan bir tüy için taradı.

Kızgınlığım hayal kırıklığına dönüştü. "Muhtemelen seni başka bir kadınla yakalayayım ve sonsuza dek gideyim diye."

Jarod'un kirpikleri kaş kemiğine çarptı. Tristan'ın sülüklerle ilgili uyarısını paylaşmadan önce ellerimi iki yanımda kitledim ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Bunun Jarod'un öfkesini kabartan bir damla olmasından korkuyordum ama arkadaşına değil.

Bana.

Birkaç uzun dakikanın ardından yorgun bir şekilde nefes verdi, içindeki mücadele tükenmişti. "Neden geri döndün, Feather?"

Kırık ses tonu hayal kırıklığımı ve korkumu bastırdı. "Gerçekten gideceğimi mi düşündün?" Terk edilmeye bu kadar alışkın olmasından nefret ediyordum.

"Yapacağınızı ummuştum. Bu dünya -benim dünyam- sana göre değil."

"Nereye gitmek istediğime benim karar vermeme ne dersin?" Ona doğru yürüdüm. "Nerede olmak istediğime."

Yüz hatları buruştu. "Onları tamamlamazsan kanatlarını kaybedeceğini bana söylememiştin."

Elimi kıllarla kaplı çenesine koydum ve titredi.

Spa'daki sahne zihnimde tekrar canlandı ve kanatlarımın pek de önemli olmadığını hissettirdi. "Sen . . . bu öğleden sonra kadınlardan biriyle birlikte miydin?"

Kaşları havaya kalktı ve dağınık saçlarının ardında kayboldu. "Tabii ki hayır."

"Düşündüm ki-"

"Müşterilerin önünde kadınlarla zina yaptığımı mı? Sorunları çözmek için para alıyorum, sevişmek için değil."

"Çıplaktın."

Dudakları bir parça gevşedi. "Başbakan -iş yaptığım pek çok insan gibi- dinleme cihazları konusunda endişeli, ben de gizli silahlar konusunda endişeliyim. Doğum günü kıyafetlerimizle iş yapmak her iki taraf için de kazançlı." Burnumu kırıştırmış olmalıyım, çünkü ekledi, "Tam cephemden hoşlanmadın mı, Feather?"

"Öldürücü bakışların yüzünden başka bir şeye konsantre olamayacak kadar stresliydim."

"Katil bakışlar." Homurdandı. "Öldürmek istediğim sen değildin; diğer herkes." Alnını benimkine yasladı. "Başbakanın seni görmesi hoşuma gitmedi. Herhangi birinin seni görmesi. Koruması tam bir pislik."

"Elysium'a şükürler olsun, ben ölümsüzüm."

Boynunu dikleştirerek başlarımızın arasına boşluk bıraktı. "Düşündüm ki ..."

"Kanatlarım olduğu sürece kanayabilirim ama ölemem, yani endişelenecek bir şey yok."

Kanatlarım açıkta olmamasına rağmen omuzlarıma baktı. "Onları tamamlaman için bir neden daha."

Elimi boynuna doğru kaydırdım ve kalp atışlarını avucumun içinde yakaladım. "Bu benim seçimim olsun Jarod."

"Kahretsin, çok inatçısın." İç çekti.

"Ve karşılığını aldı." Obsidyen gözlerine baktım. "Artık bir Üçlü değilsin."

"Yani, ruhum her şeye rağmen lanetlenmemiş..."

"İyi işler yapmaya devam ettiğin sürece, ama rütbeni ellinin altına çekmelisin."

"Neden?"

Dudağımı kaptım ve dişlerimin arasında kaydurdım.
"Ellinin üstünde bir şey olursa Abaddon'a gidersin."

"Cehennem mi?"

"Evet."

"Gerçekten var mı?"

Başımı salladım. "Ama şeytan yok. Erelim tarafından yönetiliyor- göksel nöbetçiler. Elysium'u da onlar yönetiyor. Annemle babamın ikisi de Abaddon'da Erelim. Sanırım."

Rafında bir şey parıldıyordu. Bunun mektup açacağı olduğunu fark ettiğimde, tenimde bir ürperti belirdi. Annesinin kalbini durduranla aynı mıydı? Eğer öyleyse, neden saklıyordu?

"Aşağıda sadece ahlaksız eğlenceler ve lav dolu jakuziler olmadığını hayal ediyorum."

"Hayır." Dudaklarımı yaladım. "Hapishane gibi... tek farkı hücrelerin en kötü kâbuslarınızı tekrar tekrar yaşamanız için büyülenmiş olması."

"Benim versiyonum kulağa çok daha eğlenceli geliyor."

"Beni uzaklaştırmaya çalışmaktan vazgeçersen, puanını düşürmene yardımcı olabilirim."

"Eğer seni yakınımda tutarsam, Tüy" -kollarını belimin arkasında birleştirdi- "puanım düşmeyecek, çünkü sana doğru bakan herkesi parçalara ayıracağım. Vücuduna yapacağım tüm günahkâr şeylerden bahsetmiyorum bile." Sesinin yankılanması sözleriyle birleşince ürperdim.

"Ölümsüz olduğum için parçalama kısmı gereksiz," dedim biraz rahat bir şekilde.

"İkinci noktama itirazınız olmamasına sevindim."

Yutkundum. "Bana tüylere mal olabilir."

"Olmayabilir de." Başparmakları omurgamın tabanını okşadı. "Bunu test etmemiz gerekecek."

Nefesim içeri girerken takıldı, bu da ciğerlerimin kasılmasına neden oldu, bu da beni bir mangosten çekirdeği ile boğulduğum ve Eve'in profesyonelleştiği zamanki gibi hırıltı ve kesiklere neden oldu.

Göğsümdeki güreşçi. Elimi yüzünden çektim ve öksürüğüm kesilene kadar göğsüme vurdum.

Eve'in yüzünü aynı şekilde aklımdan çıkarabilmeyi ne kadar isterdim.

Onunla yıllar geçirmiştım, bu yüzden herkesten önce ortaya çıkmaması için yıllar geçmesi gerektiğini düşündüm.

Jarod ağzımın aşağı doğru eğimini takip ederek aniden oluşan kasvetli ruh halimi anladı. "Seni korkutuyor muyum?"

Başımı salladım. "Sorun sen değilsin. Bugün bir ziyaretçim vardı ve onu görmek beni pek mutlu etmedi." Gülümsemeye çalıştım ama dudaklarım o kadar gergindi ki muhtemelen ekşi şeker emiyormuşum gibi görünüyordu. "Ziyareti bana bir tüye bile mal oldu."

"Neden?"

Eve hakkında konuşmak istemiyordum ama onun Jarod ve benim üzerimde kara bir bulut gibi dolaşmasını da istemiyordum. Bu yüzden ona loncaya uğrayıp Jarod'u yeniden canlandırdığım için beni nasıl tebrik ettiğini anlattım ve Celeste'nin kanatlarını aşağıladığı için ona pek de hoş olmayan bir şey söylediğimi, bu yüzden Celeste'nin bu kadar çok tüyünün eksik olmasından ne kadar endişelendiğimi söyledim.

"Benim küçük iş bitiricim." Alnıma uzun bir öpücük kondurdu. "Deniyorum ama her şeyi düzeltemiyorum."

Alnıma bakarak, "Bir fikrim var. Celeste bana katılmalı. Yapacak güzel bir şeyler bulurum, böylece o da küçük kanatlarını kabartabilir."

Gözlerim yaşlarla doldu. Evet demek ve bunu önerdiği için yüzünü öpücüklere boğmak istiyordum ama ondan ayrılmak ikamet durumumu daha da tehlikeli hale getirecekti. Eğer Paris'te düşük rütbeli bir günahkâr bulamazsam, ayrılmak zorunda kalacaktım. Ve eğer başka biriyle anlaşmazsam ve istemedenden de olsa birine yardım edersem, her iyi davranışım için bir tüy kazanacaktım.

Jarod işaret parmaklarını alt kirpik çizgim boyunca kaydırıldı. "Ne oldu, Feather?"

Durumumun karmaşıklığını anlattım.

"O zaman benden ayrılmıyorsun." Önce göz kapağını, sonra diğerini öptü. "Ama bu Celeste'e yardım edemeyeceğimiz anlamına gelmez. Tristan'la anlaşmaya ne dersin? Bahse girerim tüyler içinde ağırlığına değer."

Öneri kemiklerimi kilitledi. Celeste'in Tristan'ın yakınında olmasını istemiyordum. "Ben-um. Şu anki görevini tamamladığında, bu olasılığı araştırabiliriz."

Jarod kaşlarını çattı. "Endişelendiğin buysa, onu hizada tutacağım. Zaten toplantıdan döndüğünde ona iyi bir fırça atmayı planlıyorum."

"Bunun benden daha fazla nefret etmesine neden olacağının farkındasın, değil mi?" "Leigh, senden nefret etmiyor. Sadece tehdit altında hissediyor. A Muriel'den başka bir kadının etrafta olması onun için yeni bir şey. Benim için de yeni."

"Yani, burada kalmamı mı istiyorsun?"

Kendi burnuyla burnuma vurdu. "Benim karakterime tamamen aykırı olan özverili bir şey yapmaya çalışıyordum, bu yüzden biraz sert bir şekilde ortaya çıkmış olabilir."

Son birkaç gün içinde öğrendiğim bir şey varsa, o da Jarod Adler'ın vücudunda bencil bir kemik bile bulunmadığıydı.

"Eğer daha iyi bir adam olsaydım, Asher'ı arar ve seni benden almasını sağlardım. Ve seni uzak tutardı."

"Sakın buna cüret etme," diye fısıldadım sertçe, parmaklarımı nemli saçlarının arasından geçirdim ve daha fazla korkunç fikir söylemesine fırsat vermeden dudaklarını yakaladım.

Sıcak teni okaliptüs ve portakal çiçeği kokuyordu ve bana nerede olduğunu hatırlattı, bu da içimdeki fırtınayı şiddetlendirdi. O havuzun ve diğer bedenlerin her izini kendi kokumla değiştirmek istedim.

"Seninle ne yapacağım ben?" Gür sesi zaten şiddetli olan nabzımı titretti.

"Beni uzaklaştırma."

"Tamam." Alınlarım hâlâ birbirine değiyordu, dizlerimin arkası gölgelikli yatağının kenarına değene kadar beni sırtladı, sırtladı.

Yatağın üzerine
uzandım. "Uzan,
Feather."

Ophanim'in katı öğretilerine bağlı kalarak büyümüş olan içimdeki iyi kız biraz telaşlansa da, aşk romanlarını şeker gibi yutmuş olan diğer kız itaat etti. Omurgamı serbest bırakmadan önce biraz daha geriye çekildim.

Beni izledi ve zaten hassas olan sinirlerim gerildi. Ağır çekimde vücuduma tırmandı, sonra elbisemin ince askılarını omuzlarımdan kaydırıldı. Ağzını boynuma indirdi ve köprücük kemiğime öpücükler kondurdu, göğüslerim serin havayla buluşana kadar ipeksi kumaşı kenara itti, sonra açıkta kalan etlerimi içine çekmek için bedenlerimiz arasına biraz mesafe koydu.

"Bütün melekler senin kadar güzel mi diye sorardım ama onları gördüm ve hiçbirisi senin kadar güzel değil."

Dilini meme uçlarımdan birinin etrafında döndürdüğünde gözlerimi devirmeye başladım. Zevkin sarsıntısıyla sırtım kamburlaştı ve "Jarod" diye nefes nefese kaldım.

Ağırlığını ön kollarına vererek ağzını diğer göğsüme götürdü ve çakıl taşlı tepesini okşadı.

Mutlaka bir tüy düşerdi.

Belki bir tane düşmüştür.

İçimde dolaşan yoğun zevk dalgalarının üzerinde hiçbir şey hissedemiyordum. Öpücüklerini kaburgalarımın dikiş yerlerinde gezdiriyor, dirençle karşılaştığında hırıliyordu. Dizlerinin üzerine kalkarak kemerimi çıkarmaya çalıştı ama aceleci parmakları beceriksizce kavradı. Sabırsız ellerini ittim ve onun yapamadığını başardım. Deri çözülür çözülmez Jarod onu belimden çekip çıkardı. Yere atmak yerine parmaklarının arasında gezdirdi.

Koyu renk gözleri, derimin tamamen çakıllaşmasına neden olan bir bakışla parladı. "Bana güveniyor musun, Feather?"

Başımı salladım.

Bileklerimden birini tuttu ve deriyi etrafına sardı, sonra diğer bileğimi aldı ve kordonu gergin bir şekilde çekmeden önce aynı şeyi yapmaya devam etti. Güzel bir düğüm atmadan önce onu yatak direklerinden birine bağlayışını izledim, ucunu ağzıma yerleştirdi.

"Bir çekişte gevşeyecek." Boğuk sesi yutkunmama neden oldu. Parmaklarını vücudumda gezdirerek belimde biriken kumaşın içine soktu. Menekşe rengi elbisemi bacaklarımdan aşağı indirdi, parlatılmış tırnakları kalçalarımın üst kısımlarını okşadı.

Vücudumda sadece bir parça dantel kalmıştı ve ona bakma şeklinden, orada uzun süre kalmayacağından şüpheleniyordum.

Ama yanılmışım.

Onu çıkarmadı, sadece parmak uçlarını kumaşın üzerinde gezdirdi. O çıldırtıcı darbeyi tekrarlarlarken kanım damarlarımda dolaşıyordu.

Bakışları dantelin üzerinde keskinleşti. Bir parmağını nemli kumaşın altına soktu ve üzerimden bastırdı. Bitmek bilmeyen bir an boyunca çıplak bedenimi inceledi ve panik göğsümde alevlendi.

Ama sonra parmakları üzerimde gezinmeye başladı, başı kalçalarımın tepesine indi ve güvensizliklerim kaynar sudaki şeker taneleri gibi eridi. Dilinin ilk fiskesi kalçalarımı oynattı ve tenimi aydınlattı.

Uzun bedenini yatakta aşağı doğru kaydırarak rahatladı, sonra bacaklarımı omuzlarına aldı, danteli yana itti ve ısıltılı göbeğime yumuşak bir öpücük kondurdu.

Nefes alabilmek için deri kordonu tükürdüm. Ama bu işe yaramadı. Nefesim kesildikçe omurgam tekrar dikleşti ve deri bağlar bileklerimin etini ısırdı.

Tatlı melekler. Yedi kanatlarımdan düşmesini beklemeyecekti; onları sırtımdan koparacaklardı.

Jarod'un tekniği daha da sertleşti. İnleyerek, hala tutunduğum birkaç masumiyet parçasını yağmaladı, yetenekli dilinin her kırbaacıyla onları kesti.

"Jarod!" Unutulmanın eşiğinde sallanırken nefesim kesildi. Yavaşladı, dilini üzerimde gezdirdi ve başını kaldırıp bana baktı,

Tenimin ışığı gözlerini dolduruyordu. "Evet, Feather?"

Başımı yataktan kaldırdım ve ona sert bir bakış fırlatmış olmalıyım, çünkü kıkırdadı ve bu ses neredeyse beni uçurumdan aşağı atacaktı, ama atmadı.

Bana karşı mırıldandı ve onu tokatlamak için şiddetli bir arzu beni ele geçirdi. Bu bir işkenceydi ve o da bunu biliyordu. Ve bundan zevk alıyordu.

"Sen kötüsün," diye mırıldandım.

"Başından beri sana bunu söylüyordum."

Gözlerimi kapattım, heyecan verici hisler acımasızca yok oluyordu. Neredeyse hayal kırıklığıyla ağlayacaktım ama sadece küçük bir topuzu hedef alana kadar küçülen ve sıkılaşan tembel daireler çizmeye devam edince sustum.

Orgazmım içimde patladı, göz kapaklarımı ve dudaklarımı ardına kadar açtı. Çığlık mı attım yoksa sadece nefes mi aldım emin değilim ama eğer sadece nefes aldıysam, bu kesinlikle nefes alma tarihindeki en gürültülü nefes almaydı. O kadar gürültülüydü ki muhtemelen dünyalar arasındaki ayrımı delip geçti ve her Ishim'in kulaklarını doldurdu.

Yoğun zevk azaldıktan ve Jarod danteli artık parlak olmayan göbeğime geri koyduktan sonra, gerçeklik ve akıl sağlığı bana çarptı. "Kaç tüy kaybettim?"

Jarod kaşlarını çatarak başını kaldırdı ve buruşuk çarşafı taradı, sonra omurgamı şilteden kaldırdı ve bir elini altımda gezdirdi.

Alnındaki kırışıklıklar düzeldi ve ardından parlayan ağzı yürek hoplatan bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yok."

CHAPTER 45

M Bu gece kafes biraz daha genişlemişti. Jarod bileklerimdeki bağları gevşetirken aklımdan geçen düşünce buydu.

Ağızındaki kibirli kavis ve gözlerindeki şeytani parıltı bana zihninin çok daha kirli bir bant genişliğinde çalıştığını söyledi. "Umarım sen de benim kadar zevk almışsındır, çünkü tatlı vücudunu düzenli olarak tekrarlara maruz bırakacağım." Ağızını yaladı ve bacaklarımın arasındaki titreşim yükseldi.

Kan ellerime geri akarken parmak uçlarımı sızlattı ve sonra boğazıma deri bir kordon sarılmamış olmasına rağmen yanaklarımı sızlattı.

Ben daha konuşmadan eğilip beni öptü ve aldığım zevkin tadı dilime vurunca donup kaldım. Şaşkınlığım ağzının öğütücülüğüne bir engel oluşturmadı ve bir süre sonra tadıma alıştım ve ona açıldım.

Kollarımı sırtına doladım, sonra gömleğini çözdüm ve parmaklarımı gömleğinin altından geçirdim, yara izinin kabarık hatlarıyla karşılaşınca donakaldım. Ellerimi teninden, ağzımı da dudaklarından çektim. "Seni incittim mi?"

"Canımı mı yaktın?" Sesi boğuk çıkıyordu, sanki acı çeken ses telleriymiş gibi.

"Sırtındaki kesik."

"Şu anda canımı yakan tek şey çok fazla yer olması.
. ." Havada asılı duran bedenini indirdi ve sert uzunluğunu kalçanın iç kısmına bastırdı. "Daha güneye."

Küstahça gülümseyerek, ya da en azından ben öyle görünmek istiyordum, bir kaşımı kaldırdım. "O zaman neden hâlâ giyiniksin?"

"Çünkü eğer soyunursam, ilk seferinin romantik olduğunu unutabilirsin."

Tüm duyularım keskinleşti. "Belki ikinci seferimi romantik hale getirebilirsin."

Taşa döndü. Sanki teklifim ciğerlerindeki tüm havayı sıkışmış gibi göğsü bile hareket etmiyordu. Bacaklarımı onunkilere dolayarak vücudunun alt kısmını kendime sabitledim.

Yüzünün düzlemleri gerildi ve seğirdi ve başka bir parçası da öyle yaptı.

"Tatlım, ben geldim!" Jarod'un evinin kalın duvarları arasından yükselen derin ses, o anı paramparça etti.

Boynumu yatak odasının kapısına doğru uzattım, Tristan'ın içeri dalmak üzere olduğunu düşünerek paniğe kapıldım. Neyse ki kapı kolu hareketsiz kaldı.

Sert bir iç çekişle Jarod burnunu boynumun kıvrımına gömdü. "Ona siktirip gitmesini söylemeyi çok istiyorum ama onunla konuşacak çok şeyimiz var." Bedenimden çıkmadan önce beni öptü, sonra çarşaflarını çekip üzerime örttü. Kendini yeniden ayarlarken, "Bu teklifi unutacağımı bir an bile düşünme" diye ekledi. Buruşuk beyaz gömleğini pantolonunun içine soktu.

Bir önkolun üzerine çıktım. "Muhtemelen loncaya geri dönmeliyim. Temiz kıyafetlere ihtiyacım var."

Büzgüsünün ortasında durdu. "Oraya geri dönmeni istemiyorum." "Orası benim yaşadığım yer, Jarod."

"Gidersen beni insanları öldürmekten nasıl alıkoyacaksın?" Gömleğinin yarısı hâlâ dışarıdaydı.

"Kalmam için bana şantaj mı yapıyorsun?"

"Belki."

"Hiç utanman yok," diye mırıldandım hafifçe.

"Hem de hiç." Kalan pamuk parçasını pantolonunun içine soktu, sonra eğildi ve yumruklarını şilteye bastırdı. "Evet de."

"Ya hayır dersem?"

"Seni yine yatağıma bağlayacağım." "Pek tehdit sayılmaz."

Hinzırca gülümsedi.

Dudağımlı kemirdim. "Beni burada istediğinden emin misin?" "Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Koyu renkli ahşap paneller, antika kitaplar ve paha biçilmez yağlı boya tablolarla kaplı geniş alana baktım. Bakışlarım yatar koltuğa takıldığında, "Koltuğu neden sakladın?" diye sordum. Ya mektup açacağı? Ama o kısmı eklemedim.

İçindeki tüm şakacılık kan kaybetti. "Hayat ne kadar zor olursa olsun asla pes etmemeyi hatırlatmak için."

"Jarod!" Tristan'ın sesi daha da yaklaşmış gibiydi.

Jarod yataktan kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

O gitmeden önce, "Bir ara loncaya geri dönmem gerekecek. Kıyafet almak için."

Omzunun üzerinden baktı. "Muriel'e söylerim sana biraz getirir. Yarın da seni Montaigne Bulvarı'na götürür ve bütün caddeyi satın alabilirsin."

Oturdum, çarşafı gövdemle etrafına sıkıştırdım. "Bu sürpriz olabilir ama bütçemiz oldukça kısıtlı, bu yüzden Avenue Montaigne benim fiyat aralığımın biraz dışında kalabilir."

Bana bir gülümseme fırlattı. "Çok tatlısın, Tüy." Kaşlarımı çattım.

"Şu andan itibaren bütçen sınırsız." "Jarod, yapamam."

"Ruhumu kurtardığın için bunu bir ödeme olarak düşün. Ayrıca, önümüzdeki hafta için bazı kıyafetlere ihtiyacın olacak. Operaya gitmem gerekiyor ve Tristan yerine seni götürmeyi tercih ederim."

Ağzım tekrar itiraz etmek için açıldı ama boğazımı çalıştırdığımda o gitmişti. "Bu işler böyle yürümüyor," diye mırıldandım.

Kabarık yorgana yaslandım. Çok sevdiğim aşk romanları buna benzer senaryolarla doluydu ama kurgusaldı. Böyle bir şeyin gerçekten ve üstelik benim başıma gelebilecek olması o kadar mantıksızdı ki bununla nasıl başa çıkacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Jarod'u bunun bana tüylere mal olacağı konusunda ısrar ederek geri çevirebilirdim ama ona bunu söylerken bir tüyümü bile kaybedersem, beni Muriel'e kelepçeler ve zengin caddeden aşağı sürükletirdi.

Alışveriş meselesini bir kenara ittim. Elimdeki meseleyi, yani Jarod'un yatağında ıslak bir dantel parçası dışında çıplak olan beni incelemeyi bitirdiğimde bu konuyu tekrar ele alacaktım. Tristan gelmeden önce ona gerçekten teklif etmiş miydim? Belki de Celeste benim için endişelenmekte haklıydı, her ne kadar endişesi yersiz olsa da. Endişelenmesi gereken benim güvenliğim değil, duyarlılığımı.

Seks. Büyüdüğümüzde karşı çıktığımız eylem. Burada kendimi yabancı olmasa da erkek arkadaşım olmayan bir adama sunuyordum.

Dilinin yumuşaklığı, parmaklarının sertliği ve sözlerinin tatlılığı bedenimde yeniden canlandı. Elimi ipeksi çarşafın üzerinde boş boş gezdirirken, hissettiğim tek pişmanlığın onun gitmiş olması olduğunu fark ettim.

"Leigh, içeri girebilir miyim?" Muriel'in sesi beni öyle hızlı kaldırdı ki, karanlık alan bulanıklaştı.

"Bir saniye!" Elbisemi bulmak için çabalayarak bağırdım. Üzerime geçirdim, sonra da çarşafı hızla düzelttim. "İçeri gel," diye bağırdım.

Elinde payetler, deri, saten ve dantellerle dolu askılarla telaşla içeri girdi. Dar şekilleri bana hepsinin dar geleceğini söylüyordu ama en azından renkleri soluktu. "Jarod birkaç kıyafet getirmemi söyledi. Ne yazık ki çoğunlukla elbiselerimiz var. Onları pek seveceğini sanmıyorum."

Çantamın içinde toplanmış olan kıyafeti düşündüm. Muhtemelen bu gece giyilemeyecek kadar kırıktı. "Teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Yarın alışverişe gideceğimizi duydum."

Kulaklarım sanki fırından yeni çıkmış gibiydi.

"Umarım bu kalacağın anlamına geliyordur."

Yatağın ayakucuna serdiği elbiselerden birinin üzerindeki yıldız patlaması desenli payetleri inceledim. Vücudumun her yerinde patlayan patlamaları yansıtıyordu. "Uh ..." Görünüşe göre endişe beni türümün ilkel, konuşmayan bir versiyonuna dönüştürmüştü.

Pürüzlü dudaklarını büken aynı gülümsemeyle gözleri kırıştı. "Mutfağa geri dönmem gerek. Bu akşam soufflés yapacağım. Senin için özel bir tatlı bile hazırladım. Umarım beğenirsin."

Yemekten bahsetmek dilimi çözdü. "Şimdiye kadar yaptığın her şeyi sevdiğimi düşünürsek, lezzetli olacağından eminim."

"Güzel. Hazırlanmana izin vereceğim. Başka bir şeye ihtiyacın olursa yatak odasındaki telefonda beni ara." Beni yemek yemeyi daha az zevkli hale getirecek bir dizi elbiseyle baş başa bırakmadan önce kilerde ona ulaşmak için hangi düğmeye basmam gerektiğini gösterdi.

Banyoya doğru yürürken, bağırma sesi beni dondurdu. Zeminin kalınlığı ve doğu halısının yumuşaklığı kelimeleri bozuyordu ama sesin tonunu bozmuyordu. Jarod, Tristan'la hoş bir konuşma yapmıyordu. Bir yanımda suçlu hissediyordu, çünkü Jarod'un sesindeki gök gürültüsünün benim hatam olduğundan emindim. Diğer bir yanımda ise bunun Tristan'ın davranışlarını daha iyi yönde etkileyeceğini umuyordu. Gerçekte, Tristan'ı düzeltebilecek biri varsa o da Jarod'du; Tristan'ın saygı ve hayranlık duyduğu tek kişi.

Zaten karıştığımdan daha fazla karışmak istemediğim için, neredeyse yatak odası kadar geniş olan siyah mermerden tapınağa girdim ve pervaneli bir uçaktan daha fazla fiske içeren ve Jarod'un maaş bordrosundaki herkesi kolayca sığdıracak bir duşta suyu açtım.

CHAPTER 46

Akum saati figürümü çok kum saati gösteren bir elbisenin içine girdikten sonra ayaklarımı bir çift siyah rügan stiletto'nun içine kaydurdım. Elbisenin ve ayakkabıların çoktan giyilip giyilmediğini merak etmemeye çalıştım. Ayrıca iç çamaşırsız kalacağım için de çok fazla endişelenmemeye çalıştım - yanımda getirdiğim iki tanesi şu anda ısıtmalı havlu askısında kurumaktaydı. onları yıkayacak kadar aklım vardı.

Sinirlerimi yatıştırarak kapıyı açtım ve merdivenlerden aşağı indim. Çalışma odasının yanında duran Amir'in yanından geçerken yanaklarım kızardı. Beni daha önce duymuş muydu? Duvarlar kalındı ama yeterince kalın mıydı?

Bana doğru baktığında, vurdumduymaz yüz hatlarını canlandıran en ufak bir titreşimle, kanatlarımı büyüyle var ettim ve ısınan tenimi koza gibi örttüm. Onu sadece benden sakladığı düşünöldüğünde aptalca ve işe yaramazdı.

"Um." Kareli mermerin üzerinde kıpırdandım ve gümüş tüylerim siyah yara bandı elbisemin kollarının altındaki teni okşadı. "Jarod'u içeride beklemeli miyim? " Ben cümlemi tamamlayamadan çalışma odasının kapısı açıldı ve Jarod'un bedeni çerçeveyi doldurdu.

"Seni duyduğumu sandım." Kendi çenesi de kızarmıştı ama bu muhtemelen hararetli konuşmasından kaynaklanıyordu.

Tristan'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, az önce sona erdiğinden şüphelenmiştim. Düşmanım beni bir süre

Jarod'un

Cep telefonunu kulağına götürüp arkasını dönmeden önce omzunu silkti, ben de şakaklarındaki saçlarla uyumlu gümüş takım elbisesinin arkasına bakakalmıştım.

Tüylerim hâlâ etrafımı sarıyordu ama gevşemişlerdi ve Jarod'un giydiklerimi görmesine izin veriyorlardı.

Gözleri kıvrımlarımı bağlayan esnek kumaş kadar siyaha döndü. Bana doğru bir adım attı, kanatlarımı bastırdı, parmakları bu süreçte en yeni büyümleri sıyırdı ve kanat kemiklerime doğrudan frizonlar gönderdi.

Kalçalarımı kavrayarak tek bir kelime söyledi, "Vay canına," ve bu kelime tenimdeki şalteri indirerek beni bir flaş ışığına dönüştürdü. İçimdeki yanma, ağzının bir tarafını yukarı kaldırdı. Kulağımın kabuğuna doğru mırıldandı, "Akşam yemeğini atlayalım mı?"

Kalbim de yanmaya başlamış olmalıydı, çünkü içim bir mangal gibi yanıyordu. "Muriel soufflés yaptı," diye fısıldadım kısık sesle, Jarod ve ben birbirimize ziyafet çekmekle meşgul olduğumuz için yıkılırlarsa onun canının acıyacağını düşünerek.

"Ve hazırlar Jarod," dedi Muriel.

Döndüm ve kanatlarımla Jarod'a vurdum. O da gülümsemesini bozmadan kanatlarımı itti. Umarım hareketleri çok tuhaf görünmemiştir.

"Güzel. Açlıktan ölüyorum," dedi, vücudunun sıcaklığı omurgamı yalıyordu.

Kanatlarımdan birinin alt tarafına tembel bir parmak darbesi indirdiğinde, onları sihirle yok ettim. "Onları sonra istiyorum" diye mırıldanmadan önce küçük bir hayal kırıklığı homurtusu çıkardı.

Yanağımın iç tarafını o kadar sert ısırdım ki deriyi deldim ve kanın tatsız tadı dilime vurdu.

Muriel arkasındaki kilerden çıkan sunucuya baktı. "Tristan da size katılacak mı?"

"Gelecek, Mimi. Telefon görüşmesini bitirir bitirmez." Jarod belimdeki esnek ete dokunarak beni

Yemek odası.

Jarod masanın başındaki yerini almadan önce benim sandalyemi çekerken, servis görevlisi aceleyle üçüncü bir yer ayarladı. Muriel, etiketi daha iyi günler görmüş bir şişe soğutulmuş beyaz şarap getirdi. Çok nadir bulunan başka bir şarap olduğunu hayal ettim.

Jarod bardağını aldı ve bir yudum içti. Muriel'e başıyla işaret edince, o da benim bardağımı doldurdu.

Şarap içiyordum. Bir mafya babasının vücuduma Abaddon sakınlerinin kötü ruhum için dua etmesine neden olacak şeyler yapmasına izin veriyordum. Ve meleklerle yakışmayan bir komando kıyafeti giyiyordum.

Muriel ve garson yemek salonunu terk ettiklerinde, "Belki de rütbenin ellinin altına inmesine yardım etmemeliyim. Eğer yükselirsem doğrudan Abaddon'a gideceğimden eminim."

Jarod başını geriye atıp güldü, bu da benim sırtımama neden oldu.

Şimdi de cehennem hakkında şakalar mı yapıyordum? Dünya ne hale gelmişti?

Hâlâ kıkırdayarak bana doğru eğildi ve kadehini kaldırdı. "Abaddon'a ve hücremi paylaşacak olan muhteşem meleğe."

Başımı sallayarak kadehimi hafifçe onunkine tokuşturdum, sonra içtim, gevrek tereyağı tadı damağımı heyecanlandırdı. Mırıldanmış olmalıyım, çünkü Jarod'un ağzı küstah bir sırıtışa dönüştü.

O sırada yemek odasının kapıları açıldı. Tristan karşımdaki koltuğa otururken omuzlarımı dikleştirdim. Oda o kadar sessizleşti ki sandalyesinin ayaklarının koyu renkli halıya sürtünmesini duyabiliyordum.

Jarod arkasına yaslandı ve şarap kadehini uzun parmaklarının arasında döndürdü. "Tristan? Sanırım Leigh'e söylemen gereken bir şey var."

Tristan bardağında parıldayan şaraba baktı. "Leigh, seni Jarod'un toplantısına maruz bıraktığım için özür dilerim. I

insanlara çok az güveniyorum ve endişelerimi size yansıttım. Eylemlerim ve sözlerim uygunsuz ve hak edilmemişti."

Hızlıca başımı salladım ama bu daha çok Jarod'un hatırı içindi çünkü Tristan'ın özrü beni tatmin etmek için fazla cilalıydı.

Muriel'in masanın ortasındaki gümüş buz kovalasına koyduğu şarap şişesini çıkarırken, "İçki içmenin inancınıza aykırı olduğunu sanıyordum," dedi.

"Bu . . . öyle."

"Dindar insanlar tüylerimi diken diken ediyor. Duaların ve yüce varlıkların tüm sorunlarını çözebileceğine o kadar inanmışlar ki, bu onları tembel, hak sahibi, ağızlarından çok kışkırlardan konuşan toplumsal yüklere dönüştürüyor." Şarabından bir yudum aldı ve dudaklarını yaladı. "Isaac Amca'nın mahzenini yağmalıyorsunuz, anlıyorum."

"O artık içmek için burada değil, ama biz buradayız."

"Hayattaki basit zevklere." Tristan kadehini kaldırdı. "Şarap, kadınlar ve domuzları cezalandırmak."

O sırada garson elinde, yürüdükçe sallanan altın kubbelerle dolup taşan kıvrımlı beyaz seramik tabaklarla dolu bir tepsiyle geldi. Tepsiyi önce bana uzattı ve ben de tabaklardan birini aldım.

"Ramequin'e dokunmayın, matmazel. Çok sıcaklar," diye uyardı.

Şişirilmiş kupolayı kaşığımınla kırmak için herkes servis edilene kadar bekledim. Yumurta karışımı, fişi çekilmiş bir zıplama kalesi gibi söndü ve midemin homurdanmasına neden olan keskin bir buhar şeridi boşalttı. Sessizce yemeğimi yerken Jarod ve Tristan'ın yaklaşan bir gezi hakkında konuşmalarını dinledim.

İnce ayrıntıları ve bu arada büyük ayrıntıları da atladılar. Tek öğrendiğim, sabah özel bir jetle Nice'e gidecekleri ve akşam yemeğine yetişecekleri oldu. Kaşığım tabağımın dibini sıyrırken, Jarod'un şaibeli insanlarla iş yapmaya devam ederse puanının nasıl düşebileceğini düşündüm, çünkü ne yazık ki Şeytanlar Mahkemesi'nin tek yaptığı domuzları cezalandırmak olduğundan şüpheliydim.

Garson soufflelerimizi temizlemek için geri döndü ve bize bu sefer pembe olan yenilerini sundu. "Domates azaltma" diye açıkladı.

Bundan sonra başka tuzlular da olacak mı? Belki de her tabağı temizlememeliydim, ancak yumurtalı ikramlar inanılmaz derecede hafifti ...

Kaşığımı içine daldırarak, "Jarod, neden yardım gününü ayda bir yerine haftada bir yapıyorsun?" diye sordum.

Tristan boynunu büktü. "Bu La Cour des Démons'u Ağlama Duvarı'na çevirir."

Jarod'un yanıtını bekleyerek onun yorumunu dikkate almadım.

Pembe kubbesini inceledi. "Her hafta düzenleyecek vaktim yok, Tüy," dedi ve umudumun Tristan'ın soufflé'si gibi sönmesine neden oldu. "Ama ayda iki kez düzenleyebiliriz." Gözlerini benimkilere dikti.

Eğer Tristan odada olmasaydı, ayağa kalkıp Jarod'u verdiği ödün için öpecektim. Bunun yerine bakışlarını tuttum ve minnettarlığımı bir gülümsemeyle ifade ettim.

"Tristan, bir sonraki için takvimimde bir tarih bul ve bunu herkese duyur."

Jarod'un emri Tristan'ın soğuk ifadesini daha da keskinleştirdi. "Yemekten sonra hallederim."

Eğer çocuk olsaydık ve masa ziyafet boyutunda olmasaydı, muhtemelen masanın altından bacaklarıma tekme atardı. Hepimiz yetişkin olduğumuz için, göz dalaşı ve sıkı karşılıklarla yetindik.

Jarod'a "Teşekkür ederim," dedim.

Elinin tersini masanın üzerine koyarak bana avucunu uzattı. Tereddüt etmeden parmaklarımı onunkilere geçirdim. Belki de tereddüt etmeliydim. Tristan'ın önünde el ele tutuşarak, onu içermeyen yeni bir ittifakı ortaya çıkarıyorduk.

Yüzü pürüzsüz kalsa da, Tristan'ın gözlerinde beni patronuyla tanıştırdığı gece olmayan yeni bir parıltı vardı.

CHAPTER 47

E Yemekler lezzetli olmasına rağmen, yemeğin tadını tam olarak çıkarmakta zorlandım çünkü Tristan ve benim aramda bir ip gibi gerilen gerilim. Onun yerini çalmaya değil, Jarod'un yanında kendime yer açmaya çalıştığımı anlamasını nasıl sağlayabilirdim? Jarod'un olmadığı bir kalp kalbe konuşmak gerekiyordu. Seyahatten döndüklerinde ya da ertesi gün.

Tristan gittikten sonra Jarod beni merdivenlerden yatak odasına götürürken, "Bu gece alışılmadık derecede sessizsin," dedi.

"Sadece düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

"Sanırım Tristan onu tahttan indireceğimden korkuyor."

"Onu tahttan indirmek mi?" Jarod'un kaşları çatıldı. "Hayır. Bana zarar vereceğinden korkuyor. Ve onu suçlayamam, çünkü ben de senin bana zarar vermenden korkuyorum."

"Canını mı yaktı?" Sahanlığa ulaştığımızda ona doğru döndüm. "Asla yapmam."

Bana gözlerine ulaşmayan bir gülümseme sundu. O ona zarar vereceğime gerçekten inanıyordu. "Jarod, söz veriyorum-"

Beni susturmak için öptü.

Günahkarım boş vaatlerle o kadar çok yanımtı ki artık onlara inanmıyor muydu? O an karar verdim.

Sadakatimi ve sevgimi sözlerle değil eylemlerle kanıtlamam gerektiğini.

Beni yatak odasına geri götürüp kapıyı tekmeleyerek kapatırken boynuna sarıldım, elleri formumu sıkıştıran siyah taytın üzerinde geziniyordu. Enstrümantal müzik hafifçe çalıyordu ve ben daha önce ayrıldığımda müzik olmadığı için kafamın içinde olduğunu varsaydım. Bu beni meşgul etmeliydi ama Jarod'un öpücükleri o kadar sarhoş ediciydi ki kulaklarımı güzel armonilerle doldurmalarına şaşırmadım. Dudaklarımız ayrıldığında ve müzik çalmaya devam ettiğinde, bunun kafamın içinde olmadığını fark ettim.

Yavaşça döndüm.

Karanlık ıslık ıslıldı, her yüzeyde yanan mumlar Jarod'un halısının ve yatağının üzerine serpiştirilmiş kıpkırmızı gül yapraklarının üzerinde minyatür ışık havuzları oluşturdu.

Kollarını belime doladı ve sırtımı önüne doğru çekti. "Bu senin için yeterince romantik mi?"

Duygularım boğazımı sıktı. "Kim-nasıl-"

"Muriel'in yemeğin büyük bölümünde kayıp olduğunu fark etmediniz mi?"

El emeğini gördüğümde utancım büyülenmemle aynı seviyedeydi. Kollarının kafesine geri döndüm ve çenesini öpücüklerle kapladım, kalbim bir soufflé gibi şişiyordu. Coşkuma kıkırdadı ama sonra yüzü gözyaşlarımla ıslanınca kıkırdamayı bıraktı.

Bu adam. "Beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmeyecek misin, Jarod Adler?"

Göz kapaklarımı öyle bir şefkatle öptü ki nabzım eridi ve tenim parıldamaya başladı. "Sen benim için ıslıdamayı asla bırakmazsan, ben de seni şaşırtmayı asla bırakmayacağım."

Tekrar başımı salladım, saçlarım yüzümün etrafında uçuşuyordu.

"Lanet olsun, gördüğüm en muhteşem varlık sen değil misin?"

"Ben sadece bir kadını. Kanatları olan."

Yüzümü okşadı. "Benim kanatlı kadını. Benim meleğim. Ma plume." Onun tüyü.

Ağzını benimkine yapıştırdı ve sonra elleri boynumdan, omuzlarımdan ve kollarımdan aşağı kayarak kalçalarımın üzerine geldi. Yavaşça elbisemin kumaşını çekiştirmeye başladı ve kalçalarımın doğru kaydırıldı. Parmakları çıplak tenimi sıyırdığında öpüşmeyi kesti. "İç çamaşırı giymiyor muydun?"

Gözbebeklerinin büyümesini izlerken, "Temiz olanlar bitti," dedim.

"Sikeyim. . . beni. Bilseydim yemeği kısa keserdim. Lanet olsun. . ." Çakıllı fısıltısı tenimdeki parıltıyı artırdı. "Kollar yukarı, bebeğim."

Kollarımı kaldırdım ve o da elbiseyi vücudumdan yukarı ve başımın üzerinden kaydırıldı. Tenim bu nahoş giysiden kurtulunca neredeyse rahatlayarak inleyecektim. "Bu elbiseyi kim diktiyse onu giymeye zorlanmalı," diye mırıldandım.

Jarod usulca güldü. "Bunu Hervé Léger'e ileteceğimden emin olacağım" - etiketi okudu - "aynı zamanda ona olağanüstü varlıklarınızı nasıl kucakladığını ne kadar beğendiğimi söyleyeceğim."

Elbiseye karşı olan isteksizliğimi tekrar gözden geçirdim. Ayakkabılarımı çıkarmaya başlarken, taviz verilebilir diye düşündüm.

"Takmaya devam et, Feather." Tınısı tam bir oktav düşmüş gibiydi. "Ve kanatlarını çıkar."

Onları ortaya çıkardım ve sonra Jarod'u kanatlandırıyor muyum gibi gerdim. Derimin yanması durmuştu ama gümüş kanatlarım mum ışığında parlayarak beni ele geçirdi. Jarod'un gözleri daha önce görülmemiş bir aklıkla etimin ve tüylerimin üzerinde gezindi.

"Sıra sende," dedim çenemi gömleğine ve pantolonuna doğru eğerek.

O kadar uzun süre hareket etmedi ki, sözlerimin ona ulaşmadığından endişelendim. Ama sonra kemerini çözdü, yere fırlattı ve gömleğinin düğmelerini açtı. Nefret ettiğim sıgır derisi şezlonga uzandı ve ayakkabılarının bağcıklarını çözdü. Döşeme tahtalarına çarpmalarına izin verdi, sonra bir çift kraliyet mavisi çorabı sürükleyerek çıkardı. Gömleğini sıyıarak ayağa kalktı.

kalktı, pantolonunun kancasını çözdü ve fırlatıp attı. Ardından siyah külotu ortadan kayboldu.

Spa'dakinin aksine, bakışlarımın vücudunu süsleyen her kıvrımı, her keskin kenarı ve bilenmiş kası, her siyah saç kıvrımını gezmesine izin verdim. Bir adım daha yaklaştım ve elimi göğsünde, kalp atışlarıyla titreşen yumuşak tüylerin arasında, küçük, sertleşmiş meme uçlarında gezdirdim, sonra kaburgalarının dikişinden aşağıya, parmak ucum içeri girdiğinde titreyen göbek deliğine doğru iz sürdüm. Yıllar süren uyarılar elimi sakinleştirdi.

Ophanim'in sesini bastırdım, dünyanın geri kalanını bastırdım, elimi onun sert ve gergin kısmına indirirken Bana karşı gururlu.

Parmaklarım üzerine kapandığında Jarod keskin bir nefes çekti ve sonra parlak bir şehvet boncuğuyla parlayan uca ulaşana kadar parmaklarımı ipeksi uzunluğu boyunca nazikçe sürüklediğimde titredi.

Başparmağımla döndürdüğümde, "Tüy" diye inledi. Elimi shaftının köküne doğru kaydırdım ve kasları kasıldı ve spazm geçirdi. Ucuna doğru geri dönerken Jarod elimi ondan çekip aldı ve beni kucakladı. Odayı geçerken ellerim boynuna dolandı.

Yatağına doğru.

Beni yatağın üzerine fırlattı, yaprakların tozunu zedeledi ve avını köşeye sıkıştırmış evcilleşmemiş bir canavarın vahşiliğiyle bana baktı. Yaprakların kadife kenarları kışıma batsa da, günahkâr gözlerimin dışında pek bir şey hissedemiyordum. Güllerin boğucu kokusu etrafımızda çalkalanıyor, Jarod'dan yayılan incir ve misk kokusuyla karışıyordu. Hiçbir zaman -en iyi yemeklerde bile- tüm duyularım aynı anda uyanmamıştı.

Üzerime tırmandıktan sonra, benden tutmamı istediği topukluları bacaklarının arkasına kilitledim. Islak ucu yumuşak karnımın üzerinde süzüldü, sonra biraz daha yukarı çıktı ve tekrar aşağı kayarak kalçalarımın arasına ağır bir şekilde yerleşti.

Jarod boynuma doğru öpücükler kondururken, içimdeki nabız göğsümdeki zonklamaya rakip oldu. Vücudunu tekrar benimkine doğru hareket ettirdi ama duvarlarımı aşmadı. Bunun yerine dizlerinin üzerine çöktü ve elimi çekerek beni yatağa yatırdı ve üzerine yuvarladı.

Başının arkasına bir yastık sıkıştırarak belimi kavradı ve aynı hizaya gelene kadar onunkinin üzerinde tuttuğum bedenimi aşağı doğru itti. "Kanatlarını benim için aç, Feather."

Kanatlarımı gerdim, parmakları alt kısımlarını sıyırdığında mırıldandım ve vücudum bir inç daha alçalarak kıvrımlarımın arasında sadece ucunu kılıfladım.

"Tempoyu sen ayarla, bebeğim. Kontrol sende." Obsidyen bakışları ağır ağır kapanan gözlerimden ayrılmadı.

Avuçlarımı göğsüne bastırarak, nefes nefese kendimi bir santim daha alçalttım. Kanatlarımı daha hızlı okşadı ve acının yerini büyüyen, kabaran bir sıcaklık aldı. Gözlerimi kapadım ve onu daha çok içime çektim, sanki yakında beni bitirecekmiş gibi hissediyordum. Kanat kemiklerim, içlerinde oluşan zevk etrafımızda yanan mum fitilleri gibi cızırdamaya ve çatırdamaya başladığında gerildi.

Bir ciğer dolusu gül ve ateş soluyarak, durmadan kendimi aşağı indirdim, o beni gerip yeniden şekillendirirken tısladım. "Jarod," diye nefes nefese kaldım.

"Bana bak, Feather."

Ağırlıklı kapaklarımı kaldırdım.

Çenesi ve alnı gergindi, sanki o da acı çekiyordu, sanki yemek boyunca göğüslerimin ve kığımın maruz kaldığı şeyi yaşıyordu.

Avucunu kanatlarımın alt kenarında gezdirirken, "Acıyor mu?" diye sordum.

Güldü ve bu gülüş yüzündeki tüm sert çizgileri yumuşattı. Aynı zamanda bedenimin içine gömülü olan parçasını titreştirdi ve içime doğru yeni zevk ve acı parçaları gönderdi.

Ayılınca, "Yine de acı çekiyorsun," dedi.

Durmamızı önermeden önce vücudumu birkaç santim kaldırdım ve onu tekrar içeri kaydurdım. Boynundaki damar atmaya başladı ve parmakları tüylerimi sanki çekip çıkarmak üzereymiş gibi sıktı.

Tekrar

yaptım. Ve
yine.

Ve elleri ritmime uyarak her acı zerresini zevk kıvılcımlarıyla değiştirdi. Tenim ısınmaya, omurgam karıncalanmaya ve esnek duvarlarım titremeye, onun çevresi ve uzunluğu etrafında şekillenmeye başladı.

Yavaşça inşa edilen yapı patladı ve varlığımın her köşesini en tatlı karanlıkla doldurdu. Uzuvarım reçele dönüştü, kaslarım lokum gibi esnek hissettiren kemiklerimin etrafında mutlulukla sıvılaştı.

O zaman Jarod devraldı ve içime yeni bir sıcaklık fışkırana, sızıp benimkiyle birleşene ve her yere yayılana kadar gevşek bedenime pompalandı. Bunun fiziksel olarak imkânsız olduğunu biliyordum ama sanki doğrudan kalbime vuruyormuş gibi hissediyordum.

Pantolonları ve zevk iniltileri arasında beni kendine doğru çekti ve ağzımı öptü. Vücudu yeniden kasıldı ve daha fazlasını içime akıttı.

Gemiye terk eden bir tutam jöleli saçla oynarken, onun sıcaklığını ve kokusunu, tadını ve dokunuşunu içime çektim.

Bu adam için ruhumu
satabilirdim. Belki de çoktan
satmışımdır.

CHAPTER 48

I Uykuya daldığım gibi uyandım - kulağım Jarod'un kalp atışlarında ve parmaklarının okşayışında Omzumdan.

Ben kıpırdayınca başımın tepesine bir öpücük kondurdu. Boynumu büküm ve onun rahat kahverengi bakışlarına düşen koyu renk buklelerini inceledim.

"Günaydın güzelim," diye mırıldandı derin bir gümbürtüyle ve ayak parmaklarıma doğru küçük zevk kıvılcımları gönderdi. Yer değiştirerek bir avuç gül yaprağını yere savurdu. "Mimi kaç tane gül derdi?"

İfadesi yüzümü buruşturmama neden oldu.

"Umarım bundan sonra alacağın güller vazoda gelirse beni affedersin." Burnumun ucunu öptü, sonra saçımdan bir taç yaprağı kopardı ve fiskeyle uzaklaştırdı.

Gülümsedim, sonra boynumu düzelttim, parmaklarımı onun nefesleriyle yükselip alçalan koyu buklelerinde gezdirdim. "Dün gece için teşekkür ederim."

Bileğimi kavradı. "Bana sadece açgözlü bir pislik olduğum için teşekkür etmedin. Tempoyu senin ayarlamana izin vereceğime söz verdim ama neredeyse boşalır boşalmaz bu sözümü bozdum." Nefes verışı burnumu ve dudaklarımı ısıttı. "Nasıl hissediyorsun?"

Delicesine mutlu. Fiziksel olarak tükenmiş. Onun yerine, "Ishim'in kanat kemiklerimi teslim etmemi talep etmemesine şaşırdım" dedim.

Kelepçelerimi çözerken dudakları yavaşça kıvrıldı. "Ya görmezden geliyorlar ya da seks onların bahsettiği kadar iğrenç bir suç değil."

"Ya yarı melek olduğun içinse?"

"O zaman annemin merhum ruhuna bir sürü özür borçluyum."

Pazılarına hafifçe vurdum. "Çok pis bir ağzın var. Senin kadar küfür eden birini daha önce duyduğumu sanmıyorum."

Sırıttı. "Ve saf kulaklarınızı şok etmemek için ortaya çıkan pisliği filtrelediğimi düşünmek."

"Artık o kadar da saf değil," diye mırıldandım, üstüme yuvarlanıp dudaklarımı yakıcı bir öpücükle kavradığında, kirli kelimesinin ağzını tanımlamak için yetersiz bir sıfat olduğunu düşündüm, ama aniden başka bir düşünce bu sonuncusunun üzerine yuvarlandı ve sarkık göz kapaklarım genişçe açıldı. "Prezervatif kullanmayı unuttuk!"

Ağzını çenemde gezdirdi. "Vasektomi yaptırdım, bu yüzden hamile kalma konusunda endişelenmene gerek yok. Ve hastalıklara gelince, daha önce hiç prezervatifsiz bir kadınla yatmadım."

Yüzüm kızardı. "Vasektomi mi?"

Ön kollarının üzerine bastırdı. "O zaman-"

"Ne olduğunu biliyorum." Yirmi beş yaşındaydı, böylesine acele ve önemli bir karar vermek için çok gençti. "Tersine çevrilebilir mi?"

"Muhtemelen, ama baba olmak gibi bir arzum yok." "Daha çok gençsin."

Üzerimden yuvarlandı ve iç çekti. "Bu senin için bir anlaşma kırıcıysa üzgünüm, Feather, ama yaptığım şeyi düşünürsek çocuk sahibi olmak bencilce ve acımasızca olur."

Yaptığı şeyi değiştirmesi için ona bağışlamak istedim. Bunun yerine yanağımı buruşuk yastığa koydum ve "Anlaşmayı bozacak bir şey değil ama bir gün çocuk sahibi olmak isteyebilirim" dedim.

Daha önce, kanatlarımdan vazgeçmeyi seçmeseydim bunun bir seçenek olmayacağını düşünürdüm, ama annesi, bir

Nephilim'in bir bebeği vardı, yani belki de tamamen imkansız değildi.

"O zamana kadar benim Makyavelist yöntemlerimden bıkmış ya da yükselmiş ve kendine rahmini doldurmaya layık bir melek bulmuş olacaksın."

Boğazım sıkıldı ve gözlerim acıdı. "Bunu nasıl söylersin? Bunu nasıl düşünebilirsin?" Burnumdan damlayan yaşları görmemesi için diğer tarafıma döndüm.

"Hey." Parmaklarını nazikçe kolumda aşağı yukarı gezdirdi. Kolumu çekip bükerek yastığın altına daha da gömdüğümde bana doğru kaydı ve uykunun ısıttığı bedenini kıvrılmış halime yasladı.

"Gittiğimi hayal etmeyi bırak," dedim.

Avuç içi karnıma yerleşti ve beni kendine çekti.

"Tristan ve Muriel seni hiç terk etmedi." "Bırakmalıydılar."

"Ama yapmadılar."

"Feather, gitmeni istemiyorum ama seni nasıl yakınımnda tutacağımı bilmiyorum."

Arkamı döndüm. "Sadece kalbinde benim için bir yer bul. Sıkışık ve karanlık bir köşe olsa bile."

Koyu kahverengi gözbebekleri küçülmüş gözbebeklerinin etrafında dalgalanıyordu. Çok fazla şey istediğimden endişelendim, ama ağzını benimkine daldırdı ve fısıldadı, "Şimdiye kadar kimseye vermediğim kadar çok şeye sahipsın zaten."

CHAPTER 49

"T Şapka güzel görünüyor," dedi Tristan, soyunma odamın önündeki aynaya yaslanmış, çiğnediği kürdan, muhtemelen sigara içme isteğini bastırmak için.

Yansımamı ya da o önümde dururken görebildiğim kadarını inceledim. Jarod heyecanla Tristan'ın Muriel ve bana eşlik edeceğini söylediğinde itiraz etme isteğimi bastırmıştım.

"Absolument pas." Kesinlikle olmaz. Muriel, kıvrımlarımı yutmak dışında pek bir işe yaramayan basit siyah kılıfa bakarak başını salladı. "Çöp torbaları daha şekilli."

Satıcı kadının teni, giysisinin talihsiz kesiminden kendini sorumlu hissediyormuş gibi pembeleşti. Soyunma odasına geri döndüm ve siyah kılıfı, ayak bileklerimin bir santim üzerine kadar uzanan kabarık tül etekli zümrüt rengi bir elbiseyle değiştirdim. Kollarımı kıvrarak korsenin fermuarını kapattıktan sonra, yakanın beni kaba göstermemesini umarak göğüslerimi yeniden ayarladım ve kendimi idam mangasına hazırlayarak dışarı çıktım.

Muriel alkışlayınca yanındaki satıcı kız rahat bir nefes aldı.

Tristan ise burnunu kırıştırdı. "Jarod bundan hoşlanmayacak."

Muriel alay etti. "Oğlum, git." Elini dükkânın arka tarafına doğru salladı. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Kendini aynalı duvardan uzaklaştırdı ve balo salonlarına ve taç giyme törenlerine uygun kıyafetlerin bulunduğu uzun koridorda ilerledi.

"Çok çarpıcı. Bunu alacağız," dedi Muriel satıcı kadına.

"Emin misin?" Tristan'ın neyi beğenmediğini anlamaya çalışıyordum. "Beni aşırı büyümüş bir balerin gibi göstermiyor mu?"

Muriel ağır ağır sürmeli gözlerini devirdi. "Öyle değil." Ben soyunma odasına çekilirken, o da peşimden içeri girdi ve fermuarı çekmeme yardım etti. "Tristan'ın bugün ne sorunu var bilmiyorum ama eğer kendine gelmezse Jarod'la konuşacağım."

"Yapma."

Muriel'in elleri fermuarın dibinde hareketsiz kaldı. "Davranışları hoşuma gitmiyor."

Elbiseyi ellerimle tutarak döndüm. "Sadece uyum sağlamak için zamana ihtiyacı var."

Lacivert gözleri benimkileri delip geçti. "Tamam, Jarod'a bir şey söylemeyeceğim ama Tristan'la konuşmayacağıma da söz vermiyorum."

Olabildiğince iyi bir uzlaşmaydı.

"Şu son üçünü dene, sonra Valentino'ya gideriz."

Başımı salladım, o da kendini dışarı bıraktı. Elbiseyi çıkardım ve Muriel'in ben istemediğim halde benim için yıkayıp ütölediği mor elbisemin yanındaki deri döşemeli bankın üzerine koydum.

Uzun transparan kolları ve önden bağlanan minik kancaları olan dar, siyah şifon bir elbisenin içine girdim. Daha adımımı atmadan Jarod'un bunu beğeneceğini biliyordum. Fiyat etiketine bir an bakınca yüzümü buruşturdum. Ben

uymuyormuş gibi davranmak istiyordu ama Muriel'in şahin zekâsını bildiği için yalanımı hemen anlayacaktı.

Yalanım, kesinlikle bana bir tüye mal olacaktı.

Tristan kasada bize katıldı ve nakit ödeme yaptı, pembe ve mor banknotlar uzatırken içimde yeniden suçluluk duygusu kabardı. Jarod'un o gün için bana tahsis ettiği iki koruma, poşet taşımak için değil beni korumak için gönderildikleri düşünüldüğünde mantığa aykırı görünse de parlak siyah alışveriş poşetlerini topladı. Ama ilk butikten sonra kendi alışverişlerimi taşımakta ısrar etmenin faydasız olduğunu öğrenmişim.

Mağaza görevlisi, alışverişimiz sırasında kapattığı kapıları açtı - her işletme aynı şeyi yapmıştı. Bana mahremiyet sağlamak için olsa da, satış görevlilerinin rahatsız edilmeden etrafta dolaşabilmem için başıboş müşterilere butiğin dışına kadar eşlik etmesi beni rahatsız etmekten asla vazgeçmedi.

Jarod'un korumaları bizi takip ettikleri siyah sedanın bagajını doldururken, Muriel ve Tristan beni bir sonraki dükkâna götürdüler.

"Sanırım yeterince aldım," dedim.

Ben kıyafetleri denerken Muriel de her kıyafete uygun ayakkabılar ve takılar seçmişti.

Tristan homurdandı. "Jarod bana bunu söyleyeceğini söylemişti. Ayrıca bana verdiği tüm parayı harcamamı da söyledi ve sen paraya neredeyse hiç dokunmadın."

Kirpiklerim kaş kemiğime çarptı. Her fiyat etiketini hesaplamamıştım ama otuz bine yakın para harcadığımızdan oldukça emindim ki bu çılgıncaydı.

Tamamen delice.

"Tamam, ama bu son mağaza, tamam mı?" Mırıldandım.

Tristan cam kapıları açtı, sonra bir satış görevlisini yakaladı ve butiği boşaltmasını emretti. Hoşnutsuz müşteriler sokağa dökülürken piramit şeklindeki çanta koleksiyonuna büyük ilgi gösteriyormuş gibi yaptım.

Muriel raftan küçük kırmızı bir omuz çantası aldı. "Her boydan bir tane alacağız. Hangi renkleri istersiniz, ma chérie?"

"Sen seç."

Renkleri seçti ve uygun ayakkabılar istedi. "Şimdi, kıyafetlere geçelim."

Bir koridordan aşağı inmeye başladığımızda, başka bir tezgâhtar, işe yeni gelmiş gibi siyah gömleğini siyah kalem eteğinin içine sokarak bize doğru ilerledi. "Bu benim için büyük bir onur," diyerek kahverengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına itti. Başparmağımın tırnağından daha büyük bir pırlanta tektaş yüzük parmağında parıldıyordu. Ben bir şey söylemeyince ekledi: "Jarod Adler'ın sevgilisine hizmet etmek."

Muriel içinde gök mavisi bir ikiz takım olan askıyı kızın kollarına itti.

Kıyafeti kavrarken ayrık dudaklarından küçük bir "Oomph" geçti. "Ben bir giyinme odası ayarlayayım." Çantalarla aynı piramit benzeri perçinlerle süslenmiş, ne kadar süslü olduklarına bakılırsa mağazadan gelmiş olması gereken botları döndürdü.

Muriel ilk raftaki neredeyse tüm askıları çıkarırken mağazanın vitrinlerine baktım. Korumalardan biri dışarıda kalmış ve yoldan geçenleri kontrol ediyordu. Paparazzilerin ya da öfkeli baş meleklerin gelmemiş olmasına neredeyse şaşıırıyordum.

Paparazzileri Asher'a her zaman tercih ederim.

Eğer Asher beni mafya hesabına alışveriş yaparken yakalarsa, muhtemelen beni Paris'ten fiziksel olarak uzaklaştırırdı. Mağazanın önünden uzaklaşırken, Tristan'ın tezgâhtar kızın benim için hazırladığı soyunma odasının yakınında durduğunu gördüm. Hâlâ kürdanını emiyor, şimdi de ceketinin düğmesiyle oynuyordu. Adamın ya ciddi bir nikotin bağımlılığı vardı ya da canı çok sıkılıyordu. Belki de ikisinin karışımı.

Kız yanından geçerken ona doğru baktı. Tristan yine de kız yokmuş gibi davrandı. Acaba

parmağındaki nişan yüzüğü yüzünden mi? Bana çok ya da hiç çifti olan bir adam gibi gelmemiştir. Belki de söğüt gibi vücudu ve kalın kahverengi saçları ona göre değildi.

"Leigh?" Muriel koluna dokundu. "Bu etek hakkında ne düşünüyorsun?" Esmerin gözleriyle aynı tavuskuşu mavisi uzun, dökümlü bir parça uzattı.

"Çok güzel."

"Neden bir şeyler denemeye başlamıyorsun? Ben seni aramaya devam edeceğim." Muriel askıyı satıcı kıza uzattı, o da beni ölçüp biçer gibi bir aşağı bir yukarı baktı.

Hem de bir terzi gibi değil, rakiplerini değerlendiren biri gibi.

Jarod Adler'ın sevgilisi olmamı kıskanıyor muydu? Onun kız arkadaşı olduğumu bilmesi bile şaşırtıcıydı. Jarod'la evinin duvarları dışında birlikte olduğumuz tek zaman Layla'nın eviydi. Orada fotoğrafımız çekilmiş miydi?

Onu itaatkâr bir şekilde soyunma odasına kadar takip ettim ve soyunma odasının kapısı bulut grisi kadifeden ağır bir örtüyle kapandı. O çıktıktan sonra deri kemeri çözdüm, Jarod'un dün kemer için bulduğu diğer kullanım alanını hatırlayınca saç diplerim ısındı. Kulübenin duvarlarıyla aynı dumanlı ahşaptan yontulmuş bankın üzerine koydum, sonra elbisemi çıkardım ve kemerin yanına bıraktım. Dantel şeritlerle süslenmiş yumurta kabuğu kaşkolunu denedim, mavi etekle eşleştirdim ve Muriel'in fikrini almak için dışarı çıktım.

Beni görür görmez, kolları metrelerce tül kumaşla dolu bir şekilde koşarak yanıma geldi. "Magnifique."

"İzninizle, burada yeni olduğumu biliyorum - ilk günüm," diye açıkladı esmer kadın, arka odadan bir kucak dolusu çanta çıkaran meslektaşına gülümseyerek, "ama sanırım eteğin kıvrılması gerekiyor."

Yere baktım, yere değmediği için nedenini tam olarak anlayamadım.

"Dur da iğneleyeyim, sonra ikiniz karar verirsiniz." Bunu muhtemelen Muriel'in alnında biriken derin çatıkları yatıştırmak umuduyla söylemişti. "İğnelerimi içeride bıraktım." Satıcı kız eliyle soyunma odasını işaret etti, hareketleri hafifçe seğiriyordu. Bu ilk günü olduğu için mi gergindi?

Onu takip ettim ve perdeyi kapattığında kaşlarımı çattım. Bizi perdelemek için ihtiyaç duyduğu elbiseyi ne kadar kısa tutacaktı?

Çömeldi, sonra ben gözümü bile kırpamadan ayağa fırladı, avucunu ağzıma bastırdı ve keskin bir bıçağı boynuma dayadı.

"Seni fahişe, bu babam için." Boğazımı kesti.

Kan güzel yüzüne sıçradı, kocaman elmas yüzüğünü kapladı. Konuşmaya, bağırmaya çalıştım ama ağzımdan çıkan tek şey ıslak bir hışırtı oldu.

Kolunu belime doladı ve beni sessizce yere yatırdı. Dünya, Jarod'un şarap şişelerindeki etiketler gibi kenarlarından kararmaya başladı ve kulaklarımı acele doldurdu.

Kız elbiselerden biriyle kendini temizledi. Kulübeden çıkıp korumalarımın gazabından kurtulmayı mı bekliyordu? Tristan'ın?

Beynim kafatasımın içinde sallanıyormuş gibi hissetmeme rağmen gözlerimi açık tutmayı başardım. Kulağının kabuğunda sadece bir kan lekesi kalmıştı, onu da açsa saçları yutacaktı.

Bir sonraki hamlesi ne olacak? Muhafızlarıma saldırmak ya da-

Muriel! Ya onun peşinden gittiyse?

Tekrar çılgılık atmaya çalıştım ama fişkırان yara Muriel'in adını ağzımdan kaçırdı.

"Orada her şey yolunda mı?" Tristan sordu ve ben de her zamanki müdahaleci tavrını takınıp perdeleri açması için ona yalvardım.

Ben ölmezdim ama onlar ölebilirdi.

Dişlerimi sıkarak örtüye doğru süründüm ama kadın çizmesini yanağıma vurarak beni yere düşürdü. Ne yazık ki, halı çarpmamın sesini emdi.

"Çok iyi. Neredeyse bitti," dedi kadın, ses tonunda bir aksaklık vardı.

Lütfen, lütfen aç şunu, Tristan.

Kanımla kaplı bıçağı botunun içine geri bıraktı ve neredeyse rahatlayarak iç çektim çünkü bu başka birine saldırmayı planlamadığı anlamına geliyordu.

Havlu olarak kullandığı kirli elbiseyi üstüme fırlatan ve az önce astronomik bir günahkâr puanı kazanan kadın, perdeleri arkasından sıkıca çekerek geçip gitti. "Bir dakika içinde çıkacak." Sesi kalın kumaştan dolayı boğuk çıkıyordu. "Eteğini sergilemesi için ona bir çift topuklu ayakkabı bulacağım. Hemen döneceğim."

İpek bluzum kanla doymuş ve yavaşça pompalanan göğsüme yapışmıştı. Kanatlarım olmasaydı, bir Malakim ruhumu almak için çoktan gelmiş olurdu.

"İçeri girebilir miyim, ma chérie?" Muriel sordu.

Hayatımda hiç böyle bir acı yaşamamıştım. İnsanlar birbirlerine bunu nasıl yapabiliirdi? Bu kadar gaddar olabilirler?

Ölmek bir ruhun döngüsünün gerekli bir parçasıydı ama bu tür bir ölüm insanlık dışıydı. Malakim'in ruhun hafızasını silmesine şaşmamalı. Benim yaşadığım gibi bir travma, insanı birkaç yaşam boyu yaralayabilirdi.

"Leigh?" Muriel seslendi.

Bir noktada sabırsızlığı ona galip gelecek ve kanlı bedenimi keşfedecekti. Satıcının üzerime attığı kumaşı kanı temizlemek için kullanmaya çalıştım ama ellerim çok titriyordu ve parmaklarım kapanmıyordu bile. Muriel dehşete düşecekti ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Perde nihayet açıldı.

Bir çığlık havayı kirletti ve ardından ayak sesleri mağazanın granit zeminini döverek kafatasıma çarptı. Muriel'in

Yüzü önümde bulanıklaştı ve sonra tekrar bulanıklaşmadan önce netleşti. Arkasında gümüş ve mavi lekeler asılı duruyordu. Görüşüm tekrar netleştiğinde, lekelerin Tristan olduğunu fark ettim. Normalde bronz ve parlak olan teni hayalet gibiydi. "Orada öylece durma!" Muriel çığlık attı. "Yardım çağır

ve kızı bul!"

Tristan geri çekildi, solgun gözleri korkuyla irileşmişti.

Daha arkasını dönmeden bir dizi patlama sesi duyuldu.

Silah sesi mi?

Muriel'in nemli avucu yanağımı kavradığında başım döndü. "Benimle kal, Leigh."

Gerçekten uyumak
istiyordum. Sadece kısa
bir süre için.

Sadece derim iyileşene ve nefes borum kapanana kadar.

"Jarod'u ara!" onun bağırdığını duyduğum son şeydi.
dünya çözüldü, mutlulukla boşluğa döndü.

CHAPTER 50

Iipeksi elikten yapılmış gibi hissettiren bir şey tarafından kozalanmış olarak uyandı.

Dünya odaklandığında, ipeğın Jarod'un çarşafları, eliğın ise vücudu olduğunu fark ettim. Yer değıştirdim ve nabzı başımın altında canlandı.

"Leigh?" Adımı hiç bu kadar tatlı telaffuz etmemişti.

"Buradasın," diye fısıldadım, boğazım hâlâ ağrıyordu. Bu ılgın esmerin ne kadar derin keştiğini düşünürsek muhtemelen günlerce ağrıyacaktı.

Parmak uçlarımı boynuma götürdüğümde kocaman bir bandajla karşılaştım.

"Sakın dokunma. Dikişlerin açılmasını istemiyorum."

"Dikiş mi?" Daha önce hiç dikiş attırmamıştım. Hiç ihtiyacım olmamıştı. Hâlâ da yok ama sanırım Jarod benim iyileşme yeteneğimi unutmuştu. Tabii Muriel derime dikiş attırmak için idari bir karar almadıysa.

Ugh. Neden aklıma ilk gelen bu fiil olmak zorundaydı ki?

Kolunu altımdan çekip çıkardı, bana sevişirken zedelediğımız yapraklar kadar narinmişim gibi davrandı. "Evet. Dikişler." Karanlık bakışları bandajın üzerinde gezindi, sanki onu soyup parçalara ayırmak istiyordu. Parçalamak istediğı muhtemelen bana bunu yapan kadındı.

"Biliyorsun, onlara gerçekten ihtiyacım yoktu." Daha yüksek sesle konuşabileceğimden şüphe etsem de sesimi alçak tuttum.

Başını salladı, çenesi o kadar kalın kirli sakallarla kararmıştı ki alışveriş olayımdan bu yana günler geçmiş gibiydi. Günler geçmiş miydi? Pencerelelerden birine doğru baktım, gece mi yoksa sabah mı olduğunu anlamaya çalışıyordum ... ne kadar zamandır baygın olduğumu söylemeyecekti.

"İki lanet ... gün," diye homurdandı, sanki aklımı okumuş gibi. "İki gündür dışarıdasın. Loncanızın kapısına dayandım, sizden biri bana bunun normal olup olmadığını söylesin diye!"

Nefesim boğazımda düğümlendi. Canım yanıyordu ama yüzeye çıkıp Jarod'un endişelerini artırmadan önce sığ bir soluk alıp verdim. "Kapıyı açıp seni bulduklarında şaşırması olmalı." "

"Öyle de denebilir."

"İçeriye gördün mü?"

Homurdandı. "Mermeri ve çeşmeleri seviyorlar."

Gülümsedim. "Kuvars. Elysium'da çıkarıldı." Onları görebildiğinden bahsetmiş miydi?

"Benim için Asher'ı aradılar. Geldi ve boynunu kontrol ettikten sonra iyi olacağını söyledi."

Asher'ın beni Jarod'un yatağında bulduğunda yüzünde beliren dehşet ifadesini hayal ederek irkildim - hayatıma kastedildiğinden beri burada olduğumu hayal ettim. Nerede olduğumun beni durumumdan daha fazla rahatsız etmesi ne kadar sığdı. Yine de ölümsüzdüm, bu yüzden durumum endişelenecek bir şey değildi.

Jarod'un şakağındaki damar seğirdi. "Feather, aklımı kaçırmışım."

"Sana söylemiştim"-Parmağımı aşk tanrısının yay ağzında gezdirdim

-"Ben ölemem."

Bana inanmamış gibi homurdandı. Gerçi ihtiyacı olan tüm kanıtlara sahipti. Evet, iki düzine yalan söylediğim gece boğazım kanatlarımdan daha çok acımişti ama hayattaydım.

"Kadın... onlar-"

"Kafatasının içinde kocaman bir delik var. Ve bilmekten mutlu olacaksınız - ya da belki de bundan memnun olan sadece benim - ama ruhunun hasat edilmediği bilgisini aldım."

Üçlü olarak ölmesine şaşırmamıştım. "Gittiği için mutluyum, böylece sana ve Muriel'e zarar veremeyecek."

Jarod başını sallamadan önce gözlerini kırptırdı. "Hep başkaları için endişeleniyorum."

"Jarod, babasının intikamını alacağından bahsetmişti."

Bakışları yatağının ahşap direklerinden birine takıldı ve özenle oyulmuş şeklinden sivri tepesine kadar izledi.

"Bana onun kim olduğunu söylemene gerek yok. Sadece söylediklerini paylaşmak istedim."

İç çekerek dikkatini bana geri verdi, gözlerini çevreleyen mor halkalar morlukları andırıyordu. "Ortaya çıkardığımız küçük haraç operasyonunu yürüten adamın kızıydı. Operasyonu kapattığımda çok para kaybetti. Ayrıca benim korumamı da kaybetti ve rütbesi düşürüldü."

"Yani senden intikam almak için kızını mı gönderdi?" "Görünüşe göre kızın planlarından haberi yokmuş."

Hmm . . . Buna inandığımdan emin değildim. "Mağazada yeni çalışmaya başladığını söyledi. Bu bir tesadüf müydü?"

"Hayır. Birisi ona Montaigne Bulvarı'nda alışveriş yapacağınızı söylemiş." Çenesini sıktı. "Muhtemelen rastgele bir mağaza seçti ve oraya uğrayacağınızı umdu."

"Ona kim haber verdi?"

"Tristan yemek odasında bir dinleme cihazı buldu." Bunu akşam yemeğinde konuşmuş muyduk? Hatırlayamadım.

Damar şakağında daha sert zonkluyordu. "Muhtemelen müşterilerime şantaj malzemesi sağlamak için her ay düzenlemek zorunda olduğum o lanet partilerden birinde yerleştirilmiştir."

Aptalcaydı ama partilerinin nedeni beni rahatlattı. "O küçük pisliği yakaladığımda -çünkü onu yakalayacağım

...

. ya da onun kafasını keserim ve parkın metal kapısına

dikirim."

Midem kazındı ve safra çiğ boğazıma doldu.

Yükselen mide bulantım yanaklarımın rengini soldurmuş olmalı ki, "Üzgünüm, Feather. Bunu bilmene gerek yoktu."

Sert çenesini avuçladım. "Seni değil de beni hedef aldığı için mutluyum."

Gözleri giydiği buruşuk elbise gömleği kadar siyahlaştı ve burun delikleri açıldı, bu da bana hiç de memnun olmadığını gösterdi.

"Babası intikam peşinde koşacak mı?"

"Eğer ölü bedeninden çıkarılırsa ruhu olabilir." "Onu sen mi öldürdün?"

"Onun yaşamasına izin vermemi mi bekliyordun?" "Bana zarar veren o değil Jarod."

"Eninde sonunda bunu yapmak istiyordum. Sadece cenaze tarihini öne çekti."

Aklıma korkunç bir düşünce geldi. "Rütben, Jarod."

Omuz silkti. "Muhtemelen Üçlü olmaya geri dönmüşümdür."

Kirpiklerim dehşet içinde gözlerimin üzerinde birkaç kez dalgalandı. "İhtiyacımız var, istemiyorum."

"Şşşt," diye fısıldadı aşağı eğilip dudaklarımı kendi dudaklarıyla mühürlemeden önce.

Onu ikna edebilmek için kendimden uzaklaştırmakla, doymak için kendime çekmek arasında kaldım. İkincisi kazandı. Buruşuk gömleğini kavradım ve onu bir bedenine yaklaşılabileceği kadar yaklaştırdım.

Ne kadar süre birbirimize bağlı kaldığımızdan emin değildim ama yeterince uzun olmadığından emindim. Sadece kapı çalındığı için ayrıldık. Muriel içeri girdi, kırıksıklıkları daha da belirginleşmişti. Yaramı kontrol etmeye başlamadan önce Jarod'u "beni hırpaladığı" için azarladı. Nefes alış verişini biraz daha düzene girdiğinde, mucizevi bir hızla iyileşiyor olmamdan memnun olduğunu düşündüm. Yine de Jarod'u daha nazik olması için uyardı.

Jarod ve ben buna gülümsedik.

Bana banyo yaptırdı ve Jarod'a soğumadan önce kendisi için bıraktığı yemeği yemesini söyledi. Jarod aç olmadığını söylemeye başladı ama kadın banyonun kapısını onun şaşkın yüzüne kapattı.

Yemek için aşağı inmiş olmalıydı çünkü sargısız ve ipek gibi hissettiren bir çift siyah pijamayla dışarı çıktığımda odada değildi. Bunları alışveriş gezisi sırasında benim için mi almıştı?

O sabahı hatırlayınca ürperdim ve Muriel'in nemli saçlarımda gezdirdiği fırça elimden kaydı. Tekrar başladığında, yavaş ve nazik vuruşlarıyla, annemin bana Muriel kadar titizlikle bakıp bakmayacağını merak ettim.

"Jarod'a akşam yemeği için ne yaptın?" Özellikle aç olduğum için değil -şaşırtıcı, biliyorum- yatak odasına girdiğinden beri Muriel'in kaşlarını çatmış olan çatık kaşlarını silmek istediğim için sordum.

"Yeşil fasulye ve kızarmış tavuk."

"En sevdiğini," diye geçirdim içimden, onunla yemek yediğim ilk gece bunu söylediğini hatırlayarak.

"Sana biraz çorba yaptım. Birkaç çeşit; et suyu, havuç ve bezelye var. Hangisini seveceğini bilmiyordum. Sadece yemeklerini içeceğini düşündüm." Fırçayı indirdi, uzun buklelerimi çözmeyi bitirdi. "Hangisini istersin?"

"Tatlı bezelye. Bezelyeleri severim."

Kırıksıklıkları düzeldi. "Hemen döneceğim." "Ya da aşağı inebilirim."

"Sen" -saç fırçasını bana doğrulttu- "olduğun yerde kal."

"Tamam."

"Yap sen istiyorum Ben için dön üzerinde ve TV önce I Aşağı inelim mi?"

"TELEVIZYON MU?"

Yatağın karşısındaki duvara doğru yürüdü ve daha fazla kitap içeren süslü bir gardırop olduğunu düşündüğüm şeyin kapaklarını açtı. Düz ışığı açtı.

ve beni bir kurtarma operasyonu için Seine Nehri'ne dalan itfaiyecileri yayınlayan bir haber programını izlemeye bıraktı.

Çıkarılan ceset sadece bir saniyeliğine gösterildi, ancak derisi o kadar şişmiş ve morarmıştı ki bir şey yiyebileceğimden emin olamadığım bu kişiyi kurtarmanın mümkün olmadığını anlamam için tek gereken buydu.

"Seine Nehri'ne ilk kez bir ceset atıyorum," diyen bir ses beni televizyondan uzaklaştırdı. Tristan gururlu bir gülümseme ve gözleriyle aynı tonda bir gömleğin üzerine iliklenmiş demir grisi bir yelekle kapıda duruyordu. "Oldukça uygun."

Yutkundum.

Döngü halindeki yayına başıyla işaret etti. "Bu Mehdi, sana saldıran kızın babası. Merak ediyorsan diye söylüyorum." Yaklaşırken ellerini ceplerine soktu. "O aileden kimse artık seni rahatsız edemeyecek."

"Neden? Hepsini sen mi öldürdün?"

"Hayır. Ama ölüm bazen en kötü kader değildir." Boğazımı kaplayan renksiz deri çizgisini inceledi. "Hepimizi çok korkuttun. Hayatta kalmana şaşırdım. Öyle görünüyordu. . derin."

Hayatta kaldığım için pişman olup olmadığını merak ederek yüz ifadesini inceledim. Benden kurtulmak için uygun bir yol olabilirdi. "Koruyucu bir meleğim olmalı."

Soğukkanlı maskesi sıkıca yerindeydi ve aklından neler geçtiğini tahmin etmeyi imkânsız kılıyordu.

"Umarım kimse o cesedi nehre attığınızı öğrenmez," diye ekledim.

"Polis şefi biliyor ama aylık iblis partimizin müdavimlerinden, o yüzden suç duyurusunda bulunmayacak." Kendini beğenmiş bir sırıtma maskesinin cilalı kaplamasını çatlattı. "Jarod onları ağırlamayı bırakacağımız izlenimine kapılmış gibi görünüyor. Umarım aklına herhangi bir fikir sokmuyorsunuzdur, çünkü bu eğlenceler yaptığımız iş için çok önemli." Jarod'un

Ondan yayılan antipati o kadar güçlüydü ki neredeyse katı bir hal almıştı.

Dudaklarımı birbirine kenetledim. Cevap vermek istemiyordum ama benden daha fazla hoşlanmamasını da istemiyordum. "Jarod'a partilerinizle ilgili herhangi bir tavsiyede bulunmadım."

"Onlar da onun."

Yüklü yorumunu özümsem, analiz ettim.

Gitmek için döndüğünde, "Jarod'u senden uzaklaştırmaya çalışmıyorum" dedim.

Sırtındaki kaslar kasılırken yeleğinin ipek kumaşı gerildi. Omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattı. "Bunun için endişelenmiyorum."

Gitmeden önce bana attığı gülümseme, midemi televizyondaki boğulan adam görüntüsünden daha fazla rahatsız etti.

Tristan, Jarod'un bana gösterdiği ilgiye kızmadığını mı yoksa Jarod'u ondan alabileceğimi düşünmediğini mi söylemek istemişti?

CHAPTER 51

T Sonraki birkaç gün birbirine karıştı. Tek önemli olay Celeste'nin ziyaretiydi. Kendisi olmasa da Her zamanki mutlu-şanslı-kendini küçümseyen haliyle gelip bütün bir öğleden sonra benimle kalmıştı. Jarod'la birlikte iki öğün yemek yemişti ve bu sırada sadece fena halde agresifti. Bir gelişme.

"Sanırım benden hoşlanmaya başladı," dedi Jarod ertesi gece, ayaklarımı Muriel'in daha önce satın aldığım yeşil tütü benzeri elbiseye uyması için ısrar ettiği bir çift kristalize siyah topuklu ayakkabının içine kaydırırken.

Ürperdim.

Bölümden önce hala umutsuzca zihnimden büyü yapmaya çalışıyordum. "Kim?"

Siyah elmas gözlüğünü bağlamak için yatağın üzerine oturdu. "Celeste."

Sırıttım. Elimde değildi. "Sana ısındığını düşünmene tam olarak ne sebep oldu?"

"Bana sadece bir kez tek boynuzlu at eriştesi dedi." Gülümsemem arttı.

Manşetlerini hallettikten sonra smokin gömleğinin yakasını düzeltti ve kucağını sıvazladı. "Buraya gel."

Yanına gittim ve kalçalarına tünedim.

"Bu gece ne kadar büyüleyici görüldüğünden bahsetmiş miydin?"

Parmaklarımı kabarık tülün üzerinde gezdirdim.
"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Gerçekten öyle düşünüyorum."

"Tristan bu elbiseden nefret
edeceğini söyledi." "Tristan bazen
tam bir pislik olabiliyor."

Papyonu zaten düz olmasına rağmen düzelttim. "Sen de
inanılmaz yakışıklı görünüyorsun ama zaten her zaman
yakışıklı görünüyorsun." Saçlarına o kadar çok jöle
sürmüştü ki neredeyse siyah görünüyordu.

"Senin için bir şeyim var." Elini ceketinin göğüs cebine
soktu ve küçük kadife bir kutu çıkardı.

"Bana zaten çok şey verdin Jarod."

Hediyesine uzanmadığımda elimi ters çevirdi ve kutuyu
avucumun içine yerleştirdi. "Bunu gözlerine uysun diye
aldım, elbisene değil, her ikisine de çok yakışacak olsa
da."

Kapağı açtım, yükselen titremeleri yatıştırmak için
ağzım kapanmadan önce dönmeye başladı. Bir çift sarı
filigranlı altın ve zümrüt küpe siyah yastığın üzerinde
parıldıyordu. İğne başından daha büyük olmayan inciler ve
yağmur damlası büyüklüğünde pırlantalar ayarın her
tarafına serpilmişti.

"Hiç bu kadar güzel bir şeye sahip olmamıştım," diye
fısıldadım, sesim duygu yüklü çıkıyordu.

Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı, sonra
kutudan mücevherlerden birini çıkardı ve lobuma sapladı.
"Görünüşe göre Romanov ailesinin mallarıymış. En azından
Sotheby's'deki adam, açık artırmaya çıkardıkları en nadir
ve en güzel mücevher parçasını sorduğumda bana böyle
söyledi." İkinci küpeyi kutudan çıkardı, sonra diğer
kulağıma erişmek için başımı nazikçe çevirdi. "Çar,
gelecekteki karısı olacak kadınla tanıştığı gün bunları
yaptırdı. Hatta söylentilere göre, onları tasarlamış ve

Taşlar. Biraz yeteneğim olsaydı, ben de aynısını yapardım. Güzel şeyler yapmak benim uzmanlık alanım olmadığı için-"

Kendini daha fazla küçük düşürmeden, hâlâ titreyen dudaklarımı onunkilere bastırdım. Güzel bir şey tasarlama konusunda en az Rus Çarı kadar yetenekli olduğundan emindim. "Onları seviyorum Jarod." Elimi boynuna doladım, başparmağım ensesini okşadı. "Ben de seni seviyorum." Sözcükler, onu korkutup korkutmayacağını düşünmeden ağzımdan çıkıverdi. Kalplere sıkılan kurşunlara alıştı, ama aşk ilanlarına?

Boynumdaki silik yara izine baktı. "Gerçekten yapmamalısın, Feather."

Kalbim ısıltılı ayakkabılarımın içine düştü. Bana saldırdığı için taşıdığı suçluluk duygusundan nefret ediyordum. Bunu ortadan kaldırmak için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey olmamasından nefret ediyordum.

"Gitmeliyiz. Gösteri başlamadan önce görmem gereken birkaç kişi var."

Başımı sallayarak ayağa kalktım ve uzattığı eli kabul ettim.

Fuayedede Muriel bizi bekliyordu. "Vous êtes si beaux."

Birbirine kenetlenmiş ellerimizi kaldırdı ve beni döndürdü. Bu beklenmedik hareket kalbimin biraz daha hızlı çarpmasına neden oldu. "Leigh çok güzel demek istiyorsun."

Muriel siyah saten yakasından bir parça tiftik aldı. "Sen de, aşkım."

Başının üstünü öptü, sonra geri çekildi ve beni de yanına çekti. "Bekleme, Mimi."

Homurdandı. "Öldüğümde uyuyacağım."

Kalbim tekrar aşağıya doğru sürüklendi. Ölüm. Bu kelimedenden daha önce hiç korkmamıştım, çünkü ölüm bir son değildi. Triples hariç. Birden Muriel'in rütbesini öğrenmek istedim. Tek bir rakamdan daha fazlasını içerdiğinden şüpheliydim ama ya ...

. ya bir mafya ailesiyle olan teması ve kalıcı dostluğu puanını lekelediyse?

OPERA BİNASI, zaten pek çoğunu içinde barındıran bir şehirde bir başka mimari mücevherdi; altın varaklı, yağlı boyalı ve aşı boyalı mermerden bir tapınak.

Tonoğlu tavanların ihtişamını görmek için boynumu büktüğümde Jarod beni yanına kıstırdı.

Dudaklarım hayretle aralanmış olmalı ki Jarod, "Yarın burayı kapattırmama ne dersin, böylece özel bir tur yapabilirsin?" dedi.

Bakışlarımı onunkilere çevirdim. "Bunu yapmana gerek yok."

Hala açık olan ağzımı öptü. "Olmuş bil. Birkaç yer daha ayarlayacağım."

"Benimle gelir misin?" Umutla sordum.

"Yapamam. Ama Celeste'i götürmeye ne dersin? Seveceğinden eminim. Ya da sevmezse, bu ona yeni söylevler için yem verir." Başımı sallamama neden olan çarpık bir gülümseme ekledi. "Bu sefer Amir'i de seninle göndereceğim."

Kalbim tekledi. Jarod başka birinin bana saldırmaya çalışacağını mı düşünmüştü? Ona ölümsüz olduğumu ve Amir'in onunla kalmasını tercih ettiğimi hatırlatmak üzereydim ki Tristan, uzun boyu, kıvraklığı ve zarifliğine bakılırsa bir podyum mankeni olması gereken bir kadınla kol kola yanımıza geldi. Yüksek elmacık kemiklerinden kalkık burnuna, gözlerinin eğimli şekline ve straplez siyah elbisesinin içinde sergilediği zarif köprücük kemiğine kadar her şeyi mükemmel bir şekilde yontulmuştu.

Kendimi dev bir çapak gibi hissederek Jarod'a daha da yaklaştım. New York'ta kusursuz, muhteşem Eve'in yanında geçirdiğim o son geceden beri kendimi hiç bu kadar sönük ve cansız hissetmemiştim.

"Jarod," dedi kadın, kalın bir aksanla -muhtemelen Doğu Avrupalı- ismini söyleyerek, "çok uzun zaman oldu."

"İyi akşamlar, Petra."

Yanaklarından öpmek için eğildi. Dudakları tenine temas etmese de, Fransızların o kibar tavrıyla havada asılı kalırken, parmaklarım Jarod'un ceketinin etrafında sarmaşıklar gibi dolandı.

"Güzel elbise, Leigh," dedi Tristan içimdeki dikenleri ortaya çıkaran bir sırıtışla. Yumuşak, esnek Leigh'in bu kadar dikenli olabileceği kimin aklına gelirdi?

Jarod, "Bu halde evden çıkmasına izin verdiğim için neredeyse pişman olacağım," dedi.

Tristan'ın sırıtışı arttı. "Buna inanabilirim."

Jarod'un sağ kolu muhtemelen Palais Garnier'nin tüm görkemini arasında benim göze battığımı düşünüyordu. Yine de beni en çok rahatsız eden şey, odayı gezerken benim de ona katılarak böyle düşünmemdi.

"Amir," diye seslendi Jarod omzunun üzerinden.

Koruması, peşindeki diğer üç kişiyle birlikte sırayı bozdu
Bi

z. "Lütfen Leigh'e locaya kadar eşlik edin." Adam etli başını salladı.

Jarod bana, "Birkaç dakikaya geliyorum." dedi.

Ceketindeki ölümcül tutuşumu bıraktım ve sanki Bir ağacın en yüksek dalını bırakıp geriye doğru serbest düşüşe geçtim. Kanatlarım bir şekilde düşüşümü engelleyebilecekmiş gibi sırtımdan döküldü ama tek yaptıkları işe yaramaz bir şekilde sırtımı süslemek oldu.

Jarod çenemi kavradı. Beni öpeceğini sandım ve Petra'ya ve ona bakan diğer kadınlara beni sevmese bile onlardan daha çok sevdiğini göstermek için öpmesini çok istedim. Onun yerine çenesi zümrüt küpeme çarptı.

"Beni çevreleyen dünyaya karşı körleştiriyorsun, Tüy. Sen yakınımdayken başka bir yere bakmamı veya başka bir şey görmemi nasıl bekleyebilirim?"

İltifatının derinlere ulaşmasını ve çökmüş kalbimi kaldırmasını istedim, ama bir yanımda bunu sadece açık somurtkanlığımı hafifletmek için söylediğini düşündü.

Yüzümü eğdi. "Benim için gülümse." İç çekerek, küçücük bir gülümseme kaldırdım.

Eğilip gergin dudaklarımı öptü, sonra çekildi ve Tristan'la birlikte krallar gibi etraflarını saran kalabalığın arasından geçti.

Asher'la tanıştığım gece onun çekici, güçlü ve nazik olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum ama başmelek benim günahkârımın yanında sönük kalıyordu.

Muhteşem karanlığı en parlak ışıkları bile yutan bu adamı ne bir insan ne de bir melek gölgede bırakabilirdi.

CHAPTER 52

A Amir beni sahnenin tam karşısında yer alan gösterişli kırmızı bir locaya götürürken meraklı bakışlar İnatçı güvensizliğimi artırarak yoluma devam ettim.

"Tristan, Jarod'un karakterinin dışında davrandığından bahsetmişti ama herkesin içinde öpüşmek" -Petra, yanında durup aşağıdaki kalabalığı taradığım locanın altın tırabzanına doğru süzüldü- "bu kesinlikle bir ilk." Zarif kollarını, derin düğmeli püskülleri ve altın çerçeveleriyle sandalyelere uyan kırmızı kadife döşemeye yasladı.

Bunu bana egomu okşamak için söylediğini düşünmüyordum, ama hemen yuttum. "Sanırım onu iyi tanıyorsun?"

"Samimi olarak, ama iyi değil."

Jarod'un ilk, ikinci ya da üçüncü çocuğu olmadığını biliyordum ama bunu benden önce gelen birinden duymak zaten hassas olan kalbimi acıttı.

Petra aşağıdaki manzaradan başını çevirip beni inceledi. "Jarod Adler'ı iyi tanımanın mümkün olduğunu sanmıyorum."

Ne kadar da yanılmış.

Ne kadar yanıldığını görmekten ne kadar keyif aldım.

Bakışlarımı aşağıda dolaşan, dar koltuk sıralarından aşağı inmek için bol elbiselerini düzleştiren ya da arkadaşlarına sarılan operacılardan ayırmadım.

arkalarını döndükleri anda kıyafetlerini ya da botokslu yüz hatlarını aşılamadan önce uzun süredir kayıp olan akrabalarıydı.

Merdivenlerden özel locamıza çıkarken, gizli gizli yapılan arkadan bıçaklamalara şahit olmuştum. Hatta bir kadının, bir başkasının benim giydiğim elbisenin aynısını giydiğini ama siyah giydiğini, bunun da korkunç yeşilden çok daha farklı olduğunu söylediğini duymuştum. Özgüven seviyem bir darbe daha almıştı ama çenemi biraz daha yukarı kaldırmış ve kanatlarımı biraz daha açmışım.

Bir an için insanların onları görebilmesini ya da en azından hissedebilmesini dilemişim. Tüylerim buhardan daha önemli değilmiş gibi içlerinden geçen bedenler, onları tokatlananın yarısı kadar bile tatmin edici olmamıştı.

Ne kadar da meleksi bir düşünce.

"Lee'ydi, değil mi?" Petra sordu. "Senin adın."

"Leigh," diye cevap verdim, Fransızca'da çirkin anlamına gelen kelimedenden ayırmak için uzun bir yuh sesi ekledim.

"Hangi ajans için çalışıyorsun, Leigh?"

Ona baktım. "Affedersiniz?"

"Bir model olduğunuzu hayal ediyorum."

"Bir model mi?" Aslında buna gülümsedim. "Hayır. Ben model değilim."

"Telekız o zaman? Ya da bir aktris?" Başımı hayır anlamında salladım.

Sol elimi kontrol etti ve yüzük takmadığım halde "Bir müşterinin karısı mı?" diye sordu.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım.

"Peki Jarod'la nasıl tanıştınız?"

La Cour des Démons'a nasıl girdiğimi hatırladım. Sanki koca bir yıl gelip geçmiş gibiydi. "Ona daha iyi bir yaşam şansı sunmak için onu aradım."

"Daha iyi mi?" Başını sallayana kadar nasıl yorumlayacağımı bilemediğim küçük bir ses çıkardı. "Jarod en iyi hayatı yaşıyor. En zengin ve en güçlü olan o,

Bu şehirdeki -belki de tüm ülkedeki- bekâr erkek. Son derece yakışıklı olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Bunlar mutluluk sebepleri değil."

"Belli ki açlığı ya da yoksulluğu hiç tatmamışsınız."

"Haklısın. Hiç yaşamadım."

Narin omuzlarını büken gerginlik, her ikisini de tanıdığına inanmamı sağladı.

Havanın hem dokusu hem de kokusu aniden değişti. Omzumun üzerinden bakmama gerek kalmadan Jarod'un geldiğini hissettim. Yine de onu görebilmek için şöyle bir baktım. Gururlu yürüyüşüyle bana doğru ilerledi. Petra da çevredeki özel kutulardaki herkesle birlikte onu izliyordu ama onun tek odağı bendim ve bu bana düpedüz endişe verici şeyler yaptırıyordu.

Beni özel hissettirdi. Ve güzel. Beni ateşledi.

Bedenim ışıkla titreşmeye başladı ve gözleri parıldadı. Bu ışığın ne kadarı benimkinin, ne kadarı onun kalbindekini yansımasıydı? Beni korkuluklara doğru itti, muhtemelen kırmızı kadife korkulukların üzerinden devrilmemi engellemek için elleri belime doğru kayıyordu.

"Seni bu kadar uzun süre yalnız bıraktığım için özür dilerim," diye fısıldadıktan sonra ağzını benimkine bastırdı ve dudaklarımız açılmasa ve dillerimiz birbirine dolanmasa da, sanki o ve ben şimdiye kadar paylaştığımız en samimi öpüşmelerden birini hissettik, sanki ağzı benimkinin şeklini ezberliyordu.

Sonra ışıklar söndü ve yerimize oturduk. Ağır perdeler aralandığında eli belimden kaydı ama yanan bedenimden ayrılmadı. Uzun parmakları orkestra çukurundaki bir arp sanatçısının maharetiyle tüylerimle oynadı, dudaklarımdan melodik bir mırıltı çıkana kadar her birini tıngırdattı ve oynattı.

Her ne kadar gözlerini gösteriden ayırmasa da, nefes alışım sertleştikçe ve tenim parladıkça yüzünde büyüyen gülümseme dikkatinin gerçekte nerede olduğunu ele veriyordu. I

Muhtemelen yaptığı şey için onu azarlamalıydım ama dudaklarımı ve gözlerimi mühürledim ve uygunsuzluğun mayın tarlasında ilerledim. Parmakları beni havaya uçurduğunda dudaklarım bir solukla aralandı ve bu soluk önce seyircilerin yüksek sesli alkışları, sonra da Jarod'un dudakları tarafından yutuldu.

Yine de zevkten sonra acı geldi. Sanki biri sırtıma çelik muştalarla vurmuş gibi tısladım ve gözlerim açılarak Jarod'un kilere kilitlendi. Geriye doğru sıçradı, sandalyemin altındaki gölgeli alanı taramaya başlamıştı bile. Ishim'in ahlaksız girişimimiz için arakladığını düşündüğüm tüyü bulduğunda, artık ısıltılı olmayan tenim gibi ifadesi de karardı ve eli bedenimden uzaklaştı.

Parmaklarını yakaladım. "Önemli değil."

Bana yan gözle baktı ve onun için bunun önemli olduğunu hissettim. Sahnede bir düet başladı.

Elini benimkinden çekti ve kollarını kavuşturarak kollarının kumaşını kıvrırdı.

Kollarını ayırmaya çalışmak yerine, ki bundan hoşlanmayacağını hissediyordum, suçluluk duygusu içinde kıvrınmasına izin verdim. Ama eğilip "Onları değil, seni istiyorum" dedim.

"Öyle söyleme," diye tersledi, sert ses tonu Petra ve Tristan'ın dikkatini çekti.

Tekrar ona yaklaştım. "Onların neyi temsil ettiğini anlamıyorsun."

"Güvenliğiniz," diye tısladı. "Temsil ettikleri şey bu işte." Bakışları hâlâ sahneye dikiliydi ve ilk perde boyunca da öyle kaldı.

Sadece bir kez saptılar, o da kucağını okşayan ele ters ters bakmak içindi.

Benim değildi.

Petra'nın onun kalçasını tekrar okşamasını izlerken kulaklarımda kan çalkalandı. Bu ne cüret-

Bu düşüncemi tamamlayamadan, elini kucağından aldı ve kızın tokat atmasına neden olacak bir şiddetle savurdu.

kendi vücuduna. "Bana bir daha dokunursan elini keserim." Sonra ayağa fırladı ve dışarı çıktı.

Tristan onu takip etti ama Petra irkilmedi bile. Sadece ara için ışıklar yandığında o da ayağa kalktı ve bir özür dilemeden ya da göz ucuyla bakmadan gitti.

Hareket etmedim. Kısmen bir opera perdesi boyunca yaşananlar beni koltuğuma mıhladığı için, kısmen de Jarod dönerse burada olmak istediğim için.

Dakikalar geçti ve hiçbirisi geri dönmedi. Sadece Amir kalmıştı ama bunun acımdan çok görev gereği olduğunu düşünmüştüm.

Kutunun arkasındaki koridora bakmak için döndüğünde, düşen tüyümü yerden aldım. Geçmişimde yaşadığım bir olayı yeniden yaşamak istemiyordum ama kendimi buna zorladım. Jarod'un patlaması suçluluk duygusundan kaynaklanmış olabilirdi ama bana türümü ne kadar derinden reddettiğimi hatırlatmaya hizmet etmişti.

Etrafımda sıkıcı, gri bir lisenin duvarları belirdi ve sonra yıldız koşucunun kaslı vücudu görüş alanıma girdi-Sean. Sınavlarda kopya çekme alışkanlığını engellemek için ona özel ders vermesine yardımcı olan bir transfer öğrenci kılıfına girmiştim. Onu zeki olduğuna ve sahada olduğu kadar sınıfta da başarılı olabileceğine ikna etmek için birkaç hafta harcamıştım.

Cevapları arkadaşından kopyalamadan ilk B-'sini aldıktan sonra yüzünün aydınlanmasını hatırlayınca boğazıma bir yumru tıkanı ve biriken gözyaşları sonunda döküldü. Eskiden olduğum kızı özlüyor ve olmayı hayal ettiğim kız için yas tutuyordum.

Onun için üzüldüm, çünkü bu son görev sırasında çok şey hissetmiş, çok şey öğrenmişim, asla onun gibi olamayacaktım. İki elimi de ıslak yanaklarımda gezdirdim, sürdüğüm azıcık makyajı bozup bozmadığımı umursamadan.

Etrafımdaki hava değişti ve Jarod'un geri döndüğünü anladım.

Bu, sonunda beni temelli terk etmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Çelik gibi bakışları sandalyemin altındaki zemini taradı, muhtemelen düşen tüyü arıyordu. Bulamayınca, bakışları benimkine doğru tırmandı.

"Sen gitmedin." Her hece parçalandı.

"Sen de yapmadın." Benimkinin aksine, onun sesi sertti.

Altın kırmızısı perdeler kalktığıında, "Asla terk eden ben olmayacağım Jarod," diye mırıldandım.

Taşa dönüştü.

Işıklar söndü ama o hâlâ oturmadı.

Yeşil tülü kıvırdım, kendimi geri çeviremeyeceğim bir karara hazırlamaya çalıştım, eğer gittiyse bunun umursamadığı için değil, çok fazla umursadığı için olduğunu hatırlamaya çalıştım.

Onun hareketsizliğini görmeye daha fazla dayanamadığımda gözlerimi kapattım. En azından bunun olmasını izlemeyebilirdim.

Sıcak bir el soğuk parmaklarımı sardı. Kirpiklerim yavaşça yukarı çekildi, tenimin orada olmayan bir dokunuşu çağrıştırmamasından korktum. Ama koyu renk saçlarla tozlanmış uzun parmaklar parmak eklemlerimin üzerine geldi.

Jarod elimi tülde çekmeye zorladı ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek avuçlarımızı birbirine bastırdı, ta ki başparmağının altından hızlı kalp atışlarını hissedinceye kadar. Ona baktım ama gözleri sahneye ve ilerleyen sahneye sabitlenmişti. Tüm ikinci perde boyunca bana tek kelime etmedi.

Ama kelimelere ihtiyacım yoktu. Onun elini tutarken olmazdı.

CHAPTER 53

Petra o ilk aradan sonra bir daha geri dönmemişti ama Jarod'un kucağını okşayan eli aklımdan çıkmıyordu. ve gece boyunca beni birden fazla kez uyandırdı. Her seferinde, balkonundan ve çekilmiş perdelerin arasından süzülen ışık demetlerinin tavanda hayaletler gibi dans ederek beni tekrar bayılıta kadar izini sürdüm.

Benim aksime Jarod mışıl mışıl uyumuştı ama bunun operadan eve döndükten sonra yaptıklarımız sayesinde olduğundan şüpheleniyordum. Benimle üç kez sevişmişti. İlki tatlıydı, davranışları için bir özürdü. İkincisi hızlıydı, arzulananabilirliğimin bir güvencesiydi. Üçüncüsü, yavaş ve bitmemiştir.

-Benim orgazm olmamı sağlamasına rağmen o hiç orgazm olmadı; tıpkı onun için olmadığı gibi bizim için de bir son olmayacağına söz verdi.

Sabah perdelerinin kenarlarından sızdığında, uyanıklıkla savaşımaya çalışmayı bıraktım ve şafağın bozulmamış huzurunun tadını çıkardım, Jarod'un profilini incelemek için yan döndüm, kirpiklerin yoğun kıvrımı keskin elmacık kemiklerini fırçaladı, yanmış kahve saçları alnının üzerine rastgele düştü, dolgun dudaklarının çatlak dikişi huzur içinde ayrıldı.

Ölümsüz hayatımın her gününde bu manzarayla uyanmak isterdim ama bu imkânsız bir rüyaydı.

Nasıl? Adil değil.

Aklımdan geçen bir düşünce, küçük sefalet partimi yok etti. Eğer loncanın içini görebiliyorsa, o zaman loncaya girebilirdi. İdeal olmaktan uzaktı ama eğer yükselirsem, belki baş melekleri Elysium dışına seyahat etmeme konusundaki yüz yıllık kurallarını esnetmeye ikna edebilirdim. Loncaların sınırları içinde, hiçbir ölümlünün kaşlarını kaldırmazdım. Heyecan kalbimdeki tüm küçük çatlakları tıkamaya başladı.

"Jarod," diye mırıldandım.

Kıpırdandı ama gözleri açılmadı.

"Jarod?" Tekrar denedim.

"Mmm." Kirpikleri hâlâ kalkmamıştı ama kolu uzandı ve belime dolandı.

"Loncaya girdin mi?"

Bu kez göz kapakları kalktı ve baktı.

"Aklıma bir fikir geldi. İkilemimizi çözerdi ama ideal değil. Eğer loncanın içini görebiliyorsan, belki sen de içeri girebilirsin diye umuyordum."

Ağzı inceldi. "Eşiği geçemedim."

Kırılğan hayalim bir şampanya balonu gibi patladı ve kalbim yeniden çatırdadı.

"Yine de kanatlarını tamamlamayı düşündüğünü duyduğuma sevindim," diye mırıldandı.

"Beni senden uzaklaştıracakları anlamına geliyorsa, onları düşünmüyorum ya da tamamlamıyorum." Sözlerim takırdadı, taş gibi ağırdı.

"Tüy . . ."

"Yapma."

İç çekti.

"Bu konuşmayı bir daha asla yapmayacağız, tamam mı?" Mırıldandım.

Ağzının bir cevap oluşturması uzun sürdü ama sonunda istediğim cevabı aldım: "Tamam."

Beni kendine çekti, sonra daha da yaklaştırdı; önce dili içime kaydı, sonra da sert boyu. Bacağımı kalçasının üzerinde duracak şekilde kaldırarak daha derine girdi ve

Göğsümün içindeki gümbürtüyü güçlendiren ölçülü bir ritim.

Isı vücudumda ısıtılı bir duman gibi yükseldi ve kıvrıldı. Ben ona baktım, o da bana baktı ve bu temas bedenlerimizde birleşen diğer tüm yerlerden daha samimi bir hal aldı. Gözbebeklerinin siyahı ve irislerinin kahverengisi, kendini daha derine iterken, geri çekilirken ve tekrar iterken birleşiyor ve dönüyor gibiydi. Zevk uçurumu yaklaştı ve ben buruşuk çarşafı parmaklarımla ezdim, ipeği bükerek o benimle birlikte içine düşmeye hazır olana kadar tutundum.

"Tüy," diye homurdandı.

Parmaklarım açıldı ve daldım. O da peşimden daldı.

Neredeyse bir saat boyunca ipek yuvamızdan çıkmadık ve Jarod bana toplantılarını ve Versailles'daki özel turumu hatırlatmasaydı bütün gün kalırdım.

"Keşke sen de benimle gelebilseydin," dedim, üç santimlik topuklu ayakkabılarıma rağmen gömme dolabının parlak döşemelerini sıyıran bir çift akışkan siyah pantolon giyerek. Bu etki bacaklarımı neredeyse Petra'ninkiler kadar uzun gösteriyordu.

Onu unutabilmeyi ne kadar isterdim.

Zümrüt küpelerimi taktıktan sonra pantolonun içine soktuğum sade beyaz tişörtü düzelttim. Çok nadiren pantolon giyerdim, eteğin vücudum için en iyisi olduğuna inanırdım ama bunlar gardırop tercihlerimi yeniden düşünmemi neden oluyordu.

Jarod arkamdan yaklaştı ve kollarını gövdem etrafına doladı. Topuklu ayakkabıları yüksek olmasına rağmen yine de üzerime çıktı. Devasa dolabının duvarına dayalı boy aynasındaki yansımalarımıza bakarken, "Evden bu halde çıkmaya izin veremem," dedi.

Kaşlarımı çattığımda, "Fransız erkeklerine güvenilmez" diye ekledi.

Başımı salladım ve üzerimize yağan spot ışığı saçlarımı gün batımı gibi parlattı-turuncu, pembe ve altın rengi. "İşe gidiyor gibi görünüyorum."

"Aslında, yatağıma geri dönecekmiş gibi görünüyorsun."

Gözlerimi deviremeden beni omzunun üzerinden fırlattı.

Gülerek sırtına bir şaplak attım. "İndir beni, seni seks düşkünü."

Beni yere yatırdı. Yatağına. Ve sonra küpeleri hariç vücudumdaki her şeyi çıkardı.

CHAPTER 54

S Birkaç saat sonra, tonozlu binaya uyacak şekilde tasarlanmış aynalarla süslü bir odada yürüyordum.

Fransız kapıları karşılarında duruyordu. Yankılanan ışık, La Galerie des Glaces'a Kanallar'inkine rakip bir parlaklık kazandırdı.

Celeste yanımda siyah çizmelerini giymiş, sırayla tur rehberimize -saçları kırışmış ve sarayla ilgili çok sayıda büyüleyici bilgiye sahip bir tarihçi-, arkamızda uzanmış bir gölge gibi yürüyen Amir'e ve tavanı süsleyen gösterişli duvar resimlerine bakıyordu.

Boş olup olmadığını sormak için loncaya uğradığımda Celeste homurdanmış ve yastığını kafasına geçirerek daha fazla uyuması gerektiği konusunda ısrar etmişti. Ama sonra, sadece ikimiz olacağımızı söyledim ve o da sıcak tavadaki mısır taneleri gibi yataktan fırladı.

Tur rehberinin peşinden giderken, "Asher bana Yedi'lerden birinin burada yaşadığını söyledi," diye fısıldadı. "Devrim'den önce. Ama hangisi olduğundan emin değilim."

Ölümsüzlerin etrafında büyümüş olsam da -Ophan Mira Rönesans zamanında doğmuştu, Ophan Greer ise Oregon Trail'de batıya giden bir vagonda

-Genç görünen birinin aslında yaşlı olması beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi.

"Bir yüzyıl sonra geri döndüğünde dünyanın ne kadar farklı olacağını hiç merak ediyor musun?" Celeste'e mırıldandım.

İç çekti. "Evet, ama sonra bunları çıkarıyorum" - mor kanatları beyaz nervürlü atletinin arkasından dökülüyor - "onlara iyice bakıyorum ve yüzyıllar yerine on yıllarla düşünmeye devam etmem gerektiğini fark ediyorum."

"Celeste," diye yumuşak bir sesle onu azarladım. "Karamsarlığından kurtul. Eğer bunu istiyorsan, elde edeceksin."

Burada kalarak hem ona hem de anneme yardım edebileceğimi fark ettim.

ve Jarod'u gördüm ve heyecandan içim içime sığmıyordu.

"Oraya gittiğinden emin olacağım. Sana yardım edecek insanlar bulacağım ve onlar üzerinde seninle birlikte çalışacağım." Ölümlülük, ruh kurtarmanın sonu anlamına gelmemeli. Sadece bunu kanatsız ve karşılıksız yapıyor olurdum.

Olması gerektiği gibi.

"Eğer kalırsan, seninle bir daha asla konuşmam." Celeste'in gözleri bir dizi barok, kristal avize gibi parlıyordu.

Dudaklarımı birbirine kenetledim, bunu gerçekten kastettiği için değil de kızgın olduğu için söylemiş olmasını umuyordum.

Tura başladığımızda Celeste'in içini dolduran hayranlık, Aynalar Salonu'ndan çıktıktan sonra sanki kale sönükleşmiş gibi, en kuytu köşeleri büyüleyici olsa da, önemsiz bir meraka dönüştü.

Şatonun bakımlı bahçelerinde bizim için beyaz bir çadır, süslü bir masa ve tahta sandalyelerle tamamlanmış bir piknik yemeği hazırlandı. Fransa'nın yaramaz saray mensupları hakkında daha fazla hikâye dinlemekten memnun olsam da, Celeste ile yalnız konuşabilmek için tarihçinin gitmesini diledim.

Kahve ve minyatür limonlu tartlardan ısırık büyüklüğünde çikolatalı makaronlara uzanan bir petits fours tabağından sonra tarihçi nihayet bize veda etti. Amir kalın bir tomarın içinden pembe bir banknot çıkardı ve önce banknota, sonra kendisine, sonra da etrafına göz kırpan kadına uzattı. Kadın parayı katladı, sonra somon rengi bluzunun yakasının içine gizlice soktu ve topuklu

ayakkabılarıyla uzaklaştı.

Jarod'un korumasının da gitmesini diledim ama benden emir almayacağını düşündüm.

bize tanıdığı saygıdeğer mesafeyle yetiniyor, duyma duyusunun çok keskin olmadığını umuyorduk.

"Celeste, sadece beni etkileyen bir karar yüzünden benden nefret edemezsin."

"Sadece sen mi?" Başını iki yana salladı. "Bu sadece seni etkilemiyor. Herkesi etkiliyor."

"Gerçekten mi? Benim yükselmediğim tek bir kişi söyle etkileyecek

tir."

"Asher."

İçimi çektim. "Bunu konuşmuştuk tatlım. Asher'la ilgilenmiyorum ve o-"

"Jarod'un skorunun engelini kaldırdı," diye tısladı. "Senin için! Bunu senin için yaptı."

"Hayır, bunu kendisi için yaptı, bir hatasını düzeltmek için ve Jarod için yaptı. Kanatlarım onun kararında hiçbir rol oynamadı."

Küçük cesur bir serçe masamıza kondu, kırıntıları avlıyordu.

Celeste bir tartın kabuğunu soydu ve kuşun iri ayaklarının dibine fırlattı. "Bu arada yedi tane eksik. İki gün önce kontrol ettim. Tek ihtiyacın olan yedi tüy."

"Sekiz. Dün gece bir tane daha kaybettim." "Nasıl? Jarod sana yine yalan mı söyledi?"

"Hayır. Ve o bana asla yalan söyletmedi. Bunu yapmayı ben seçtim." Başka bir kahverengi serçe tünemiş üzerinde bizim Masa, Arkadaşı tarafından cesaretlendirildi ve Celeste de onu besledi.

"Onu seviyorum ve eğer ona bir şans vererseniz nedenini anlarsınız."

Kollarını kavuşturdu ve boynumdaki ince beyaz yara izine sanki Jarod'un kendisi koymuş gibi baktı. "O zaman ondan daha çok nefret ediyorum."

"Celeste. . ."

Çenesini kaldırdı ve bakışlarını çadırımızı çevreleyen dik çitlere çevirdi.

Ona doğru eğildim. "Ne önerdi biliyor musun?"

"Asher'dan düşmeden önce sırtındaki kanatları yakmasını mı istiyorsun?"

Sarsıldım, omurgam sandalyemin tahta basamaklarına çarptı. Gerçekten de onun için en kötüsünü düşünmüştü. Bir zamanlar ben de öyle düşündüğüm için onu gerçekten suçlayamazdım. "Onunla çalışmayı bırakmamı önerdi, böylece onunla sen ilgilenebilecektin."

Bana yan gözle bakarken kaşları düştü.

"Doksan dokuz tük kazanmana yardım etmek için, ya da bugünlerde değeri her neyse." Yüz olmaması için dua ettim.

"Doksan altı. Dünkü değeri bu kadardı." Bu haberle nabzım hızlandı.

Kolları gevşedi ama çözülmedi. "Bu
Sanırım onun için iyi oldu."

Onun örtmecesine
gülümsedim. "Ama yine de
ondan hoşlanmıyorum."

"Nefretiniz hak edilmemiş ve yersiz." Bir parmak ucumu su bardağımdaki buğunun üzerinde gezdirdim. "Kalmamı istemiyor. Son tüklerimi kazanmam için beni zorlayıp duruyor." Parmağımı beyaz masa örtüsünün üzerinde kuruladım. "Ama ben istemiyorum. Açıklaması zor ama sanki ruhum onunkinden ayrılırsa ikiye bölünecekmiş gibi hissediyorum."

"Onu iki haftadır tanıyorsun, Leigh."

"Bunun farkındayım ama aynı zamanda onun ne kadar özel olduğunun ve bana ne kadar özel hissettirdiğinin de farkındayım. Büyüklük taslamak istemem ama sizin için havadan daha hayati olan biriyle tanışana kadar ne hissettiğimi anlayacağınızı sanmıyorum. Tüm hissettiklerimi."

Celeste sonunda kollarını çözdü. "Ya bundan üç ya da on yıl sonra ona olan aşkını kaybedersen. O zaman ne olacak?"

"Ruh eşine olan aşkından vazgeçemezsin."

"Öyle bir şey yok."

"Var. Ve Jarod benim."

Celeste'in kaşları birbirine çarptı. "Seni seviyorum Leigh, ama bence sen delisin."

"Belki biraz." Gülümsedim. "Ne karar verirsem vereyim ve ne kadar delirirsem delireyim beni sevmeye devam edeceğine söz verir misin?" Kanatlarımı kaybetmenin akıl sağlığımı kaybetmeme neden olmayacağına dair hâlâ umut besliyordum. Belki başka bir Nefilim arayabilirdim. Ama onları nasıl bulacaktım? Onlardan bir bağlantı istersem Ophanim muhtemelen contayı patlatır ve melek dumanı sızdırırdı.

Ağzının kenarından hava üfledi ve parlak kestane rengi bir tutamı alnından itti. "Sanki gerçekten durabilirmişim gibi."

Gülümsememin yoğunluğu güçlendi ve kalan kızgınlığını eritti.

"Yine de gelecek yıl hâlâ buralarda olursan sana bir şey yapmayacağıma söz veremem."

"Arkadaşlığınızla birlikte geldiği sürece saçmalıklarınızı kabul ederim."

Sonunda ciğerlerine sığmayacak kadar büyük görünen bir nefes verdi. "Yine de ruh eşlerine hala inanmıyorum."

"Seninkiyle tanışana kadar bekle."

"Var olmayan biriyle tanışamam." Kabuksuz limonlu tartöleti dilimledi ve ağzına attı.

"O var."

CHAPTER 55

ACeleste'i loncaya geri bıraktıktan ve ziyaret edeceğine dair söz verdikten sonra

Kan kırmızısı kapıları ve göz kamaştırıcı karanlık bir günahkârı olan bir yer, evim gibi hissettirmeye başlamıştı. Kareli mermer fuayeye vardığımda çalışma odasından sesler duydum. Yükselen sesler. Tristan'ın. Jarod'un. Ama aynı zamanda tanıdık olmayan iki hırçın ses.

"Ciddi olamazsın Jarod!" Tristan avazı çıktığı kadar bağırması olmalıydı, çünkü bu evin genellikle tüm sesleri bastıran duvarları, sözlerinin kalın ahşaptan engel olmadan geçmesine izin veriyordu.

Girişte duran güvenlik görevlisi, rahatsız etmemem için ısrar edercesine bana baktı. Elbette yapmazdım, ama orada olmasaydı, Jarod'un "neyi ciddiye almadığını" öğrenmek için oyalanabilirdim.

Yalnız kalmak istemediğim için Muriel'i aramak üzere mutfağa gittim ve onu büyük bir hamur topunu yoğururken buldum. Ellerıyla bastırıp çekerken ona Versailles'la ilgili hikâyeler anlattım.

"Muhtemelen hepsini zaten duymuşsundur," dedim, onu sıkıyor olabileceğimi fark ederek.

"Non, ma chérie. Hiçbirini tanıımıyordum. Yemek yapmama yardım ederken neden bana daha fazlasını anlatmıyorsun?"

Ellerimi yıkadım, yemek pişirme dersi alma ihtimali beni heyecanlandırdı. Anekdöt üstüne anekdöt anlatarak

Yumurta sarısı, yumuşatılmış tereyağı ve limon suyunu emülsiyon haline getirerek pazardan aldığı saplı beyaz kuşkonmazı tamamlayacak kadifemsi bir hollandaise sosu yapmak için.

"Seni burada bulacağımı düşünmüştüm."

Jarod'un sesiyle döndüm, kalp atışlarım az önceki tereyağı ve yumurta sarısı gibi birbirinin içinde eridi.

Muriel gülümsedi. "Neden şef yardımcımı çalmak üzere olduğunu hissediyorum?"

Jarod, "Çünkü senin aşçı yardımcını çalmak üzereyim," dedi.

Belime bağladığım önlüğü çözerek mutfağın girişinde durduğu yere doğru yürüdüm ve tüm çerçeveyi doldurdum.

"Teşekkür ederim, Muriel."

"Teşekkür ederim. Harika bir tarih dersi ve ekstra yardım aldım."

Elimi Jarod'un uzattığı elin içine sokarken ona bir sırtış attım.

"Turunuz nasıl geçti?" diye sordu.

"İnanılmaz. Çok güzel. Zenginleştirici. Kralın yatak odasının içinde doğrudan metresinin dairesine açılan gizli bir geçit olduğunu biliyor muydunuz?"

Kilerden dışarı itti ve beni merdivenlerden yukarı çekti. "Ne kadar uygun."

"Ve Aynalar Salonu'nu aydınlatmak için üç bin mum gerekiyordu."

"Çok fazla balmumu var."

"Ve sarayda konuklar varken, kralın yükselişine tanık olmaları için içeri çağrıldılar." Jarod yatak odasının kapısını açtı. "Bu yüzden On Dördüncü Louis'ye Güneş deniyordu-"

Beni öptü, ağızımdan son kelimeyi çaldı, sonra kapıyı kapattı ve beni kapıya yasladı. "Her şeyi duymak istiyorum ama önce" -önümde dizlerinin üzerine çöktü ve pantolonumun düğmelerini açtı- "önce, bütün gün hayalini kurduğum bir şeyi yapmak istiyorum."

Kirli sakalı uyluğumun iç tarafını sıyırdığında, sert bir şeyi kavramak için elimi uzattım. Parmaklarım yontulmuş bronz sapın etrafına dolandı.

Jarod tangamı bacaklarımdan aşağı indirdi ve vücudumdaki her atom kasıldı, sonra uzun parmakları baldırlarımın etrafına dolanıp dizlerimin üzerinden geçerek kalçalarımı yukarı sarmalayıp bacaklarımı birbirinden daha da ayırdığında neredeyse kopacaktı. Göğsüm içeri ve dışarı pompalanıyor, tişörtümün beyaz kumaşını dalgalandırıyor.

Bir parmağını dikiş yerimde gezdirdikten sonra Jarod'un gözleri parladı. "Hmm ... çok ıslak."

Tenime değen sesinin hırıltısı neredeyse boşalmam için yeterliydi; kesinlikle titremeye başlamam için yeterliydi.

Bacaklarımı tekrar kavradı, sonra başını eğdi ve izini sürdüğü çizgiyi yaladı.

Nefes nefese kaldım, kolu daha sıkı tuttum. Bacaklarımı daha da açtı ve beni tekrar yalamaya başladı. Beni dik tutmayan elim kafasına indi, parmaklarım jöleli saçlarına dolandı, düzenin olduğu yerde kaos yarattı.

Daha sert, daha hızlı yaladıkça parmak eklemleri beyazlaştı ve gerilen etime karşı kulağa tatlı gelen kirli kelimeler mırıldanmak için geri çekildi. Çelik ve ipekten dili devreye girmeden önce dudakları durgun bir öpücükle üzerime kapandı ve ciğerlerimden bir çığlık koparana kadar şiddetle saldırdı.

"Çok. Lanet. Çok tatlı," diye geveledi.

Sanki aldığım zevkin son zerresini de emmek gibi bir görevi varmış gibi, ben kendimden geçtikten sonra da yalamaya devam etti. Tatmin olmuş bir şekilde heybetli vücudunu açtı ve parmaklarını çenemin altından yumuşak bir şekilde geçirerek gözlerimi kendisine çevirdi. Hiçbir şey söylemedi, beni öpmedi, sadece bedenimden içtiği gibi gözlerimden de içti.

Hâlâ nefesimi tutmaya çalışırken mırıldandım: "Bunu hak edecek ne yaptım bilmiyorum ama teşekkür ederim. Olağanüstüydü."

"Öncelikle, bu tamamen benim içindi." Parlayan dudaklarını yaladı ve nemli tenimi serinleten hava bir düzine derece arttı. "İkincisi, sen bundan çok daha fazlasını hak ediyorsun. Sana verebileceklerimden çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Çenesini kavradım, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. "Sen zaten bana istediğim her şeyi verdin."

"Hayır. Yapmadım." Gözbebekleri küçüldü ve irislerine daha fazla yer açıldı. Bu etki gözlerine alışılmadık bir parlaklık kattı. "Dün gece bana söylediğin sözleri sana söylemedim."

Kaşlarımı çattım. "Hangi kelimeler?"

"Benim için bir şey hissetmemeni söylediklerim."

Oh. Saçımı geriye doğru taradım, küpem kısıtılmış bir kilide takıldı. Onu kurtarmaya çalışırken, "Senden bunları geri söylemeni beklemiyorum Jarod. Senin için önemli olduğumu biliyorum -bunu bana pek çok şekilde gösterdin- ve bu benim için yeterli."

Parmak uçlarıma tırmandım, kaşlarının arasındaki büzülmüş çıkıntıyı öpmek için topuklarımdan izin verdiğinden daha fazla santime ihtiyacım vardı.

"Daha iyi bir adam olmaya çalışıyorum, Feather." Kolları bana dolandı ve bizi birbirimize sımsıkı bağladı. "Sana layık olmaya çalışıyorum."

Onu zaten sevdiğimden daha fazla sevebileceğimi düşünmemiştim ama bu açıklamasıyla kalbimdeki keşfedilmemiş her bölgeyi fethetti.

CHAPTER 56

TErtesi sabah kahvaltıda Jarod, Muriel'e yolculuk için hazırlanmama yardım etmesini söyledi. Ona nereye gideceğimizi sorduğumda bunun bir sürpriz olduğunu söyledi. Ne kadar süreyle gideceğimizi sorduğumda, bunun bir sürpriz olduğunu tekrarladı.

Bazı işlerini halletmek için ayrıldığında, neden yolculuğa çıktığımızı merak ettim. Bu hazırlıksız kaçıışı suçluluk duygusu mu körüklüyordu? Beni sevdiğini söyleyememesini telafi etmek için bana bir macera yaşatması gerektiğini mi düşünüyordu?

Muriel'den cevap almaya çalıştım ama o bir mezar gibiydi. Bu yüzden seçtiği kıyafetleri katlamasına yardım ettim, seçimini inceledim ama yine de nereye gittiğimize dair bir ipucu vermedi. Araba mı kullanacaktık yoksa uçacak mıydık? Daha önce hiç uçağa binmemiştim, kanallarımız yüzünden hiç kullanmamıştım.

Melek taşıma sistemimiz bana loncayı ve Ophanim'i düşündürdü. Kimse beni kontrol etmeye gelmemişti. Bu beni o kadar da şaşırtmadı. Kanatlarımız olduğu sürece bizim için endişelenmiyorlardı.

Öğle yemeği vakti gelmişti ve Jarod hâlâ eve dönmemişti. Ürkek ve sıkılmış bir halde kitap raflarını karıştırdım, ancak sayfaları kağıt mendil gibi buruşuk ve deri ciltleri de damgalı olduğu için kitaplarından herhangi birini okumaya izin verilip verilmediğinden emin değildim.

Altın. Muriel'e sormak için aşağı indim. Evet dediğinde, merdivenleri koşarak geri çıktım, Jarod'un kitap ayracı olarak kullandığı mor vatoz kutusunu kenara çektim ve Cyrano de Bergerac'ı aldım, fuayeye dönmeden önce cep telefonumla birlikte özenle çantamın içine yerleştirdim.

"Nereye gidiyorsun?" Muriel kalçasında sarkık callalarla dolu kristal bir vazoyu dengede tutarak sordu.

"Sadece caddenin karşısındaki parka."

Bakışları bugün nöbetçi olan Luc'e kaydı. "Jarod yakında evde olur, ma chérie. Bekletilmekten hoşlanmadığını biliyorsun."

"Ama cep telefonum yanımda. Yani-"

"Leigh, bugün evden dışarı çıkmanı istemiyor."

İçim eriyip gitmiş gibiydi. "Neden?"

"Bana nedenini söylemedi." Dikkati avludaki fıskiye'nin yanında bir şeyler tartışan diğer iki muhafıza kaydı.

Endişeli ifadeleri bana bunun hafta sonu planı olmadığını düşündürdü.

Heyecanım ve gerginliğim korkuya dönüştü. Jarod Adler, içeride kalmamı ve dünyadan saklanmamı gerektirecek ne yapıyorsun? Bilmek istiyor muydum ki?

Tahta bacaklarımın üzerinde merdivenleri çıktım ve çantamı yere bıraktım. Burada beni romantik bir kaçamağa götürdüğünü düşünmüştüm ama belki de bu sadece bir kaçamaktı.

Haberleri açtım, neden kilitli kalmak zorunda olduğumu açıklayacak bir şeyler duyacağımı umuyor ama yine de umutsuzluğa kapılıyordum. Orada, Jarod'un yatak odasının ortasında televizyon ekranına bakarak ne kadar durduğumu bilmiyorum ama tüm ulusal olayları en az iki kez dinlediğimden oldukça emindim.

Kapı hızla açıldı ve ben de dönmeye başladım. "Bu da ne böyle..." Gelenin Jarod değil de Tristan olduğunu görünce sesim kesildi.

Yüzü, tüm vücudunda yankılanan bir gerginlikle doluydu.

Dehşet beni ele geçirdi. "Jarod iyi mi?"

Tristan kapıyı arkasından kapattı ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Tristan, beni korkutuyorsun. O iyi mi?"

"Hayır, Plume." Lakabımı sanki iğrenç bir kelimeymiş gibi yüzüme fırlattı. "O değil."

Korku ilmiği boynumda sıkılaştıkça elim boynuma doğru tırmandı. Doksan altı. Eğer o- Karnım guruldadı. O kelimeyi düşünemedim bile.

"Kendini tamamen kaybetti!" Tristan tersledi, uzun adımları oryantal halıyı yiyip bitirerek onu durduğum yere taşıdı. Göğsümü öyle sert dürttü ki geriye doğru sendeledim.

Kaybettin mi? "Yani, yaşıyor mu?"

"Senin sayende değil." Gümüş rengi saç tellerini avuçladı. "Sen gelmeden önce her şey yolundaydı. İyiden de öteydi. Mükemmeldi. Sonra sen büyük fikirlerin ve büyük gözlerinle buraya gelip Jarod'un kafasını fikirlerle doldurdun ve şimdi hepimiz boku yiyeceğiz." Beni tekrar dürttü.

"Bana dokunmayı kes," dedim, ses tonumu sakın tutmaya çalışarak ve bunun onu sakinleştireceğini umarak.

Ophanim bize loncalarda temel savunma yöntemlerini öğretmiş olsa da, anlaşmazlıkları çözmek için barışçıl yollar bulmamız konusunda bizi teşvik ediyor, kelimelerin yumruklardan daha onurlu ve faydalı olduğu konusunda ısrar ediyorlardı.

Tristan'ın saz dudaklarında çirkin bir gülümseme filizlendi ve gözlerine çılgınca bir parıltı kattı. Jarod duvarlarının beni kötülükten koruyabileceğine inanıyordu. Kötülüğün onları çoktan aştığını görememişti.

"Muhafızlardan birini çağırmadan önce bu odadan çıkın," diye uyardım.

"O muhafızlar bana hesap verir, sana değil, seni küçük fahişe." Elini boynuma götürdü ve sıktı.

Kalbim neredeyse patlayacaktı. "Ama devam et, Feather." Manik gülümsemesi büyüdü. "Çılgılık at."

Adını söylemeye çalıştım, dur demeye çalıştım ama ayrılmış dudaklarımdan sadece hava iplikçikleri süzüldü. Bileğini pençeledim. Yine "Dur" diye bağırdım.

"Bir şey mi dedin?"

Parmakları iyileştiğini sandığım bir ağrıyı yeniden uyandırırken gözyaşlarım göz kapaklarımı deldi. O zaman fark ettim ki onarılmış yaralar gizli kanatlar gibiydi - görünmez ama her zaman mevcut. Bu düşünce tüylerimin sırtımdan dökülmesine neden oldu.

Keşke bunları yüzüne fırlatabilseydim.

Bir gıcırtı bakışlarımın kapıya doğru uçmasına neden oldu. Jarod'un evi eskiydi ve sık sık patlayıp inliyordu ama belki de ... belki de biri geliyordu.

"Jarod'un itibarımızı zedelemek için çağırdığı toplantı henüz bitmedi." Yine de Tristan'ın bakışları mühürlü kapılara kaydı. Onları kilitlemiş miydi? Hatırlayamadım.

Kısa süreli dikkat dağınıklığını ona karşı kullanarak başımı sertçe salladım ve parmakları boynumdan kopunca nefesim kesildi. O kadar ürkmüştüm ki, tekrar üzerime gelip metal pençeler gibi hissettiren elleriyle beni yakalamadan önce iki adım uzaklaşmak için zar zor zamanım oldu. Kollarına vurdum ama oksijen kaynağımla birlikte gücüm de azalıyordu.

"Merak etme, ölmeden önce bayılacaksın."

Ölmek mi? Beni öldürmek mi istedi?

"O eve dönene kadar sen gitmiş olacaksın. İz bırakmadan. İnsanların iz bırakmadan ortadan kaybolmasını sağlamakta iyiyimdir. Özel yeteneklerimden biri."

Parmaklarım bileğinin etrafında işe yaramaz bir şekilde çırpınıyordu. Konuşamadığım için ıslak bakışlarımla beni serbest bırakması için yalvardım.

"Dükkânda ölseydin beni büyük bir dertten kurtarmış olurdun ama ölmediğine şaşırمامalıyım. Kadınlar çok işe yaramaz. Onlara tüm aletleri veriyorsun, bıçağı ellerine ve kurbanı kucaklarına koyuyorsun ve yine de işi berbat etmeyi başarıyorlar."

Bunu yapacağını mı söylüyordu?

"Seni kalbinden bıçaklamasını ben söylemedim ki. Kaburgalar baş belasıdır. Hayır, ona boğazını kesmesini söyledim." Başparmağı ve işaret parmağı boynumun etrafında sertleşti, ağrıyan etimi çukurlaştırdı. "Yer israfı bir serseriye bile gösteri yapıyorum, o da eline yüzüne bulaştırıyor."

Görüşüm grileşti, yıprandı. Son bir umutsuz çabayla ağızımdan lütfen kelimesi çıktı. Bayılmak istemiyordum, bedenime ne yapacağından korkuyordum. Ya kadının babasına yaptığı gibi beni de zincire vurup Seine Nehri'ne atsaydı? Beni öldürmesi için gönderdiği kadın. Ölümsüzlüğüm hayatta kalmamı sağlardı ama zincirleri eritmezdi. Beni sihirli bir şekilde yüzeye çıkarmayacaktı.

Solgun gözlerinde bir umut ışığı aradım ama nefretten ve zaten nemli olan tenimi buz gibi yapan bir soğukluktan başka bir şey bulamadım. Ruhu onarılamayacak kadar kirlenmişti.

Tristan'ın omzunun üzerinden bir şey hareket etti. Oksijensiz kalmış beynimin bu karışıklığı yarattığını hayal ettim. Oda dalgalandı, karardı. Kirpiklerimi kırıştırdım, bildiğim tek yolla -sessizce ve kararlılıkla- savaştım.

Eğer bir loncaya geri dönebilseydim, Ophanim'e bizi daha iyi eğitmeleri, bize daha uygun araçlar vermeleri gerektiğini söyledim çünkü insan dünyasındaki her durum kelimelerle ve iyilikle düzeltilemezdi.

Tristan, "Seni ona benim getirdiğimi düşünmek," diye düşündü.

Onun yardımı olmadan da Jarod'a giden yolu bulabilirdim. Aynı şekilde Jarod da bana giden yolu bulmuştu.

Tristan'ın eli vücudumdan çekildi. Yere yığıldım ve hava boğazımdan aşağı kaynar kahve gibi aktı. Kulaklarımdaki uğultu Jarod'un bağırışını bozdu ve Tristan'ın şaşkınlık ciyaklamasını bastırdı.

Luc ve Muriel yatak odasına koşular. Jarod bağırdı ve ikisi de bana doğru hamle yaptı. Muriel çömelip hasara tanık olmak için ellerimi boynumdan çekerken, Luc bizi korudu ve silahını bana çok yakın duran Tristan'a doğrulttu.

Jarod'a gevşemiş bir kurşunun yanlış adamı yaralamasından korktuğumu söyledim.

"Silah yok," diye mırıldandım.

Jarod'un yumruğu Tristan'ın çenesine çarparak kafasını yana savurdu ve onu açık Fransız pencerelerinden balkona doğru geriye doğru tökezletti. Muriel ayağa kalkmama yardım etti, sarhoş gibi sallanırken kolunu göğüs kafesime daha sıkı sardı.

Bana karşı tüm kötü niyetine rağmen Tristan'ın Jarod'a zarar vereceğini sanmıyordum. Uzanıp muhafızın kollarını aşağı çekmeye çalıştım ama titreyen elim havayı süpürdükten sonra işe yaramadan yan tarafıma doğru yuvarlandı.

Jarod, Tristan'ı kireçtaşı korkuluklara yasladı ve ellerini boğazına geçirdi.

Kalbim hâlâ o kadar hızlı çarpıyordu ki aralarında geçen konuşmaları duyamıyordum ama en azından görüşüm açılmıştı. Muriel bedenimi kavgadan uzaklaştırdı ve beni yatak odasından dışarı sürüklemeye çalıştı ama ben topuklarımı halıya gömdüm.

"Muriel, yardıma ihtiyacım var. . ."

"Yapabileceğin hiçbir şey yok, Leigh."

"Ama Jarod ..."

"Jarod iyi olacak."

Gök gürültüsünü andıran bir homurtu havayı yardı ve Muriel'in kollarında dönmeye başladım, kanat kemiklerim onu itip kakıyordu.

O ses Jarod'dan gelmişti.

Nabzım beni bıçakladı, boğazımı yırtan nefesi köreltti ve onu donmuş bir hava kabarcığına dönüştürdü.

Balkonda sadece bir adam kaldı.

CHAPTER 57

I Muriel'in kolunu vücudumdan fırlattım ve taş korkuluklara tutunmuş olan Jarod'a doğru koştum. atlamayı düşünüyor.

"Git buradan Tüy," diye homurdandı hırıltılı pantolonunun arasından.

Bakışları fiskiyeye, Tristan'ın içinde kıpırdamadan yatan, bacakları yayılmış ve suya batmış, kolları başının üzerinde uzanmış, kenarına yaslanmış bedenine takılmıştı. Kan gri taşın üzerinde parlıyor, suyu mürekkep gibi bulandırıyordu. Ürperdim ve dikkatimi tekrar Jarod'a yönelttim.

"Benden uzak dur, Leigh!"

Kaburgalarını çatlatan bir hıçkırık havayı parçaladı, koca bedenini titretti.

Elimi kambur omurgasının üzerine koydum. Dönüp kolumu savurdu ve kalbimi durduran bir şiddetle bana ve kanatlarıma baktı.

Onları büyüyle uzaklaştırdım.

"Git! Lanet olsun git, Feather!"

Benden nefret ediyordu. Tristan'ı parmaklıklardan aşağı itmemiş olsam da, ölmesi benim suçumdu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Pardon?" Saçlarını tuttu ve öyle sert çekti ki avuç avuç koparacağını sandım. "Canavar olan sen değilsin; benim! Şimdi, onun onun gibi olmadan git." O

çılgınca aşağıyı işaret etti. "Onun gibi!" Heykel. Cansız ve kanatsız.

Jarod'un adamları, patronlarını korumak için kaldırmış olmaları gereken silahlarını kuşanarak çeşmeye doğru koştular. Amir iki parmağını Tristan'ın kemerli boynuna bastırdı. Tristan başını kaldırdı ve salladı. Jarod insanlık dışı bir ses çıkararak sarmaşıkların arasına örülmüş apliklerden birini kaptı ve duvardan söktü. Korkuluğun üzerinden fırlattı ve muhafızlarından birinin ayaklarının dibine düştü. Adam kaldırım taşlarından seken mermilerden kaçınmak için zıplayarak uzaklaştı.

Hepimiz donup kaldık, Jarod'un bundan sonra ne yapacağını, ne fırlatacağını görmek için bekledik, çünkü içindeki öfke daha yeni yeni kabarmaya başlamıştı. Parmakları, başka birini yumruklamaya niyetli gibi görünen yumruklara dönüştü. Hâlâ bana doğru dik dik bakmasına bakılırsa, o kişinin ben olduğumu hayal ettim.

Amir'e Tristan'ı çıkarması için bağırdı. İri adam kollarını Tristan'ın çökmüş omuzlarının altından geçirdi ve onu çeşmenin dışına kaldırdı, gri taşlar kanla kaplandı. Tuz ve bakırın tadı nefes almak neredeyse acı verici hale gelene kadar havayı doldurdu, ancak mide bulantısıyla savaşıyor, tüm zayıflık belirtilerini elimden tersiyle ittim.

Jarod için güçlü kalmam gerekiyordu çünkü Tristan'ın ölümünün günahkârımın iyi niyetini yok etmesinden ve ruhunu yeniden yaralamasından korkuyordum.

Parmak eklemlerinden kan sızıyordu, yoksa avuçlarından mı? Derisini cam aplikte mi yoksa Tristan'ın derisinde mi kırmıştı?

Vahşi gözleri hâlâ benimkilerin üzerindeydi, sanki önce başka tarafa bakmam için bana meydan okuyordu. Ondan daha inatçı olduğumu bilmiyor muydu?

Nefes nefese kaldığında boynundaki tüm tendonlar ortaya çıkmıştı. Yavaşça bir adım attım, çok hızlı yaklaşırsam ürküp kaçacağından korkuyordum. Ama hareket etmedi. Bir adım daha attım, sonra bir milimetre kalana kadar bir adım daha attım. Vücudu

O kadar sert titredi ki kollarımı ona doladım. Beni itmesini bekledim. Gitmem için bağırmasını. Beni suçlamasını.

Onun yerine vücudu benimkinin üzerinde eridi, başı boynumun eğimine doğru sarktı. Hıçkırıkları uzun saçlarıma dolanıyor, morarmış boynuma dolanıyordu. Onu daha fazla tutamayacağımı düşünerek, şezlonga doğru yönlendirdim ve onu aşağı indirdim, sonra kucağına tırmandım ve vücudumu onun etrafında kıvırdım, başını çenemin altına sıkıştırdım, kırık kalbinin kıvranan kalbimin üzerinde kanamasına izin verdim.

Muriel Fransız kapılarının yanında duruyordu, ağzı sıkı, gözleri parlıyordu. Tristan için mi yoksa Jarod için mi yas tutuyordu? Bir iç çekerek gözlerini kapadı ve bir damla gözyaşı süzüldü.

Jarod göğsüme doğru konuştu ama ıslak ipek yüzünden kelimeleri birbirine karıştı.

Onu hafifçe ittim. "Ne dedin sen?"

"Montparnasse. Aramam gerek-"

"Cenaze levazımatçısını arayacağım Jarod," dedi Muriel anlayışla.

"Ona bir yer sözü verdim." İçinden bir çığlık yükseldi. Kollarını sırtıma doladı ve beni kendine doğru bastırarak acısını göğsüme haykırdı.

"Ben her şeyi hallederim," dedi Muriel. Yatak odasına çekilmek üzereydi ama onun yerine bize doğru geldi. Başını göğsümden kaldırdı ve çenesini kavradı. Başparmağıyla elmacık kemiğini okşadı. "Bunu kendi başına o açtı Jarod. Suçlanacak kişi sen değilsin."

"Onu ben öldürdüm, Mimi. En iyi arkadaşımı," diye feryat etti. "Kardeşimi."

"O asla senin kardeşin olmadı. Hiçbir zaman senin iyiliğini düşünmedi. Senin ona verdiğinin bir gramını bile sana vermedi."

"O beni kurtardı. Pek çok kez." Jarod'un boğuk sesi havayı tırmaladı.

"Ve bunun için her zaman minnettar olacağım, ama seni kurtardı çünkü kendi kurtuluşunu bu evin duvarlarında gördü ... senin içinde." Tekrar onun yanağını okşadı.

"İnsanlarla yakınlaşmanıza asla izin vermezdi. İlişkimiz onu çileden çıkarırdı. Birden fazla kez, beni kovmayı önereceğinden korktum."

"O önerdi."

Homurdandı. "Tabii ki yaptı. Umarım o koca kasları ve korkunç silahlarıyla Amir'in bile beni senden koparamayacağını biliyordur." Sonra bakışları bana kaydı ve sanki gözleri Jarod'unkilerle birleşmiş gibi onunkiler de yüzüme kaydı. "Daha önce haddimi aşarak konuşmak istememiştim ama o gün dükkânda ... Tristan'ın davranışları ..." Sesinin kesilmesine izin verdi ama suçlaması açık ve netti.

Jarod parmaklarıyla yüzümün şeklini çizdi, bir tutam saçımı çekip aldı ve yürek parçalayan bir nezaketle omzumun arkasına sıkıştırdı. "Bunu çok geç anladım."

Tristan'ın itirafını duymuş muydu, yoksa bunu başka bir şekilde mi tahmin etmişti? Bu konuyu açmak istemediğimden, şimdi değil, belki de hiç istemediğimden, bakışlarımı sanki bir keder şimşegini aşağı itiyormuş gibi sertçe sallanan adem elmasına indirdim. "Öyle değil mi?"

yapmak Ben daha az . a
Canavar, Yine de," o mırıldandı.

Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdim. "Sen değilsin."

"Az önce birinin omurgasını kırdım, Feather. Her şeye rağmen benim için bir şeyler ifade eden birini."

"Beni ağır bir suç işlemekten kurtardı," diye mırıldandı Muriel. "Mimi!" Jarod'un nefesi kesildi.

"Ne? Cinayet işleyebileceğimi düşünmüyor musun? Amcan beni biberon ve çırpıcılarla aram iyi olduğu için mi işe aldı sanıyorsun? Beni işe aldı çünkü tacizci babamın beynine bir kurşun sıktığımı duymuştun."

Jarod'un bedeni benimkinin altında hareketsiz kaldı. "Bunu bana hiç söylemedin."

"Ve ikinize de bundan bir daha asla bahsetmeyeceğim." Bu anı dudaklarını büzdü. "Şimdi gidip cenazeciye çağıracağım. Siz ikiniz içeri girin ve suçluluk duygunuzdan kurtulun. Evin etrafında dolanıp durmana izin vermeyeceğim Jarod. I

Sert bir adam yetiştirdi. İyi bir adam. Bugün yaptıklarından dolayı seninle daha fazla gurur duyamazdım ve bundan bahsetmiyorum-" Başını avluya doğru eğdi.

Jarod yutkundu. "Nasıl duydun?"

Bir parmağını adamın buruşuk kaşının üzerine vurdu. "Gerçekten bu evde benden kaçan bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" Parmağının olduğu yere bir öpücük kondurdu, sonra döndü ve gitti.

Altımızda bir yerde muhafızlar kısık sesle konuşuyorlardı ama Muriel emir yağdırmaya başlayınca sessizliğe büründüler.

"Ben de kendimi büyük patron sanıyordum," diye mırıldandı Jarod. Bu anla ilgili pek çok şey berbat olsa da gülümsedim. "Onun kötü tarafına geçmesem iyi olur, ha?" I burnunu benimkiyle çarptı.

Homurdandı.

"Jarod, daha önce neden bahsediyordu?"

Ağır bir iç geçirdi. "Bugün kanıtlar ortaya çıktı. Faili meçhul bir davayı canlandırmaya ve bir siyasi kariyeri yok etmeye yetecek kadar." Çenesindeki bir kas kıpırdadı. "Başbakan" -bakışlarını taş korkuluklara dikmişti ve Tristan'ı düşündüğünü biliyordum- "uzun bir süreliğine gidiyor. Sonsuza kadar, gerçekten. Tristan kararına katılmadı ve toplantıdan hışım la çıktı. Onu daha önce takip etmeliydim. Daha önce..." Kalın kirpikleri kızarmış gözlerinin üzerine düştü.

Şakağını öptüm.

Uzun bir süre ikimiz de konuşmadık. Sonra içimi çektim. "Ve ona yardım etmeye çalışmalıydım."

Kirpikleri kalktı. "Senin yardımını kabul etmezdi, Feather. Birinin yardımını kabul edemeyecek kadar gururluydu. Özellikle de bir kadının." Jarod boğazımı inceledi, sonra okşadı ve tenim acımış olsa da dokunuşu rahatlatıcıydı. "Onun için gelmediler."

"Kim?"

"Onlara ne demiştiniz? Malahim mi?" "Malakim. Bizi öldürmek ... daha doğrusu öldürmeye çalışmak büyük bir günah tır."

"Doğru . . ." Muhtemelen rütbesini nasıl kazandığını hatırlıyordu. "Yani ruhu kayıp mı?"

"Sanırım öyle."

Jarod yavaşça başını salladı. "Peki ya amcamınki?"

Ona cevap vermek ve üzüntüsüne üzüntü katmak istemediğim için dudağımı ağzımın içine çektim.

Gökyüzüne baktı. "Eğer oraya gidersem, kimseyi tanımayacağım."

"Oraya gitmen hakkında konuşmasak olur mu? Lütfen?"

Derin bir nefes aldı. "Haklısın. Yeter." Ayağa kalkarken ciğerlerindeki havayı geri itti ve beni de yanına aldı.

Tristan için yas tutmayı bitirdiğini sanmıyordum. Uzun yıllar boyunca hayatınızı paylaşmış birini birkaç dakika içinde unutamazdınız, ölüme alışkın olsanız bile.

Jarod'un acısı yeni başlıyordu ve Muriel onu ne kadar sert yetiştirmiş olursa olsun, yine kırılacaktı ve ben de orada olacaktım, o da öyle. Birlikte onun suçlu kalbinin parçalarını toplayacak ve kendini suçlamayı bırakacağı gün gelene kadar yapıştıracaktık.

CHAPTER 58

TErtesi sabah siyahlar giydik ve şafak vakti yola çıktık, gezimize değil. En azından, herhangi bir yolculuğa değil.

bir bavul gerekiyordu. Arabayla Montparnasse Mezarlığı'na gittik. Luc, Amir ve diğer iki koruma tarafından takip edilerek, mezar taşları, anıt mezarlar ve çiçek açmış ıhlamurlarla kaplı uzun bir yolda yürüdük.

Muriel Jarod'un kolunu tuttu, sanki ona biraz güç vermeye çalışıyordu. Ben de onun yanında yürüdüm ama ellerimiz birbirine değmedi bile. Bugün Jarod'un yanında olmak istesem de, varlığımın rahatsızlık vereceğinden endişe ediyordum. Ya da daha kötüsü, bu kemik deposunda neden seyahat ettiğimizi hatırlatacaktı. Mezar taşlarındaki yazıları okudum, bir doğumla bir ölümü birbirinden ayıran yıllar çok az olduğunda yüzümü buruşturdum. İnsan hayatı kırılgan, geçici ve bazen de adaletsizdi.

Farkına varmadan kanatlarım sırtımdan döküldü. Jarod'un tüylerimi tarayan eli beni onların varlığından haberdar etti. "Geldiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim ve avuçlarımızı birbirine bastırdım. "Her zaman, Jarod."

Etrafımızda insan hayatlarını kaydeden mezar taşları denizine baktı. "Korkarım her zaman diye bir şey yok."

Tristan'a, amcasına ve annesine atıfta bulunuyordu.

Bekle. . . Annesinin ruhunun alınmadığını biliyor muydu? Ona söylemiş miydim? Birbirine kenetlenmiş ellerimizi kaldırdı ve parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu.

Sonunda Adler adını taşıyan bir mezarın önüne geldiğimizde, Jarod cenazeciyi selamlamak için parmaklarımı serbest bıraktı. Siyah mermer bir sütun mahzeni çevreliyordu ve üzerinde isimler yazılıydı: Isaac Adler, Jane Adler, Neil Adler, Mikaela Adler, Tristan Michel. Tristan'ın soyadını bile bilmiyordum, soyadları önemli olduğundan değil. Ne de olsa melekler soyadıyla doğmazdı.

Nazik eller koluma dolandı-Muriel'in elleri. "Buraya son geldiğimizde sekiz yaşındaydı." İç çekti. "Tarih sonsuz bir döngüdür."

Keşke bilseydi.

"Jane Isaac'ın karısı mıydı?" "Evet."

"Ya Neil?"

"Jarod'un babası." Sessiz bir anın ardından, "Adım taşta yazıldığında, kızlık soyadım yerine Adler yazılmasını sağlayabilir misin?" dedi.

Ona baktım, birçok nedenden dolayı isteği karşısında şaşırmıştım.

"Bu kadar dehşete düşmüş görünme. Jarod'a isteklerimi zaten söyledim. Sadece unutursa diye seninle paylaşmak istedim."

Sersemlemiş bir halde sadece başımı sallayabildim. Jarod bize doğru geri geldi, gözleri soy ağacını simgeleyen mermer sütun kadar siyahtı. Kollarını kavuşturdu ve Tristan'ın küllerinin bulunduğu vazo mezarın içine indirilip cenazeci ona bir kâse ve bir kaşık verene kadar öyle tuttu.

"Küller küllere, tozlar tozlara, topraklar topraklara." Muriel iç çekerek beni serbest bıraktı. Jarod karanlık çukura iki kaşık dolusu attıktan sonra Muriel kaşığı aldı ve biraz daha attı. "Sonunda huzuru bulabilirsin, Tristan."

Dudağımı ısırdım, dişlerim o kadar sert battı ki
neredeyse kan **a k a c a k t ı .**

Tristan'ın ruhu huzur bulamazdı.

O bir Üçlü olarak ölmüştü ve Üçlülerin ruhu yoktu.

CHAPTER 59

TTristan'ın gömülmesini takip eden günler tuhaf ve huzurluydu.

Garip bir şekilde huzurlu.

Sürekli diğer ayakkabının düşmesini, Jarod'un yıkılmasını ya da başka birinin beni öldürmeye çalışmasını bekledim ama böyle bir şey olmadı. Jarod'un düşünceli olduğu anlar olsa da, La Cour des Démons sohbet ve kahkahalarla doluydu. Jarod ve ben yardıma ihtiyacı olan insanlarla görüşerek saatler geçirirdik ve en acil vakaları değerlendirmeyi bitirdiğimizde, onun yatak odasının mahremiyetini ve sessizliğini arardık.

Birlikte saatler geçirdik, birbirimizin bedenlerini keşfettik, filmler izledik, kitaplar okuduk, bahar çiçekleriyle dolu halka açık bahçelerde gezintiye çıktık, sonra ya Muriel'in yemekleri için onun evine döndük ya da Fransa'nın başkentindeki yeni restoranların tadına baktık.

Harikaydı.

Sonu gelmeyecek kadar harikaydı, her ne kadar geleceğini ummaya cesaret etsem de.

Ancak yağmurlu bir öğleden sonra Jarod'un ofisine girip Celeste ile ikimizin de ne kadar sıırsıklam olduğumuz hakkında kıkırdarken Asher'ın Jarod'un karşısında oturduğunu gördüğümde gerçekler yüzüme çarptı ve kahkahalarım kurudu.

Jarod'un koruması kapıyı arkamızdan kapattığında, "Burada ne yapıyorsun Seraph?" diye sordum.

Jarod gülümsedi, yumuşak bir gülümseme olsa da onun gülümsemelerinin şeklini ezbere biliyordum ve bu gülümsemede bir terslik vardı. "Nasıl olduğumu görmek için uğradı."

"Baş melekler ne zamandan beri sosyal çağrılar yapıyor?" diye sordum. Asher'ın turkuaz tüyleri arkasına doğru uçtu.

"Haklısınız. Bu sosyal bir ziyaret değil. Jarod'a azalan rütbesinden ne kadar etkilendiğimizi söylemek için uğradım."

"Yetmiş iki, Feather," dedi Jarod, sesi takma adıma takılmıştı. "Neredeyse oldu."

"Yetmiş iki mi?" Bağırarak kucağına atladım ve kollarımı boynuna doladım. Seyircilerimize rağmen onu öptüm.

O da beni öptü.

Eskiden yetmiş ikinin korkunç bir puan olduğunu düşünürdüm ama o zamanlar puanları yüz yerine sıfırdan başlayarak değerlendiriyordum.

Asher boğazını temizledi ve yeşil kadife koltuktan kalktı. "İkinizi yalnız bırakmalıyım..."

Celeste kaşlarını çatmış, bakışları Asher ve Jarod arasında gidip geliyordu.

Asher başını kapıya doğru eğdi. "Haydi Celeste. Seni bırakayım."

Kadın kıpırdamayınca, yağmur suyu vücudundan aşağı damlayıp Jarod'un kilimine karışırken, Asher omzuna dokundu. Botlarını halıdan çözerek döndü ve onu dışarı kadar takip etti.

Sadece Jarod ve ben kaldığımız anda yüzüne sarıldım. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Gülümsemesi güçlendi ama yine de gözlerine ulaşmadı. "Günün nasıl geçti aşkım?"

"İnanılmaz. Muriel bana yemek pişirme dersi verdi. Sonra üst kattaki eski k i t a p l a r d a n biraz daha okudum - lütfen daha yenilerini alabilir miyiz?"

Kağıttan tozlar dökölüyor ve hapşırmama neden oluyor. Ayrıca biraz sıkıcı."

Jarod kıkırdadı ama tatlı ses zayıftı, sanki Asher'ın ziyareti sesinin gücünü kaybetmesine neden olmuş gibiydi.

"Ondan sonra Celeste aradı ve Muriel'in bize bahsettiği ekler pastanesini denemeye gittik." Dilimde hâlâ zengin kahveli pasta kremasının, yumuşak kabuğun, parlak kremanın tadını alabiliyordum. "Ve sonra eve koşarken" - evet, ev... bir meleğin İblisler Mahkemesi'nde kendine bir ev yapmış olması ironisi gözümde kaçmadı- "ruhunu kurtarmak için yeni yollar düşündüm."

Gölümsedi, ama hala hoşuma gitmeyecek kadar sıkıydı. "Sen gittikten sonra ne yapacağım ben?" diye mırıldandı.

Bir şeylerin ters gittiğine dair şüphelerim daha da arttı. "Ben gittikten sonra mı? Nereye gideceğim?"

Adem elması titredi ve boğazını temizledi. "Üst kata." O kadar ani bir şekilde ayağa kalktı ki, beni kucağına almasa kucağından düşecektim. "Benim yatağında. Bizim yatağımızda."

Kollarımı boynuna dolayarak, "Bu kulağa hoş geliyor," dedim.

"Ve senin sesini sevdim" - kapıya doğru yürüdü - "Adımı inlediğinde."

Dirseği kapıyı açmak için kola çarptığında yanaklarım ısındı.

Çalışma odasının dışında nöbet tutan Luc'u atlattık. Neyse ki bakışlarını kaçırmadı. Korumaların olmamasını, onlara ihtiyaç duyulmamasını ne kadar isterdim ama ne yazık ki Jarod kendisini koruyan insanlar olmadan asla yaşayamazdı, özellikle de rütbesi düşerken. Hatalarını düzeltmek için muhtemelen müşterilerinden bazılarını çarmıha geriyordu.

"Biliyorsun, yürüyebilirim," dedim o merdivenleri çıkarken. Dudaklarımı gagaladı. "Ama ben daha hızlı yürüyebilirim. Bacaklarım daha uzun." Güldüm. "Acelelerimiz mi var?"

"Bir kasımı burkabilirim."

Ağzımı kulağına götürdüm. "Bu bir kas değil."

Homurdandı. "O zaman neden esnetebiliyorum?"

Sonunda kapısını açmak için beni yere bıraktığında gözlerimi devirdim. Arkamızdan kapattım. Daha mandal tıklamadan, ağzı benimkinin üzerindeydi, elleri yağmurda kayganlaşan saçlarımdaydı, sonra kalçalarımdaydı, yatağa doğru yürürken tökezledik ve ahşap direklerden birine çarptık.

"O çok gurur duyduğun kaslarını göreyim," diye alay ettim, yatağa uzanırken saçlarımı yüzümden ittim, başım pantolonunu çadırlayan ereksiyonla aynı hizadaydı.

Sırıttığında, çalışma odasında hissettiğim endişe kaybolmaya başladı.

Mırıldandım. "Oldukça etkileyici."

"Oldukça etkileyici mi?" Homurdandı. "Elysian formuma eriştiğimde aynı boyutta ya da daha büyüğünü talep ediyorum."

Duygular kaburgalarımın altında çırpınıyordu. Asher ve Jarod'un tartıştığı şey bu muydu? Elysium mu?

Melekler diyarında birlikte olmak, benim kanatlarımı tamamlamam, onun da günahkâr puanından daha fazla puan düşürmesi anlamına geliyordu. Ölmesi gerektiğinden bahsetmiyorum bile.

"Jarod?"

"Evet, Feather."

"Daha yirmi beş yaşındasın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ölmeyi düşünmek için çok gençsin."

Ağzının kenarından biraz hava üfledi. "Çünkü seni orada tek başına bırakacağımı mı sanıyorsun? Senin gibi bir meleği? İçi de dışı da çok güzel? Rütbem ellinin altına düşer düşmez sana katılacağım."

"Rütben ellinin altına düştüğü gün, benim yükselişimi tartışmaya ne dersin?"

Dudaklarını birbirine bastırdı, sonra elini uzattı. "Buraya gel."

Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve beni yukarı çekmesine izin verdim. Elimi yavaşça kalbinin üzerine koydu ve orada sabitledi.

"Tüy," diye mırıldandı, sesi kısıktı, "beni seçtiğin için teşekkür ederim. Bana tekrar tekrar döndüğün için. Sabrın ve gülümsemelerin için. Kahkahaların ve hatta gözyaşların için. Benim için ışıldadığın ve beni öptüğün için teşekkür ederim. Bedenini kirletmeme izin verdiğin için." Dudakları seğirdi ve ben de gözlerimi devirdim. "Bana kanatların her zaman uçup gitmek için kullanılmadığını gösterdiğin için."

"Jarod, ben-"

"Bekle. Daha

bitirmedim."

Dudaklarımı

mühürledim.

"Son bir aydır..." Duraklaması acımasızcaydı ama duyguları paylaşmanın Jarod için hâlâ zor olduğunu hissederek sessiz kaldım ve bekledim. "Söylemeye çalıştığım ve berbat bir iş çıkardığım şey şu ki ... seni seviyorum, Feather."

Kaşlarım havaya kalktı.

Avucumu göğsüne daha sert bastırdı ve sanki orada atan organa dokunuyormuşum gibi hissettim. "Bunu her zaman hatırlayabilir misin bebeğim?"

"Bana her gün söylemeye ne dersin?"

Tenim aydınlanmamış olsa da koyu renk gözleri parlıyordu. Kalın kirpikleri aşağı indiğinde ve tek bir damla gözyaşı yüzünden aşağı akıp koyu renkli kirli sakalına takıldığında zaman yavaşladı.

Durduruldu.

"Jarod?" Bizi ayıran ince genişlik boyunca adını mırıldandım. "Neler oluyor?"

"Seni kurtarma sırası bendeydi." Düzensiz ses tonu, genişliğin büyüdüğü büyümesine neden oldu.

Panik kalp atışlarımı kısalttı, parmaklarımı sert bir şeye tutunmak için kıvırdım. Kalbine ulaşamadığım için gömleğine tutundum.

"Seni burada koruyamam, Leigh."

Saçlarımdan boncuk boncuk yağmur suyu aktı ve omurgamdan aşağıya doğru yürüdü. "Ben ölemem."

"Şimdilik!" Göz kapakları açıldı, kederi öfkeye dönüştü. Gözlerim büyüdü.

"Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim, Tüy."

Onun kalp dövülmüş içine benim sıkılmış Parmak eklemleri, Vücudundaki gök gürültüsü benimkine doğru akıyor.

"Ne olmuş yani?" Sesim titriyordu. "Benden ayrılıyor musun?"

"Hayır."

Göğsümdeki gümbürtü azaldı ama dağılmadı. "O zaman... o zaman neler oluyor?"

"Beni beklemek istediğini biliyorum ama sen benden önce yükseleceksin."

"Hayır!" Başımı salladım. "Yapmayacağım."

Jarod'un içindeki öfke o kadar hızlı boşaldı ki ayaklarının dibinde birikeceğini sandım.

"Ya birlikte gideriz ya da hiç gitmeyiz," dedim başımı hâlâ deli bir kadın gibi sallayarak.

Jarod'un elleri yüzüme geldi ve onu sabitledi. "Şşş."

"Senden ayrılmıyorum Jarod Adler. Asla." En azından kimse bu kararı benden alamazdı.

Gözleri tekrar parladı ve ben de bu acının kaynağını bulmak için gözlerinin derinliklerini araştırdım ki onu sonsuza dek kökünden söküp atabileyim.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, "Hemen arkanda olacağım," dedi.

"Bir yere gidiyormuşum gibi konuşmayı kes, çünkü g i d i y o r u m .

Gitmiyorum. Gitmek."

"Kanatların tamamlandı. Dün gecedен beri öyle."

Ağzımı açtım ama hiç ses çıkmadı.

"Tristan'ın cenazesinden sonra Asher nasıl olduğumu görmek için uğradı. Senin nasıl olduğunu. Hiçbir şeyden korkmadım ... en azından uzun zamandır ... ama Tristan seni öldürmeye çalıştıktan sonra çok korktum. Bir gün, artık tüyün kalmadığında

Seni güvende tutarsam, onun yaptığı gibi sen de benim dünyama yenik düşersin. Aynı annemin yaptığı gibi. Korkumu Asher'la paylaştım, ondan öğüt istedim. Feather, benden nefret etmen için en kötü senaryoları düşündüm" - ürperdi - "ama hiçbirini hayata geçiremeyecek kadar korkaktım. Asher bana bir çözüm sunduğunda, onu kabul ettim."

"Ne ... çözümü?" Sesim öyle sine titriyordu ki heceler birbirine çarparak yuvarlanıyordu.

"Asher seni benden aldı."

Jarod'a dehşet içinde bakakaldım. "Yardım ettiğimiz onca insan ..."

Pencerelerine vuran yağmur, göğsüme vuran acıyı yansıtıyordu.

"Lütfen bana kızma bebeğim. Seni güvende tutmak için aklıma gelen tek yol buydu."

Gözyaşları birikti ve güzel yüzünü bozdu. "Bu senin vereceğin bir karar değildi. Benim kararımdı."

Başparmaklarının uçları yanaklarımı okşuyor, çok hızlı düşen gözyaşlarımı yakalamaya çalışıyordu.

"Seni terk etmek istemiyorum," diye hıçkırdım.

İçini çekti, saçlarımı geriye doğru taradı, sonra ellerini donmuş bedenimde gezdirdi ve kendi bedeninde topladı. "Biliyorum bebeğim." Çenesi başımın tepesine yerleşti.

"Senden nefret ediyorum." Düşen bir tüyün darbesini hissetmek için bekledim. Bunun için can atıyordum. Hiçbiri gelmedi, Jarod ve Asher'ın tüylerimi kanat kemiklerime yapıştırdığı gibi korkumu iliklerime işledi.

Adem elması zonklayan alnıma doğru çıkıntı yaptı. "Kendimden, senin benden nefret edebileceğinden çok daha fazla nefret ediyorum."

Gözlerimi kapattım ve kollarımı ona doladım. "Gitmeyeceğim."

Avuçları saçlarımın üzerinde gezindi. "Asher son dakikada geleceğine söz verdi."

Boğazımın içinde şişen yumru kaya gibi sertleşti. "Güzel. Kanatlarımı yakabilir."

"Öyle bir şey yapmayacak."

"Jarod, ben-"

Elleri nazikçe pazılarımın etrafında kıvrıldı ve beni uzaklaştırdı. "Beni dinle. Yukarı çıkacaksın ve kendine bir ev yapacaksın. Bizim için de. Ve her yerde beyaz kuvars olmayacak, tamam mı?" Dudakları büküldü ama neredeyse büküldükleri kadar çabuk gevşedi.

Göğsümdeki krampı hafifletmeye çalışarak uzun bir nefes aldım. "Rütben gerçekten yetmiş iki mi?"

Başını salladı.

"Bunu söyleyeceğime inanamıyorum ama kendi canınıza kıyamazsınız. İntihar eden insanların ruhları . . . toplanmamışlardır."

Ellerinden biri kolumdan kayarak çeneme yerleşti. "Merak etme. Kafatasıma bir kurşun sıkmak için sıraya girecek bir sürü insan var."

Ürperdim.

"Pardon, ma plume." Affet beni, tüyüm.

Yutkundum ve tükürüğüm geri çekilen yumrunun etrafında kaymaya başladı. Bunu başaracaktı. "Kapıma geldiğinde seni affetmemi bekleme. Seni içeri alırım ama günlerce seninle konuşmayabilirim. Hatta aylarca."

"Benimle seviştiğin sürece, sessizliğini kabul edeceğim."

Ona ters ters baktım. "Bunun için seni bekletebilirim."

Ağzı yumuşayarak bir gülümsemeye dönüştü. "Bekletilmekten nefret ettiğimi biliyorsun."

İçimi çektim ve ciğerlerimdeki hava tüm odayı dolduruyor gibiydi. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Gülümsemesi önce mahcup, sonra da acılı bir hal aldı.

"Ben de bunu yaptığımı inanamıyorum."

Kızgınlığımı ve öfkemi bir kenara itmeye karar verdim. Dünyadaki son saatlerimizi kavga ederek geçirmek istemiyordum. "Öp beni Jarod ve Asher beni kollarından kurtarana kadar durma."

Yüzü bana doğru kalp atışı kalp atışı düştü, o kadar yavaştı ki bana asla ulaşamayacağını düşündüm.

gitmek zorundaydım. Ağzı ağızıma değdiğinde bedenim kıvılcımlandı ve alev alev yandı. Ve kanatlarım... tıpkı kemiklerime mühürlendikleri gibi sırtımdan beklenmedik bir şekilde döküldüler.

CHAPTER 60

W Asher beni almaya geldiğinde hazır değildim. Ayrıca, kim kalbinin ikiye bölünmesine hazır olabilir ki?

Güçlü kalmaya çalıştım ama başaramadım. Parmaklarım kim bilir ne zamandır son kez Jarod'un parmaklarından kurtulduğunda, ciğerlerimden kopan bir çığlık yatak odasını doldurdu. Asher bizi aşağıdaki avludaki muhafızlara görünmez kılmak için bedenlerimizi melek tozuyla kaplamadan hemen önce arkasını döndü.

Jarod'un omuzlarının gururlu çizgisi çöktü ve sonra vücudu benimki gibi titremeye başladı. Tekrar öfkelenmek istedim, çünkü öfke acıyı yenerdi.

Asher'in kaşları çatıldı ve ben onun suçluluğuna sevindim. Sessizliğine sevindim. Şu anda onunla konuşmayı midem kaldırmıyordu.

Belki de Jarod yükselene kadar sessiz kalıp başmeleğin benim isteklerime karşı hareket etmesinden ne kadar rahatsız olduğumu gösterecektim. Baş melekler ne zamandan beri günahkârların isteklerini dinler oldu?

Başmelek bir kolunu belime doladı ve bu gece ayın ya da yıldızların olmadığı, sadece çelik bulutların ve yağmur iğnelerinin bulunduğu ölü gökyüzüne fırladı. Paris'in üzerinde süzülürken, rüzgâr ve yağmur saçlarımı kamçılıyıp turuncu bir fırtınaya dönüştürürken gözlerimi kapattım.

Loncaya vardığımızda beni yere bıraktı ve kapıyı açtı. İçeri girerken arkama bakmadım. Bakışlarımı geride bıraktığım her şeye dikmek için ne isteğim ne de arzum vardı. Atrium'dan geçerken Jarod'un kokusunu hassas ciğerlerime çektim - mineral, misk ve tatlı. Çok tatlı. Kalbim -kalbimden geriye ne kaldıysa- daha da parçalandı, vuruşları kırıntılar gibi yere çarptı.

Günahkarımı bana getirecek kırıntılar.

Kendimi idama götürülen bir mahkûm gibi hissetmeme rağmen, dışarıda dolaşan Fletching'ler durup beni izlediler, bakışları kıskançlıkla genişledi. Kanatlarımı çıkarıp akranlarımdan birine vermeyi ve böylece sıırılsıklam sokaklara geri koşabilmeyi ne kadar isterdim.

Kanala yaklaştığımızda, 7. Lonca'nın Ophanim'leri sıraya dizilmişti. Beni tebrik ettiler ve yükselişimin iyi geçmesini dilediler. Hiçbir şey söylemedim ve Celeste bir bowling topu gibi kuvars koridorlarını yara yara gelmeseydi sessizlik yeminimi tutacaktım. Kollarını bana doladı ve cılız kalbimden bir kırıntı daha düştü, bu sefer onun için.

"Oh, Leigh, seni çok özleyeceğim," diye ağladı.

En azından onu yanımda götürebilmeyi dileyerek onu kendime doğru bastırdım. "Aynen tatlım."

Sistemimiz acımasızdı - bizi dışarı attı, her zaman nazik olmayan bir dünyada ebeveynsiz büyümemizi sağladı ve sonra, kendimize bir yuva yaptıktan, insanlarla ve Fletching'lerle bağlar ördükten sonra, bizi geri çağırdı ve yenilerini örmeye başlayabilmemiz için geçmişimizin iplerini koparmamızı bekledi.

"Leigh, gitmemiz gerek," dedi Asher usulca, dünyanın hâlâ ışıltılı bir yer olduğu o sabah Jarod'un çalışma odasından ayrıldığından beri söylediği ilk sözlerdi bunlar.

"O güzel mor tüylerini çabuk büyüt, tamam mı?" Celeste çilli yanaklarını sildi.

Kulağına doğru eğildim ve fısıldadım, "Ve Jarod'a benim için göz kulak ol. Elli yaşına gelene kadar onu koru." Doğrulurken ekledim, "Ve Muriel!"

Geçtiğimiz ay bana annelik eden kadına veda bile etmemiştim. Ona sarılmamıştım. Sonsuz sabrı ve şefkati için ne kadar minnettar olduğumu ifade etmemiştim.

Göğsümden bir kırıntı daha döküldü.

Celeste yutkundu, gözleri o kadar kızarmıştı ki irisleri kahverengiden çok kehribar renginde görünüyordu.

"Seni seviyorum, ufaklık." Alnına uzun bir öpücük kondurdum, sonra döndüm ve kanala girdim.

Asher arkamdan içeri adım attı ve köpüklü duman vücutlarımızı yalayarak kalınlaştı. Elini uzattı ve tutmak istediğim tek el parmaklarımdan kopmuş olsa da avucumu onunkinin üzerine koydum.

Yukarı doğru roket gibi yükselirken, başmeleğin özür dilediğini mırıldandığını duyduğumu sandım, ama belki de kulaklarımda uğuldayan ve saçlarımda dans eden rüzgâr bir özür yanılması yaratmıştı.

CHAPTER 61

O Çocukluğumuz Elysium hakkındaki hikayelerle doluydu - sedeften yapılmış bir kemer.

Melekleri ve ruhları karşılayan kuvars başkent, beyaz taş duvarlardan aşağı akan ve bir göl kadar geniş bir çeşmeye melodik bir şekilde çarpan yedi ışıltılı şelale, parlak kayaya oyulmuş evlerin, dükkanların ve restoranların zeminleri, ılık havada gezinen gökkuşağı renkli yaratıklar, pulları, kürkleri ve tüyleri hem güneş ışığında hem de yıldız ışığında parlıyordu.

Ayaklarımın altındaki taş parıldamaya başladığında kırık kalbim içi boş bir sevinçle pompalandı, elysian günü karardıkça melek ateşinin damarları canlandı. Doğal olamayacak kadar simetrik ve pürüzsüz, kaya cephesinin tam içine inşa edilmiş bir oyuk olan Kanal'dan dışarı adımımı attığımda ışıltılı lavanta dumanı ayaklarımın etrafında dolanıyordu.

"Hesaplaşma Kanyonu," diye fısıldadım, gökyüzünü delip geçecek kadar yüksek, bembeyaz kayalardan oluşan duvarları görmek için döndüm.

Üstümde bir dizi kuş -kuş değil ... melekler- kemerin etrafında uçuşuyor, bazıları kemerin altından süzülüyor, diğerleri ise aşağıya dalmadan önce daha yükseğe tırmanıyordu. Mesafe ve müstahkem şehrin girişini koruyan yüksek duvar nedeniyle inişlerini kaçırdım.

Buranın hayalini kurmuştum; tüm hayallerimi gölgede bıraktı.

Jarod'un her şeyin ne kadar sıkıcı bir şekilde parlak ve beyaz olduğu hakkında hayıflanmasını duymayı, parmaklarının benimkileri sıkıp beni döndürmesini ve böylece her şeyi içime çekebilmeyi nasıl da arzulamıştım. Ama yanımda duran adam sarışın, kanatlı ve mavi gözlüydü, çarpık mizah anlayışı, gülünç derecede pahalı takım elbiseleri ve pürüzsüz kanatsız omuzlarıyla benim kara günahkârım değildi.

"Böyle mi hayal etmiştin?" Asher sordu ve sesine coşku katmaya çalıştığını hissettim, kendisinin hissetmediği bir coşku.

"Bu daha güzel."

Kaşları çatıldı, muhtemelen herhangi bir şeyde ihtişam bulabilmeme şaşırmıştı.

"Jarod'un görmesi için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandım. "Bu İnci Kemeri, değil mi?"

"Tek ve biricik." Tınısı, meydanda esen, narenciye ve tuz kokuları taşıyan meltem gibi alçak ve yumuşaktı.

Kemerin sedefli yüzeyi ışığı kırıyor ve etrafındaki taşları gölgelendiriyordu. İki gökkuşağı kanatlı serçe etrafımda süzüldü ve kanyonun diğer ucundan aşağıya doğru süzülmeden önce melodik bir arya ile beni selamladı.

"Nirvana Denizi," diye açıkladı Asher, o uçta ne olduğunu sormamış olmama rağmen.

"Peki Abaddon nerede?"

Çenesini karşı duvara ve kaya duvarını süsleyen aynı oyuğa doğru kaldırdı. "Giriş şu kanalın içinden."

Koyu, pırıltılı duman beyaz kayanın etrafında süzülüyor, baştan çıkarıyor ve ürpertiyordu.

"Sence Jarod'un puanını elliye çıkarması ne kadar sürer?" Tam iki Malakim arkamızdaki kanalda cisimleşirken sordum, avuçlarında altın küreler vardı - hasat edilmiş ruhlar.

"İyi akşamlar Seraph," diye mırıldandı ikisi de.

"İyi akşamlar," dedi Asher.

"Ne kadar sürecektir?" Aklım bir karış havada tekrar sordum.

Asher boğazını temizledi. "Ailen burada." Abaddon Kanalı'na başıyla işaret etti.

"Ailem mi?"

Çelik dumanın içinden, boyundan ayaklarına kadar siyah deriyle kaplanmış iki kanatlı figür çıktı. Kanyonun ortasında durdular, ışıltılı kanatları omurgalarının içine sıkışmıştı.

Jarod'la ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara ittim ve beni yaratan meleklerle odaklandım. Onlara koşmadım, aynı şekilde onlar da bana koşmadılar - hepimiz yabancıydık.

Annemin altın sarısı saçları rüzgârda dalgalanıyordu, benimkiler gibi dalgalı ve uzundu. Babamın kısa kesilmişti ama bizi çevreleyen parlayan kayalarda parıldayan bakır tonunu gizleyecek kadar kısa değildi.

"Onlarla tanışmaya hazır mısınız?" Bir başka Malakim yanımdan geçerken Asher sordu, topladığı ruhu Araf'ın karanlık girişine doğru götürüyordu.

Şişmiş göz kapaklarımın ardında Jarod'un yüzü parladı ve elim kalbime gitti. "Hayır. Ama bunların hiçbirine hazır değildim."

Avucumu göğsüme bastırıp gözlerimi kapattım ve bir an için kendi nabzım yerine onunkini hissettiğimi hayal ettim. Onun kanının ritmini kendiminkinden daha iyi bilmeye başlamıştım.

Yakında, dedim kendi kendime, onun kalıcı kokusunu içime çekerek.

Göz kapaklarımı açtığımda iki melek beni izliyordu, sabırlı ya da telaşsız, emin değildim. "Onlara ne demem gerekiyor? Anne ve baba mı?"

"Bu sana bağlı."

"Ailene nasıl hitap ediyorsun, Seraph?"

"Onları isimleriyle çağırıyorum."

Bakışlarım babamın kanatlarına takıldı, sanki bir sıvı metal fiçisinin içindeymiş gibi tamamen gümüştü. Benimkiler gibi. "Annemle babamın adı ne?"

"Raphael ve Sofia."

Yaklaştıkça yüz hatlarını inceliyor, başka benzerlikler bulmaya çalışıyordum.

"Merhaba çocuğum," dedi Raphael.

Çocuk muydun? Babam kaç yaşındaydı? O da benim gibi saf bir Verity olduğundan ve ben de birkaç nesil sonra doğan ilk kişi olduğumdan, oldukça yaşlı olduğunu tahmin ediyordum.

"Ne kadar güzelsin," dedi Sofia, benim bakışlarımın onun üzerinde gezindiği gibi onun bakışları da benim üzerimde geziniyordu. Yaklaşmak için babamdan ayrıldı ve elini kaldırdı ama tereddüt etti. "İzin verir misiniz?"

Ne yapabilir? Bana dokunabilir mi? Başımı salladım ve parmaklarının ucu hafifçe elmacık kemiğimin üzerine indi.

"Benim gözlerime ve ağzıma sahipsin ama kanatların" - Raphael'e döndü, gümüş rengi soluk pembe tüyleri ani bir hareketle sallanıyordu - "onlar babanın. Saf Verity kanatları." Tekrar arkasına döndü, yeşil gözleri şaşkınlıkla parlıyordu.

İnsanların dünyasında, o benim kız kardeşim sayılırdı. Annem değil. Elysium'da kalan meleklerle zaman dokunmamıştı. Sadece Dünya'ya seyahat edenler ya da loncalarda yaşayanlar yaşlanırdı, yavaş yavaş ama yine de yüzleri kırışır ve ciltleri yumuşardı.

"Neden beni görmeye hiç gelmedin?" Kulağa bu kadar çocukça gelmesinden nefret ediyordum, özellikle de çoğu ebeveyn çocuklarını ziyaret etmediği için.

Sofia soruma nasıl cevap vereceği konusunda yardım istercesine Asher'a baktı. "Abaddon'dan uzaklaşmak zor. İş gücümüz boyutumuzun alt bölgesinde pek etkili değil."

İş onları uzak mı tutmuştu? "Yirmi yıl boyunca tek bir gün bile izin alamadınız mı?"

Annem irkildi.

Babamın eli bileğine dolandı ve onu kendine doğru çekti. "Dünya'ya seyahat edebilirdik ama bu yolculuğu yapmamayı seçtik çocuğum."

"Neden?"

"Sen bizim üçüncü çocuğumuzsun," dedi Raphael.

Belki de aklıma takılan şey kardeşlerim olduğunu duymak olmalıydı, ama bunun yerine kıskançlık ortaya çıktı. "Ve ne? Tüm tatil günlerini onlar için mi kullandın?"

Babamın gözleri kısıldı. Onu sadece bir dakikadır tanıyordum ve şimdiden benden hoşlanmıyordu. Harika bir başlangıç yapmıştık. "Diğer iki Fletching'imiz kanatlarını asla tamamlayamadı."

"Ve bu bizi mahvetti, çünkü loncalara seyahat etmiş, onlarla ilişkiler kurmuştuk," dedi Sofia. "Bunu tekrar yaşayamazdık, Leigh." Gülümsedi, eli tekrar yanağıma doğru ilerledi.

Nefesimi içime çektim ama avucunun tenime yapışmasına izin verdim.

"Sizinle tanıştığımız için çok mutluyuz ve gurur duyuyoruz." Annemin sesi titriyordu. "Seraph Claire'in kocasını çok zorladığını duyduk. Üç kat. Aferin benim güzel kızıma."

Kılandım. Jarod bir Triple değildi, artık değildi. Ve rütbesini düşürmek bir başarı değildi; adaletti.

"Yakında onunla tanışacaksın." Sanki daha önce hiç görmemiş gibi İnci Kemer'i'ne bakan Asher'a baktım. "Rütbesi hızla düşüyor. Kısa sürede Elysium'a ulaşacak."

Annem başını salladı. Babam kılını bile kıpırdatmadı. Görünüşe göre, coşkunuğumu ondan miras almamışım.

Sessizlik, Kanallar'dan yükselen duman gibi etrafımızda dalgalanıyordu.

"Ne kadar harika," dedi annem sonunda.

Işıldayan taş Raphael'in gümüş tüylerini parlattı. "Yerleşmesine izin vermeliyiz, Sofia."

"Ama biz sadece-"

"Yarın seni ziyarete gelebilir miyiz çocuğum?"

Keşke benden izin isteme ihtiyacı hissetmeseydi ama ben de onun için en az benim kadar yabancıydım.

ebeveynler benim içindi.

İçimi çektim, aşırı soğukkanlılığımı bir kenara bıraktım. İki çocuklarını kaybetmişlerdi. Ziyaret etmelerini dilesem de çekingenliklerini anlıyordum. "İstediğiniz zaman beni görmeye gelebilirsiniz."

Babamın omuzları gevşedi ve sert ifadesini bir gülümseme kırdı.

İkisi de çok genç görüldüğü için onları ailem olarak düşünmek garipti. Bu uyumsuzluğun hiç değişip değişmeyeceğini merak ediyordum. Ya bir Malakim olduktan sonra Dünya'ya yaptığım yolculuklar yüzümde onlarınkinden daha fazla iz bıraktıysa?

Tekrar etrafıma, ele geçirmem gereken bu eve baktım ve bu bana Jarod'un diyarına ilk girdiğim zamanı hatırlattı. O gece kendimi ne kadar kaybolmuş hissetmişim ama yine de zamanın iğnelerini çevirip o güne geri dönmek için her şeyimi verirdim. Jarod'un beni tekrar bulması için her şeyimi verirdim.

Portallardan kıvrılan lavanta dumanına baktım ve "Acele et," diye fısıldadım.

CHAPTER 62

Asher led Ben altında ve Pearly Kemer o Nefes kesici bir şekilde yükseliyor ve alaca karanlığa rağmen bir istiridye kabuğunun içi gibi parlıyordu. Melek ateşi Ayrıca suluyor muydu yoksa başka bir sihir mi onu parlatıyordu?

Tam Asher'a soracaktım ki tepemde süzülen, kanatlarını açmış, tüyleri uçuşan, sesleri ılık havayı yaran bir melek sürüsü dikkatimi dağıttı. Bakışları önce Asher'a, sonra bana yöneldi ve kaşları kalktı ama beni selamlamak ya da başmeleği selamlamak için yere inmediler.

"Bunu da yapabilirsin, şimdi." Asher'ın sesi beni sıçrattı. "Denemek ister misin?"

"Um." Esinti tüylerimi gıdıkladı. Hayır. Rüzgar değil. Seğiriyorlardı. "Ya düşersen?"

"Kanatlar seni uçurur, Leigh. Seni düşüren sadece onların yokluğudur."

Cesaret verici bir gülümseme takındı, kendimizden şüphe ettiğimizde Ophanim'in biz Fletching'lere sunduğu türden bir gülümseme. Biz Fletchingler. Ben artık bir Fletching değildim. Loncalardan mezun olmuştum ama kutlama yapılmadığı için terfim fark edilmemişti. Jarod geldiğinde kutlayacaktım. Göğsüm trilyonuncu kez sıkışarak görünmez bir kırıntı daha bıraktı.

Jarod'u beklemeye karar vererek kanatlarımı sırtımın içine soktum. Onsuz uçmaya hiç niyetim yoktu. "Başka bir

zaman."

Asher'in alnı kırıştı ve açılmaya başlayan kanatları biraz geri çekildi. "Korkma, Leigh."

"Korkmak mı? Oh, Seraph, uçmak beni korkutmuyor."

"O zaman neden denemek istemiyorsun?" Uzun altın rengi saçları yüzünün etrafında dalgalanıyordu. Gözlerinden uzak tutmak için yumruğuyla bağladı.

"Bu melekler için büyük bir dönüm noktası. Jarod ile paylaşmak istediğim bir dönüm noktası."

Asher'in gözbebekleri küçüldü ve saçlarını tutmayı bıraktı. "Yürüyerek yol daha uzun, bu yüzden gitmeliyiz."

Ses tonunda ne olduğunu anlayamadığım bir duygu vardı. Kızgınlık mı? Hayal kırıklığı mı?

"Bana kızgınsın," dedim.

"Jarod'la tanıştığın gün yaşamayı bıraktın; hayal kurmayı bıraktın!"

"Hayır Seraph, yaşamayı ya da hayal kurmayı asla bırakmadım. Sadece hayatımı ve hayallerimi Jarod'unakilere uyacak şekilde yeniden tasarladım. Kalbinizi birine açıp bir şeylerin düşmemesini ya da içeri kaymamasını bekleyemezsiniz."

Turkuaz gözleri benimkilere dikilmiş, kınıyordu. Tıpkı Celeste gibi o da deli olduğumu düşünüyordu. Bunu onlara karşı kullanmadım. Aşkın anlaşılması için yaşanması gerekiyordu.

Kemerin altından geçip bir tümseğin tepesinde durduğumuzda ofladı pufladı. Havayı dürterek, ortasında yedi devasa melek heykeli yükselip havaya kaldırdıkları ellerinden su fışkırtsa da ona çeşme demenin gülünç olacağı kadar geniş ve yuvarlak bir su kütesinin yüzeyinden yaldızlı bir dumanın kıvrıldığı batık merkezi işaret etti.

"Lev-it şehrin kalbidir." Asher'in ses tonu kısaydı.

Yedi şelalenin aktığı fiskiye çevreleyen at nalı şeklindeki kayayı işaret etti. Parlayan kayaya cumbalı pencereler gibi açıklıklar oyulmuştu. "Her bir kaya katmanı bir elysian

Toplum. En altta Neshamaya var, insan ruhlarının ikamet ettiği ve herkese açık işletmeleri - restoranlar, mağazalar, kulüpler - işlettiği yer. Sonra Hadashya, yeni meleklerin yaşadığı yer."

"Benim durağım."

"Evet. Bunun üzerinde, yaşlı meleklerin Nirvana Dağları'na çekilmeyi seçene kadar ikamet ettikleri Yashanya var."

"Dağlar nerede?"

Serçelerin daha önce uçtuğu yönü işaret etti. "Denizin ötesinde. Onları buradan göremezsiniz."

Gözlerimi kısarak kayadaki yarığa doğru baktım, ötesinde ne olduğunu görmeye çalıştım ama açıklığın kilometrelerce uzanması ve darlığı manzarayı gizliyordu, ben de tekrar şehre odaklandım. "Dördüncü katta ne var?"

"Emtsaya'da çağrılara göre sıralanacak ve bilmeniz gereken her şey size öğretilecek. Ve sonra en tepede"-şelalelerin aktığı platoyu işaret etti-"benim yaşadığım ve çalıştığım yer. Shevaya. Melekler ve ruhlar -ya da göksel dilde Neshamim- her yerde dolaşabilir. Erelim başkenti ve çevresindeki tüm şehirleri korur ama nadiren müdahale etme ihtiyacı duyarlar."

Onu kayaya oyulmuş bir merdivenden aşağıya kadar takip ettim. Neshamim yüzdüğü ve melekler uçtuğu için, merdivenlerin çok fazla kullanıldığından şüpheliydim.

Kemer, fıskiye havuzun içini dolduran ve su gibi dalgalanan ama duman gibi kabaran erimiş yayılmanın üzerine renk lekeleri bıraktı. Kenara çömelip elimi içine daldırdım, madde ılık bulutlar gibi parmaklarımı yaladı.

"Bizim suyumuz ayim denir."

Yanardöner bir nilüfer hafifçe parmak eklemlerime çarptı, yaprakları sanki beni karşılıyormuş gibi açıldı, yoksa karşıladığı yıldızlar mıydı? Loncalardakiler gibi geceleri mi çiçek açıyordu?

Çömeldiğim yerden kalkarken kelimeyi dilimde yuvarlayarak tekrarlardım: "Ayım."

"Aynı zamanda Nirvana Denizi'ni de dolduruyor." "Ne kadar tuhaf."

"Bir gün insan suyunu tuhaf bulacaksın." Asher bir parça gerildi. "Seni burada yüz yıl tutmak sadece insan dünyasında tanınmanı engellemek için değil. Bu yasa öncelikle yeni dünyanıza uyum sağlamanıza yardımcı olmak için konuldu."

Yine de acımasız bir yasaydı.

Beni kuvars kuşağının etrafından dolaştırdı ve göksel dilden daha fazla kelimeyle besledi. Melekler ve insanlar - insanlar değil . . kendi seçtikleri insan etine bürünmüş ruhlar biz geçerken bize baktılar. Şey, Seraphim'e. Yeni meleklerin Elysium'a girerken Yedi'den biri tarafından eşlik edilmesi alışılmış bir şey değildi. Genellikle Ophanim öğrencilerini yukarı çıkarırdı. Ama benim yükselişimle ilgili pek bir şey alışlagelmiş değildi.

Dükkânlar ve restoranlar arasında dolambaçlı sokaklara açılan açıklıklar vardı. Bir tanesinin yanında durdum ve geçidi sert kayalar kaplasa da boylu boyunca uzanan gökyüzü şeridini seyrettim.

"Gökyüzü bir illüzyon, taş tıpkı loncalarda olduğu gibi elysian gökkubbesini yansıtacak şekilde büyülenmiş."

Ayna mı? Çocukluğumu izleyerek geçirdiğim gerçek bir gökyüzü değil miydi? Dilediğim gerçek yıldızlar? "Ophanim bize yalan söyledi, Seraph. Bize gerçek olduğunu söylediler."

"Kendilerine öğretileni söylediler."

"Onlara yalan söylemeleri mi öğretiliyor? Bu bizim için nasıl bir örnek teşkil ediyor."

Dişlerini sıktı ama iddiamaya itiraz etmedi. Sabrının tükenmekte olduğunu hissediyordum ama bu yeni dünyayı keşfetmek için acele etmedim. Beni içine girmeye o zorlamıştı, bu yüzden merakımın bedelini ödemesi adıldı.

Sokak levhaları ya da numaraları yoktu. Dolaşırsam dönüş yolunu nasıl bulacaktım?

Şelalelerden birinin altından geçerken elimi uzattım ve ayım boyunca kaydırdım. Parmaklarımın arasından Jarod'un sabahları jölenin yumuşak buklelerini bıraktığı saçları gibi kayıyordu. "Hiç adres yok mu?"

"Loncalardaki yurt odanıza giden yolu nasıl buldunuz?"

Elimi çektim ve parmaklarım ıslanmamış olsa da dökümlü siyah pantolonuma kuruladım. "Kusura bakma ama Seraph, Elysium bir lonca büyüklüğünde değil."

"Başkentin ve çevresindeki şehirlerin haritasını çıkarmak ve her sokağı ezbere öğrenmek için bir yüzyılınız var." Botları yerden kalktı ve havada asılı kaldı. "Sizin katınız bir üst kat. Merdiven yok."

Melek vergisi yeteneğimi göstermemi beklediğini hissettim ama göstermedim. "Kalkmama yardım eder misin, Seraph?"

"Daha sonra nasıl ineceksin?"

"Bir yolunu bulurum." Muhtemelen uçmaktan başka seçeneğim olmayacaktı ve bu ihtimalden korkuyordum ama o köprüye geldiğimde geçecektim.

Sert bir el uzattı, ben de tuttum. Beni yukarı çekerken parmaklarım onunkilerin etrafında sıkılaştı. Yere iner inmez elini bıraktı ve geçtiğimiz diğer yollardan çok daha geniş olan bir yola saptı. "Her şelalenin arkasında Lev'in atardamarlarını bulacaksın -bizim cadde versiyonumuz."

Yutkunup ona yetişmek için koşmaya başlamadan önce bir süre daha ayım perdesini, sonra da aşağıdaki -çok aşağıdaki- sokağı inceledim. Bronz kapılar ve pırıl pırıl camlar kuvars duvarları kaplıyor, bu duvarlar boyunca parlayan beyaz sokağı kokulandıran çiçeklerle dolu sarmaşıklar sürünüyordu.

Gökyüzünün meleksi hilesine bakmak için boynumu büktüm, illüzyonda bir hata bulmaya çalıştım ama yoktu, tıpkı loncalarda olmadığı gibi.

Oomph. Sahte gökyüzü dikkatimi dağıtınca Asher'ın bakırımsı turkuaz tüylerine çarptım. Geriye doğru düşmemi engellemek için omuzlarımı kavradı, sonra kanatlarını içeri soktu ve bıraktı.

Arkasında ısıltılı deniz köpürüp pufluyordu. "Bu da mı bir illüzyon?"

"Hayır, deniz gerçek. Ve uzaktaki Nirvana Dağları da öyle."

Karanlıkta parlayan çiçeklerle kaplı yüksek tepeler kobalt gökyüzünü kaplıyordu. Ophan Mira'nın bize kabarık çiçeklerin kar gibi kaygan ama çöl kumu gibi sıcak olduğunu söylediğini hatırladım.

"Verity olduğunuz için deniz manzaranız var," diye açıkladı.

"Kökenim yüzünden özel muamele görmemeliyim."

"Kuralları ben koymadım, Leigh."

"Belki de değil, ama siz Yedi'den birisiniz, dolayısıyla onları değiştirme gücüne sahipsiniz."

Sokağımın üzerindeki yıldızlar gibi parlayan gözlerini kısmıştı.

"Tıpkı Jarod'un skorundaki engeli kaldırdığın gibi." Parmaklarım avuçlarımın içinde kıvrıldı. "Tıpkı senin beni görevimden aldığın gibi."

Sesiyle birlikte gözleri de sertleşti. "Kanatlarını tamamlamak Jarod'un fikriydi, Leigh. Benim değil."

"Leigh?"

Damarlarımdaki kan akışı ismimin tanıdık sesiyle durdu. Yavaşça döndüm ve geçmişimle yüz yüze geldim.

Hediyem.

İkimizin de kanatları artık tamamlandığına göre, benim de geleceğim var.

CHAPTER 63

E Caddenin kenarına inmiş, vücudu sarı-altın kanatlarıyla halelenmiş ve deniz kabarmış. Geri. "İyi akşamlar, Seraph."

Tek kelime edemeyecek kadar sersemlemiş bir halde öylece bakakaldım. Oval yüzüne, ela gözlerine ve altın rengi deri bir kemerle vurgulanmış birkaç kat kırmızı şifondan yapılmış bir elbisenin üzerine düşen uzun siyah saçlarına.

"Az önce annemle yemek yedim ve bana senin yükseldiğini söyledi, Leigh." Eve'in yüzü hafifçe kızarmıştı, sanki benden önce varmak için rüzgâr hızıyla uçmuş gibiydi. "Ona inanmamıştım ama işte buradasın."

"İşte buradayım," dedim sertçe.

Asher boğazını temizledi. "Siz ikiniz aslında komşusunuz. Yakınlarınızda bir arkadaşınızın olmasından memnun olursunuz diye düşündük."

Oh, tatlı işkence. Paris'teki küçük tartışmamızdan haberdar olmadığını sanıyordum. Tabii aramızdaki bağın dikenli kelimelerle yok edilemeyecek kadar sağlam olduğunu düşünmediyse.

Eve duvardan küçük bir çiçek kopardı ve burnunun altında döndürdü. "Annem seninle konuşmak istedi, Seraph. Tabii ki uygun bir zamanda. Onu Büyük Meşe'de bulabilirsin."

Caddeden aŖađı doğru inmeye baŖladıđında, "Yarın grŖecek miyiz, Seraph?" diye seslendim.

Omzunun üzerinden bana baktı. "Eğer istersen."

Tek istediğim Dünya'ya dönüp Jarod'u görmekti ama bu imkânsızdı. Cevabımı beklerken saniyeler geçip gidiyordu. Asla gelmedi, çünkü Asher'a arkadaŖlıđından daha fazlasını istediğim izlenimini vermek istemiyordum. O niŖanlanana ya da Jarod gelene kadar - hangisi önce olursa - mesafemi koruyacaktım.

"İyi geceler," dedi gr bir sesle ve sokaktan geçen ya da pencerelerinden izleyen meleklerin biraz daha fazla dikkatini çekti.

O gittikten sonra Eve, "Bu yaŖam düzenini ben istemedim" dedi.

"Ben de öyle hayal etmiŖtim."

Elini yanına indirdi ve yumruğundaki küçük çiçeği zedeledi. "zr diledim. Benden daha ne istiyorsun?"

"Jarod konusunda kızgın değilim. BaŖta yleydim ama Jarod baŖıma gelen en iyi Ŗey, bu yüzden onun için teŖekkr ederim."

Uzun, kemerli kaŖları aŖađı eğildi. "O zaman neden Paris'te bana patladın?"

"Celeste'e hakaret ettiğin zamanı mı kastediyorsun?" "O da bana hakaret etti."

"Eve, herkesten daha iyi olduğunu dŖnyorsun ve birçok açıdan öylesin de, ama her fırsatta onları kmsersen gerçek arkadaŖların olmasını bekleme."

Nefes nefese kaldı, iek parmaklarından kayarak bir tüy gibi parlatılmıŖ taŖa doğru sürüklendi. "Onları küçümseme mi? Kimi kmsemiŖim?"

"Ben." Sesimi alçak tutmama rağmen, sıcaklığı havayı yaktı. "Beni hep kmsedin; kilomu, aŖk romanlarına olan eğilimimi, görevleri yerine getirmedeki kasıtlı yavaŖlıđımı. Mükemmel olmaktan çok uzağım ve

Son birkaç günde başıma gelen onca şeyden sonra, bu"-
aramızı işaret ettim-"saçma geliyor, önemsiz olduğundan
bahsetmiyorum bile. Seninle kavga etmek istemiyorum.
Kavga etmekten yoruldum. Çok yoruldum."

"Bitkin görünüyorsun."

Gözlerimi kapattım, kızgınlık taşmakla tehdit
ediyordu. "Ama en önemlisi, depresif
görünüyorsun."

Sakızlı kapaklarım açıldı. "Vay canına. Teşekkürler.
Eleştiri tam da ihtiyacım olan şeydi."

"Öyle demek istemedim-" Omuzlarını dikleştirdi. "Unut
gitsin. Ben kötü adamım ve senin için sadece bu olacağım."
Kanatları açıldı ve sandaletli ayakları yerden kalktı.

O havalanmadan önce, "Yükselmek istemedim. Jarod ve
Asher bu seçimi benden aldılar. Seraphim tekrar tüy
kazanmaya başlayabilmem için beni gönderdi. Ne onlara ne
de sana kızmamaya çalışıyorum. Bu öfkeyi istemiyorum.
Öfkeden nefret ediyorum. Zehirli bir şey."

Eve bana doğru döndü, gözleri acıma duygusuyla
parlıyordu. "Özür dilerim. Yaptıkları şey adil ya da doğru
değildi."

Bakışlarımı, yaprakları uğur böceği kanatları gibi
cırıpınan çiçeğe indirdim. Pek çok açıdan aynı kaderi
paylaşıyorduk; koparılmış, alınmış ve savrulmuştuk ama
onun solacağı yerde ben sonsuza dek yaşayacaktım. Kesme
çiçekler burada solmuyorsa tabii?

"İlk etapta sisteme nasıl girdiğini anlamıyorum," dedi.
"Ruhları sıralıyor ve onda hiç ruh yok."

Saç diplerim alev almış gibi hissediyordum. "Bazı kötü
şeyler yapmış olması onu ruhsuz yapmaz."

"O bir Nefilim ve sen de benim kadar iyi biliyorsun ki
onların ruhları yoktur. Bu yüzden öldüklerinde hiçbir
Malakim onlara gitmez."

Kalbim çarpmaya başladı. "Eğer bu doğru olsaydı,
sistemde olmazdı."

"Ophanim açıkladı-"

"Loncalardaki gökyüzünün gerçek olduğunu da açıkladılar, bu yüzden bize söyledikleri umurumda değilse beni affedin! Eğer Jarod sistemdeyse, o zaman bir ruhu var demektir!"

Sokak korkunç bir sessizliğe büründü.

"Babası insandı," diye ekledim, sesim titreyerek, "ve hepsi insanların ruhları vardır."

Eve'in sivri çenesi daha da sivrilmiş gibiydi. "Nefilim kanı ruhları zehirler. Melez olsa bile-"

"O türünün ilk örneği!"

"Annem bana başka bir Nefilim melezi tanıdığını söyledi. -"Üçlünüz gibi ruhsuz."

"Jarod bir Triple değil. Artık değil!"

"Bu değişmez-"

"Kes şunu!" Avuçlarımı kulaklarıma bastırdım ve ağrıyan kalbim durdu, derimin altındaki kan akışını frenledi.

Eve'in kaşları gerçek bir pişmanlık içindeymiş gibi birbirine çarptı.

Yavaşça, çok yavaşça ellerimi indirdim. "Asher'la konuşmaya ihtiyacım var. Büyük Meşe nerede?" Boğazım o kadar kurumuştı ki kelimeler kırılğanlaştı ve ağzımdan çıkarken acı veriyordu.

Eve iç çekti. "Gel. Seni ben götüreyim." Geniş gözlü meleklerin yanından geçerek caddeden aşağı inmeye başladı.

Takip etmediğimde yanıma döndü ve gevşek elimi tuttu. Peşinden tökezledim. Şelalenin arkasındaki çıkıntıdan atladı ve ben de onunla birlikte aşağıya düştüm, açılmış kanatları düşüşümüzü yavaşlattı, sonra beni şelalenin yanından ve Lev'in etrafından, fiskiye'nin yanında gülüp içki içen melek gruplarının ve melek ateşinin yanında yemek yiyen çiftlerin yanından geçirdi.

Birine çarptım. "Özür dilerim." Eve'in sıkı tutuşu olmasaydı, çarpmanın etkisiyle yere yığılabılırdım.

Çarpıştığım melek - geniş omuzlu ve daha da geniş bir gülümsemeye sahip bir adam - önce bana, sonra da kanatlarıma baktı. "Ne zaman istersen bana çarpabilirsin Silver."

Eve gözlerini devirdi. "Nefesini boşa harcıyorsun, olağanüstü orijinal tavlama cümleden bahsetmiyorum bile, Jax."

Eve beni arkın etrafında daha da ileriye sürüklerken, dördüncü şelaleden sonra bir ara durup ona şaşkınca baktım. Beyaz tunikler giymiş üç melek omuz omuza duruyordu. Biz yaklaşırken içlerinden biri avucunu kaldırdı. "Bu restoran bir sonraki duyuruya kadar kapalıdır."

Eve bana, "Erelim zekâsıyla ünlü değildir," diye mırıldandı. Sonra onlara, "Ben de şimdi buradaydım. Kim olduğumu çoktan unuttunuz mu?"

Biri diğerine dirsek attı, sonra başını arkalarındaki aynalı cepheye doğru eğdi. Mükemmel bir eşzamanlılıkla, girişimizi onaylayarak ayrıldılar. Eve, Yedi'den biriymiş gibi başını dik tutarak ve yaldızlı kanat uçlarını uzatarak yanlarından geçerken beni serbest bıraktı.

Restoranın içi -burası bir restoran mıydı- mozaik zeminden duvarları kaplayan çekiçli levhalara ve iki kat yüksekliğinde bakır tonlarında aynalı tavana kadar tamamen bakırdan yapılmıştı. Bakırdan yapılmamış tek şey, restoranın ortasına kök salmış, dalları ya yeşil mermer dilimlerini destekleyen ya da üzerine tünemek için yontularak kütük haline getirilmiş şişman ağaçtı.

Kanatsız bir garsonun berrak ve köpüklü bir şeyle dolu iki ince flüt bıraktığı en üst dallardan birinden platin uçlu bir dizi fuşya kanat sallanıyordu.

"Kalmamı istiyor musun?" Eve sessizce sordu.

Cevap veremedi ismim okundu. Seraph Claire siyah saçlarını çevreleyen halkadan daha heybetli bir gülümsemeye büründü. "Ne muhteşem bir sürpriz. Seraph Asher da az önce bana gelişinizi haber veriyordu. Bir içki için bize katılın. Artık yükseldiğine göre, nihayet Melek Köpükleri'nden biraz daha yetişkin bir şeyler tadabilirsin."

İçmeye hiç niyetim yoktu. Ayrıca, zorunlu yükselişimden önce pek çok yetişkin içkisi tatmıştım. "Böldüğüm için özür dilerim ama Seraph Asher ile görüşmem gereken acil bir konu var."

Claire başını yana eğdi. "Eğer bu sizin günahkârlığınızla ilgiliyse, o zaman özgürce konuşun."

Topuklu ayakkabılarımı mozaik zemine gömdüm. "Yükselecek mi?"

Seraph Claire'in kaşları çatıldı. "O bir Nefilim, Leigh. Nefilimler yükselmez."

Dirseklerimi kavradım. "O sadece yarı Nefilim."

"Nefilim yarısı insan yarısını iptal ediyor."

"Seraph Asher rütbesinin düştüğünü söyledi, bu da onun bir ruhu olduğu anlamına geliyor."

Dudaklarını büzdü.

"Doğru mu?" Sorum sırtımdaki tüyler gibi havada titriyordu.

"Nefilim ruhlarının toplanmasına izin vermiyoruz." "Onlar ruhsuz değil mi, Anne?" Eve tükürdü.

Claire zümrüt gözlerini kızına dikti. "Yaşayan her canlının bir ruhu vardır, ancak Nefilim ruhları bizim türümüz için zehirlidir ve bu nedenle biçilemez."

Gözyaşlarım gözlerime battı, ağacı budaklı bir deve dönüştürdü. "Bu hiç adil değil."

"Adil olmayan ne? Onların zararlı ruhlarıyla diyarımızı zehirlememeyi seçmemiz mi?" Claire'in ses tonu tenimi saran buz tabakası kadar soğuktu.

"Jarod'a neden onun yükseleceğini söyledin Seraph Asher?"

Turkuaz kanatları sırtında gerildi. "Ben yapmadım, Leigh. Jarod bizim dünyamıza giremeyeceğini biliyor."

"Ama o dedi ki..." Hemen arkamda olacağını söyledi. Sözü zonklayan kafatasımda çınladı ve şakaklarımdaki çarpıntıyı acı verici hale getirdi.

Sarı ve kırmızı lekeler önümde pıhtılaştı. Eve'in bana yaklaştığını görmek için gözlerimi kırptım. O ulaşmadı

Orada öylece durdu, kolu benimkine değdi ve bana bir parça dayanışma duygusu verdi.

Seni kurtarma sırası bendeydi.

Kanatlarımı feda etmeyeyim diye beni kandırmıştı. Claire, "Ona verdiğim değerden daha asil biri," diye itiraf etti.

Yutkundum ve sıkılan boğazımda bir ateş izi bıraktı.

Eve'in kolu kambur omuzlarıma dolandı. "Anne, o Leigh'i kurtardı, hem de bir Verity'yi. Bu onun ruhunun Elysium'a girmesini sağlamalı."

Claire, "Kanun kanundur," dedi.

Eve'in çenesi sıkıştı. "Hak eden bir ruhu mahkum etmiş olursun."

"Hak eden bir ruh mu? O bir Nephilim, Eve!"

"Ama onun bir ruhu var anne. En azından onun durumunu Konsey'e iletin."

"Benim kızım olabilirsin ama bu, dilinin serbestçe dolaşmasına izin vermez. Ayrıca, Seraph Asher davasını çoktan gündeme getirdi ve biz de oyladık. Hikayenin sonu."

Eve'in koluna dokundum, beklenmedik desteğini takdir ettim. "Benim yüzümden başının belaya girmesini istemiyorum."

Dudakları sert bir çizgi halinde sıkıştı. "Bu doğru değil," diye mırıldandı.

"Seraph Asher," dedim sesimi çıkarmadan, "lütfen kanatlarımı yak."

Asher'ın derisinden renk aktı.

"Saçmalama," dedi Claire. "Kimse kimsenin kanatlarını yakmıyor."

Dirseklerimi daha sıkı kavradım, avuçlarım keskin kemiklerin etrafında şekillendi. "Onlar benim, istediğimi yaparım ve gitmelerini istiyorum."

Eve'in göz kapakları o kadar yukarı kalktı ki ela gözlerinin etrafı bembeyaz oldu. "Leigh, hayır!"

Asher büyük kanatlarını pompaladı. Bir kalp atışı sonra önüme kondu. "Jarod seni korumak için gönderdi."

"Bu onun vereceği bir karar değildi. Ya da senin. Benim kararımdı!"

Claire tünediği yerden aşağıya uçtu, parlak pembe kanatları bakır mozağe vuruyordu. "Huysuz bir çocuk gibi davranıyorsun."

Sanki melek ateşi bedenimi suluyormuş gibi kanım damarlarımda kaynadı. Ama akılmıyordu. Henüz değil. Hiçbir zaman. Asher'a doğru döndüm. "Yak. Yak onları. Uzaklara."

Elini uzun saçlarının arasında gezdiren Asher, "Bunu istemezdi," diye tısladı.

"Tekrar söylüyorum, onlar benim kanatlarım. Saklamak ya da atmak bana ait ve ben onları atmayı seçiyorum."

Asher'ın daha fazla solgunlaşabileceğini düşünmemiştim ama teni kaymaktaşına döndü. "Leigh, lütfen bunu düşünmek için biraz zaman ayır."

Ateşinin her bir gümüşü dikene engelsiz erişebilmesi için onları uzattım. "Şimdi."

"Fletching tavırları içler acısı," diye homurdandı Claire. "Bizden öncekilerle böyle konuşsaydık, kanatlarımızdan daha fazlasını yakarlardı."

Gözlerimi kısmıştım. "İrkımız için böylesine korkunç bir hayal kırıklığı yarattığım için özür dilerim." Dirseklerimi serbest bıraktım. "İyi tarafından bakarsak, başmelek dostunuz kanatlarımı çıkarır çıkarmaz, benden ve içler acısı davranışlarımdan kurtulacaksınız."

Claire'in tüm yüz hatları gerildi. "Eğer hediyesini takdir etmiyorsa, o zaman elbette onları çıkar, Seraph."

Eve'in kolu omuzlarımdan etrafında sertleşti.

"Leigh, lütfen," diye mırıldandı Asher gürültüyle. "Ailenin kalbini kıracaksın."

"Ailem mi? Beni doğuran ama başarısız olacağımdan çok endişelendikleri için hiç ziyaret etmeyen melekleri mi kastediyorsun? Nankör gibi görünüyorsam kusura bakmayın ama ben kalbimi onlarınkine tercih ederim."

"Leigh." Adım dudaklarından boş bir mırıltı olarak döküldü.

Eve'in iri gözleri parladı. "Bunu düşünmek için kendine birkaç gün ver. Lütfen," diye ekledi titrek bir sesle.

Fısıltı.

"Kalbin kırılmış olabilir," dedi Asher, "ama iyileşecek ve bir gün Jarod'a sana verdiği hediye için teşekkür edeceksin."

"Seçimimin sonuçlarını anlıyorum. Acının ölümsüzlüğümü sona erdireceğini ve zihnimi yaralayacağını anlıyorum ama dileğim değişmedi. Dünya'ya dönmek ve sevdiğim adamla birlikte olmak istiyorum. Şimdi, bunu burada mı yapacaksın, yoksa Shevaya'da mı?"

"Kanatlarını hiç kullandın mı?" Asher sordu. Azı dişlerimi sıktım. "Burada mı yoksa Shevaya'da mı?"

"Bir kez uç, Leigh. Elysium'un etrafında dön. Onu terk etmeye karar vermeden önce dünyamızın yüzüne bak." Gerçekten de yerçekimsiz bir gezintinin mucizevi bir şekilde irademi değiştireceğini mi düşünüyordu? "Bir kere. Ve bundan sonra hâlâ mirasından vazgeçmek istiyorsan, seni mirasından mahrum bırakırım."

"Ben de seninle geleceğim," diye gönüllü oldu Eve.

"Hayır." Claire Asher'a baktı. "Bırak yalnız gitsinler." Muhtemelen benim kötü bir etki bıraktığımı düşünüyor ve kızını benden uzak tutmak istiyordu.

"Gezintimiz biter bitmez onları yakacağına söz veriyor musun, Seraph?"

Asher sabır için derinlere uzanıyor gibiydi. "Söz veriyorum." "Gidelim o zaman."

Bir el benimkini yakaladı ve beni geri çekti. Ve sonra bir çift ince, sert kol etrafıma dolandı.

"Seni gönderdiğimi biliyorum," diye mırıldandı Eve, "ama sensiz yaşamaktan nefret ediyordum. Kavgalarımızdan nefret ediyordum. Seni geri istiyorum ve eğer kalmayı seçersen, hak ettiğin arkadaş olacağıma yemin ederim."

Yavaşça ellerimi kaldırdım ve ona sarıldım. "Kalamam ama söylediğin her kelime için minnettarım. Sen de iyi bir arkadaş oldun." Gülümsedim. "Çoğu zaman."

Kadından boğuk bir kahkaha yükseldi ve ardından bir hıçkırık geldi. "Bizi seç, Leigh. Bizi seç."

Yanağını öptüm, dudaklarım kederinin tuzuyla

ıslanmıştı. Eve'i tanıdığım onca yıl boyunca

soğukkanlılığı hiç bozulmamıştı. "Büyük bir melek olacaksın, ama bu büyüklüğü iki dünyayı da daha iyi hale getirmek için kullan, tamam mı?"

İçinden yeni bir hıçkırık yükseldi. Parmak eklemlerini titreyen dudaklarına bastırdı.

İçimi çektim. "Keşke Dünya'ya dönmeden önce bir yüzyıl beklemek zorunda olmasaydın."

Celeste haklıydı. Çok şeyin değişmesi gerekiyordu ve bu değişimin gerçekleştiğini görmeyi, gerçekleşmesine yardımcı olmayı ne kadar çok istesem de, onu sonsuza dek terk ettiğimi düşünmeden önce Jarod'a geri dönmem gerekiyordu.

"Turum için hazırım, Seraph."

CHAPTER 64

Asher büyük kanatlarını gerdi ve parlayan kuvars zemini itti, sonra beni bekledi, asılı kaldı Yıldızların arasında.

"Kollarımızı açıp yataklarımızın arasında zıpladığımız ve uçuyormuş gibi yaptığımız zamanları hatırlıyor musun?" Eve seslendi.

Onu aradım, Erelim'in yanında dururken buldum, gözleri hala parlıyordu ama yüzü yine sakindi.

"Hiç de öyle hissettirmiyor." Gülümsedi.

Gülümsemesine sessiz bir gülümsemeyle karşılık verdim, sonra omuzlarımı yuvarladım ve kanatlarımı açtım.

Kanatlarım olsaydı, bu ofisin bir duvarından diğerine kadar uzanırlardı. Jarod'un sözleri zihnimde yuvarlandı ve kalbimin her atışını kısalttı. Kemere, beni yakında eve götürecek olan kanala doğru baktım ve sonra kanatlarımı çırpıttım.

Yer ayaklarımın altından kayboldu ve sonra yukarı bakan meleklerin hepsi karıncadan daha büyük değildi. Nefes nefese, baş döndürücü tırmanışımı frenlemek için tüylerimi gerdim, sonra kanatlarımı geri çektim ve yükseldiğim kadar hızlı bir şekilde düştüm. Bir kol beni belimden yakaladı ve su üstünde tuttu.

"Her şey yolunda. Seni tuttum," dedi Asher, acı kaburgalarımı döverken. Karnım yere paralel olacak şekilde vücuduma açtı verdi. "Kanatlarını geriye doğru uzat ama çırpma."

Talimatlarını yerine getirdim, pantolonumun akışkan kumaşı bacaklarımın etrafında dönüyordu.

"Şimdi bırakacağım."

Vücudumdaki her kas korkudan kasıldı. Başmeleğe bırakmaması için yalvarmak üzereydim ama beni tutmasına izin vermek doğru gelmedi, bu yüzden dilimi ısırdım ve omurgamı çelikleştirdim.

Kolu yavaşça çözüldü, sonra tamamen. Ve ben düşmedim.

Havada asılı kaldık, tüylerimiz ılık esintide dalgalanıyordu.

Vücudumun gergin hatlarını inceledikten sonra bakışlarını, uçurumun kenarlarına doğru yükselen ve yedi güçlü şelale halinde kaya cephesinden aşağıya yuvarlanan dumanlı ayımla iç içe geçmiş yedi sivri taş yapının yükseldiği platonun tepesine kaydırıldı. İlk başta sivri yapının bir ada olduğunu düşündüm ama sonra hareket ettiğini, gökyüzünden atılan bir yıldız gibi süzüldüğünü fark ettim.

"Bu Shevaya mı, Seraph?"

"Evet, o."

Önce parlayan, karaya bağlı olmayan yıldızı, sonra onu çevreleyen karayı -uzaktaki fosforlu çiçeklerle bezenmiş mazgallı dağları ve Muriel'in soufflés'i gibi dalgalanan ayım'den yükselen düzinelerce diğer beyaz adayı-gözlemledim.

Bu yabancı topraklarda doyasıya içtikten sonra Asher'a döndüm. "Peki, bu şeylerin manevrasını nasıl yapacağım?"

"Bir kez esnet, sonra süzül. Ne kadar çok çırparsan o kadar hızlı gidersin. Önemli olan doğru dengeyi bulmaktır."

Kanatlarımı aşağı yukarı hareket ettirdim. Vücudum öne doğru savrulduğunda kollarımı açarak esintide dengede durmaya çalıştım. Bir şekilde başardım.

"İşte bu," dedi Asher cesaretle.

Hızım yavaşladı, ben de kanatlarımı tekrar pompaladım ve biraz sallansam da düşmeden gökyüzünde ilerlemeyi başardım. Diğer melekler etrafta uçuşuyordu.

Dersimi bölmek istemiyormuş gibi mesafelerini koruyorlardı.

"Kanalın yanına mı inmeliyim?"

Asher kaşlarını çattı.

"Sanırım kanatlarımı orada yakacaksın?" Kanal'da kanatsız seyahat edebilir miyim? "Tabii bunu Dünya'da yapman gerekmiyorsa?"

Şaşkınlığı öfkeye dönüştü. "Neredeyse hiç uçmadın!"

Rüzgâr saçlarımı бүktü, gözlerimin içine savurdu. "Hiç aşık oldun mu, Seraph?"

"Hayır ve umarım hiçbir zaman da olmayacağım."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Elini bana doğru salladı. "Bak sana ne yaptı."

Gözlerimi kırptım ama sonra başka bir insanla kalbini ve ruhunu paylaşmanın ne demek olduğunu anlamadığı için saldırdığını fark edince iç çektim. "Jarod'a ne yaptığına bak," diye karşı çıktım.

Çenesi keskinleşti. "Onlardan vazgeçmemen için bir neden daha. Sabrınız ve sevginizle kaç insan ruhuna dokunabileceğinizi bir düşünün."

Hüzünle gülümsedim.

"Dünya'da geçireceğin birkaç yıl için hayatını feda etmeye" -başını salladı- "değmez."

"Yasayı değiştirin ve ruhunun yükselmesine izin verin ya da şimdi kanatlarıma dokunmadan Dünya'ya dönmeme izin verin."

Saçlarını yüzünden çekti. "Ne istediğinizi anlamıyorsunuz! Türümüzü güvende tutmak için oluşturulmuş yasaları parmaklarımı şıklatarak değiştiremem."

"Bence kendine verdiğin değerden çok daha fazlasını yapabilecek kapasitedesin, Seraph."

"Eğer seni Dünya'ya geri götürürsem, Konsey'deki yerimi kaybederim, diğer başmeleklerin muhtemelen kanatlarımı sırtımdan söküp atacaklarından bahsetmiyorum bile."

"Benimki seninkinden daha iyi o zaman."

"Leigh," diye homurdandı, havayı tokatlayarak.

"Kararım seni kızdırdıysa özür dilerim Seraph, ama modası geçmiş ve anlamsız bulduğum yasalarla yönetilen bir dünyada yaşamak istemiyorum."

"İnsan dünyasının çok daha büyük olduğunu mu düşünüyorsun?" "Hayır. Ama insan dünyasında Jarod var."

Turkuaz gözlerini bana dikti. "Benimle evlen ve yasaları değiştir."

Bir hüznün dalgası kaburgalarımın çarptı. "Üzgünüm Seraph, ama yapamam. Berbat bir ortak olurum, çünkü sana asla kalbimi veremem."

"Kalbine ihtiyacım yok, sadece sesine."

"Bir başkasını seven biriyle sonsuza dek birlikte olmak ister misin?"

"Bu, hayatını kurtarmak için yapmaya hazır olduğum bir fedakarlık."

Kaba ve romantik olmayan jestine gülümsedim. "Her ne kadar özverini takdir etsem de kabul edemem. Ve bir gün, seni geri çevirdiğim için bana teşekkür edeceksin."

Bakışları sertleşti. "Teşekkürler mi?" Homurdandı. "Ölümün -çünkü kanatlar olmadan öleceksin- sonsuza dek vicdanımı sızlatacak, o yüzden sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

Bakışlarımı yüzünden çektim ve Arch'ın ötesindeki beyaz kanyondan yükselen lavanta dumanına baktım. "Lütfen beni eve götür."

"Evindesin." Sesindeki acı elimi uzatmak istememe neden oldu ama yapmadım.

"Burası senin evin Seraph, benim değil."

"Seni kanatsız görmenin Jarod'a nasıl hissettireceğini düşündün mü?"

Jarod'un sözleri içimde kabardı, beni gönderdiğinde bıraktığı boşluğu doldurdu: Seni burada istiyorum. Benim yanımda. Sana burada ihtiyacım var.

Gülümsedim. "Kızgın. İsteklerini göz ardı ettiğim için çok kızacak. Yine."

Asher sanki aklımın bir parçasını çoktan kaybetmişim gibi bana baktı.

"Celeste de. Kafamı koparacak."

Asher bakmaya devam etti, onların gazabını hissetme hevesim karşısında şaşkına dönmüştü, bazı öfkelerin aşktan beslendiğini anlamamıştı. "O zaman şu işi bitirelim," dedi huysuzca.

Kalbim sanki o da tüyden yapılmış gibi hafifledi.

Dalışa geçti, devasa kanatları beni daha yükseğe iten bir akım yarattı. Kanatlarım beni yerimde tutmak için gerildi ve sonra onlar da havayı pompalayarak beni Kemere ve onun ötesinde beni bekleyen geleceğe doğru savurdu.

CHAPTER 65

"**I** hızlı yapabilir ama acısız değil," dedi Asher, biraz acımasızca indikten sonra tozumu alırken.

Başımı salladım.

"Bu iş bir kez yapıldıktan sonra geri dönüşü yoktur."

Lavanta dumanından ince ipler ayak bileklerime dolandı, sanki beni eve taşımaya çalışıyordu. "Anlıyorum."

Gözlerini kapattı ve burun delikleri açıldı.

Son bir kez etrafıma bakındım. Belki de bu dünyaya adil bir şans vermemiştim, ama Jarod'a bir şans vermemişken nasıl verebilirdim ki?

"Kanatlarını ger ve diz çök." Asher'ın derin sesi esintiyle bana doğru sürüklendi. "Düşüp kendini incitmeni istemiyorum."

İlgisinden çok etkilendim. "Sen nazik bir adamsın, Seraph."

Homurdandı. "İyiliğim kanatlarına mal oldu."

Kaşlarımı çattım.

"Jarod'u dinlememiş olsaydım ..." Sesinin kesilmesine izin verdi ama ben söylenmemiş tüm kelimeleri duydum.

Onları yine de kaybedecektim ama ölümleri vicdanını rahatsız etmeyecekti. "Hikâyemize karıştığın için üzgünüm ama lütfen kendini suçlama. Bunların hiçbiri senin suçun değildi."

"Hepsi benim hatamdı." Burnunun köprüsünü sıktı. "Jarod'u sisteme girmemiş olsaydım, kanatlarını yakmam için bana yalvarıyor olmayacaktın."

"Onu sisteme girmemiş olsaydınız, ruh eşimle tanışmayı kaçırmış olacaktım."

Elini kalçasına doğru uzattı ve kalçasını saran kahverengi deriye vurdu. "Ruh eşi diye bir şey yoktur!"

Farklı inançlarımız yüzünden Asher'la kavga ederek daha fazla zaman kaybetmek istemedim, bu yüzden sessizliği seçtim ve diz çökerek avuçlarımı sıcak taşa bastırdım ve baş meleğe sırtımı sundum.

Birkaç kalp atışı boyunca hiçbir şey olmadı ve sözünden döneceğini düşündüm. Ama sonra, yanık tüylerin kokusu burun deliklerimi doldurdu ve ardından kavurucu bir acı geldi. Ateş dilleri sırtımı yırtarken dişlerimi sıktım, tırtıklı bir bıçaktan çıkan kesikler gibi dayanılmaz ve ısrarcıydı. Görüş alanımın kenarında beyaz noktalar dans ediyordu.

Tüm melekler senin kadar güzel mi diye sorardım ama onları gördüm ve hiçbirisi senin kadar güzel değil.

Bilincimi kaybetmemek için savaşıarak avuçlarımı ve dizlerimi taşa gömdüm, buruşuk alnımdan ter damlıyordu. Üzerime başka bir ateş dalgası yayıldı, o kadar şiddetliydi ki tüm vücudumun duman içinde kalacağını sandım.

Abaddon'a ve hücremi paylaşacak olan muhteşem meleğe.

Bir başka acımasız acı dalgası omurgama saplandı. Çenemi kenetlememe rağmen, sessiz bir hıçkırık dışarı fırladı. Dünya grileşti ve Jarod'un yüzü, holo-ranker'ımdan dans ederek çıkan yüzü, kapalı göz kapaklarımın ardında parıldadı.

Etrafımdaki dünyayı görmemi engelliyorsun, Feather.

Görüşümü daha fazla gri kapladı ve dik durmak için sıcak taşı tırmaladım ama dirseklerim büküldü ve yer

bana doğru koştu. Dünya karardı, sonra odaklandı. Gümüşi
köl kümeleri taze kar gibi etrafıma düştü.

Sıcaklık düştü ve ben titredim, ateşin yerini alan ayaz da
aynı şiddetle yanıyordu.

"Bitti mi?" Ağzımın kenarlarından ter ve gözyaşı
akıyordu.

"Evet."

Gözlerimi kapattım, havanın çatlamış dudaklarımın
arasından ve kırbaçlanmış tenimin üzerinden fısıldamasına
izin verdim. Yavaşça, kalp atışlarım ve nefeslerim de azaldı.
Kendimi yukarı itmeye çalıştım ama kaslarım kasıldı ve
kemiklerim takırdadı. Yanağım sert taşa çarptı.

"Kımıldama, Leigh," diye emretti Asher.

Parmaklarımı taşa bastırırken seğirdim. Başmelek
gevşek bedenimi kaldırdı ve sırtıma bastıran kolunun
acısıyla nefesim kesildi.

Soyulan boya gibi, dünya şerit şerit dökölüyordu, ta ki
geriye sadece yıldızsız bir karanlık kalana dek.

CHAPTER 66

Pışık, kenetlenmiş göz kapaklarımın arasından süzülüyordu. Yavaşça araladım. En mavi, en parlak gökyüzü akıyordu büyük bir pencereden. Gece boyunca ezilmiş gibi hissettiğim bedenimi gerdim.

Yükseldim ve sonra ... sonra ... yükseldim. Omzumun üzerinden tüy olup olmadığını kontrol etmek için hareket etmeye çalıştım, ama benimkinin üzerinde bir yüz belirdi ve donakaldım.

"Bunu nasıl yaparsın?" Celeste'in gözleri onu terk ettiğim zamankinden daha kırmızıydı.

Son birkaç saat hem bir rüya hem de bir kabus gibi zihnimde dolaşıyordu. Gerçek miydi? Elysium üzerinde mi uçmuştum? Asher kanatlarımı mı yakmıştı?

"Kanatlarından kurtulduğuna inanamıyorum," dedi Celeste, sesi hıçkırıklara karışarak.

Görünüşe göre gerçekmiş.

Elimi kaldırdım ve dar çenesine dokundum. Gözyaşları parmaklarımın üzerinden aktı.

"Asher dün gece seni loncaya taşıdığında, öldüğünü sandım. Öldüğünü sandım."

Derin nefes aldım ve bu başmeleğin ateşinden arta kalan acıyı yeniden uyandırdı, bunun yerine nefesimi tuttum ve bu acıyı hafifletti. "Neredeyiz biz?"

"Bir otel. Artık loncalara girmene izin verilmiyor."

I baktı at ve tanıdık olmayan oda bittiyukarı
içinde ağır brokarlar ve tereyağı sarısı boyalar.
"Gitmem gerek-"

"Neden?" Celeste'in sesi sırtım kadar ham geliyordu.

"Neden ne?"

"Bunu neden yaptınız? Neden onlardan kurtuldun?"

"Çünkü onun yükselmesine izin vermeyeceklerdi."

"Ne?"

"Jarod yarı Nefilim ve Nefilim ruhlarının toplanmasına
izin vermiyorlar."

"Nefilimlerin ruhları mı var?"

Bir nefes çaldım, sonra acı hafifleyene kadar tuttum.
"Öyle."

İri gözleri daha da büyüdü.

"Haklıydın Celeste. Yasalarımız-sizin yasalarınız ..."
Artık benim değillerdi. "Yeniden değerlendirilmeleri ve
reform edilmeleri gerekiyor."

Gözbebekleri şaşkınlıkla şişti.

"Oturmama yardım eder
misin?"

Parmaklarını omuzlarıma doladı ve beni kaldırmaya
başladı ama irkilince bıraktı.

"Hayır. Devam et."

Parmaklarını omuzlarıma doladı ve beni tüylü yastıktan
sıyırdı.

Kemiklerim birbiri ardına kırılıyormuş gibi
hissediyordum, sanki Asher'in ateşi omurlarımı birbirine
kaynatmış ve onlar da birbirinden ayrılıyormuş gibi. Otel
odası dalgalandı ve kayboldu.

Tekrar ortaya çıktığında, karanlıkta gizlenmişti ve
Celeste yanıma sokulmuştu, yumuşak horlamaları sessiz
alanı dolduruyordu. Çarşafın altında kayarak vücudumun
envanterini çıkardım. Sırtımdaki etler hâlâ
karıncalanıyordu ama ateşli bir acı yoktu.

Celeste'den uzaklaştım, sonra bacaklarımı yataktan
indirdim. Oda döndü ama sonunda duruldu. Yerçekiminin
dengemi bozma ihtimaline karşı bir elimi yatak başlığına
koyarak ayağa kalktım. Birkaç dakika geçtikten sonra,

ve bedenim çökmemişti, banyoya doğru yürüdüm. Kendimi içeri kapattım, sonra duvarda bir düğme aradım. Düğmeye bastım, aynanın yanındaki aplikler yüzünden geçici olarak kör oldum. Gözlerimi kırptım ve beyaz kuvars değil şeftali mermeri görüşümü doldurdu.

Şeftali birden en sevdiğim renk oldu.

Musluğu açtım, yüzüme soğuk su çarptım ve sonra yansımama baktım. Gözlerim çökmüş görünüyordu ve hastalıklı solgunluktaki yanaklarımdan biri bir morlukla gölgelenmişti. Celeste'in loncadaki dolabımdan kurtarmış olması gereken lacivert geceliğimin askılarını indirdim, saçlarımı bir omzumun üzerinden topladım, sonra ipeğin aşağı kaymasına izin verdim ve döndüm.

Kürek kemiklerimin üzerindeki deride iki mor köşeli hilal vardı; Jarod'a dönmek için nelerden vazgeçtiğimi hatırlatıyordu.

Yaptığım fedakârlıktan pişmanlık duymasam da, onların yokluğunun kalbimde bir ağırlık yaratmadığını söylemek yalan olurdu. Keşke onları ve Jarod'u koruyabilseydim.

Ama bu bir seçenek değildi.

Geceliğimi yeniden ayarlayarak yatak odasına geri döndüm ve dolabı açtım ama Celeste'in siyah botları, bir çift havlu terlik ve bir bornoz dışında boştu. Terlikleri giydim ve çıkmadan önce arkadaşımın alnına pudra şekeri kadar hafif bir öpücük kondurdum.

Lobiye ulaştığımda hiç param olmadığını fark ettim. Cep telefonum da yoktu.

Oh iyi. . . Jarod'un evine vardığımda bunu çözecektim.

Neyse ki bu geç saatte terk edilmiş olan otel lobisinin önünden geçtim. Gece masasını yöneten kapıcı önce bana, sonra da terliklerime baktı, kaşları çatıldı.

"Bonsoir," dedim ve yanından geçip döner kapılardan dışarı çıktım.

Vale görevlisi bana göz kırptı.

"Bana bir taksi çağırabilir misiniz lütfen, efendim?"

Tuhaf kıyafetimi bir kez daha hızlıca gözden geçirdikten sonra eldivenli elini kaldırıp ıslık çaldı ve bir taksi kaldırımın yanından süzülerek geçti.

Yerleştikten sonra kadın şoför "Nereye?" diye sordu.

"Place des Vosges."

Yolculuk sırasında birkaç kez dikiz aynasına baktı. "Ne kadar yaklaşabileceğimi bilmiyorum. Oralarda tam bir sirk var."

Kaşlarımı çattım.

"Şu mafya babası, Jarod Adler, ülkedeki tüm gazetelere isimleri ve suçların ayrıntılarını içeren belgeleri sızdırdı. Basın buna Şeytan Dosyaları diyor. Onları duymadınız mı?"

Alarm omurgamdan aşağı atladı. "Uzaklardaydım."

"Birkaç yıl önceki bombalı saldırılardan bu yana Paris'te hiç bu kadar çılgınlık yaşanmamıştı."

Celeste ya da Asher'ın seçtiği otelin Jarod'un evine daha yakın olmasını dileyerek pencereden dışarı baktım.

Taksi karanlık şehirde ağır ağır ilerlerken, gece yarısı sunucuları mafya babasının fikrini değiştirmesine neyin sebep olabileceğine dair spekülasyonlar yaparken Jarod'un adının tekrar tekrar söylendiğini duydum. Tristan'ın ölümünden bahsettiklerini ve ardından başka bir hipotez ortaya attıklarını duydum - DGSI'nin gizli ajanı.

Daha iyi bir adam olmaya çalışıyorum, Feather. Olmaya çalışıyorum
sana layık.

İfşaatlarından hem gurur duyuyor hem de korkuyordum, ipek elbisemin dantel eteklerini parmaklarımın arasında gezdiriyordum, nabzım radyonun sesini bastırana kadar gittikçe hızlanıyordu.

Neredeyse eve geldim, aşkım.

Bakımlı meydanı çevreleyen demir çit görüldüğünde neredeyse arabanın kapısının kolunu koparacaktım. Haber minibüsleri ve polis barikatları Jarod'un sokağını tıkamıştı ve parlak ışınlar karanlığı kesiyordu. Kulaklarımda gök gürültüsü

O kadar gürültülüydü ki kulak zarımı patlatacak sandım. Araba yavaşlar yavaşlamaz dışarı fırladım.

Taksi şoförü camını indirdi. "Hey. Bana ödeme yapmayı unuttun!"

"Paralı birini göndereceğim."

Bir polis memuru önüme çıktı. "Bu yol kapatıldı."

Taksi şoförü hâlâ bağıırıyordu.

"Jarod Adler'ı görmem gerek," dedim çaresizlik sesimi titreterek.

"Üzgünüm ama geçmenize izin veremem."

Etrafindan nasıl dolaşabileceğimi hesapladım ve bunu yaparken bakışlarım kocaman bir kamerayı omuzlamış bir adamla tartışan Amir'e takıldı.

"Amir!" Ellerimi sallayarak bağırdım.

Yüzü parçalanmış koruma başını kaldırdı ve yanağım kadar morarmış olan gözleri büyüdü. "Matmazel Leigh?" Kameramanı iterek geçti. "Jarod gittiğinizi söyledi."

"Asla gitmem."

Biri omzuma dokundu, ben de döndüm. "Mon argent." Taksici elini uzattı.

"Ben hallederim." Amir polis barikatını kenara iterek geçmemi sağladı, sonra cebinden yeşil bir banknot çıkarıp kadına uzattı.

Bu operadaki kız mı? Otel terlikleri de ne? Ona ne oldu? Sorular sağa sola savruluyordu. Kamera ampullerinin flaşları karanlığı daha da karartmadan önce aydınlattı.

Amir beni porte-cochère'e doğru götürürken ceketini omuzlarıma doladı. Kumaş ter kokuyor olsa da, bana sağladığı ekstra sıcaklık ve mahremiyet için şükrederek ceketini üzerime çektim.

Bu gece tanıdık bir tıkırtı yoktu. Amir parmaklarını cilalı ahşaba bastırınca kapı açıldı.

"Jarod kilidi kırdı," diye açıkladı, yüzündeki kemikler derisini geriyordu. "Sen gittiğinden beri çocuk ölmek istiyor."

Bu evden isteğim dışında çıkarılmış olmama rağmen, suçluluk duygusu üzerime çöktü. "Geri döndüm. Temelli olarak."

Yükseltilmiş eşikten geçip Jarod'un balkonuna doğru baktım. Adını haykırmak, ona evde olduğumu söylemek istiyordum ama şiddetli nabzım nefes almak gibi basit bir eylemi bile istismar eder hale getirmişti.

Adımlarımı hızlandırdım, neredeyse bir korumayla çarpışıyordum. Birbirimizin yanından süzülerek geçerken adamın gür, telli sakalından acı, gri bir koku yayıldı; silah dumanı mı? Adam silahını ateşlemiş miydi? Biri Jarod'a zarar vermeye mi çalışmıştı?

Bana baktı ve gözleri Amir'inki kadar büyüdü. Jarod'un ekibinin geri döneceğime pek inanmadığını tahmin ettim.

Elini apliklerin ışığını yansıtan kel kafasında gezdirerek bana başıyla selam verdi ve muhtemelen Jarod'u artık güvende tutmayan kapıları korumak için avluya doğru kaçmaya başladı.

Bakışlarımı balkona çevirdim. Evin içinde her şey sakindi ama ben hızlandım.

Sonunda kareli fuayede sesimi buldum. "Jarod!"

Bir kapı hızla açıldı ve kendimi onun kollarına atmaya hazırlandım.

"Leigh?" Muriel'in gözleri çok fazla siyah makyaj ve endişeyle buğulanmıştı. "Ma chérie!" Üç hızlı adımda kolları beni sardı ve omuzlarımdaki yara izlerini sardı.

Bağırarak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Oh, ma chérie. Onu terk ettiğinizi söyledi ama terk etmeyeceğinizi biliyordum."

Ben de ona sıkıca sarıldım. "Gittiğim için çok üzgünüm Muriel." Sadece Jarod için değil, onun için de. "Çok üzgünüm," diye fısıldadım,

Duygular taşmakla tehdit ediyordu. "Bir şey yapmam gerekiyordu ve yaptım. Ve bir daha asla ayrılmayacağım."

Beni uzaklaştırdı, avuç içleri gerçek olduğumdan emin olmak istercesine yanaklarımın üzerinde gezindi. Gözlerini çürüklerime dikti. "Ne oldu? Kim-"

"Jarod nerede?"

"Üst katta." Bir tutam hırçın saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı ve iç çekti. "Tanrı'ya şükür evdesin."

"Amir ön kapının kilidini kırdığını söyledi."

"O yaptı. Sonra da herkesi kovdu. Tüm korumalarını. Herkesi. Ben ve Amir dahil."

"Ama sen kaldın." Amir ve avluda yanından geçtiğim diğer muhafız da öyle.

"Sanki onu hiç terk edecekmişim gibi." Ağzı hüzünlü bir gülümsemeye dönüştü ve bunu alnıma bastırdı. "Evde olmana çok sevindim, tatlım. Şimdi ona git."

Ondan uzaklaştım ve iki kez takılıp düştükten sonra terliklerimi tekmeleyerek merdivenleri çıktım.

Kapısı zaten aralıktı, bu yüzden daha geniş ittim, tüm vücudum Jarod'dan koparıldığından beri uykudaymış gibi hayata geri döndü.

"Aşkım, ben geldim!"

Sığır derisinden koltuğunda
kıpırdamadan yatıyordu. "Jarod?"

Başını bana doğru eğdi, sonra göz kapaklarını kaldırdı ve karanlık, ısıltılı gözleri benimkilere kilitlendi.

CHAPTER 67

I kapıyı kapatıp ona doğru koştum, kendimi secde halindeki bedeninin üzerine atıp onu anlamsızca öpmek üzereydim

Koltuğun yanındaki ters dönmüş, mor vatozlu kutu beni irkiltip durdurduğunda. Amir'in ceketini omuzlarımdan gürültüsüzce yuvarlanarak ayaklarımın dibinde birikti. Gümüş tüyler oryantal halıyı kirletmiş, benim kaba varışından dolayı tahterevallı gibi sallanıyordu.

Nefes verir gibi yalanlar söylediğim gece kaybettiklerim onlar mıydı? Onlara ne olduğunu hiç sormamıştım ama şimdi biliyordum. Jarod onları saklamıştı.

Bunca zaman onları bir hazine gibi saklamıştı.

En azından bu geceye kadar. Anılarımdan birini tekrarlamak onu o kadar kızdırmış mıydı ki kutuyu fırlatıp atmıştı?

"Tüy mü?" Jarod'un derin tınısı bakışlarımı tekrar onunkine çevirdi.

Bir tüye dokunmamaya dikkat ederek kutunun yanından geçtim-geçmişimi tekrar gözden geçirecek kadar yürekli değildim.

"Asher geri dönmene izin verilmeyeceğini söyledi. . izin verilmeyeceğini söyledi." Sessiz konuşması zahmetliydi, uzun nefes alış verişleriyle noktalanıyordu. "Ama sen kuralları değiştirmelerini sağladın." Gözlerinde yanan huşu, tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "İşte benim kızım."

Derimdeki küçük şişlikler sertleşti ve yutkundum.

Yedi'nin Elysium'dan kanatlarıma dokunulmadan çıkmama izin verdiğini mi düşünüyordu? Yanında diz çöktüm ve

Elimi koltuğun kenarından sarkıttım ve yanağıma bastırdım.

Seğiren parmakları buz gibiydi. "Düşmüş ruhlarla ilgili yasayı da mı değiştirdiler? Benimkini almaya mı geldin?" Dudakları en kısa, en sessiz nefesin etrafında ayrıldı ve sonra ağır kirpikleri gözlerinin üzerinde sürüklendi.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Seninkini mi topluyorsun?" Çıplak kalçama bir şey çarptı.

Sıcak ve ıslak bir şey ve-

"Jarod!" Sığır derisinin kenarından kucağıma kan damlarken nefes nefese kaldım.

Göz kapaklarını kaldırdı, sonra yan dönmeye çalışır gibi vücudunu kaydırды, ama çenesi sıkıştı ve homurdandı. Elini bıraktım ve önce ceketini, sonra da gömleğini iterek açtım, düğmeleri koptu.

Kaburgalarının hemen altında, derisindeki bir çukurdan kan sızıyordu.

Kurşun deliği!

Dürttüğümde ciğerleri spazm geçirdi ve mide kasları kasıldı. Elimı geri çektim. Yardım için bağırmağ istediım ama sesim boğazıma yapışmıştı, tıpkı dizlerimin yavaş yavaş kanla kararan halıya yapıştığı gibi.

"Düşmanlarıma intikamlarını almaları için her fırsatı verdim.

. çünkü yaşamak istemiyordum"- elini yüzüme doğru kaldırdı ama temas etmeden geri indi

-"Sensiz." Göğsü yavaşça inip kalktı. Çok yavaşça.

Sonunda sesimi buldum ve içimden yükselirken boğazımı parçaladı. "Muriel!"

Beni duyacak mıydı? Yatak odasının kapısını kapatmıştım ve bu evin duvarları o kadar kalındı ki. Kapıya bakmak için döndüm, sonra tekrar Jarod'a doğru döndüm, gözümü kaçırdığım kısa süre içinde rengi daha da solmuş gibiydi.

İşe yaramaz. Kendimi çok işe yaramaz hissediyordum.

Gözleri kapandığında dizlerimi kaldırıp üzerine eğildim ve solgun yanaklarını avuçlarımla sarmaladım, başparmaklarımı gururlu elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirdim.

"Benimle kal Jarod," diye yalvardım ve Muriel'in adını tekrar haykırarak kalın ahşabın haykırışımı yutmaması için dua ettim. Birinin gelmesini beklerken, "Bunu kim yaptı aşkım?" diye sordum. Suçluyu bulmaya ve kokuşmuş kalbine bir kurşun sıkmaya niyetliydim.

"Eski başbakanın" -yüz hatları acıyla buruştu-"koruması."

Koruması mı?

Dehşete kapıldım. Yanından geçtiğim sakallı adam! Tanıdık gelmişti. Jarod için çalıştığını düşünmüştüm. İçimdeki öfke kabarırken midem sıkışmıştı. Muriel için tekrar bağırdım, sonra Amir için, sonra da sesim Elysium'a taşınmasa da Asher için çığlık attım.

Jarod elini kaldırdı ve bileğime doladı, parlak gözlerinin ışıltısı biraz azalmıştı. "Bana kanatlarını göster."

Bir yutkunmayla boğazım düğümlendi. Yalan söylemek, Asher'ın Dünya'dayken onları saklamam konusunda beni uyardığını söylemek istedim ama Jarod benim ifadelerime en az onunkilere olduğu kadar aşınaydı. Ben daha gömmeden gerçeği görmüştü.

"Feather, yapmadın ..." Adem elması öfkeyle titredi.

Vahşi nabzım sırtıma kazınmış hilalleri dövdü. "Ben de sensiz yaşayamazdım."

Sanki beni görmek dayanılmazmış gibi gözlerini kapattı.

"Bana bak Jarod. Gözlerini aç ve bana bak. Ben hiçbir yere gitmiyorum, sen de gitmiyorsun. Yardım almaya gidiyorum."

"Artık çok geç."

Ağızına yaklaştım, yüksek elmacık kemiklerini daha hızlı okşadım. "Hayır, öyle değil. Değil. Seni düzelteceğim."

Homurdandı.

"Benden nefret etme, lütfen," diye mırıldandım.

Kederden sertleşmiş gözleri açıldı. "Ben de seni seviyorum.

lanet olsun" -acı içinde tısladı- "senden nefret edecek kadar."

Neden kimse gelmiyordu? Komodinin üstündeki telefonu almak için kendimi onun elinden kurtarmaya çalıştım ama Jarod'un tutuşu daha da sıkılaştı.

"Madem bana sonsuza dek veremiyorsun... o zaman en azından şimdi ver." Alçak, kederli sesi göz kapaklarımın arkasında gözyaşlarının kabarmasına neden oldu.

Ellerimden birini çenesinden ayırdım ve göğsüne bastırdım, deriyi yarıp zayıflayan organa ulaşmak için çaresizce koyu bukleleri pençeledim.

Başparmağı bileğimin iç kısmını okşadı. "Öp beni, Feather. Dudaklarımda senin tadıyla hayatımı sonlandırmak istiyorum."

Başımı salladım. "Bu son değil. Değil. Olamaz."

O kadar hüznü gülümsedi ki, dağılmakta olan kalbim boşa harcanmış bir tüy gibi ufalandı. "Eğer değilse ... o zaman bahse girebilirsin . ..seni tekrar bulacağım."

Bakışlarımı kurşun yarasına doğru sürükleyerek inledim. Belki, kumaşla tıkayabilirim, ya da-

Jarod tükürdü ve gözlerim tekrar onunkilere kaydı. Alnı inlediğinde, acısını yutmak ve kendime çekmek için titreyen dudaklarımı onunkilere bastırdım.

"Beni bırakma Jarod. Lütfen beni bırakma," dedim ağızına karşı.

Başparmağı bileğimi kalp kırıcı bir şefkatle okşadı ve sonra ağız benimkinin üzerine bir sonbahar esintisi kadar yumuşak ve soğuk fısıldadı. Bedenlerimizi daha da yakınlaştırdım, tenimi onunkine, nabzımı onunkine kaynaştırdım.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım ağızını aralayarak.

Başparmağı hareketsiz kaldı ve sonra tutuşu gevşedi.

Kulaklarım çınlamaya başladı. "Jarod?" Avucumu göğsüne dayadım. Ya tenim uyuşmaya başlamıştı ya da kalbinin her atışını kaçırıyordum. "Nonononono. Beni bırakamazsın."

Parmakları bileğimden ayrıldı, gece açan bir zambak gibi açılmadan önce koltuğa çarptı.

"Nonononononono." Çığlıklarım birbirine karıştı.

Onu tekrar öptüm, dudaklarının dudaklarımın üzerinde hareket etmesini, ciğerlerinin genişlemesini, kalbinin yeniden harekete geçmesini istedim.

Gözyaşlarım çenemden akarak onun kıpırdamayan ağzına aktı. Bir mucize olması için dua ettim, öpücüğümün bu inanılmaz adamı hayata döndürmesi için dua ettim. Ama ağzı benimkini dürtmedi, elleri saçlarımın arasında dolaşmadı, kalın kirpikleri yanağıma çarpmadı.

Kanatlarımı bıraktığım için cezam bu muydu?

Kader ne kadar acımasızdı!

Dudaklarım onunkilerden kaydı ama yüzünü terk etmedi. Boynunun serin tenine karşı acımı haykırmadan önce kirli sakallı çenesini öptüm.

Beni her gece sarhoş eden ve baştan çıkaran koku ciğerlerime dikenli kadife gibi kıvrıldı -yumuşak ama parçalayıcı.

O zaman annesinin günlerine neden son verdiğini anladım. Ölü bir kalple nasıl devam edebilirdi ki insan? Dört saniye bile çok uzun gelirken nasıl dört yıl dayanabilmişti?

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım, Jarod'un kitap raflarını tararken gözlerimdeki yaşları sildim. Mektup açacağı bana geri döndüğünde ayağa kalktım, odayı geçtim ve soğuk metali kavradım, uyuşmuş parmaklarımı kabzanın etrafında kıvırdım.

Zaten en büyük günahı işlemiştim. Başka ne vardı?

Melek artık bir günahkârdı.

Koltuğa döndüm ve Jarod'un üzerine tırmandım, vücudunun beşiğine sokuldum, beni o kadar yakın tuttuğu bir zamanı hatırladım ki bırakacağını hiç düşünmemiştim.

Bıçağa baktım, bıçakta şişmiş yeşil gözlerimi gördüm. Cesaretimi toplayıp bıçağı göğsüme saplamaya çalıştım. Ucunu derime bastırdım ama metal kemikle buluştu. Mikaela bunu nasıl yapmıştı?

Göğüslerimin arasından bir damla kan aktı. Jarod'a katılmak için kesiği derinleştirmem gerekecekti.

Sonumuzun geleceğini biliyordum, ikimiz de Nephilim'dik ama bu kadar çabuk değil.

Bu şekilde değil.

Çatlamış dudaklarımdaki yaşları yaladım.

Derimi kesmek çok acımasızcaydı ama korktuğum acı değildi. Korktuğum zamandı. Ruhumun Jarod'un kiyle buluşması için geçecek zamandı, Nefilim ruhları her nereye gidiyorsa.

Belki de sonsuza dek birlikte dünyanın etrafında sürüklendiler.

Bileğimi kaldırdım ve mavi damarlar ağını inceledim, en kalın olanına odaklandım ve sonra keskinleştirilmiş mektup açacağını bıçak deriyi kırana ve kan fışkırana kadar üzerinde kestim, Jarod'un hayatta kurallar ve düzenlemelerden daha fazlası olduğunu kanıtlamak için bana zorla içirdiği şarap gibi aktı.

O gece ondan nasıl da nefret etmişim. Ama sonraki her gece ona nasıl da tapmışım.

Çenesine uzandım, sert göğsünün üzerinde kıpkırmızı şeritler çizdim. "Geliyorum aşkım. Bu sefer beni bekle."

Jarod'un mücevher tonlu dünyası solmaya başladığında, yanağını tutup yüzünü kendime doğru çevirdim, sonra kurşuni dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Bedenim harap olmuş ruhumu etten ve kandan oluşan kafesinden kurtarana kadar yavaşlayan kalp atışlarımı ve yumuşayan nefeslerimi onun ağzına akıttım.

EPILOGUE

ASHER

DÖlüm.

Benim dünyamda ölmek üzüntü ya da öfke uyandıran bir kavram değildi. Bu sadece ruhların döngüsünde önemli bir aşamaydı.

Bu geceye kadar.

Ta ki Ishim gelip Paris'te iki Nefilim'in öldüğü konusunda beni uyarana kadar.

O zaman bu kelime beni yiyip bitirdi.

Derilerimi giydim ve tek bir kalp atışında Elysium'dan Dünya'y a fırladım.

Celeste'i, Leigh'in öldüğünü öğrendiğinde nasıl yıkılacağını düşündüm.

Ebediyen gitti.

Siktir!

Sikeyim.

Onun kanatlarını asla yakmamalıydım.

Onları tutması için onu zorlamalıydım.

Leigh aşkın hayatın hayati bir parçası olduğuna inanıyordu, ancak h a y a t i şeyler yok olmaya yol açmıyordu.

Jarod'un balkonuna daldım ve karanlıkta bedenlerini ararken onları koltukta sarmaş dolaş buldum.

Kanlı.

Ebruli.

Huzurlu.

Cam kapıları ittim ama kapalıydılar. Camlardan birini yumrukladım, kolumu içeri soktum ve soğuk kolu çevirdim. Melek tozuyla gizlenmişim, görünmezdim, avlusunu koruyan kimse yoktu.

Korumaları neredeydi?

Ona bir dişi aslandan daha şiddetli bakan o kadın neredeydi?

Onu kaybetmek onu öldürecekti. Tabii çoktan ölmediyse. Umarım canına kıymamıştır, çünkü bozulmamış ruhu bir tur daha atmayı hak ediyordu, ama günlerini sonlandırmışsa bir tura izin verilmeyecekti.

Bu gece ölümden nasıl da nefret ettim.

Ve sistemimiz. O da öfkemi hak ediyordu.

Koltuğa doğru yürüdüm ve parmaklarımı yumruk haline getirerek sevgililerime baktım. Hırlayarak yanımdaki duvara vurdum, hem tahtayı hem de deriyi parçaladım.

Bir kat altımda kapı menteşeleri gıcırdadı ve ardından bu gösterişli mezarın mermer duvarlarında yankılanan kadınsı bir ses duyuldu. "Amir?"

Muriel. En azından hâlâ hayattaydı. Ama ne kadar süreyle?

Bakışlarımı cesetlere çevirdim, onları omuzlarıma atıp gecenin karanlığına taşımak ve kadını bu acımasız manzaradan kurtarmak için sabırsızlanıyordum.

Ama kan.

Çok fazla kan vardı.

Onu yakabilirdim ama bu zaman alırdı.

Sahip olmadığım zaman.

Unvanıma, tüylerime ve büyük olasılıkla hayatıma mal olacak tehlikeli bir düşünceyle savaşıırken gözlerimi kapattım, kanatlarım alevlendi.

Bir yemin mırıldanarak bir avucumu Jarod'un göğüs kafesine, diğerini de Leigh'in göğsüne dayadım ve ikisinin de ruhunu yüzeye çıkmaya ikna ettim.

Leigh'in varlığının altın iplikleri parmaklarıma değip tenime yapıştığında, uysal ve sıcak, sakın bir enerjiyle çarparken, erdemi ve güzelliği beni yeniden etkiledi,

Lonca koridorunda arpıştığımız öğleden sonra gümüş tüylerinin yaptığı gibi beni korkunç bir şekilde kör etti.

Geri O zaman, Ben olsam hissedilen ve potansiyel için Ruhunda muazzam bir değişim vardı.

Bu gece, nihayet göksel dünyayı ne kadar derinden değiştirmek üzere olduğunu anladım.

Ya da en azından benim dünyam.

SIRADAKİ

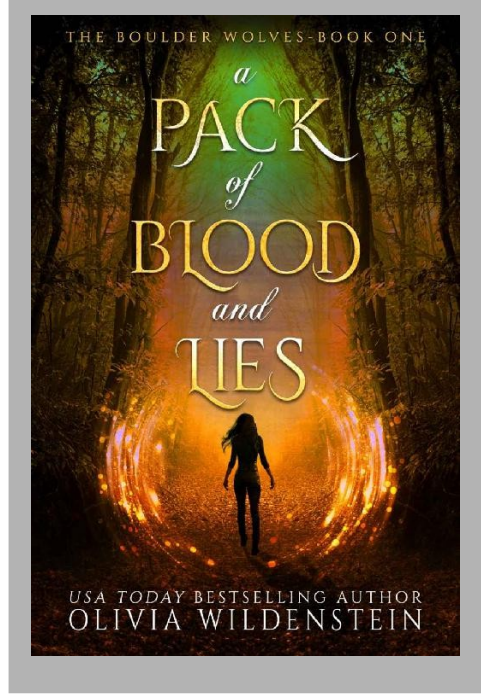
Hikaye bitmedi.
Elysium'un Melekleri serimin bir sonraki bölümünü alın:

Celestial

PARANORMAL ROMANTİZM BÜLTENİME KATILARAK YENİ ÇIKAN
KİTAPLAR, EĞLENCELİ ÇEKİLİŞLER VE SATIŞLARLA İLGİLİ TÜM
HABERLERİ ALIN.
ABONE OLMAK İÇİN [BURAYA TIKLAYIN](#)

BENDEN DAHA FAZLA PARANORMAL ROMANTİZM İSTER MİSİNİZ?

Neden benim şekil değiştiren **ROMANTİZM** serime dalmıyorsunuz >> **KAN VE YALANLAR SÜRÜSÜ**

Tabii perileri daha çok sevmiyorsan >>
GÜL YAPRAğI MEZARLARI

THE LOST CLAN - BOOK 1

ROSE petal grave

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
OLIVIA WILDENSTEIN

AKNOWLEDGMENTS

Bu mektuba Jarod ve Leigh'i öldürdüğüm için özür dileyerek başlamak istiyorum. Sonuna kadar onları kurtarmak, hak ettikleri sonsuz mutluluğu onlara yaşatmak istedim ama bunu yanlış nedenlerle, bencilce nedenlerle, senin ve benim kalbimi korumak için yapacaktım.

Bu kitap dört yıllık kariyerim boyunca yazdığım en zor ve en acı verici kitaptı. Her saniyesini hem sevdim hem de nefret ettim, çünkü hikâyenin nereye gittiğini biliyordum. Çoğu zaman olay örgülerim beklenmedik dönüşler yapar ama bu sefer öyle olmadı. Bu sefer, her şey plana göre gelişti.

Son derece üzücü planım.

Ancak, sonunda size bir umut ışığı sundum. Bu planlanmış bir şey değildi. **Tüy'ün** bağımsız bir kitap olması gerekiyordu ama kendi dünyama yüzeye çıkamayacak kadar daldım. Asher, Celeste ve göksel çete için tasarladığım her şeyi size anlatmayacağım ama sonsuza dek mutlu olacağınızı itiraf edeceğim.

Herkes için.

Size söyleyeceğim şey, hikayenin dört yıl sonra geçtiği ve yükselmek için tüm motivasyonunu kaybeden Celeste için zamanın ilerlediği.

Şimdi teşekkür kısmına geçelim.

Her şeyden önce, teşekkür ederim. Kitabımı elinize aldığınız ve tüm yazdıklarımı okuduğunuz için çok minnettirim. Umarım bu yolculuktan keyif almışsınızdır ve benimle birlikte diğerlerine de gelirsiniz.

Sonra, Facebook'taki okuyucu grubum Olivia'nın Sevgili Okuyucuları'na katkıları, hevesleri ve sürekli sevgileri için teşekkür etmek istiyorum. Ortamı beğendiyseniz, bunun için onlara teşekkür etmelisiniz - Paris'i onlar seçti. Bu harika gruptan, şaşırtıcı düzeltme becerileri için Kate Anderson'a ve **Tüy'ün** erken bir kopyasını okuyup bana bu kadar yararlı geri bildirimler verdikleri için Kalli Bunch ve Maria Silk'e ekstra büyük bir kucak göndermek istiyorum. Melek aşk romanımın editörlüğünü yapan Kelly Hartigan'a da kocaman bir teşekkür borçluyum.

Üçüncüsü, Astrid, Katie, Theresea. Benim rüya takımım. İş arkadaşlarım. Kankalarım. Üçünüzü de çok seviyorum. Bana ve kitaplarıma her zaman zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.

Dördüncüsü, kocam. Bu hikâye ruh eşleri hakkındaydı. Eğer herhangi bir şüphen varsa Jon, sen benimsin, bu yüzden hiçbir yere gitmene izin yok, çünkü hayatımın sensiz yaşamaya degecek bir versiyonu yok. Tanıştığımızda bana bunun ilk görüşte aşk olduğunu, senin için o kişi olacağımı bildiğini söylemiştin. Senin sarsılmaz inancın ve iç içe geçmiş baş harflerimizi taşıyan hediyelerin beni neredeyse New York'a geri dönmekten korkutuyordu, ama geriye dönüp baktığımda, olgunlaşmamış ve bencildim ve aşk piyangosunu kazandığımı henüz anlamamıştım. Her geçen gün sana olan aşkım biraz daha artıyor, ki bu korkutucu, çünkü sonsuzluğun var olmadığının farkındayım, her ne kadar bu hayattan sonra bir şeyler olduğunu düşünmek istesem de. Yine de bir şeyden emin olabilirsin. Eğer ölümden sonra bir hayat varsa, seni bulacağım. Artık iç içe geçmiş olan sadece baş harflerimiz değil, ruhlarımızın ta kendisi.

Ve kanımız. Umarım kanlı geçişimi beğenmişsinizdir. teşekkür etmek istediğim beşinci kişiye: çocuklarıma. Benim harika, gürültülü (oh, çok gürültülü), canlı çocuklarım, Adam, Gabrielle ve Estée. Hayatımı bu kadar renkli kıldığınız ve can sıkıntısını daha kök salmadan yok ettiğiniz için teşekkür ederim. Zamanımın tamamına sahip olmayabilirsiniz ama kalbimin tamamına sahipsiniz.

İçinde doğduğum aileye, keşke aramızda coğrafi uzaklık olmasaydı. Keşke hepimiz hala aynı şehirde yaşayabilseydik. Aynı evde değil ama. Babamın her açık kapıyı kapatma ihtiyacına ya da küçük kız kardeşimin biriktirme eğilimlerine dayanabileceğimi sanmıyorum. İkinizi ayrı tuttuğum için özür dilerim. Bir dahaki sefere diğerlerini hedef alacağım. ;)

Evlendiğim aileye, sizi ve canlı WhatsApp sohbetimizi çok seviyorum. Böylesine olağanüstü ve birleşik bir klan tarafından evlat edinilmiş olmak ne büyük şans.

HER ZAMAN SEVGİYLE,

OLIVIA

ALSOBYOLIVIAWILDENSTEIN

YA PARANORMAL ROMANTİZM

Kayıp Klan serisi

GÜL YAPRAĞI

MEZARLARI ÜVEZ AĞACI

EFSA NELERİ YÜKSELEN

GÜMÜŞ SIS

ÖFKELİ RAKIP KALPLER

PERVASIZ ZALIM

VARISLER

Kan ve Yalanlar Serisi

KAN VE YALANLARLA DOLU

BİR PAKET YEMİNLER VE

GÖZYAŞLARIYLA DOLU BİR

PAKET AŞK VE NEFRETLE

DOLU BİR PAKET

Elysium Melekleri serisi

FEATHER

CELESTIAL

YA ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

GHSTBOY, CHAMELEON & THE DUKE OF GRAFFITI

BAŞKA BİR AŞK ŞARKISI DEĞİL

YA ROMANTİK GERİLİM

Usta işi seri

MASTERKEY

USTA HIRSIZLAR USTA

BEYİNLER

ABOUT THE AUTHOR

USA TODAY çoksatan yazarı Olivia Wildenstein New York' ta büyüdü ve Brown Üniversitesi'nde karşılaştırmalı edebiyat alanında lisans eğitimi aldı. Birkaç yıl mücevher tasarımı yaptıktan sonra Wildenstein, üniversite diploması göz önüne alındığında daha mantıklı olan yazarlık hayatı için aletlerini takas etti.

Bilgisayarının başında oturmadığı zamanlarda, tanıştığı herkesi (Evet. Herkesi) psikanalize tabi tutuyor, bir sonraki kitabı için malzeme toplamak amacıyla konuşmalara kulak misafiri oluyor ve çocuklarından birini okulda unutmamaya çalışıyor.

Romantizme karşı hafif bir takıntısı var, belki de bu yüzden yazıyor. Bir düzineden fazla Genç Yetişkin aşk hikayesinin karma yazarıdır.

oliviawildenstein.com
press@oliviawildenstein.com

